J.M. DARHOWER

18+

Monster in His Eyes #3

Față în față cu RĂZBUNAREA

18+ MIDNIGHT BOOKS

Scanned with CamScanner

Cel mai bun mod de a te ține de cuvânt este
să nu promiți nimic.

Nu cu mult timp în urmă, într-o capelă din Vegas, i-am promis Karissei iubire eternă. Dar nimănui nu-i este garantată eternitatea. „Pentru totdeauna" este o formulare deșartă. Uneori, singura certitudine pe care o avem e ziua de azi.

Carpe Diem.
Trăiește clipa.

Trebuia să se fi terminat totul, noi trebuia să fim în sfârșit fericiți, dar ceilalți nu îmi dau voie să trăiesc în pace. Mi-am pătat mâinile cu atât de mult sânge, încât nu cred că vor fi vreodată cu adevărat curate, și se pare că cineva, undeva, vrea să plătesc pentru asta. „Fericiți pentru totdeauna" vine mereu cu un cost pe care un bărbat adevărat ar fi dispus să-l plătească. Dar asta nu înseamnă că mă voi complăcea și că voi accepta consecințele.

Mai ales când este vorba de femeia pe care o iubesc și de viața pentru care am luptat.

Nimeni nu e în siguranță.

18+ MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-606-95488-4-4

9 786069 548844

Scanned with CamScanner

J.M. DARHOWER

Față în față cu RĂZBUNAREA

MONSTER IN HIS EYES #3

Scanned with CamScanner

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DARHOWER, J.M.
Faţă în faţă cu răzbunarea / J.M. Darhower ; trad. din lb. engleză: Andreea Vrabie. - Bucureşti : Midnight Books, 2022

ISBN 978-606-95488-4-4

I. Vrabie, Andreea (trad.)
821.111

Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Traducător: **Andreea Vrabie**
Redactor: **Cristina Stan**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

TARGET ON OUR BACKS
Copyright © 2016. TARGET ON OUR BACKS by J.M. Darhower
All rights reserved.

© Midnight Books 2022, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Scanned with CamScanner

J.M. DARHOWER

Față în față cu RĂZBUNAREA

MONSTER IN HIS EYES #3

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

Scanned with CamScanner

Lui Leonardo DiCaprio...
Îmi pare rău pentru ce-am spus.

Scanned with CamScanner

Prolog

O să-ţi spun o poveste despre un leu ucis de un vânător nemilos, nu cu foarte mult timp în urmă. Leul era regele neamului său, iar vânătorul? Nenorocitul nici măcar nu s-a gândit de două ori înainte să apese trăgaciul. La dracu' cu consecinţele!

Şi oho... Ce consecinţe au fost!

Vezi tu, când un rege este ucis, se instalează anarhia în timp ce următorul cel mai puternic mascul îi ia locul. Uneori, acest mascul este blând, plin de compasiune, dar cel mai probabil, e o bestie însetată de sânge. Ca să-şi asigure locul în vârful lanţului trofic şi să-şi dovedească supremaţia într-o perioadă haotică, leul anihilează pe oricine consideră că ar putea să-i fie competiţie, începând cu puii predecesorului său.

Progeniturile sale, cei pe care i-a conceput, cei pe care i-a format să-l urmeze... cad, unul câte unul, victime noului tiran, până când mândria şi neamul fostului rege dispar de tot. În mintea vânătorului, totul s-a terminat în secunda când a apăsat trăgaciul, dar, în realitate, atunci au început cu adevărat problemele.

Şi problemele?

Au fost urmate de răzbunare.

Mândrele tărâmuri erau pline de aşa ceva.

Scanned with CamScanner

O persoană ucisă în urma unui eveniment armat

Mă holbez, prin întuneric, la titlul îngroşat pe mijlocul unei pagini din ziarul de ieri. N-a ajuns pe prima pagină. Nici pe departe. A fost băgat laolaltă cu celelalte crime mărunte care inundă oraşul, ca şi când un eveniment armat nu mai înseamnă nimic pentru oameni în ziua de azi.

Poate că nu mai înseamnă.

Cine sunt eu să judec? *Pe mine* sigur nu mă mai şochează gloanţele.

Dar ăsta m-a făcut să mă opresc asupra ştirii. Ăsta m-a făcut să ezit. Îmi mut atenţia de la titlul vag la numele singurei victime: *Kelvin Russo.*

Îl ştiu. Ei bine, îl *ştiam*. Kelvin nu mai este.

Unul dintre foştii soldaţi de stradă preferaţi ai lui Ray, Kelvin a fost împuşcat în ceafă. Era tânăr, abia îşi începea viaţa... N-avea cum să aibă mai mult de 24 sau 25 de ani. În ziar nu scrie prea multe despre ce s-a întâmplat, dar recunosc o execuţie când o văd.

Încă unul din puii fostului rege a căzut.

De data asta, nu eu am apăsat trăgaciul, dar în ceea ce-l priveşte pe Kelvin, tot port o parte din vină. E mort pentru că a apărut un nou rege în jungla asta de beton, un rege care le transmite tuturor un mesaj.

Plecaţi-vă în faţa mea.

Chestia e că eu nu mă plec în faţa nimănui. Nu mă aşez în genunchi pentru nimeni. M-am retras acum un an, înainte să trag glonţul acela blestemat, însă asta nu va fi suficient pentru cineva ca el.

E doar o chestiune de timp până când o să vină după mine. Până când o să *mă vrea.*

Oricine-o fi...

Scanned with CamScanner

Capitolul unu

Karissa

— Un tigru nu-şi schimbă dungile.

Giuseppe Vitale nu este de obicei genul de bărbat care să vorbească pe ocolite. Da, vorbeşte în ghicitori tot timpul, chestie pe care a moştenit-o fiul lui, dar ideea pe care vrea s-o transmită e mereu clară. E sigur de ceea ce ştie şi ceea ce simte, iar când vine vorba de asta, nu ezită să-ţi spună cum stă treaba.

Un tigru nu-şi schimbă dungile. Se referă la Ignazio.

— Dar e altfel, zic eu, cu privirea pe măsuţa de lemn dintre noi, ca şi când, în realitate, nici eu nu cred ce zic.

S-a purtat altfel în ultima vreme, e adevărat, dar ştiu că asta nu înseamnă că s-a schimbat cu adevărat.

Se poate schimba? N-am idee. Ar trebui, măcar, să-mi doresc să se schimbe?

A trecut mai mult de un an de când am fost străpunsă de un glonţ în holul casei din Brooklyn, totuşi pieptul mă doare de parcă ar fi fost ieri. Rana fizică s-a vindecat, însă cu inima e altă poveste.

Aceasta rămâne frântă.

Şi probabil întotdeauna va fi aşa.

Scanned with CamScanner

În urmă cu șase săptămâni, Naz m-a cerut în căsătorie. Chiar m-a cerut, nu ca înainte. De data asta, când am zis da, știam exact ce angajament îmi iau. Știu ce fel de om este. Știu ce-a făcut și ce voia să facă. Noi am spus „da" în aceeași seară, în capela de la MGM Grand din Las Vegas, iar de atunci, mi-am petrecut fiecare noapte convinsă că am luat decizia corectă.

Pentru că el e altfel. Chiar este. Dar ce înseamnă, mai exact, *altfel*?

Giuseppe se întinde spre mine și își așază mâna aspră și plină de bătături peste a mea, strângând puțin ca să-mi atragă atenția înapoi la el. Are un zâmbet pe buze, dar nu e unul de fericire. E la limita milei.

Aproape că-i aud gândurile.

Sărăcuța de tine, nu înțelegi în ce te-ai băgat.

— Știi, se spune că, dacă arunci o broască într-un cazan cu apă clocotită, o să sară afară imediat, spune el. Dar dacă o arunci într-un cazan cu apă rece și îl încălzești treptat, broasca o să rămână acolo, ca și când nu se întâmplă nimic. Înțelegi unde vreau să ajung?

Ridic o sprânceană.

— Nu.

— Tu ești broasca, fetițo, și Ignazio? Te fierbe de vie, fără să-ți dai seama.

Vreau să-l contrazic. Vreau să-i spun că greșește. Pentru că greșește, asta e. Dar singurele cuvinte care-mi vin în minte sunt „el e altfel" și nu sunt chiar sigură cum să explic ce înseamnă. Tot Naz este, același Ignazio intimidant, dar Vitale nu și-a arătat adevărata față... nu pe lângă mine, cel puțin.

Însă știu că Giuseppe nu poate să deosebească măștile. Se uită la fiul său și nu-l vede decât pe monstrul în care s-a transformat de-a lungul anilor. Nu-l poate

Scanned with CamScanner

vedea pe bărbatul care-a fost, pe bărbatul care este sau pe bărbatul care jură că vrea să devină.

Încă dispare noaptea, câteodată. Încă poartă ocazional conversații telefonice șoptite. Încă este paranoic, și exagerat de protector, și extrem de atent, dar nu mai e *crud*. Nu e viclean. Îl înțeleg. Iar el mă înțelege. Nu se poartă cu mine cu mănuși, însă nici nu-mi dă mai mult decât pot să duc. Mă tratează ca pe un om, nu o posesiune, deși, da... Firea lui posesivă poate încă să fie destul de feroce uneori.

Acest bărbat este un mister. Un puzzle minunat și, uneori, înfricoșător, la care mai lucrez, puțin câte puțin.

Însă pe Giuseppe nu-l interesează nicidecum vindecarea fiului său. Nici ca el să fie altfel. În ceea ce-l privește, Naz e genul de chestie stricată pe care n-ai cum s-o repari.

Până să-i dau o replică lui Giuseppe, altceva decât obișnuitul „dar el e altfel", ușa de la restaurant se deschide și se aud clopoțeii de la intrare. Nici nu trebuie să mă uit, știu că e el. Ceva în legătură cu felul cum intră, răcoarea din aer, căldura din privirea sa fixă îmi spun că Naz e aici.

Giuseppe nu se răsucește, dar știu că și el îl simte.

— *Porca vacca*, mormăie și oftează puternic în timp ce-și retrage mâinile și dă scaunul în spate ca să se ridice.

Privirea îi rămâne pe fața mea, iar mila i se transformă în frustrare.

— Vrei niște prăjituri? Ce zici de niște Snickerdoodles?

Nu așteaptă să răspund și pleacă.

Câteva secunde mai târziu, scaunul din fața mea se mișcă din nou, însă de data aceasta se așază altcineva în el. Îi zâmbesc când îl aud mormăind:

— Ca o curvă în biserică.

Scanned with CamScanner

Seamănă destul de mult, Naz şi cu taică-su, dar n-o să mă auzi că îi spun asta vreunuia dintre ei. *Bărbaţi încăpăţânaţi.*

— Dintre toate locurile din lume, spune el ridicându-şi sprâncenele ca să se uite la mine peste masă. Aş fi putut să obţin o rezervare în ultimul moment la Le Bernadin, aş fi putut să te scot din nou la Paragone, dar nu... tu vrei să luăm prânzul la Delicatesele Italiene ale lui Vitale.

Ridic din umeri.

— Mâncarea e bună aici.

— Nu asta e problema. Atmosfera lasă mult de dorit.

Chiar atunci se întoarce Giuseppe, cu o farfurie mică cu prăjituri pe care o aşază pe masă, în faţa mea. Sunt atât de proaspete, că se simte mirosul de zahăr cu scorţişoară.

— Ah, eşti ca o mană cerească, spun eu şi iau o prăjitură din care muşc imediat. Delicios.

Naz îşi dă ochii peste cap. El *îşi dă ochii* peste cap.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată să facă asta.

— Ai de gând să comanzi ceva pentru prânz? întreabă Giuseppe nerăbdător, cu ochii aţintiţi asupra singurului său copil. Sau vrei doar să pierzi timpul?

— Depinde, răspunde Naz.

— De?

— Dacă eşti dispus să mă serveşti sau nu.

Giuseppe mormăie în barbă în timp ce se îndepărtează de noi şi se îndreaptă direct în spatele tejghelei, unde împinge cu putere în uşa batantă.

Se face nevăzut în bucătărie.

— Deci, ăăă... Înseamnă că mâncăm? întreb.

— Înseamnă c-am să comand, răspunde Naz. S-a dus în spate ori să ne facă ceva de mâncare, ori să cheme

Scanned with CamScanner

poliția pentru că încalc din nou proprietatea. Dar la cât de foame îmi e, aș zice că probabil merită riscul.

Se ridică, se duce la tejghea, apoi comandă două porții de mâncare italienească.

După ce plătește, dă să se întoarcă la masă, dar se oprește.

— Nu se întâmplă să ai ziarul de azi, nu-i așa? îl întreabă pe băiatul din spatele casei de marcat.

El e unul din cei trei angajați pe care Giuseppe îi plătește să-l ajute prin restaurant. Giuseppe tinde să facă singur munca cea mai grea, din cine știe ce motiv. Mândrie, poate. Probabil încăpățânare.

Înainte ca tipul să răspundă, Giuseppe țipă din bucătărie:

— Cumpără-ți singur ziarul!

Naz se așază înapoi pe scaun dând din cap.

— Presupun că acum e evident de la cine am moștenit genele de nesimțit.

— Nu e nesimțit, zic eu și-mi mai îndes încă o prăjitură în gură. Și nici tu. Ești doar, știi tu... puțin cam pătimaș.

— Pătimaș, repetă Naz. Da, bănuiesc că poți să zici și-așa.

Chiar e. Patima lui este fără egal. Ochii lui albaștri mă pârjolesc în timp ce studiază încet, cu atenție felul cum îmi mănânc prăjitura, ca și când l-ar excita treaba asta. Simt cum mi se înroșesc obrajii.

— De ce te holbezi la mine?

Se apleacă puțin mai mult, cu un zâmbet viclean în colțul buzelor și gropițe în obraji.

— De ce nu?

Scanned with CamScanner

Mâncarea e gata după câteva minute. Din câte se pare, Giuseppe a decis să-l servească și pe el, până la urmă. Eu încep să înfulec imediat ce farfuriile ating masa, dar Naz ezită. Se uită la sendviș și-l desface cu degetele, mijind ochii în timp ce-i inspectează conținutul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ignazio, strigă Giuseppe și iese din bucătărie. Pune mâna și mănâncă!

Trece o secundă. Apoi încă una. Și încă una.

Eu nu cred c-o să mănânce, dar apoi... o face. Ridică sendvișul și ia o gură din el, după care îl mestecă cu grijă. *Să fiu a naibii!*

Nu vreau să fac mare caz din faptul că mănâncă în restaurantul tatălui lui o mâncare pe care, nu cu mult timp în urmă, nici n-ar fi atins-o. Nu vreau să agit apele, ca să spun așa, și să subliniez că Giuseppe nu l-a amenințat nici măcar o dată că-l aruncă în stradă. Nu vreau să jubilez, dar nu mă pot abține. Zâmbesc satisfăcută. El e altfel. Chiar este.

Îmi stă pe limbă să zic „ți-am spus eu".

— Vezi, încep eu, fremătând de emoție în timp ce îl urmăresc pe Naz cum mănâncă. Știam că o să...

Nu apuc să-mi termin vorbele îngâmfate. Cuvintele îmi rămân pe vârful limbii pe când bufnituri puternice încep să pătrundă prin pereții restaurantului, una după alta.

BANG! BANG! BANG!

Până să pot să reacționez, Naz e în picioare și apucă masa din fața noastră, pe care o pune, apoi, pe post de scut. Mă trage în spatele ei, pe podeaua în carouri. Eu mă lovesc de podea. Cu putere. Scâncesc, șocată, și trag cu ochiul dincolo de masă, privind îngrozită cum geamurile din fața clădirii se sparg din cauza gloanțelor furioase.

Gloanțe.

Scanned with CamScanner

Nenorocite de *gloanțe*. Cineva trage spre restaurantul ăsta.

Toți ceilalți clienți se aruncă la podea și se îndepărtează din instinct. Toată lumea, în afară de Naz... și taică-su, de fapt. Ambii bărbați stau în picioare și privesc fix înainte în timp ce geamul fumuriu crapă între barele de metal, dar nu se sparge înăuntru.

Antiglonț.

Câteva secunde. Atât durează. Câteva împușcături rapide înainte ca mașina să accelereze cu scârțâit de cauciucuri și degajând fum. Abia dacă pot să disting ceva prin tot dezastrul creat, dar îmi dau seama că mașina e neagră, o masă întunecată de metal care încearcă să fugă înainte să fie prinsă.

Inima îmi bate mai să-mi sară din piept, care mă doare din cauza bătăilor puternice. Gâfâi și încerc să-mi recapăt respirația, dar e greu. *Atât de al dracului de greu.* În restaurant se face liniște în urma împușcăturilor. Pare să dureze o veșnicie. Suntem cu toții șocați. În cele din urmă, Naz se întoarce și se uită, calm la mine. Eu încă stau ghemuită pe podea. Îmi oferă brațul, să mă ridic.

— Ești bine? mă întreabă, deși nu pare prea alarmat.

Nu știu dacă tipul e pur și simplu desensibilizat la chestii de genul ăsta sau dacă știa că suntem în siguranță.

— Eu, ăăă... încep, dar vocea îmi tremură, la fel și corpul, în timp ce-l las să mă ridice. Da, cred că da.

Mă măsoară din cap până în picioare, încă ținându-mă strâns de mână, apoi își întoarce atenția spre fereastră. Oamenii din jurul nostru încep să se ridice. Unii fug de teamă, după ce s-a întâmplat, în timp ce Giuseppe rămâne pe loc, tăcut, uimit.

E în stare de șoc.

Nu știu ce să spun. Nu știu ce să fac.

Scanned with CamScanner

Cineva tocmai a tras spre restaurant. Ceva îmi spune că un anume Vitale o să-i facă să regrete. Doar că încă nu sunt sigură care dintre ei.

— *Tu*, mormăie Giuseppe.

Vocea lui e extrem de furioasă. Nu i-am mai auzit-o niciodată așa.

Este sunetul furiei clocotinde, al dezgustului. Își întoarce capul și își ațintește privirea asupra fiului său. Naz se răsucește spre tatăl său la auzul vocii bărbatului, cu expresia plină de curaj.

— Ieși afară! Ieși afară și să nu te mai întorci!

Sunt prea șocată să fac altceva în afară de a sta și a mă holba. Pe de altă parte, Naz nu pare deloc surprins. Se uită la tatăl său un moment, apoi se întoarce spre mine și mă trage spre el. Își pune brațul în jurul meu, iar eu îl îmbrățișez strâns la rândul meu.

— Data viitoare, șoptește el, alege alt loc să mâncăm.

După asta, îmi dă drumul. Apoi, dispare.

Se întâmplă într-o clipită. Clopoțelul de deasupra ușii sună, iar Naz dispare de lângă mine până să-mi dau eu seama ce se întâmplă. Încruntată și încă tremurând, mă îndrept spre ușă, șocată că mă mai țin picioarele. Deschid ușa și încep să alerg pe trotuar, în timp ce-l strig.

— Naz? *Naz*!

Mă întorc în cerc, dar a dispărut. Atât de rapid. A plecat din restaurant și m-a lăsat aici. Pur și simplu... m-a lăsat aici. După cum am spus, e altfel. Vechiul Naz n-ar fi făcut niciodată asta.

Sirenele se aud din depărtare și se apropie de mine. Stau în picioare, iar privirea îmi fuge spre fațada restaurantului. Sticla acoperă trotuarul și se văd și câteva gloanțe care au ricoșat. Geamul le-a blocat, dar nu a fost imun la distrugere.

Scanned with CamScanner

E un dezastru.

Oamenii aleargă pe stradă și țipă unul la altul. Cartierul e în haos. Împușcături din mașină în mijlocul zilei.

Acesta e unul dintre avertismentele mamei, una din poveștile cu monștrii care se plimbă pe aceste străzi. Naz mereu mi-a spus să nu mă sperii, că n-am nimic de care să-mi fie teamă, dar îmi este... mi-e frică.

Ce dracului tocmai s-a întâmplat?

Mă întorc în restaurant chiar când ajunge poliția. Giuseppe a început, în sfârșit, să se miște și să-i ajute pe oameni să se ridice ori să-i liniștească pe clienții care-au rămas. Are vocea calmă, aproape liniștitoare. Toată furia i-a dispărut odată cu fiul său.

Mă reazem de peretele de lângă ușă și mă prăbușesc pe podea, apoi îmi strâng genunchii la piept când poliția intră în restaurant. Sunt confuză, aud, dar nu ascult tot ce se întâmplă în jurul meu. Lumea e în ceață până ce mă strigă cineva pe nume.

— Domnișoară Reed?

Mă uit în sus și observ o față familiară. Este atât de aproape, că umbra lui mă acoperă și mă cuprinde într-un cocon sumbru. E de rău augur. *Detectivul Jensen.*

Ultima oară când l-am văzut a fost când am fost împușcată. A venit la spital în timp ce mă recuperam și a cerut să audă și versiunea mea. Ca și când se aștepta să-i neg declarația lui Naz, să-i spun că a făcut ceva greșit, dar n-am putut. Ori de câte ori m-ar fi pus în pericol până atunci, în ziua aceea Naz m-a salvat. Însuși doctorul a spus-o. Naz mi-a salvat viața. Detectivul a plecat și mi-a spus că ușa lui e mereu deschisă dacă voi dori să-mi reconsider poziția, dar nu m-am gândit nici măcar pentru o secundă să-l denunț pe bărbatul pe care-l iubesc.

Scanned with CamScanner

Fiindcă, în ciuda tuturor evenimentelor, să m-ajute Dumnezeu, chiar *îl iubesc*. Îl iubesc mai mult decât aș fi crezut vreodată că e posibil.

Îmi dreg vocea, surprinsă că îmi funcționează atunci când spun:

— Vitale.

Jameson se încruntă și se așază pe vine în fața mea, ca și când crede că dacă e la nivelul meu, cumva, brusc, aș avea mai mult sens.

— Ce?

Ridic mâna stângă și îi arăt inelul de pe deget.

— Nu mai sunt domnișoara Reed.

Văd în privirea lui că se prinde, iar atitudinea dură îi dispare. Se întinde să mă prindă de mână, apoi o trage mai aproape de el, să se uite mai bine la inel. E simplu, relativ vorbind... pe cât de simplu e Naz, oricum. Doar o verighetă de aur cu câteva diamante mici.

A fost verigheta mamei lui.

— Tu... chiar te-ai măritat cu el, spune detectivul, iar vocea îi e pe măsura expresiei. Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva săptămâni, răspund încet și-mi trag mâna, pentru că nu-mi place când mă atinge și știu sigur că nici lui Naz nu i-ar plăcea.

Lui Naz nu-i place nici măcar când vorbește alt tip cu mine.

— Ei bine, atunci, doamnă Vitale, spune și se ridică, adoptând iar expresia calmă de fațadă. Aș vrea să vă adresez câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

— O deranjează, intervine o voce în spațiul mic din jurul nostru.

Giuseppe. Bărbatul se oprește la câțiva centimetri depărtare de detectiv.

Scanned with CamScanner

— Dacă ai întrebări, mi le pui mie. Ea nu știe nimic. Ea doar mânca aici, un martor nevinovat.

Jameson mijește ochii.

— Dacă așa stă treaba, atunci nu văd de ce nu-mi poate spune ea asta.

— E destul de traumatizată oricum, după ce un idiot i-a aruncat în aer prânzul, spune Giuseppe, gesticulând spre masa mea răsturnată și mâncarea aruncată peste tot prin local. Ultimul lucru de care are nevoie e un detectiv bun de nimic s-o mai bată la cap, ca și când a făcut ea ceva rău.

Tot n-aș zice despre niciunul dinte bărbații Vitale că e nesimțit, dar pot să văd limpede de unde a moștenit Naz caracterul pătimaș. *Uau.* Până și detectivul pare să rămână fără cuvinte câteva clipe, contemplându-și, în tăcere, următoarea mișcare. Înainte ca Jameson să mai poată adăuga ceva, cineva îl strigă de-afară, iar el se scuză și iese.

Giuseppe îl urmărește pe bărbat cu privirea și dă din cap, apoi se întoarce spre mine.

— Ești bine?

Încuviințez.

— Mulțumesc.

— Ah, pentru nimic. Dacă se supără Ignazio pe cineva că face scandal, măcar să se supere pe mine.

Mă ridic, recunoscătoare că sunt mai stabilă pe picioare acum.

— Nici măcar nu înțeleg ce caută tipul ăsta aici. E detectiv la omucideri, nu-i așa? N-a murit nimeni, nu?

O, Doamne, n-a murit nimeni, nu? Înăuntru, toți suntem bine, mulțumită ferestrelor, dar poate că pe stradă e altă poveste...

Scanned with CamScanner

— Nuu, toată lumea e bine, spune Giuseppe, înlăturându-mi îngrijorarea. Poate sunt câțiva șocați, dar nu s-a vărsat sânge azi, adaugă, apoi face o pauză și se uită în jur. Cel puțin, nu aici.

— Atunci, de ce e detectivul aici?

— Tu de ce crezi? zice Giuseppe și îmi întoarce privirea, cu sprâncenele ridicate și vocea neîncrezătoare, ca și cum probabil ar trebui să știu răspunsul.

Și-l știu. În secunda în care ni se întâlnesc privirile, mă prind. E aici din cauza lui Naz. De-aia e *oriunde*. Nu contează dacă e sau nu jurisdicția lui... omul are un ghimpe împotriva lui Naz.

— Nu e prima dată când vine să-și bage nasul pe-aici, continuă el, și nu cred că e nici ultima, cel puțin nu cât Ignazio se plimbă liber. Ei vin să-mi pună întrebări, iar eu le spun adevărul.

— Care este...?

— Că nu l-am văzut și nici nu intenționez.

Atunci îmi vine brusc ceva în minte, un lucru la care nu prea mă gândisem înainte. Giuseppe îl ține în permanență pe fiul lui la distanță, iar Naz crede că e din cauză că bărbatul îl urăște din toți ficații. Ca să nu mai vorbim de treburile în care e implicat Naz, dar poate că, pe de-o parte, Giuseppe face asta ca să se poată pretinde că nu știe nimic.

Să nu poată fi folosit pentru a-l răni pe fiul lui în vreun fel. Negare plauzibilă.

Într-un fel, este ceva altruist, ca și cum își sacrifică orice tip de relație cu fiul lui pentru a-l apăra și, deși nu-l cunosc pe Giuseppe pe cât de bine mi-ar plăcea, mie mi se pare că el ar face așa ceva.

— Ar trebui să pleci de-aici, îmi spune Giuseppe, fără să se uite la mine, cu ochii ațintiți pe geamul spart al

Scanned with CamScanner

restaurantului. Folosește ușa din spate, prin bucătărie, ca să nu te oprească ăștia.

Ezit, dar ceva din tonul vocii lui îmi spune să nu-l contrazic. Nu cred că Giuseppe e dispus să negocieze în genul ăsta de situații mai mult decât Naz. Polițiștii sunt atât de ocupați să strângă dovezi de pe stradă, încât nimeni nu se obosește să păzească partea din spate a restaurantului. Ies încet pe alee, fără să fiu descoperită. Îmi țin mâna pe piept, care încă mă doare, și trec de tomberoanele pline de graffiti, îndepărtându-mă de scena crimei.

La colțul străzii e parcat un taxi. Mă urc imediat ce ajung la el, recunoscătoare că nu mi-a luat-o nimeni înainte.

— Brooklyn, vă rog, îi spun șoferului, apoi îi dau adresa, gâtuită.

Mă așez mai bine, îmi pun centura de siguranță și-mi țin capul plecat, prea înfricoșată să mă uit pe geam. Mi se pare că fug de poliție. *Te rog să nu vii după mine.* Șoferul e tânăr, are puțin peste douăzeci de ani. Îmi arată niște dinți albi perfecți în oglinda retrovizoare și intră în trafic.

Dacă Naz m-a învățat un lucru în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, acela e să fiu întotdeauna conștientă de mediul în care mă aflu, să privesc și să învăț. Mai mult te prinzi decât înveți. Mi-a spus asta de câteva ori. Privirea mi se îndreaptă instinctiv la permisul de conducere lipit de bordul mașinii. Abele Abate.

Ce nume nefericit.

Lui Naz nu-i place să iau taxiul. N-are încredere ca alții să mă protejeze. Dar având în vedere situația, îmi imaginez că nu prea are ce să comenteze. Pe drum, îmi zboară mintea și mă întreb pe unde e acum și ce face. Pe de-o parte, mi-e teamă să știu.

Scanned with CamScanner

Îmi ia aproape o oră să ajung acasă din cauza traficului, iar cursa costă aproape şaizeci de dolari. *Of.* Îi dau şoferului o bancnotă de o sută şi îi zic să păstreze restul. Pare surprins de gest şi-mi mai aruncă un zâmbet, apoi îmi mulţumeşte cu o voce joasă.

N-a încercat deloc să poarte o conversaţie cu mine tot drumul. Apreciez asta.

Casa pare liniştită, aproape sumbră. Nu prea-mi mai place să stau pe-aici, mai ales singură. Locul ăsta e bântuit de amintiri, multe dintre ele, nu chiar atât de plăcute... Amintiri ale unor vremuri când ne certam, momentul când i-am pus prafuri în mâncare lui Naz.... Amintiri ale unor clipe în care el se gândea să-mi ia viaţa sau când mi-am dat seama că înăuntrul lui sălăşluieşte un monstru. Amândoi aproape că am murit în hol, în nopţi diferite, şi deşi locurile astea au fost demult curăţate, uneori, dacă mă uit cu atenţie, încă mai văd urmele de sânge.

Vorbim despre mutat... Vorbim despre asta tot timpul.... Dar, dintr-un motiv necunoscut, n-am apăsat pedala, să spunem aşa, şi ne-am lăsat prea prinşi de viaţa de zi cu zi ca să mai luăm o hotărâre.

Suntem prea ocupaţi cu acomodarea la noua noastră realitate.

El, pe cât de expresiv poate să fie cineva ca el. Eu, acum soţia lui. *O nebunie.*

Scot cheile şi descui uşa de la intrare, intru în casă şi o încui la loc. Killer, câinele meu, doarme în sufragerie. Se uită la mine când intru, cu urechile ciulite, apoi se îndreaptă fericit spre mine, dând din coadă şi vrând să se joace. Îl mângâi pe cap şi îl scarpin după urechi, dar sunt prea epuizată să mai fac şi altceva azi.

Oftez, mă descalţ de pantofi şi mă duc în birou cu câinele pe urmele mele. O să trag un pui de somn pe canapea, asta dacă pot să-mi opresc mintea suficient cât

Scanned with CamScanner

să adorm. Numai Dumnezeu știe când o să ajungă Naz acasă. Ar putea dura ore întregi. Ar putea dura zile.

— Ai ajuns repede.

Scot un țipăt când aud pe neașteptate vocea care mă sperie mai mult decât împușcăturile de mai devreme. Ce dracu'? Mi se înmoaie genunchii și aproape cad din picioare, panicată, în timp ce caut cu privirea sursa zgomotului. Naz stă la biroul lui, cu un ziar în față.

— Iisuse, Naz, ce faci?

— Citesc ziarul.

— Citești ziarul, repet.

Citește un nenorocit de ziar? Pe bune?

— Da, spune el. Am cumpărat unul pe drum spre casă.

— Ai cumpărat unul, spun eu, neîncrezătoare. Pe drum spre casă.

Se uită la mine și ridică o sprânceană.

— De ce repeți tot ce spun?

— De ce repet tot ce spui?

Nu vorbește serios, nu-i așa? Iisuse, ba da. Pe bune?

Dă din cap, își pune ziarul pe birou, apoi se lasă în scaun și se întoarce spre mine.

— Acum înțeleg de ce nu-ți place când fac asta. E destul de enervant.

— Eu doar...

Serios, ce mama dracului?

— Nici nu știu ce să spun. Nu știu ce se întâmplă. Tu pur și simplu... ce faci?

Se încruntă, ca și când eu sunt aia care zice chestii fără sens, și poate că așa e, dar sunt complet zăpăcită. De ce e aici? A dispărut din restaurant și m-a lăsat acolo să mă

Scanned with CamScanner

descure singură, doar ca să vină direct acasă și să citească un nenorocit de ziar?

N-are niciun sens.

— Cum ai ajuns acasă? mă întreabă, suspicios.

— Am luat un taxi.

— Am crezut că ți-am spus...

— Mda, bine, păi, îl întrerup înainte să apuce să-mi țină un discurs despre cum nu-l ascult. Cum altfel crezi că puteam s-ajung acasă?

— Ai fi putut să suni la un serviciu de transport, spune el. Le-ar fi luat douăzeci de minute, maximum, să ajungă unde erai tu, în Hell's Kitchen.

— Păi, n-ar fi fost o problemă dacă n-ai fi plecat, pur și simplu.

— El mi-a spus să plec, răspunde Naz calm, ridicându-și din nou ziarul și întorcându-se cu spatele. Ce altceva era să fac?

— Ăăă, să mă iei cu tine? Nu trebuia să mă lași acolo.

— Erai în siguranță.

— Eram în siguranță, mormăi eu. De unde știi?

— Pentru că nu mai eram eu acolo.

Vocea lui sună sec. Nu prea știu cum să răspund.

— Dar de unde știi...?

Își pune din nou ziarul pe birou, de această dată cu o atitudine exagerată de iritare, ca și când nu vrea să vorbească despre asta. Probabil că n-ar trebui să insist prea mult, dar vreau s-aud ce are de spus.

Vreau o explicație.

Merit una.

— Nu ești fraieră, Karissa, așa că nu te preface, spune el și mă țintuiește cu privirea. Continui să ignori imaginea de ansamblu, când e *chiar în fața ta*. De unde

Scanned with CamScanner

știu că pe mine mă țintea? Spune-mi ceva, scumpo, cine altcineva din localul ăla mai avea o țintă pe spatele lui? Există un singur motiv pentru care cineva ar ținti cu gloanțe și tu îl ai în fața ochilor, îmi spune și arată spre el. Așa că da, știam că ești în siguranță, pentru că eu nu mai eram acolo. Nu e un răspuns suficient de bun?

Vreau să spun că nu, nu e suficient de bun, dar știu că nu ar accepta asta. Totuși, nu mă pot abține.

— Să știi că nu e vina ta.

— Atunci a cui e? A ta?

— De ce trebuie să fie vina oricui, întreb și mă îndrept spre el, apoi mă așez pe marginea biroului său din lemn. Uneori pur și simplu apar probleme.

— Uite, apreciez ce încerci să faci, dar pur și simplu... *încetează*, spune el. Cum mi-am așternut, așa dorm. Am acceptat asta cu mult timp în urmă. Nimic din ce fac – sau nu fac – azi n-o să șteargă ce-am făcut ieri.

— Ce-ai făcut ieri?

Mă privește din nou cu asprime și știu că acum trebui să am grijă ce spun, fiindcă nu-i arde de comentariile mele. Pare furios. Aproape că seamănă cu Vitale.

— Știi ce vreau să spun, Karissa. Prezentul nu compensează ce-a fost în trecut.

— Da, m-am prins. Doar pentru că-ți ceri scuze nu înseamnă că ești, automat, iertat.

— Exact. Și, în cazul meu, nici măcar nu mi-am cerut scuze.

— Îți pare rău?

— Nu.

N-ar trebui să râd, pentru că nu e amuzant, dar o fac. Râd. El e mereu ca din topor. Naz mă privește și nici măcar nu schițează un zâmbet, dar expresia i se îmblânzește puțin și se mai relaxează.

Scanned with CamScanner

Stăm în tăcere câteva clipe – eu mă uit la el, iar el se uită la ziar –, apoi devine prea sufocant.

— Asta tot nu-nseamnă că e vina ta.

Dă cu ziarul de masă și mormăie, apoi își trece mâinile peste față.

— Karissa...

— Uite, tot ce spun e că suntem responsabili pentru propriile acțiuni. Nu suntem responsabili pentru ce fac alții.

Nu pare să fie de acord cu mine, dar eu continui oricum:

— Așa că orice-ai fi făcut ieri, da, asta cade pe umerii tăi, dar ce face azi cineva din cauza asta? E pe umerii lor, Naz. Nimeni nu a fost niciodată forțat să se răzbune.

— Va trebui să cădem de acord că nu suntem de acord.

— Pff, am dreptate și o știi. Răzbunarea e o alegere, pur și simplu. Alegi să te răzbuni. Întotdeauna ai opțiunea să fii omul mai înțelept.

Naz se holbează la mine ca și când tocmai mi-a mai răsărit încă un cap. Nu știu dacă mă fac înțeleasă, dar sper. Pentru că eu chiar îmi doresc să înceteze toate astea. Poate e ca și cum aș cere să se întâmple un miracol, însă cred că nu strică măcar să cer.

— Știi, spune el după un moment, uitându-se în altă parte. Erai mult mai supusă înainte să te măriți cu mine.

Din nou, râd. Din nou, probabil că n-ar trebui.

— Mă rog, zic și dau ochii peste cap în timp ce el își continuă lectura ziarului.

Ne uităm curioși unul la altul, iar cuvintele îmi răsună în minte. *Răzbunare.* Într-o anumită măsură, m-am gândit că asta făcea, că de-aia a plecat de la restaurant și m-a lăsat singură.

Scanned with CamScanner

— În fine, cum ai ajuns acasă?

— Am condus.

— Serios? Dar mașina nu era în parcare.

— Am parcat-o în garaj.

Mă încrunt.

— Te-ai oprit undeva pe drum?

Își flutură ziarul spre mine și continuă să citească. S-a oprit să-și cumpere ziarul... Așa a zis mai devreme. Atât?

— Nu te-ai mai dus nicăieri în altă parte?

Mijește puțin ochii la mine.

— Nu.

Atunci schimb subiectul, pentru că îmi dau seama că zgândăr niște puncte sensibile. Acum avem un regulament, pe care îl respectăm amândoi: nu pun întrebări la ale căror răspunsuri nu pot face față, fiindcă el n-o să mă mintă, indiferent despre ce este vorba. Ignoranța, spune el, e cu siguranță o mare binecuvântare, dar dacă vreau să aflu mai multe, el o să mi le dezvăluie.

Să zicem că acesta e avantajul de a fi căsătorit. Însă avantajul m-a mai mușcat de cur și înainte, mai ales din cauza francheței lui Naz.

Ca atunci când am adus vorba de profesorul Santino, iar el mi-a spus, direct în față, că i-a înfipt bărbatului indicatorul în cutia toracică.

Așa că, dacă zice că nu s-a mai oprit nicăieri, aleg să-l cred.

Aleg asta, de teamă că el încă alege răzbunarea.

Scanned with CamScanner

Capitolul doi

Ignazio

Karissa visează.

Sau, mai bine zis, are un coşmar.

O aud cum scânceşte în somn lângă mine. Are corpul rigid şi stă foarte încordată. Cred că dacă încerc s-o trezesc acum, o să mă electrocuteze.

Uneori, mă întreb dacă ne visează pe noi. Dacă visele ei sunt de genul *fericiţi până la adânci bătrâneţi.* Sau sunt mereu despre toate lucrurile pe care le-am făcut eu? Suferinţa pe care i-am provocat-o, durerea prin care a trecut, oroarea de a se îndrăgosti de un bărbat ca mine. Îmi pun mie aceste întrebări, dar n-o întreb pe ea, pentru că nu sunt sigur că are importanţă.

Nici nu sunt sigur că-şi aminteşte. Nu-mi spune niciodată ce visează. În plus, visele nu înseamnă nimic când vine vorba de realitate.

Aşa e viaţa.

Ventilatorul din tavan se învârte uşor şi îi flutură părul. Mă întind spre ea şi îi îndepărtez, cu grijă, o şuviţă de pe faţă, apoi o privesc preţ de o clipă înainte să o sărut pe obraz. Doarme în continuare, adâncită în vâltorile visului ei, fără să conştientizeze prezenţa mea. Sper că la fel îmi va ignora şi absenţa viitoare.

Scanned with CamScanner

Nu vreau să-şi facă griji.

Mă dau jos din pat cu cea mai mare atenţie, ca să mă asigur că n-o deranjez. Iau o pereche de pantaloni de trening pe drumul spre uşă şi mă îmbrac cu ei pe holul întunecat, apoi cobor la parter.

Sunt recunoscător că reuşesc să-mi croiesc drum pe lângă javră. Încă nu mă place... nu c-ar fi vina lui. Doar i-am împuşcat stăpânul cu el de faţă. Însă uneori îmi face viaţa grea când încerc să mă furişez. E dificil să menţin pacea cu el pe-aici.

Este o seară caldă de toamnă, aproape de miezul nopţii, însă eu simt sub tălpile goale că podeaua din bucătărie este rece. Îmi încetinesc paşii când mă apropii de chiuvetă şi mă întind după cuţitul de bucătărie din suportul de lemn. Are mânerul negru şi lama lungă de vreo doisprezece centimetri, cu un vârf suficient de ascuţit cât să îndepărteze carnea de pe oase.

În fond, pentru asta e făcut.

Îmi iau cheile din cârligul de lângă uşă şi intru în garaj. Închid uşa cu grijă în spatele meu. Uşile deschise sunt o invitaţie pe care nu vreau s-o ofer nimănui acum, în special Karissei.

Vreau să rămână exact aşa cum e, adormită.

Inconştientă.

Deschid portbagajul de la Mercedes şi îmi bag cheile în buzunarul de la pantaloni. După aceea, aud un scâncet, ca şi cum se mişcă ceva prin maşină. Portbagajul se deschide cu totul şi eu mă holbez la forma din întuneric, peste care cade o lumină chioară.

E transpirat tot, din vârful cheliei până în vârfurile degetelor. Faţa îi e plină de sudoare, iar cămaşa albă şi murdară i s-a lipit de corp. Şi pute... Iisuse, miroase de-ţi mute nasul. O să treacă o lună până o să se ducă mirosul de pişat din portbagaj. Mă cuprinde furia numai la gândul

Scanned with CamScanner

că s-a pișat pe el, lașul nenorocit. Are noroc că nu-i înfig cuțitul ăsta în gât chiar acum. Noroc că s-ar putea... *s-ar putea*... să mai trăiască încă o zi.

Pentru binele lui, așa sper să se întâmple.

Pare că vrea să supraviețuiască.

Se holbează la mine cu ochii mari și panicați. În momentul în care observă cuțitul începe să plângă. Respiră precipitat și trage aer cu putere pe nas, încercând să-și revină, însă banda adezivă care îi acoperă gura aproape că îl sufocă. Are mâinile și picioarele legate, dar asta nu-l oprește să nu se agite prin portbagaj și să facă haos.

— Ce ți-am spus eu, Armando?

Îi țin cuțitul la gât, chestie care-l face să se încordeze și să nu se mai agite atât de tare, ca să nu se taie.

— Te-a auzit nevastă-mea și acum n-am încotro decât să-ți iau gâtul.

Încearcă să-și oprească scâncetele și aproape că încetează să mai scoată vreun sunet, dar lacrimile tot îi curg pe obraji. Urăsc să văd pe cineva care plânge, fie că e bărbat sau femeie, dar mai ales pe bărbații care se presupune că fac parte din *familie*. Bărbații care jură să-și trăiască viața cu arma în mână n-ar trebui să cedeze în secunda în care pare că ar putea să moară din cauza ei.

Sau, în cazul ăsta, din cauza unui cuțit care, după câte se spune, atunci când este mânuit de mine doare mult mai tare.

Armando Donati era unul dintre soldații de stradă ai lui Ray, genul care făcea munca murdară, stătea în tranșee și nu avea nimic împotrivă să încalce regulile ca să câștige războiul. Răpirea, agresiunea și violența erau specialitățile lui, la fel ca împușcăturile trase din mașină. Acte dintr-o viață fără pic de onoare. Acte dintr-o viață despre care nimeni nu vorbea. Armando avea talentul să facă să pară că împușcăturile erau mai mult un eveniment

Scanned with CamScanner

aleatoriu. Ray avea ochi și urechi pe toată strada, iar majoritatea informațiilor îi veneau direct de la Armando și armata lui de hoți nenorociți.

Așa că, desigur, în secunda când gloanțele au pătruns în restaurantul tatălui meu, m-am gândit la el.

— Fără țipete, îi zic. Dacă vrei să ai vreo șansă să ajungi acasă, mă asculți. Ai înțeles?

Dă din cap înfricoșat.

— Bun.

Folosesc cuțitul ca să-i tai banda adezivă de pe gură, apoi mă uit la sângele care îi curge pe lângă tăietura pe care i-am făcut-o în buză. Se încruntă și scoate un geamăt în timp ce îi curg și mai multe lacrimi, dar nu țipă. Trage o gură lacomă de aer, după care începe să mă implore:

— Te rog, Vitale, n-am fost eu! Mă jur pe ce-am mai scump! Mă jur pe nevasta și pe copiii mei! Mă jur pe familia mea! N-am făcut-o!

Vreau să-i înfig lama în laringe ca să nu mai vorbească. În schimb, îi acopăr gura și nasul cu o mână liberă și strâng. Începe să se agite, dar se oprește când îi zic „Nu face asta".

Acum nu poate să respire. Știu că nu poate. Se înroșește la față și îi ies ochii din orbite.

— Știu că n-ai fost tu, spun eu. Așa că nu te obosi cu explicații, altfel îți iau suflarea de tot.

Îi dau drumul și din nou trage aer în piept. Am sânge pe mână și o șterg absent pe pantaloni, fără să realizez ce-am făcut, până nu e deja prea târziu.

La dracu'!

Va trebui să-i ard acum. Să scap de dovezi.

De data asta tace. Mă rog, respiră sacadat și plânge, dar măcar nu mai încearcă să *implore*.

Scanned with CamScanner

Armando locuiește în Hells's Kitchen, nu departe de restaurantul tatălui meu, într-un apartament de deasupra unui magazin alimentar care fusese al lui Ray. Același magazin de unde am furat când aveam șaisprezece ani. M-am oprit acolo pe drum spre casă să-mi cumpăr un ziar... Și s-a întâmplat să-mi culeg și vechea cunoștință pe drum.

Știu că n-a făcut-o el. Știu, pentru că el era în șezlongul lui, în boxeri, și se uita la telenovele, ca o curvă care este. Însă doar pentru că n-a făcut-o el nu înseamnă că nu știe cine e responsabil. Nația lui e ca lupii... Trăiesc în haite.

Iar eu vreau să ajung la alfa. Cel suficient de curajos încât să vină după mine.

— Vreau să știu cine a tras în Hell's Kitchen în după-amiaza asta, spun și continui înainte să-i dea cu poezia „n-am fost eu". Străzile vorbesc, Armando, iar tu ești cât de aproape se poate de un cuib de șobolani. Auzi tot. Oamenii lui Ray cad ca muștele. În fiecare zi e altcineva. Dar, cumva, tu ești încă în viață și cred că-mi dau seama de ce. Așa că vreau să știu cine e în spate... Vreau să știu pentru cine lucrezi acum.

— Dar nu...

Cuvintele îi ies pe buze instinctiv, apoi ia o gură de aer și își înghite minciuna pe care a fost antrenat s-o spună. Cu toții am fost învățați să negăm orice fel de implicare, dar el știe că mai bine ar face altfel. Știe că, dacă mă minte, inevitabil o să moară.

— Uite, nu l-am întâlnit pe tip... încă n-a venit la mine, jur! Eu sunt nimeni. Sunt un *nimic*. Probabil nici nu știe cine sunt! Dar oamenii vorbesc, știi... vorbesc, cum ai zis și tu. A venit un tip la mine săptămâna trecută pentru niște informații, mi-a zis că s-ar putea să știu niște chestii.

Scanned with CamScanner

A întrebat de tine, dar nu i-am spus nimic din ce nu știa deja!

— Cine era tipul?

— Nu știu cum îl cheamă.

Imediat ce îi iese minciuna pe gură, cuțitul îi intră direct în partea mai cărnoasă a șoldului. Îl scot și-i acopăr din nou gura și nasul cu o mână — el urlă de durere, ca să acopăr sunetul. Se înroșește iar la față și îi dau drumul, lucru pe care-l regret imediat, când începe să țipe:

— Joe! I se zice Joe Grasu'!

Se prinde imediat de greșeală și începe să mă roage în tăcere, plângând, pe măsură ce sângele îi șiroiește din rana de la șold. Nu e prea mult. Poate să supraviețuiască. Ridic cuțitul și îi fac semn să tacă, în timp ce nenorocitul de câine începe să latre în bucătărie, după ce ne-a auzit.

Ascult un moment, să mă asigur că n-a fost deranjată Karissa. În sfârșit, câinele se oprește din lătrat, renunțând să înțeleagă ce se întâmplă afară.

— Pentru cine lucrează tipul ăsta, Joe? întreb după ce mă asigur că nu vom fi întrerupți.

Trebuie să termin cu chestia asta și după, să-mi mișc curul la etaj.

— Și nu-mi spune că nu știi, pentru că data viitoare pun cuțitul la arteră.

— E un tip, e nou în oraș.

— Atâta lucru știu și eu.

— Joe nu a zis pentru cine lucrează și știi și tu, Vitale, nu trebuie să întrebi niciodată! Tot spunea șefu' în sus, șefu' în jos, dar cred că vorbea de tipul nou!

— Și tipul ăsta nou are și-un nume?

— Cred că i se zice Cicatrice.

Scanned with CamScanner

— Crezi, repet eu. Ai face bine să crezi corect sau o să regreți că mi-ai dat informații greșite, Armando.

— Sunt sigur, se corectează. Sunt complet convins, adică.

Cicatrice. *Hm.*

— Și Joe Grasu' lucrează pentru tipul ăsta, Cicatrice?

Urăsc cum sună întrebarea asta.

Viața mea s-a transformat într-un film clișeic cu mafioți.

— Sigur e el, răspunde Armando. Nu știu cine altcineva ar face-o.

Stau acolo și încerc să-mi dau seama ce ar trebui să fac cu informația asta, când Armando începe iar să plângă și să implore în tăcere. Sunetul mă calcă pe nervi și mă îndepărtez. Arunc cuțitul peste cutia cu unelte și apuc o rolă de bandă adezivă. Rup o bucată și i-o lipesc peste tăietura sângerândă de la gură, reducându-l din nou la tăcere.

— Ai noroc, Armando. Vezi tu, eu am încercat să fiu mai de treabă în ultima vreme, încerc să fiu un om mai bun, să fiu bărbatul care crede soția mea c-aș putea fi, așa că n-o să te omor în seara asta. O să-ți ofer o șansă. Dacă supraviețuiești până dimineață, te duc acasă; o să te las chiar de unde te-am luat. Ne-am înțeles?

Nu răspunde, nu cu gura lipită cu bandă din nou, dar scâncetele lui agitate îmi confirmă că a înțeles. Înainte, nu aș fi negociat nimic. Mă trădezi, mori. Așa obișnuiam să procedez. Totuși acum nu mai pot să fac asta. Nu mai pot ține pasul. Dacă nu sunt flexibil, nu sunt vrednic de laudă.

Și încerc să fiu vrednic pentru ea.

— Dar ține minte... dacă o lași pe nevastă-mea să te găsească, pică înțelegerea.

Scanned with CamScanner

Închid portbagajul și îi aud plânsul înfundat, însă apoi tace din nou. Șobolanul vrea să trăiască.

Iau cuțitul și mă întorc în casă, asigurându-mă că încui ușa în spatele meu. Killer se retrage câțiva pași când mă vede și începe să mă mârâie.

În bucătărie, mă îndrept spre dulapul de lângă chiuvetă și iau o mână de boabe cu gust de salam, pentru cățel. I le arunc javrei, iar acesta le înghite pe toate, prea distras de mâncare ca să se mai sinchisească de mine.

Spăl sângele de pe lamă și arunc cuțitul în mașina de spălat vase. Apoi mă îndrept spre scări, dar cotesc spre spălătorie. Îmi dau jos pantalonii de trening și îi îngrop sub o grămadă de haine murdare. Îmi pun în gând să fac ceva cu ei mai târziu.

După aceea, mă duc sus, în dormitor.

Karissa încă doarme. Nu pare că s-a mișcat nici măcar un milimetru. Mă urc în pat lângă ea, îmi pun brațele în jurul ei și o trag mai aproape de mine.

Mi-am făcut griji pentru ea azi. Slavă Domnului că e în siguranță. Vreau ca ea să rămână așa.

Exact atunci se mișcă, trezindu-se pentru o fracțiune de secundă, după care se ghemuiește în mine și adoarme la loc.

Începe din nou să viseze. Însă de data asta, zâmbește.

N-ar zâmbi dacă ar ști la ce mă gândesc, dacă ar ști unde rătăcește mintea mea, ce lucruri îmi doresc să fac. Încerc, pentru ea, încerc din răsputeri, dar nu sunt sigur cât mai pot să rezist. Ea spune că răzbunarea este o alegere și poate că are dreptate. Poate că e o alegere.

Însă poate că eu vreau să aleg răzbunarea.

E atât de greșit să-ți dorești asta?

Nu cred.

Scanned with CamScanner

— Bună dimineața!

Vocea Karissei este un mormăit somnoros, iar cuvintele ei sunt întrerupte de un căscat. Arunc o privire spre prag când păşeşte în bucătărie. Are părul încâlcit. Nu poartă altceva decât un tricou negru pe care bănuiesc că l-a furat din fundul dulapului meu.

Jumătate din garderoba ei e de acolo.

— 'Neața.

Nu sunt sigur încă dacă i-aş zice *bună*. N-am închis ochii toată noaptea şi probabil că nici n-am s-o fac până mâine.

— Te-ai trezit devreme.

— Da, mormăie ea. N-am dormit prea bine.

Mă gândesc să subliniez cât de mult a dormit azi-noapte, dar mai bine nu.

— Păcat.

— Ştiu.

Karissa îşi găseşte de treabă la aparatul de cafea şi îşi pregăteşte o ceaşcă în timp ce eu scot vasele din maşina de spălat, asigurându-mă că toată vesela, inclusiv cuțitul, ajunge exact acolo unde îi e locul. Ea se uită la mine, aşteptându-şi cafeaua, şi îl mângâie pe Killer pe cap când el se freacă de ea şi îi cere atenție.

— Se pare c-ai avut multă treabă în dimineața asta, continuă ea.

Am spălat o maşină de rufe, am ars o pereche de pantaloni şi am spălat bucătăria lună, doar ca să-mi distrag atenția până s-a trezit ea.

— Bănuiesc că nu eşti singura care n-a putut să doarmă.

Scanned with CamScanner

Mă priveşte curioasă şi îşi ridică ceaşca de cafea când e gata, suflând în lichidul fierbinte.

— Ştii, tot nu e vina ta.

Închid ochii şi încerc din răsputeri să nu reacţionez. Nu vreau să purtăm din nou conversaţia asta. Parcă e o bandă stricată, cu tentativele ei constante de a mă linişti. *Nu e vina ta.* Apoi îmi văd de treabă şi schimb subiectul.

— Deci, ce planuri ai pentru azi?

— O, ştii tu, câte puţin din fiecare.

Îi arunc o privire în timp ce soarbe o gură de cafea. Încearcă să mă provoace intenţionat.

— Vrei să dezvolţi?

— Am cursuri aproape toată ziua, spune şi face o pauză, apoi adaugă: ceea ce deja ştii. În rest, nu prea multe. S-ar putea s-o vizitez pe Melody mai încolo. A trecut ceva de când n-am mai petrecut timp împreună. Tu?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic.

— Sună distractiv.

— Sunt sigur c-o să fie la fel de distractiv cum sună, răspund. Vrei să te conduc în oraş?

— Nu, e în regulă, pot să iau un taxi.

Îmi scot telefonul din buzunar.

— Ce zici dacă sun după o maşină?

Ridică din umeri, ca şi când nu contează, şi îşi dă pe gât cafeaua, acum că s-a răcit. Însă contează. Şoferii de la firmă sunt verificaţi. Le ştiu numele şi adresele.

Ştiu unde locuiesc părinţii lor.

Scanned with CamScanner

— Cum vrei tu, spune și se îndepărtează de masă ca să iasă din bucătărie. O să fiu gata cam în patruzeci de minute.

— O să le zic să vină până atunci.

O oră mai târziu, o mașină așteaptă lângă bordura din fața casei noastre, în timp ce Karissa se plimbă prin casă, îi dă de mâncare câinelui și își mai pregătește încă o ceașcă de cafea – de data asta, la pachet. Când e în sfârșit gata, își ia toate lucrurile, se ridică pe vârfuri și îmi dă un pupic pe buze, după care se îndreaptă spre ușă.

— Să ai o zi minunată făcând *nimic*.

— Sunt sigur c-o să am.

O privesc în timp ce iese pe ușă și mă lasă singur. Urăsc de fiecare dată când pleacă, dar astăzi mă pomenesc că sunt ușurat când o văd ieșind. Mi se pare că pot să respir liniștit, fără niciun risc ca ea să-și dea seama ce-am de gând și fără să-i văd expresia aia.

Expresia care spune că o înfricoșez câteodată, chiar și în prezent. A trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o. Și cu siguranță am încercat s-o țin la distanță.

Oftez și mă uit în jur, în bucătăria impecabilă, unde miroase puternic a clor, apoi mă sprijin de blatul de lângă chiuvetă. Killer stă în ușă, cu urechile date pe spate, și mă urmărește. În secunda în care ni se întâlnesc privirile, începe să mârâie.

— Nu te uita așa la mine, zic. Fac ce trebuie să fac.

Latră o dată fără să se miște. Mă întind spre dulapul de deasupra capului și iau o gustare pentru câini. I-o arunc și încetează imediat să mai mârâie. Dă din coadă în timp ce mestecă, uitând – măcar pentru moment – că se presupune că eu sunt inamicul.

E ușor de dresat. Ușor de fraierit. Dacă o ține tot așa, s-ar putea să înceapă să-mi placă de el.

Scanned with CamScanner

Sau nu.

Îmi iau cheile și mă duc în garaj. E puțin mai cald acum decât seara trecută. O să fie o zi fierbinte.

Deschid ușa portbagajului și mă strâmb când mirosul mă lovește din nou. Nenorocitul naibii. E și mai grav decât mai devreme. O să am nevoie de o tonă de clor ca să scap de dezastrul ăsta. Armando e inconștient, dar măcar i se mișcă pieptul. Încă respiră. A supraviețuit.

Nemernic norocos.

— Bună dimineața, soare!

Îl lovesc în piept de câteva ori, trezindu-l din somn. E uimitor... a dormit mai bine în portbagaj decât am reușit eu în propriul meu pat. Îi ia un moment să-și revină, să-și dea seama unde este și să-și amintească ce i-am făcut. Ezită când mă vede, clipește repede și fața i se contorsionează de durere.

— Ei bine, *nimicule*, se pare că ai supraviețuit până dimineață. Felicitări.

Probabil că a plâns până a adormit azi-noapte, gândindu-se că ăsta e sfârșitul, că eu doar îi prelungesc suferința și-l mai torturez puțin înainte să-i iau viața. Probabil a leșinat crezând că era ultima oară când avea să mai vadă răsăritul.

Tot mă gândesc dacă nu e mai bine să-l omor, doar din principiu. *Nu lăsa martori.* Cu siguranță a fost martor la ce-am vrut să fac ieri. Dar n-am să-l omor. În schimb, o să-i mai dau o șansă.

— N-am să te omor azi, Armando. O înțelegere e o înțelegere, iar eu sunt om de cuvânt. Dar asta nu înseamnă că n-o să te omor mâine. Cu prima ocazie când îți scapă ceva sau îmi stai în cale, te termin și n-am să fiu blând, cu un cuțit la gât. Ai priceput?

Scanned with CamScanner

Încuviințează și începe să plângă din nou, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Dezgustat, închid din nou ușa și mă urc la volan. O să-l duc acasă, așa cum am promis, și îl las să plece. O să-i ofer șansa să trăiască.

Ar face bine să nu mă dezamăgească.

Deja încep să-mi pierd răbdarea.

Scanned with CamScanner

Capitolul trei

Karissa

Cafeneaua de lângă NYU e destul de goală marţea la două după-amiaza, majoritatea studenţilor fiind la cursuri sau deja pe drum spre casă. Sunt doar câteva mese ocupate şi nimeni nu aşteaptă la coadă la cafea. Sorb din ceaiul meu de mentă şi mă uit în jur, în timp ce bâţâi din piciorul pe podeaua din linoleum. Deja am băut o tonă de cofeină azi, suficientă cât să trezească un cal tranchilizat, dar nu de-asta sunt aşa agitată.

Nu, e din cauza întâmplării de la restaurant. Nu pot să-mi scot imaginile din minte.

Mă întreb cum se simte Giuseppe, la ce se gândeşte. Restaurantul, munca lui de-o viaţă, închis din cauza unei rafale aleatorii de gloanţe, în mijlocul zilei. Îmi amintesc că Naz mi-a spus că tatăl lui a adăugat mai multe tipuri de securitate cu mulţi ani în urmă, după ce fiul lui s-a înhăitat cu Raymond Angelo. Pentru prima dată, precauţiile s-au dovedit necesare.

Nu pot decât să-mi imaginez ce înseamnă asta pentru relaţia pe care începeau cei doi s-o formeze din nou.

Mai e cale de întoarcere?

— Pământul către Karissa!

Scanned with CamScanner

Cineva pocneşte din degete chiar în faţa mea şi mă sperie.

— Ai o criză?

Tresar şi îi întâlnesc privirea lui Melody peste măsuţa rotundă.

— Ce?

— Iisuse, credeam că ai un episod de psihoză sau ceva, spune şi dă din cap. Vorbesc cu tine de treizeci de minute şi nici măcar n-ai observat faptul că sunt aici.

Trec cu vederea că suntem în cafenea de maximum zece minute, apoi mă reazem de spătarul scaunului şi îmi pun ambele mâini în jurul cănii de ceai. După aceea îi acord lui Melody toată atenţia mea.

— Ce spuneai?

— Nici nu mai ştiu.

Scoate un geamăt de frustrare şi îşi lasă capul direct pe o carte deschisă din faţa ei. Cuvintele i se aud înfundat când mormăie ceva deasupra paginilor.

— De ce continui să-mi fac asta?

— Poate eşti masochistă, sugerez. Ai nevoie de un sadic ca lumea în viaţa ta.

După replica mea, îşi ridică puţin capul şi-mi aruncă o privire tăioasă. Râd şi dau din umeri. Cine ştie? Nici într-un milion de ani n-aş fi crezut despre mine că sunt vreo exhibiţionistă, însă Naz jură că s-ar putea să fiu şi n-am să-mi neg extazul pe care-l obţin din ideea de a fi privită.

— Hei, nu ştii niciodată. Cu toţii avem tot felul de fantezii.

— Sunt o idioată, contraargumentează ea, ignorându-mi sugestia. Sunt sută la sută o cretină nenorocită. Nu există nicio altă explicaţie. N-o să-mi învăţ niciodată lecţia.

Scanned with CamScanner

Se izbește, teatral, de câteva ori cu capul de manualul nou, apoi se ridică. Încă un curs de filozofie, cel de-al patrulea până acum. De data asta, e *Filozofia minții*, orice o însemna și asta. Nici măcar nu știu diferența.

Nu e toată filozofia, la o adică, din minte? A trecut toate examenele, cu note din ce în ce mai mari, dar asta n-o oprește să se plângă tot timpul.

Eu, în schimb? Am renunțat după al doilea. Filozofia pur și simplu nu este pentru mine.

Melody, pe de altă parte, a avut ideea genială să-și dea licența în asta. O diplomă în filozofie... ce faci cu așa ceva?

— Nu fi atât de dură cu tine, îi zic. Toate sunt doar niște păreri, ține minte.

Îmi mai aruncă o privire urâtă. Doamne, sunt foarte inspirată azi!

— Mă rog, spune ea. Asta e. Nu mai continui. Aici trag linia.

Trasează cu degetul o linie pe masă, iar unghia roșie, falsă zgârie materialul prost din care e făcută masa.

— Da, bine, îi zic și îi iau cartea din mână.

Protestează și încearcă s-o ia înapoi, ridicându-se ca și cum ar urma să mă atace din cauza afurisitului de manual, dar o împing și mă uit la carte. *Funcționalism*. Citesc de două ori definiția de la începutul capitolului, însă pentru mine nu sunt decât prostii.

— Uau, măcar e scrisă în engleză?

Își dă ochii peste cap și încearcă din nou să ia cartea, dar o opresc iar și încep să răsfoiesc paginile. Găsesc niște foi de hârtie – notițe. Sunt pe punctul să i-o înapoiez, ca să nu-i stric cine știe ce sistem haotic pe care și l-a creat, când privirea îmi cade pe marginea notiței de deasupra. Sunt câteva definiții, însemnări scrise pe marginile, dar în susul

Scanned with CamScanner

paginii e o mâzgălitură. Numele unui băiat, înconjurat de o inimioară.

Leo.

— Leo?

Chiţăi. Chiar *chiţăi.*

— Cine naiba e Leo?

Imediat ce îmi ies cuvintele pe gură, ea îmi ia cu forţa cartea din mână, o închide şi o îndeasă în ghiozdan, ca şi când nici nu voia să înveţe din ea. La naiba cu funcţionalismul. Mă holbez la ea neîncrezătoare în timp ce obrajii încep să i se înroşească.

Roşeşte.

Melody Carmichael, întotdeauna plină de încredere şi control, roşeşte.

La dracu'.

— Cine e? O, Doamne, Melody, ai face bine să-mi spui chiar acum sau o să cred că îţi place de DiCaprio.

Dă din umeri.

— Nu e chiar atât de rău.

— Nu. Nu DiCaprio din *Titanic.* Nici ăla din *Romeo şi Julieta.* Şi nici măcar ăla din *Lupul de pe Wall Street.* Mă refer la DiCaprio cel real. Ăla de pe iaht. Ăla cu barbă!

Melody se strâmbă îngrozită şi tresare când se răsuceşte spre mine.

— În niciun caz!

Ridic o sprânceană.

— Îţi place fizicul de tătic?

Râde şi aruncă în mine cu un şerveţel mototolit.

— O, Doamne, taci!

— Cine e? întreb în timp ce iau şerveţelul şi i-l arunc înapoi. Spune-mi!

Scanned with CamScanner

— Bine, bine, zice ridicând mâinile. E doar... nu e nimeni, de fapt.

— Nimeni? Îi scrii numele în inimioare și nu e nimeni?

— E doar un tip pe care l-am cunoscut. Am ieșit de câteva ori la cafea.

— Cafea?

Icnesc și îmi duc o mână la piept, prefăcându-mă oripilată.

— Dar ieșirile la o cafea sunt obiceiul nostru!

Încă e roșie la față. Sunt complet șocată. Mai întâi, Naz își dă ochii peste cap, iar acum, Melody roșește. Ieri m-am trezit în Zona Crepusculară și nu știu cum dracului să ies din ea. Nici măcar nu știu dacă vreau.

— Nu e nimic serios, explică ea. Nici măcar nu știu dacă asta e ceva ce-ar vrea el.

— Dar tu speri.

— Dar eu sper, recunoaște ea oftând și apropiindu-se mai mult de masă, cu un zâmbet copilăros. E atât de... *uau*. E perfect în toate privințele. Absolut perfect.

O, nu. Am mai auzit asta înainte.

Am mai auzit asta și despre Paul.

— Perfecțiunea nu există, subliniez eu.

— Te rooog, spune ea fluturând din mână. Tu te-ai măritat cu ea, nu-i așa?

Îmi scapă un râs ironic.

— Nu chiar. Naz e... minunat. E ce-mi doresc în viață, dar perfect? Nicio șansă.

Sunt sigură c-ar fi de acord cu mine.

— Dar e perfect pentru tine. Amândoi sunteți, știi tu..., zice și își flutură mâna spre mine, ca și cum ar trebui să înțeleg tot ce vrea să-mi transmită. Ca s-o citez pe Meredith Grey, ești întunecată și întortocheată, bine?

Scanned with CamScanner

El e foarte pătimaș și tu ai o fire dificilă și, ca să fiu sinceră, ciudată, OK? Amândoi sunteți așa. Dar în sensul bun; știi tu... ciudățenia e *de ambele părți*. Uneori, el mă sperie ca dracu' și alteori, tu mă faci să fiu confuză ca dracu', iar împreună, pur și simplu... „aveți" sens.

Mă holbez la ea.

— Avem sens.

— Da. Leo... nici nu știu cum să explic. Mă face să mă simt ca și când sunt singura persoană din lume, ca și când nimic nu mai contează în acel moment. Mă ascultă... cu adevărat. Și e nebunește, știu, pentru că după tot ce s-a întâmplat cu Paul, n-aș fi crezut că o să mai simt asta vreodată, dar simt, spune oftând. O simt.

Nici nu știu ce să-i spun. Sigur că mă bucur pentru ea, dar în același timp, sunt și îngrijorată. Paul a fost singurul tip pe care l-a ținut prin preajmă mai mult timp și, ei bine, știm cu toții cum s-a terminat.

Mă rog, știu eu. Cei mai mulți oameni cred că el doar lipsește, că a dispărut ca măgarul în ceață. Ei mai speră că se va întoarce într-o zi. Eu știu adevărul.

Încă una dintre întrebările alea care mă mușcă de cur, pe care i le-am pus lui Naz.

— E minunat, îi spun și, în mare parte, vorbesc serios.

Mă bucur că în sfârșit merge mai departe.

— Când apuc să-l cunosc și eu pe norocosul tip?

— Of, nu știu. Poate ieșim toți patru la un moment dat.

— Patru? Adică în cuplu? Cred că eu și Naz am cam trecut de faza cu ieșirile în patru.

Sau, mai degrabă, Naz a trecut.

Scanned with CamScanner

— Da, ai dreptate, spune râzând. În plus, probabil că, înainte să plănuiesc alte chestii, ar trebui să-l conving să depună mai mult efort decât ieșirile la o cafea.

— Probabil, spun și zâmbesc în timp ce-o privesc cum își strânge lucrurile. Îți țin pumnii.

— Și eu... și eu.

— Leo. Nu e, ăăă... Un munte de om care arată ca un nenorocit, nu?

— DiCaprio? Nu, nu e *chiar atât* de rău.

— Nu, îi răspund și râd. Leo al tău.

— A, nici gând, zice, apoi se ridică și își pune ghiozdanul în spate. E superb, clar nu e de nasul meu.

— Nu există cineva să nu fie de nasul tău, Melody.

Zâmbește și mă îmbrățișează cu un braț, după care mă pupă zgomotos pe obraz.

— Și de-aia ești tu cea mai bună prietenă a mea, Kissimmee... tu chiar crezi asta. Ne vedem mai târziu, bine?

Dispare înainte să apuc să-i răspund, ieșind grăbită pe ușă ca să nu întârzie la testul de la filozofie. Eu mai stau acolo o clipă și sorb din ceai, apoi mă ridic și mă duc afară cu ceașca. Am terminat pe ziua de azi și mă gândesc să iau un taxi când văd unul care așteaptă să fie ocupat, dar în ultima secundă mă răzgândesc.

Îmi scot telefonul și comand o mașină.

Apare în câteva minute un bărbat pe care-l recunosc vag. Am mai mers cu el și înainte, dar nu-i știu numele. Îmi deschide portiera și mă urc, așezându-mă comod pentru drumul spre Brooklyn.

Când ajungem, îl las să-mi deschidă din nou portiera, pentru că tipii ăștia se cam enervează când o fac eu. Nu știu dacă asta e politica sau dacă doar le e frică de Naz, așa că mă conformez, enervată, de dragul păcii.

Scanned with CamScanner

Taxiul se îndepărtează, iar eu mă răsucesc să mă îndrept spre casă, când observ o mașină parcată în fața casei noastre. Fordul fără marcă, cu patru portiere, iese în evidență ca un ghimpe în coaste, din cauza geamurilor fumurii și a antenelor.

Detectivul Jameson stă rezemat de mașină, cu mâinile încrucișate. Când îi arunc o privire, se îndepărtează de chestia din spatele lui și se îndreaptă direct spre mine.

Super.

— Domnișoară Ree — ăă, zice și se oprește în fața mea. Doamnă Vitale.

— Detective. Ce faceți aici?

— N-am apucat să vorbim cum trebuie ieri, așa că m-am gândit să vă fac o vizită.

— Și ce, să mă interogați?

— Nu chiar, spune el, prefăcându-se ofensat. Pur și simplu voiam să vă felicit.

— Pentru ce?

Dă din cap spre mâna mea stângă.

— Căsătorie.

— A! exclamă și mângâi absentă verigheta. Da, mulțumesc, bănuiesc.

— Aș fi zis-o de ieri, dar ați plecat înainte să apuc. De fapt, și soțul dumneavoastră la fel. A dispărut încă dinainte să ajungem noi. Era și el acolo cu dumneavoastră, nu-i așa?

— Dumneata să-mi spui, zic eu. Nu știi mai bine?

Mă întorc și dau să plec, când vocea lui mă oprește din nou.

— Curios, însă, cum de s-a întâmplat totul atât de repede.

Scanned with CamScanner

Ar trebui să continui să merg, știu că ar trebui. Dar vreau să aflu la ce se referă.

— Poftim?

— E doar că... Ei bine, v-ați căsătorit cam repede, spune el. Așa că pentru mine e un pic cam curios, știți... mă face să mă întreb dacă nu cumva are de-a face cu privilegiile maritale, dacă nu cumva a făcut în așa fel încât să nu puteți să mărturisiți nimic împotriva lui.

Mă aricesc imediat ce spune asta, de parcă mi-ar fi dat o palmă peste față. Cum îndrăznește să bagatelizeze ce avem?

— Îl acuzați de ceva anume?

— Ar trebui?

— Naz n-a făcut nimic. Lua prânzul, la fel ca toți ceilalți. Încă un martor nevinovat.

Detectivul dă din cap.

— Dacă așa stă treaba...

— Mă scuzați, am încheiat discuția, spun și mă răsucesc, fără să mai fac cale întoarsă de data asta. La revedere, domnule detectiv. Bănuiesc că știți să ieșiți de pe stradă.

Nu-l las să mă prindă iar în conversație. Când ajung la ușa casei, arunc o privire în urmă și îl văd cum se uită la mine. Bănuiesc că nu i-a plăcut ce-am avut de zis. Intru și mă asigur că încui ușa în spatele meu, apoi îmi arunc toate lucrurile în sufragerie și dau buzna în casă.

Ce nesimțit.

Când intru în bucătărie, ezit. Naz stă sprijinit de blatul de lângă chiuvetă, exact unde l-am lăsat acum câteva ore. Arată de parcă nu s-ar fi mișcat deloc toată ziua.

— Deci ce-a vrut Jameson azi? mă întreabă imediat.

— Știai că e afară?

— Desigur.

Scanned with CamScanner

Bineînțeles că știa.

Scot o sticlă de apă din frigider și o deschid ca să iau o gură.

— Voia să știe dacă ne-am căsătorit ca să am eu vreun soi de imunitate de la a depune mărturie împotriva ta.

Naz pare sincer surprins.

— Pe bune? Și ce i-ai zis?

— I-am spus că n-am nevoie de imunitate pentru că nu ai făcut nimic.

Naz începe să râdă pe loc, ca și cum nu se poate abține.

— De data asta, adaug și mijesc ochii la el.

Mă bucur că i se pare amuzant.

— Indiferent ce crezi tu, ieri n-ai făcut nimic greșit.

— Cum spui tu.

— Oricum..., zic și îmi dau ochii peste cap. Nu pot să cred că știai că e afară și n-ai făcut nimic în legătură cu asta. Nici măcar n-ai încercat să-l oprești să vorbească cu mine.

— Ești fată mare. Te descurci și singură.

Aproape mă înec cu apa. Pentru a doua zi la rând, mă lasă să mă descurc singură cu poliția. Înainte, Naz n-ar fi riscat niciodată așa ceva. Înainte, Naz s-ar fi ocupat de problemă până în cele mai mici detalii.

— În ultima vreme ai foarte multă încredere în mine.

— Am încredere în tine.

— Ai încredere?

— Desigur.

Vorbele lui mă șochează. Poate că n-ar trebui, după câte s-au întâmplat, dar așa e. Încrederea între noi doi a

Scanned with CamScanner

fost mereu ceva șubred, și eu am crezut într-o anumită măsură că întotdeauna va fi pur și simplu o problemă. Așadar, să-l aud spunând, clar și răspicat, că are încredere în mine mă dă pe spate.

Cu toate că, să fiu sinceră, și eu am ajuns să am încredere în el.

— M-am căsătorit cu tine, Karissa. N-aș fi făcut asta dacă n-aș fi avut completă încredere în tine. Iar aceasta a fost pecetluită din clipa când ți-am pus inelul ăla pe deget.

— Pentru că acum îți aparțin.

— Nu, pentru că acum *locul tău e lângă mine*. Am decis, în ziua aia, să te țin lângă mine, la bine și la rău.

— Și ce se întâmplă dacă hotărăsc într-o zi că eu nu mai vreau să te țin lângă mine? Atunci cum facem?

— Hm. Nu m-am gândit la asta.

— Nu te-ai gândit?

— Deloc.

— Serios că nu te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să plec?

— Chiar deloc, spune el. Înainte... doar te-aș fi târât înapoi. Dar acum, dacă pleci de lângă mine, sper doar să nu-mi fie dor de tine.

— Speri să nu-ți fie dor de mine?

— Da, dar nu cred că asta ar fi o problemă, spune el și se îndepărtează de blat ca să se apropie de mine. În fond, sunt un tip destul de mișto.

Icnesc când îmi dau seama ce vrea să spună. Mă prinde și își pune brațele în jurul meu, râzând. *Râde.*

— Nu e amuzant, Naz, mormăi eu, încercând să-l îndepărtez, dar el refuză să-mi dea drumul. Absolut deloc.

— O, haide, spune și mă sărută pe frunte înainte să mă elibereze din strânsoare. Recunoaște... a fost puțin nostim.

Scanned with CamScanner

Mă uit la el, deloc amuzată, ceea ce doar îl face să râdă şi mai tare.

— Uite, chiar vrei să mă părăseşti, Karissa? Atunci bănuiesc că... am să te privesc cum pleci.

Ridică din umeri, ca şi când e foarte simplu, ca şi când doar m-ar lăsa să plec.

— Încerci să-mi transmiţi ceva? Îţi plănuieşti evadarea?

— Nu, sigur că nu, răspund dând din cap. Nici măcar nu ştiu de ce am întrebat. Cred că detectivul ăla m-a debusolat puţin.

— Ei bine, sunt prostii. Ai avut destule ocazii să mă trimiţi la închisoare... ai fi putut să mă bagi după gratii cu mult timp în urmă, dacă deschideai gura. Nu trebuia să mă căsătoresc cu tine ca să-ţi obţin tăcerea. Mi-ai oferit-o încă de la început. Dacă nu m-ai trădat atunci, când aveai o grămadă de motive, am încredere că n-ai s-o faci nici acum, cu sau fără inel. M-am căsătorit cu tine, Karissa, pentru că te iubesc. Nici mai mult, nici mai puţin.

Deşi a spus cuvintele astea de nenumărate ori înainte... *te iubesc*... încă mai am fluturi în stomac când le aud. O grămadă de fluturi. El nu-şi exprimă direct emoţiile, chiar deloc, aşa că atunci când o spune, ştiu că vorbeşte serios.

Îmi trec braţele pe după gâtul lui, mă ridic pe vârfuri şi îl sărut. Are buzele moi şi dulci. Limba lui are gust de mentă.

— Şi eu te iubesc, să ştii.

— Ştiu.

Mă uit în spatele lui, în curte. Killer aleargă după fluturi şi vrea să se joace cu ei. N-ar îndrăzni să rănească vreunul. De obicei, Naz îl scoate când sunt doar ei doi acasă.

Băieţilor mei încă nu prea le place unul de celălalt.

Scanned with CamScanner

— Deci bănuiesc că tu chiar n-ai făcut nimic azi, spun și mă întorc spre Naz, măsurându-l din cap până-n picioare, în timp ce-i mângâi părul de la ceafă cu vârfurile degetelor.

E îmbrăcat frumos. Miroase divin, a lemn și a ceva acvatic, a el. Chiar s-a și bărbierit în dimineața asta. O întâmplare rară, Naz, complet bărbierit.

— Nici nu știu de ce te-ai mai obosit să te îmbraci în costum.

— Ți-am mai spus... nu trebuie să am ceva de făcut ca să mă îmbrac în costum. Mă îmbrac în costum ca să răspund la ușă, să comand ceva de mâncare, să stau la birou... La dracu', mă îmbrac în costum numai ca să mi-o trag.

Mă trece un fior pe șira spinării.

— Sună bine.

— Care parte?

— Să ți-o tragi.

— Hm.

Se apleacă și își freacă nasul de al meu. Își lasă obrazul pe obrazul meu, apoi îmi șoptește la ureche:

— Asta vrei? Să te duc sus și să ți-o trag până nu mai știi de tine, infractoareo?

Încă mă mai excită de câte ori îmi zice așa. *Infractoareo*. Simt cum mă încălzesc, excitându-mă.

— Aha.

Abia dacă pot să răspund. Am vocea superficială, dornică. Chicotește încet după reacția mea evidentă și începe să-mi atingă pielea cu buzele și să mă muște ușor de lobul urechii. Îmi închid ochii când îi simt mâinile pe sub bluză și cum mă mângâie pe șale înainte să-și plimbe vârfurile degetelor pe spatele meu.

Scanned with CamScanner

Mă pierd în moment, încep să gâfâi și aproape că mă cațăr pe el ca pe un munte, când brusc se aude un sunet în bucătărie, care mă sperie. Îmi deschid ochii și mă îndepărtez imediat.

E o melodie, îmi dau seama imediat, când continuă să răsune.

Hotline Bling.

Ce mama dracului?

Mormăind din cauza întreruperii, Naz bagă mâna în buzunar și-și scoate telefonul. Zgomotul... melodia... se aude de la el. Serios. *Ce?*

Se uită la mine și apasă pe un buton de pe telefon, ca să fie pe silențios. Mă gândesc că poate i-a închis celui care-l suna, după cum stă și se uită la mine, dar apoi își duce telefonul la ureche și zice:

— Alo?

Nu aud ce-i spune cel care l-a sunat, dar Naz ascultă cu atenție și are o expresie de precauție.

— În douăzeci de minute ajung la tine.

Închide, își pune telefonul înapoi în buzunar și înaintează spre mine, dar îmi întind mâinile ca să-l opresc.

— Ce dracului a fost aia?

Ezită.

— Ce?

— Melodia aia, zic eu. Tonul ăla de apel.

— Ce, nu-ți place?

— Eu, ăăă... Nu știu, ție îți place?

Ridică din umeri.

— Nu e cea mai rea pe care-am auzit-o.

Se apleacă și încearcă să mă sărute, dar eu mă dau la o parte.

— Nu, serios, Naz, ce dracu'? De unde până unde?

Scanned with CamScanner

Se dă bătut, cel puțin deocamdată, și face un pas înapoi, ridicând o sprânceană.

— Am descărcat-o azi. M-am gândit c-aș avea nevoie de un ton nou de apel.

— Dar *ăla?*

— Ce-are?

— Nimic, dar...

— Dar ce?

— Dar nu te reprezintă.

— Nu mă reprezintă.

— În plus, nici măcar nu-ți place muzica. Mi-ai zis că e doar zgomot și că e irelevantă și că nu-ți place.

— E adevărat.

— Deci, ce naiba? Ce, treci printr-un fel de de criză a vârstei mijlocii?

— Au! exclamă și râde. Nu-s chiar așa bătrân.

— Bine, nu ești, dar pe bune... ce se întâmplă?

Diferit.

Atât de al dracului de diferit.

Se zgâiește la mine tăcut timp de un minut, suficient de mult cât să încep eu să mă frământ sub privirea lui. În sfârșit, face un pas în față și își strecoară mâinile pe ceafa mea, apucându-mă strâns în timp ce mă trage spre el.

— Mai am un sfert de oră până trebuie să plec, spune extrem de serios. Așadar, vrei să vorbim despre Drake sau vrei să mergem sus și să ne-o tragem?

Ei bine, când o zice așa...

— Un sfert de oră, zic. E suficient?

Expresia i se îmblânzește la auzul întrebării mele, iar un zâmbet arogant îi apare pe față, scoțându-i în evidență gropițele.

— Scumpo, n-am nevoie decât de cinci.

Scanned with CamScanner

— Atunci aleg a doua opțiune, dar nu văd niciun motiv să mergem sus.

Chipul lui Naz e chiar în fața mea, cu gura atât de aproape că practic îi gust răsuflarea. Ușor, își freacă buza de a mea și șoptește:

— Îmi place cum gândești.

Dau să-l sărut, dar el mă răsucește și mă ține strâns cu o mână de talie. Mă trage prin cameră și mă lipește de blatul din bucătărie atât de tare, că aproape îmi taie respirația.

Icnesc și inspir profund, în timp ce el îmi desface blugii și trage de ei până la glezne. Încerc să ajut și să-i dau jos, dar reușesc să scot doar un picior și el renunță. O mână îi alunecă în chiloții mei și cu degetele îmi freacă clitorisul, pe când cu cealaltă își desface propriii pantaloni, însă și-i lasă în jos doar cât să se poate elibera. Își freacă penisul de câteva ori, apoi îmi coboară chiloții pe coapse, oprindu-se când îmi ajung la genunchi.

Apoi îmi pune mâna pe spate și mă împinge pe blatul rece. Mă pregătesc și mă apuc de margine, în timp ce el intră în mine pe la spate. E îngust, din moment ce nu prea pot să-mi depărtez picioarele, dar pe el nu pare să-l deranjeze deloc. Eram gata în secunda în care m-a atins, corpul meu reacționează întotdeauna instantaneu la atingerea lui.

Prima oară când intră în mine e blând și atent, dar după aceea, nu mai ține cont de nimic. Și-o scoate și apoi își împinge șoldurile atât de puternic, că mă lovesc de blat, mai să dărâm nenorocitul de aparat de cafea.

— La dracu', injur.

Ăsta e singurul cuvânt pe care pot să-l pronunț, fiindcă el intră în mine atât de feroce, că am noroc că mai pot să respir. Îmi arcuiesc spatele în timp ce mâna lui se plimbă pe pielea mea, găsindu-mi încă o dată clitorisul,

Scanned with CamScanner

în timp ce cu cealaltă încă mă apasă, ca să mă fixeze în poziția respectivă. Mi-o trage ca și cum trebuie să ajungă la linia de sosire, iar felul cum se izbește de corpul meu se aude și mai puternic în casa liniștită.

La dracu'! La dracu'! *La dracu'!*

Icnesc, gâfâi și gem ca o femeie din peșteră, care nu știe să vorbească. Abia dacă mai pot sta în picioare. Acestea îmi tremură, dar el mă ține pe loc, de parcă nu sunt decât o păpușă de cârpe. Simt cum mi se strânge stomacul, cum mi se încordează mușchii și cum mă controlează. Tensiunea se adună în mine ca și cum sunt într-un carusel care acum a ajuns în vârf. Scot un zgomot din piept, un țipăt sfâșietor. *La dracu'!* Genunchii aproape că îmi cedează de la orgasm, dar el mă ține strâns. Nu ezită deloc în mișcările pe care le face. Se freacă și se împinge, oferindu-mi tot ce-are mai bun, până când orgasmul meu se stinge. Scâncetele mele se transformă în gemete, însă el nu se oprește, ci mormăie în spatele meu pe măsură ce corpul i se tensionează.

Simt cum își dă drumul în mine.

Dar cât ai clipi, a dispărut. Cât ai clipi, a ieșit din mine. Îmi dă drumul. Mâinile lui nu-mi mai ating corpul. Mi se face dor pe loc de căldura lui.

Schimbarea e atât de rapidă, că nu am timp să mă adaptez. Picioarele îmi cedează și alunec de pe blat, apoi mă lovesc cu fundul de podea. Simt o vibrație între picioare și cum mi se strânge pieptul. Nu știu cum a făcut, dar simt că m-am luptat douăsprezece runde în ring și că am pierdut.

Mă holbez la el în timp ce se dă înapoi.

— Mai am câteva minute, dacă vrei să mai încercăm o dată, zice el cu vocea calmă.

Ridic mâinile și îi fac semn să plece.

— Sunt bine.

Scanned with CamScanner

Un zâmbet îi apare pe față pe când se îndepărtează, își trage fermoarul și își încheie cureaua. Îi ia treizeci de secunde să se aranjeze la loc.

Mie o să-mi ia toată noaptea.

Se întoarce spre mine și se așază pe vine, să fim la același nivel. Își pune mâna cu blândețe pe genunchiul meu și mă mângâie ușor, în sens circular. Tace și mă privește. Tot încerc să-mi revin... Chiloții îmi sunt ca niște cătușe în jurul gleznelor, iar blugii pur si simplu au dispărut.

— O să fii bine? mă întreabă scrutându-mă, cu un zâmbet din ce în ce mai mare.

Ce nenorocit arogant.

— Da, da, îi zic și încuviințez. O să fiu foarte bine.

Nu dacă nu încetează să-mi mângâie genunchiul. Încep să simt furnicături în partea de jos a corpului. Oare e posibil să ai orgasm doar de la atingerea cuiva?

Se apleacă și îmi oferă un pupic scurt, inocent pe frunte, apoi se ridică.

— Nu știu când o să mă întorc, spune el. Probabil că n-ar trebui să mă aștepți.

Vreau să-l întreb unde se duce. Vreau să știu ce urmează să facă.

Vreau să știu exact ce-are de gând.

Vreau, dar nu întreb. Pur și simplu stau în tăcere în timp ce el iese din casă.

Are dreptate, să știi... Nu sunt fraieră.

Aș putea să-mi dau seama de planurile lui dacă într-adevăr aș vrea.

Scanned with CamScanner

Capitolul patru

Ignazio

E o mare bătaie de cap să obţii o întâlnire cu cele cinci familii din New York.

Cândva, acestea se bazau pe Comisie, organizaţia supremă. Calitatea de membru era limitată la capii familiilor din New York şi la liderii din Chicago şi Buffalo. Cei mai puternici şapte oameni din ţară se întâlneau în secret şi luau decizii, ca şi când delincvenţa presupunea democraţie. Voiai pe cineva mort? Trebuia să rogi Comisia. Voiai să inviţi pe cineva în combinaţie? Comisia era singura variantă.

Dacă acţionai fără permisiune, puteai fi ucis.

Însă Comisia s-a destrămat în urmă cu mulţi ani. Acum ai avea noroc să prinzi doi capi dispuşi să se întâlnească, darămite pe toţi. Totuşi încă există reguli, pe care insistă să le respectăm cu toţii.

Reguli pe care eu le-am încălcat atunci când l-am omorât pe capul unei familii.

Raymond Angelo.

Stau pe veranda unei case vechi din cărămidă din Long Island. Încă e lumină, dar soarele începe să apună. Orizontul albastru, senin devine treptat portocaliu. Arată ca şi cum a luat foc ceva în depărtare.

Scanned with CamScanner

Tot cartierul mă vede cum stau aici, dar încă nu sunt gata să mă mișc, deși sunt pe cale să întârzii la cea mai importantă întâlnire din viața mea. Pentru că știu că există probabilitatea ca, după ce intru pe această ușă, să nu mai ies viu.

S-ar putea să mă scoată într-un sac. Să-mi arunce cadavrul în râu. N-aș avea cum să ies la suprafață.

Faptul că m-au chemat aici în timpul zilei nu înseamnă nimic. Nu sunt fraier. N-am fost niciodată. Cineva a tras în ferestrele din restaurantul tatălui meu în toiul zilei.

Oamenii ăștia nu-și fac programul în funcție de mersul lumii.

Ușa albă de lemn se deschide. Mă întorc imediat spre ea în timp ce savurez bomboana de mentă pe care o am în gură, încercând să mă calmez. Un tip tânăr și corpolent stă în fața mea, cu fața plină de cicatrici de coșuri. Unul dintre luptătorii lui Genova, îmi imaginez. Tipul ăsta preferă un gen anume. *Bestii*. Nu sunt foarte obișnuit cu felul cum lucrează alte familii, deși am făcut de câteva ori afaceri cu toate în trecut.

Ei aveau o treabă, iar eu le-am rezolvat-o, fără să pun întrebări.

Așa au știut cum să dea de mine astăzi și să mă cheme la această întâlnire. Aparent, încă aveau numărul meu de telefon la apeluri rapide.

Probabil că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

— Te așteaptă, îmi spune tipul, cu o voce subțire, aproape comică, de parcă nu i-au crescut coaiele încă.

Sau poate l-au castrat atunci când i-au stricat și fața.

— Urmează-mă.

Scanned with CamScanner

Ar fi trebuit să știu că mă urmăresc. Nu a trebuit să bat la ușă.

Nu-mi place să primesc ordine de la oameni. Nu-mi plăcea să primesc ordine nici de la Ray. Tind să opun rezistență, dar mă lupt cu instinctul și îl urmez pe tip.

Probabil nu e momentul potrivit să încerc să-mi arăt caracterul dominant.

Cineva închide ușa în spatele nostru. Mă uit peste umăr și observ alt tip care stă de gardă chiar în hol și care încearcă să rămână ascuns. *Hm.* Mă întorc și-l urmez pe tipul corpolent prin casă, pe un hol lung. Când cotim, văd că ne îndreptăm direct spre două uși în fața cărora stau încă doi tipi.

Puștile AK-47 de pe umerii lor îmi spun că scopul celor doi este să se facă văzuți. Bănuiesc că încearcă să mă intimideze. Deschid ușile pe măsură ce ne apropiem și eu aproape că mă opresc. Însă nu-i las să-mi vadă ezitarea.

Tipul care mă conduce se oprește la intrare, dar eu continui să merg. Nu mai am cum să dau înapoi acum. Intru într-un fel de sufragerie sau poate o sală de ședințe. În mijloc sunt o masă lungă de mahon și multe scaune în jurul ei.

Doar patru sunt ocupate. Unul dintre bărbați, șeful Frank Genova, flutură o mână spre ușile din spatele meu.

— Lăsați-ne.

Bărbatul se conformează pe loc. Nu mă surprinde că Genova a preluat conducerea. Întâlnirea asta se ține în casa lui. Eu doar stau aici și aștept ceva. Nu sunt foarte sigur cum o să decurgă.

După cum am spus, întâlnirile de genul ăsta sunt rare.

Odată ce bărbatul iese din cameră, Genova face un semn spre masa dintre noi.

Scanned with CamScanner

— Arma.

Îmi ridic mâinile.

— N-am.

Se încruntă.

— Ai venit neînarmat?

— Nu port niciodată armă, dar asta nu înseamnă că sunt neînarmat.

Orice poate fi o armă dacă te uiți cum trebuie.

— Cuțite, atunci.

— Nici de-alea.

— Atunci ce ai?

— Nu prea multe, îi zic și chibzuiesc preț de o clipă. Niște mărunțiș, o gumă, portofelul... a, și am un pix în buzunar.

Se uită la mine neîncrezător.

— Un pix.

Bag mâna în buzunar și scot un pix negru, simplu. Probabil a costat un dolar.

— O să omori pe cineva cu ăla? mă întreabă.

Dau din umeri și îl pun pe masă.

— Nu se știe niciodată.

Asta pare să-l deruteze o secundă, cât timp se uită la pix, dar apoi își revine.

— Oricum, e doar o formalitate. Nu prea contează. Haide, ia loc. Stai cu noi.

Mă așez chiar vizavi de ei și mă uit la Genova, președintele acestei adunări defuncte, pregătit să vorbească în numele tuturor. Nu-mi place cum s-a exprimat.

Stai cu noi.

Scanned with CamScanner

— Sunt sigur că știi de ce ai fost chemat în după-amiaza asta, spune el trecând direct la subiect. Trebuie să discutăm despre crima lui Raymond Angelo.

Locul ipotetic al lui Ray este, evident, gol. Mă așteptam într-un fel ca noul tip din oraș să-l înlocuiască, dar nu... Scaunul e gol. Presupun că mai durează până când așa-zisul Cicatrice o să fie invitat.

Păcat. Aș fi vrut să-l întâlnesc.

— Nu i-aș zice crimă, zic. Mai degrabă, moarte prematură.

— E un mod interesant de a privi problema, Vitale, dar asta nu schimbă faptul că un cap a fost ucis. Nu putem permite să se întâmple asemenea lucruri, știi? Nu e bine pentru afaceri. Nu e bine pentru menținerea ordinii. Oamenii încep să uite care le e locul și apoi intrăm toți în belele. Mă înțelegi?

Încuviințez.

— Deci vezi că asta e o problemă pentru noi, continuă el. Înțelegi că uciderea unui cap nu e o veste bună. Că nu putem tolera să se întâmple asta sub supravegherea noastră. Nu e nimic personal, știi, dar...

Ridică din umeri, de parcă ar zice „fără resentimente atunci când te omorâm din cauza asta."

— Cu tot respectul, încep eu.

Dacă e să mor azi, mor. Nimic din ce fac în sala asta nu le poate schimba părerea.

— Mă chemați aici ca să discutăm despre reguli, dar unde sunteți când acestea sunt încălcate zilnic?

Unul dintre capi se bagă în discuție. *Michael Grillo.*

— Ce vrei să spui?

— Mă scuzați dacă greșesc, din moment ce eu, personal, n-am depus niciodată jurământul, dar nu cumva dumneavoastră, domnilor, vă învățați băieții când îi luați

Scanned with CamScanner

sub aripa voastră că femeile și copiii nu trebuie răniți niciodată? Așadar, ce făcea adunarea asta când Raymond Angelo vâna soția și fiica cuiva?

Grillo pufnește.

— Și scuză-mă dacă greșesc *eu*, Vitale, dar nu cumva tu erai cel care se ocupa de vânătoare?

Aici m-a prins.

— Nu eu am dat ordinul, răspund. Ci Ray a avut inițiativa. Dacă îl pui să-ți facă treaba pe un tip care se dovedește a fi un monstru, n-ar trebui să fii surprins atunci când altcineva face monstrul să dispară. L-am ucis pe Ray și nu regret. Și nici n-o să regret. A împușcat-o femeia pe care o iubesc în fața ochilor mei.

Genova se bagă și el în discuție.

— Nu Johnny Rita a făcut asta?

Mă cuprinde furia. Poate că e irațional, dar vreau să-i iau gâtul fiindcă a pronunțat acest nume.

— Karissa. Ray a împușcat-o pe Karissa.

Nu știu dacă într-adevăr e prost sau se preface ignorant, dar pe chip îi apare o expresie surprinsă.

— Asta e femeia pe care o iubești, ai?

— Suntem aici ca să discutăm despre relația mea, Genova, sau putem să revenim la oile noastre? întreb cu o voce tăioasă, dar el râde.

— Da, ai dreptate. Nu pot să țin pasul cu voi, copii. Le urâți într-o zi, le iubiți în alta. Dar mă abat de la subiect... Sunt de acord că și Angelo a făcut niște lucruri dubioase, așa că nu pot să zic că te învinovățesc. Totuși... Nu putem tolera astfel de acțiuni, Vitale, așa că te avertizez acum: dacă uiți din nou care ți-e locul, va trebui să ai grijă.

Nu-mi place să fiu amenințat. Ușor să vorbești. Aș prefera ca cineva să încerce să mă omoare decât să mă amenințe.

Scanned with CamScanner

Măcar în primul caz pot să mă apăr. Aici, trebuie doar să tac și să înghit, să dau din cap ca un soldățel supus, și nu pot să fiu așa.

Niciodată n-am fost.

— Și cum rămâne cu înlocuitorul lui Ray?

Nu pot să nu observ că lipsește.

— Angelo încă n-a fost înlocuit.

Mai să izbucnesc în râs.

Gloanțele care au umplut restaurantul tatălui meu acum câteva zile zic altceva. Familiile din New York cad ca muștele. Așa că, ce vrea să zică e că nu s-a votat, dar Ray cu siguranță a fost înlocuit.

Și oricine-ar fi, probabil că e mai rău decât toți. Nu cere permisiunea. Nu-i pasă de reguli. Votul nu înseamnă nimic pentru el.

— Cine e tipul nou? întreb. Nimeni nu pare să știe mare lucru despre el.

Se pare că nu vor să vorbească despre asta. Ceilalți trei rămân complet tăcuți, dar Genova măcar se preface că-mi face pe plac.

— I se spune Cicatrice. Un tip tânăr. Necruțător.

— Cât de tânăr?

— Cam de vârsta ta, aș zice. A venit din sud.

— Philadelphia?

— Nu, mult mai din sud.

Nu prea sunt familii prezente pe linia Mason-Dixon, așa că nu sunt sigur de unde poate fi. Însă nu insist. Îmi dau seama că deja am întrebat prea multe. Nu punem întrebări în domeniul ăsta. E probabil cea mai importantă regulă.

— Asta-i tot? întreb. Sunt liber să plec?

Scanned with CamScanner

— Nu chiar, răspunde Genova şi-şi încrucişează mâinile pe masă. Înainte să pleci, vreau să discutăm nişte chestii. Am câteva treburi pe care vreau să le rezolvi pentru mine.

Treburi.

Lucruri de care i-am promis Karissei că nu mai fac.

— Ce fel de treburi?

— A, ştii tu... ca de obicei.

Normale.

— Nu mai fac de-astea.

Bărbaţii şuşotesc între ei. Problema e că, atunci când un bărbat cunoscut pentru că omoară pe oricine-i refuză o favoare te roagă ceva, ei bine, eşti cam tupeist dacă îl refuzi... Mai ales când respectivul tocmai te-a lăsat să scapi cu viaţă.

— Şi de ce, mă rog? întreabă Genova. Te-ai decis să te îndrepţi? Să-ţi faci o viaţă? Să-ţi iei o slujbă?

Ei râd când aud asta, râd de mine.

— Sau poate te retragi, continuă Genova. Următorul lucru pe care o să-l auzim despre tine e că ţi-ai cumpărat şlapi şi o casă în Boca Raton. Asta îţi doreşti?

Nu spun nimic.

Îl las să râdă de mine.

Crede că mă poate îndupleca şi că mă poate sili să fac ce vrea el.

N-am să cedez.

Până se termină întâlnirea, afară se lasă întuneric beznă. Genova îmi face semn să o şterg şi zice batjocoritor:

— Pleacă din faţa mea, Vitale. Mai gândeşte-te. Întoarce-te când îţi revii.

Scanned with CamScanner

Același tip de mai devreme mă conduce spre ușă. Soldații înarmați merg în spatele nostru și nimeni nu e pe loc repaus.

Bănuiesc că reputația mea spune multe despre mine.

Abia în mașină, în drum spre casă, departe de casa aia și, cumva, încă în viață, îmi permit să oftez ușurat.

Întotdeauna merită să ceri mai mult decât poți să duci. Poate că l-oi fi refuzat în seara asta, dar Genova nu a terminat. N-o să se dea bătut.

Când ajung acasă, mult mai târziu, înăuntru încă e lumină, deși e aproape miezul nopții. Mă duc direct în birou și o găsesc pe Karissa dormind pe canapea. Proiectele școlare sunt împrăștiate peste tot în jurul ei. I-am spus să nu mă aștepte, dar niciodată nu mă ascultă.

Ar fi fost o noapte lungă pentru ea dacă n-aș fi scăpat cu viață din casa aceea.

Îmi dau jos pantofii, îi apuc picioarele și i le ridic, apoi mă așez sub ele, pe canapea. Ea se mișcă și deschide ochii. Clipește rapid și se uită la mine, cu un zâmbet somnoros pe față. Se așază pe spate când eu îi pun picioarele în poala mea.

— Te-ai întors, spune cu vocea somnoroasă.

— Da.

Îmi plimb mâinile pe picioarele ei, apoi o apuc de tălpi. Se foiește, ca și când ar vrea să-și retragă picioarele, dar eu încep să i le masez. Se oprește, își relaxează degetele și oftează.

Îi place când o masez așa. Am aflat asta când am fost în Italia.

E liniște, în afară de televizorul pe care l-a lăsat pornit când a adormit. Canalul gastronomic, ca de obicei. Încă își petrece tot timpul liber uitându-se la prostia aia.

Scanned with CamScanner

— Pe bune, spune după un timp, cu o notă neîncrezătoare în voce. Dintre toate melodiile? *Hotline Bling*?

— O să vorbim din nou despre asta?

— Bineînțeles. Adică, mă așteptam ca, dacă te-ar interesa vreodată muzica, să fie altceva... Ceva ca, nu știu... Frank Sinatra?

— Ce clișeic, zic și-i arunc o privire. Poate ar fi trebuit să aleg genericul din *Nașul*.

— Da!

Clatin din cap și continui să-i masez picioarele.

— Voiam pur și simplu ceva diferit.

Ceva care să nu-mi amintească de vremurile *alea*.

Ceva care să nu-mi amintească de faptul că am lucrat pentru Ray, că am fost tipul *ăla*, de fiecare dată când îmi sună telefonul. Karissa adoră muzica. Felul cum o descrie, de parcă îi stăpânește o bucată din suflet.

Pe de-o parte, mi-aș fi dorit să știu cum se simte asta. Aș fi vrut să știu dacă pot să fiu și eu așa. Să simt astfel de lucruri.

— Așa că l-ai ales pe Drake?

Bag mâna în buzunar, îmi scot telefonul și i-l arunc. Îi aterizează pe piept, iar ea pufnește când îl ridică.

— Găsește-mi tu ceva, îi zic. Dar așa să m-ajute Dumnezeu, Karissa, dacă mi-l pui pe cretinul ăla de Bieber...

— Iac, scârbos! se strâmbă. N-aș face niciodată asta.

Caută printre melodii în timp ce eu îi masez în continuare picioarele.

După numai un minut, un zgomot puternic sparge liniștea, iar notele stridente ale pianului se amestecă cu ceea ce par a fi vocile unor copii care țipă pe ritmul unei

Scanned with CamScanner

tobe. E oribil. Karissa îmi aruncă telefonul înapoi, care alunecă din poală și cade pe podea.

Din instinct, aproape că îl calc în picioare. Aproape calc pe nenorocire doar ca s-o fac să tacă.

— Ce e *aia*? întreb și ridic telefonul, apoi apăs pe buton și-l fac să se oprească.

— One Direction.

— Serios? exclam și îi dau picioarele jos din poala mea. Sună și mai rău!

Suspină când se ridică și își duce mâna la piept.

— Nu! Retrage ce-ai spus!

— Te rog, oprește-te.

— Ești nebun! One Direction e cea mai tare formație!

— Ești ridicolă.

— Sunt geniali, cel mai bun lucru din Marea Britanie, spune și nu mă lasă să mă ridic.

Înainte să mă mișc, se împinge peste mine și mi se așază în poală, încălecându-mă.

— Rolling Stones cine? Beatles cine?

Îmi mut mâinile pe șoldurile ei și o strâng, privind-o cu seriozitate.

— Te faci de râs, Karissa.

Începe să râdă, de parcă n-aș vorbi serios, și își lipește buzele de ale mele înainte să mai pot spune altceva. Mă sărută pasional, profund, cu limba, care se încolăcește cu a mea. După noaptea pe care-am avut-o, sărutarea e binevenită. N-aș putea să mă gândesc la o distragere mai bună. Geme deasupra buzelor mele în timp ce eu îmi mișc mâinile pe șoldurile ei și îi mângâi fundul. Scot un mârâit când se mișcă în poala mea și se freacă de penisul meu. Nu e nevoie de prea mult, doar o mișcare ușoară și sunt gata să-i ofer toată atenția mea.

Scanned with CamScanner

Îmi împing șoldurile în sus și o frec ușor de mine, iar ea suspină atunci când se oprește din sărut. Îmi trec buzele peste bărbia ei, apoi de-a lungul gâtului. Ea șoptește ceva.

Ceva ce n-am auzit prea bine.

— Ce-ai spus? întreb în timp ce îi ronțăi ușor punctul sensibil din spatele lobului urechii.

Repetă din nou și din nou, cu voce slabă, aproape melodică. Îmi ia ceva să înțeleg ce zice, să-mi dau seama ce face.

Cântă nenorocirea aia de cântec pe care a pus-o pe telefonul meu.

— Asta e de ajuns, mulțumesc, spun și o apuc de șolduri.

O mut de pe mine și o așez înapoi pe canapea, apoi mă ridic în picioare. Încearcă să se agațe de mine, râzând, dar o dezlipesc de pe mine și mă îndepărtez.

— Stai, unde te duci?

— Să fac un duș.

— Dar, ăă... Situația ta, spune ea și face un semn spre picioarele mele. Nu vrei să ne ocupăm de asta mai întâi?

— Mă descurc singur.

Ies din cameră și tot ce aud sunt râsete... Râsete puternice și lipsite de griji. Clatin din cap, însă nu pot să mă abțin și zâmbesc. E complet ridicol. Au fost probabil cele mai absurde clipe din viața mea. Dar sunetul râsului ei, al fericirii ei are un efect nemaipomenit asupra mea.

Străpung întunericul din interiorul meu.

Cu ea, aproape că simt *lumină*.

Mă duc sus și mă dezbrac de costum imediat ce ajung în baie. Nu mă obosesc să aprind lumina, ci mă mișc pur și simplu pe întuneric. Avem un bec mic deasupra

Scanned with CamScanner

chiuvetei. E tot ce am nevoie. Îmi ațintesc privirea asupra imaginii din oglindă în timp ce apa se încălzește în duș.

Nu sunt sigur dacă doar mi se pare, dar arăt mai bătrân de treizeci și opt de ani.

Și cu siguranță mă simt mai bătrân.

Mi se pare că am trăit mai mult de o viață și că fiecare existență a durat o eternitate. O eternitate de furie, resentimente și greșeli... Astea își lasă amprenta asupra omului, cu siguranță. Dar nimic n-a avut același efect asupra mea ca evenimentele din ultimul an. Dacă am învățat ceva, e că sentimentele pot scoate ce-i mai bun din tine. Nu-mi păsa absolut deloc de mine înainte – sau de altcineva, de fapt. Nu mai aveam motive să trăiesc. Dar acum, că-mi pasă ce i se întâmplă ei – și, pentru binele ei, ce mi se întâmplă *mie* –, sunt epuizat de la atâta îngrijorare.

Îngrijorarea că trecutul meu ne va prinde din urmă.

Că ea va fi cea care va plăti pentru păcatele mele.

Aceasta este consecința, cred, a faptului că mă iubește.

Consecința de a fi cu un om care a trăit foarte neglijent.

Pe măsură ce aburul umple baia, intru în duș și las apa să șteargă urmele zilei care tocmai se încheie. După numai un minut sau două, simt brusc în jur un aer rece.

Cineva a deschis ușa de la baie.

Perdeaua de la duș este dată la o parte și îi întâlnesc privirea Karissei. Nu mai râde, dar încă i se mai citește amuzamentul pe față. Fără să scoată vreun cuvânt, începe să se dezbrace și să-și arunce hainele pe podeaua băii.

— Ai nevoie de ceva? o întreb și ridic din sprâncene în timp ce-i privesc pielea dezgolită.

S-a dovedit a fi o femeie foarte curajoasă.

— Pot să fac ceva pentru tine? adaug.

Scanned with CamScanner

— Poate, răspunde și intră în duș lângă mine, apoi trage perdeaua la loc.

E atât de întuneric, că abia dacă o văd.

— Sau poate aș putea eu să fac ceva pentru tine.

Se așază în genunchi în fața mea, chiar acolo, sub apa de la duș. Îmi apucă penisul cu o mână și îl strânge cu fermitate. O voce din minte îmi zice s-o opresc, îmi amintește că locul ei nu e în genunchi, că, după tot ce am făcut, eu ar trebui să fiu cel care o idolatrizează. Ea merită din plin. Dar îmi ia penisul în gură înainte să mai pot spune ceva, iar când buzele ei îl cuprind și îl ia pe tot în gură, uit.

Chiar uit.

Uit că aveam vreo grijă pe lume.

E atât de bine.

— Iisuse, Karissa, gem și îi mângâi părul ud. Îmi doresc să știu ce-am făcut să te merit.

Scanned with CamScanner

Capitolul cinci

Karissa

— Astăzi, doamnelor şi domnilor, vom aprofunda subiectul războiului.

Asistentul universitar Rowan Adams stă în mijlocul sălii de curs şi bate absent darabana pe picior, în timp ce se uită în jur, la noi toţi. Suntem într-o sală familiară... Aceeaşi în care am urmat cursul de filozofie. Aparent, conducerea facultăţii crede că a trecut suficient timp şi că oamenii nu mai sunt afectaţi. Poate că au dreptate, n-am de unde să ştiu. Toate monumentele ad-hoc care ridicate după moartea lui au dispărut de mult. Pe mine mă înspăimântă această sală, şi se pare că sunt singura.

După trei săptămâni de semestru, tot mă ia cu fiori pe şira spinării.

Profesorul Adams, care insistă să-i spunem Rowan, nu e nici pe departe ca Santino. El e deschis, blând şi răbdător. Nu l-am auzit să jignească niciodată pe cineva. Şi mai e şi tânăr, aproape treizeci de ani, proaspăt ieşit el însuşi de pe băncile facultăţii cu o diplomă în cine ştie ce. Bine, recunosc, nu prea am fost atentă, dar bănuiesc că istorie, din moment ce asta predă. Aşadar, poate că e datorită vârstei sau poate, pur şi simplu, datorită temperamentului, dar el face o atmosferă complet diferită faţă de Santino.

Scanned with CamScanner

— Daţi-mi un motiv pentru care oamenii pleacă la război.

Se aud răspunsuri de peste tot din jurul meu.

— Răzbunare.

— Mândrie.

— Prostie.

— Frică.

— Protecţie.

— Iubire.

Rowan confirmă fiecare răspuns pe rând, zâmbind în timp ce arată cu degetul spre sursa lor, după care face un semn spre cel care a dat ultimul răspuns. Se întoarce spre el... un tip care se pare că stă chiar în spatele meu. *Of.*

— Ah, da, iubirea. Dar ce fel de iubire, mai exact?

— De ţară.

— De Dumnezeu.

— De femei.

Tot tipul din spatele meu strigă ultimul răspuns, cel care îi atrage atenţia profesorului. Se răsuceşte spre el, rânjind. Majoritatea privirilor din cameră se întorc în direcţia mea, aproape ca din instinct, iar eu mă las şi mai jos în scaun, ca să nu mă observe. Mi-am învăţat lecţia data trecută. N-o să mai atrag niciodată atenţia asupra mea.

— Iubirea unei femei, spune Rowan. Nu există niciun motiv mai dătător de curaj, nu-i aşa? Fie ca să le apere onoarea, fie ca să-şi dovedească propria valoare, bărbaţii au purtat războaie încă de la începutul timpului, doar din cauza iubirii unei femei. Cleopatra... Elena din Troia... Cu toţii le ştim poveştile... Dar astăzi o să vorbim despre Bathsheba.

Scanned with CamScanner

Se duce spre catedra din fața clasei – o catedră la care nu stă așezat niciodată – și ia de pe ea o Biblie.

– În timpul luptelor pentru Tărâmul Sfânt, regele David s-a pomenit că e obsedat de o femeie pe nume Bathsheba. Problema era că Bathsheba era căsătorită cu unul dintre soldații lui – Uriah. Asta l-a deranjat pe regele David, dar nu suficient cât să nu se culce cu ea. Cei doi au avut o aventură, însă regele David, profund îndrăgostit, o voia doar pentru el, în special... *in special*... după ce a rămas însărcinată. Imaginați-vă scandalul! Așa că, la lupta din Rabbah, David i-a ordonat lui Uriah să ia cea mai periculoasă poziție de pe câmpul de luptă, știind că soldatul nu va scăpa cu viață. Dușmanii lui au avut grijă de rivalul său. Problema a fost rezolvată.

Rowan face o pauză și se uită în jur, să vadă dacă noi am înțeles ideea.

– Mândria, răzbunarea, protecția, frica, iubirea, continuă el. Probabil și o doză sănătoasă de prostie pe deasupra. Sunt toate aici, în carte. Regele David s-a căsătorit cu Bathsheba când s-a încheiat lupta, iar ea i-a născut un fiu, însă băiatul a murit la scurt timp după. Pedeapsă, s-a gândit el. Vedeți voi, războiul are întotdeauna consecințe, chiar și după ce credem că am câștigat.

Aruncă Biblia înapoi pe catedră. Câțiva oameni pun niște întrebări la care el răspunde bucuros. Are o politică de „nu te obosi să ridici mâna" și de „n-am să te dojenesc dacă nu vrei să vorbești", care face ca acest curs să fie unul destul de liniștit.

Numai dacă n-am fi fost în nenorocita asta de sală!

Aștept să se termine ora și îmi iau câteva notițe până suntem lăsați să plecăm și mă ridic din scaun. Sunt prima la ușă, prima care iese din clasă. Sunt în al treilea an la NYU, cu toate că sunt încă, tehnic, în al doilea.

Am ratat un semestru cât am stat în recuperare.

Scanned with CamScanner

Mă plimb pe afară şi mă uit în jur, nesigură ce să fac. Mai am aproximativ o oră până la următorul curs şi, de obicei, mă duc la bibliotecă, dar, pentru prima dată după mult timp, sunt la zi cu toate lecţiile.

Traversez strada şi mă îndrept spre parcul Washington Square. E o zi frumoasă şi încă nu s-a dus vara. Găsesc o bancă de ciment liberă lângă alee şi mă aşez pe ea, aruncându-mi geanta la picioare. Îmi bag căştile roz în urechi şi le conectez la telefon, apoi apăs *play* pe o melodie şi privesc în jur.

Mă bucur de privelişte.

Mă bucur de sentimentul de singurătate.

E oarecum aglomerat, cu studenţii care vin şi pleacă, dar nimeni nu are treabă cu mine. De fapt, nimeni nu pare să mă observe.

În mod surprinzător, e plăcut să te simţi invizibil.

Înainte îmi doream ca cineva să se uite la mine, să mă vadă.

Uneori, îmi doresc să pot dispărea din nou.

Nu că nu-mi iubesc viaţa, pentru că o iubesc. Cu excepţia câtorva dintre evenimentele care s-au întâmplat. Nu iubesc toate amintirile care mă bântuie aici.

Întotdeauna mi-am dorit doar să am o viaţă normală. Nimic din toate astea nu e normal.

După vreo douăzeci de minute, ceva îmi atrage atenţia. Un păr blond, familiar flutură în direcţia mea, în timp ce oamenii se dau la o parte din cale. Melody. Zâmbind, îmi dau jos o cască şi sunt pe punctul s-o strig, când cineva din apropiere mi-o ia înainte. Vocea este a unui bărbat care are un accent ciudat, ca şi cum nu are de fapt accent. *Ciudat.*

Mă răsucesc şi dau cu ochii de un tânăr. Un tip superb.

Scanned with CamScanner

La dracu'!

Melody se întoarce spre el. I se luminează expresia și i se aprind ochii ca niște artificii. Și știu instantaneu, din privirea ei... După expresia de îndrăgostită lulea.

Leo.

Cu siguranță nu e un munte de om. Arată ca și cum a coborât de pe un podium de modă.

E înalt și slab, dar nu e deșirat. Are umerii lați, piele bronzată, un maxilar proeminent și trăsături întunecate. Are părul negru ca abanosul și sprâncenele poate puțin prea stufoase, dar arată foarte bine, zici că sunt cea mai la modă chestie.

Și, la dracu', ce știu eu? Poate chiar sunt.

Are dinții atât de albi, că zâmbetul lui e orbitor. Poartă blugi și o cămașă neagră, cu mânecile suflecate până la coate, care, hai să fim serioși, e cea mai sexy chestie din lume.

Îl iubesc pe Naz. Chiar îl iubesc. Îl iubesc mai mult decât orice pe lume. Prima dată când l-am văzut, bărbatul m-a lăsat fără cuvinte și, privind în urmă, am știut în acel moment că viața mea, cum o știam eu, se sfârșise. Naz e genul de tip care, atunci când pășește în lumea ta, o zguduie complet. Așa că, chiar dacă ar pleca, nimic nu mai ar mai fi la fel ca înainte.

Îl iubesc, în ciuda tuturor întâmplărilor, cu toată ființa mea.

Dar Leo.

Uau.

Pot să apreciez frumusețea atunci când o văd.

Aia e genul de față pentru care cred că femeile ar merge la război.

Se apropie unul de altul, iar el își pune un braț în jurul ei și o îmbrățișează. Îmbrățișarea e scurtă, însă

Scanned with CamScanner

Melody se înroşeşte. Când se îndepărtează, el îi spune ceva şi ei schimbă câteva vorbe, dar sunt prea departe de mine să aud ce-şi spun. Dar cu cât vorbeşte el mai mult, cu atât mai tare i se aprinde ei privirea, apoi ea dă din cap, foarte entuziasmată. El îşi sărută buricele degetelor, apoi i le pune ei pe buze. Faza e atât de rapidă, că abia o prind.

Apoi el se întoarce şi se îndepărtează, nu înainte să-i mai arunce o privire peste umăr, după care dispare într-o mulţime de oameni. Melody se holbează la el şi aşteaptă să dispară din câmpul ei vizual, apoi scoate un chiţăit zgomotos.

Sare în sus şi-n jos, ca şi cum are o criză.

— Melody! o strig.

Se opreşte când mă aude şi se întoarce atât de repede, încât aproape cade.

— Karissa!

Aleargă uşor spre mine şi se aşază, tăcută, pe bancă. Îi fac loc lângă mine şi îmi dau geanta la o parte, ca să aibă loc şi a ei la picioarele noastre.

— Acela sigur a fost faimosul Leo, spun eu fluturând din mână în direcţia în care a dispărut. Trebuie să recunosc, Mel, înţeleg perfect acum.

Râneşte şi îmi dă un ghiont, entuziasmată.

— Ţi-am zis eu! Nu-i aşa că e cel mai tare?

— Mda, e ceva, recunosc.

— Tocmai m-a întrebat dacă vreau să ieşim, continuă ea. Adică la o întâlnire, nu doar la o cafea. Mă refer la cină şi un film. O întâlnire adevărată!

— Foarte tare! Când se întâmplă asta?

— Diseară, zice şi îi cade faţa. O, Doamne, e diseară! Cât e ceasul? Trebuie să plec! Trebuie să-mi aranjez părul, să mă fardez şi... Rahat, cu ce mă îmbrac?

— Hei, calmează-te. E unu după-amiaza.

Scanned with CamScanner

— Îmi mai rămân doar șase ore ca să mă pregătesc!

Râd în sinea mea, amuzată de panica ei, apoi ea mă apucă de mână și mă ridică de pe bancă, trăgându-mă după ea.

— Hai să mergem!

— Hei, stai, trebuie să mă duc la curs în curând.

— Iisuse, Karissa, n-ai auzit ce-am spus? Am o întâlnire! Poate s-aștepte un curs!

Nu sunt sigură că-și dă seama că a făcut o rimă. De obicei, ar scoate-o în evidență, ca și când e vreun soi de rapper în devenire, dar cred că acum e prea dată pe spate ca s-o mai amuze.

— Bine, bine, relaxează-te, dr. Seuss. O să vin cu tine... doar așteaptă o clipă.

Încetează să mai tragă de mine, iar eu îmi iau geanta de la ea și mi-o pun pe umăr, apoi îi fac semn spre alee:

— După tine.

Melody încă locuiește în campus, în aceeași cameră pe care obișnuiam s-o împărțim, înainte să mă mut și să mă... căsătoresc. Mă cuprinde un sentiment de nostalgie când ajungem la etajul treisprezece și mă holbez la ușa pe care o descuie. Zâmbesc. **1313**.

Am foarte multe amintiri aici, dar, spre deosebire de sala de curs, acestea sunt în mare parte amintiri fericite.

Zâmbetul îmi dispare însă când deschide ușa și dau cu ochii de noua ei colegă de cameră. E a patra de când am plecat eu... Nu rezistă niciuna prea mult. Fata cea nouă se întoarce și mijește ochii când intrăm, genul de atitudine ostilă din partea unui străin, cu care n-ar trebui să ai de-a face vreodată. Își închide cartea cu zgomot, se ridică și iese din cameră, lovindu-se de noi în drum spre ușă, fără să scoată niciun cuvânt.

Scanned with CamScanner

Melody pare, în cea mai mare parte, neafectată. Mă uit la fata care se îndreaptă direct spre lifturi şi loveşte butonul ca şi când chestia tocmai ar fi jignit-o. E o fată simpatică – roşcată cu ochii verzi şi pistrui –, dar încruntătura de pe faţa ei e cam urâtă.

— Probleme în Paradis?

Intru în cameră în spatele lui Melody şi închid uşa. Ea oftează teatral.

— Nicio fată nu e la fel de înţelegătoare ca tine.

— O-oh, n-ai agăţat pe cineva în Timbers şi l-ai adus acasă să v-o trageţi, nu?

Rahat. Rahat. Rahat.

Imediat ce îmi ies pe gură, îmi regret cuvintele. Sunt o idioată. Desigur că n-ar trebui să amintesc de Paul într-un moment ca ăsta.

Se încruntă şi se aruncă pe pat... Sau pe ceea ce pare a fi o grămadă uriaşă de haine.

— Zice că-s dezordonată.

— Mda, spun, uitându-mă în jur.

Partea de cameră a lui Melody seamănă, ca de obicei, cu un dezastru natural.

— Şi?

— Şi zice că sunt neglijentă, zgomotoasă şi, of, zice că sforăi. Îţi vine să crezi? Eu? Să sforăi?

— Ei bine, ăăă... Doar după ce bei.

— Dar n-am mai băut! Nu i-am făcut nimic! Însă tot ce vrea e să stea acolo în linişte, să-şi mănânce batoanele proteice şi să mediteze. Ştii că n-a fost niciodată în Timbers? Cine n-a fost în Timbers?

— Bănuiesc că ea, cum o chema.

Scanned with CamScanner

— Kimberly, zice Melody și se strâmbă. Kimberly Anne Vanderbilt. Un nume de bogătaș snob, dacă mă întrebi pe mine.

Mă abțin să-i subliniez că pe ea o cheamă *Melody Priscilla Carmichael*, care nu e, nici el, deloc din popor. Dar îmi dau seama că devine irascibilă, așa că schimb subiectul.

— Acum, despre întâlnire...

E ca și când am apăsat un buton. Atât de repede. I se luminează ochii din nou și începe să chițăie iar.

Frate, încă o invidiez că își revine atât de repede.

Se ridică iar din pat și începe să scotocească prin dulap, aruncând și mai multe haine peste grămada din pat.

Nu prea am cu ce s-o ajut. Adică, să fim serioși... Se aștepta cineva la altceva? Acum am mai multe chestii decât mi-aș fi imaginat vreodată, dar tot în perechea mea preferată de blugi mă îmbrac. Port ghete negre și un tricou negru pe care sunt destul de sigură că l-am găsit în dulapul lui Naz. E prea mare pentru mine. Așa că încerc s-o liniștesc în timp ce ea se dezbracă în pielea goală în fața mea și probează jumătate din hainele pe care le are.

Trece o oră, iar eu mi-am ratat cursul, dar e plăcut să pierd vremea și să râd din nou cu prietena mea.

În plus, e doar cursul de matematică.

Cine are nevoie de mate?

Ușa se deschide. Melody stă în sutien și chiloți în mijlocul camerei, fără să-i pese vreun pic că intră colega ei. Fata scoate un sunet dezgustat și se așază la biroul ei, cu spatele la noi.

— N-am cu ce să mă îmbrac, zice Melody și clatină din cap, ignorând faptul că i-am aprobat cel puțin zece ținute. Efectiv, nu am cu ce!

Scanned with CamScanner

— Ei bine, unde te duce?

— Nu știu, spune ea și începe să-și tragă pe ea o pereche de colanți. Dar a zis ceva de niște rezervări, așa că sunt destul de sigură că nu mergem la Wendy's.

— Ha, există măcar vreun Wendy's în orașul ăsta?

— Sunt câteva. Nu asta contează acum.

Niște cartofi prăjiți cu niște înghețată de ciocolată sună al dracului de important pentru mine acum, dar trec cu vederea.

— Uite, haide, spun și mă ridic din pat. E evident că nu ajungem nicăieri așa, deci hai să mergem în altă parte.

— Slavă Cerului, zice Kimberly, nici măcar în șoaptă, în mod evident fără să-i pese dacă o auzim sau nu.

Melody aruncă săgeți din priviri către colega ei de cameră, apoi se întoarce spre mine.

— Cum ar fi?

— În dulapul meu.

Pufnește și mă măsoară din cap până-n picioare, apoi se prinde de ceva.

— O! Așa e! Naz ți-a actualizat garderoba! Adică, nu prea poți să-ți dai seama..., zice și se încruntă la tricoul meu, apoi se întinde să tragă de el. Ce voiam să spun e că în niciun caz nu o să port vreuna din ținutele tale cu eșarfe la întâlnirea din seara asta. Poți să-ți păstrezi papucii Crocs.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu port așa ceva.

— Dar ai câteva perechi.

Sunt pe cale să-mi sar în apărare, dar ce sens ar avea?

În plus, sunt destul de sigură că are dreptate, așa că trec și asta cu vederea.

Scanned with CamScanner

Își pune o cămașă lungă pe ea și își ia pantofii, fără să-i adreseze niciun cuvânt colegei de cameră în timp ce dă buzna pe ușă afară.

— Ăăă, pa, mormăi eu și fac cu mâna, dar fata nici nu se uită la mine, darămite să-mi mai și răspundă.

Când ieșim, îmi scot telefonul să chem o mașină, dar Melody mă oprește.

— Uite, e un taxi chiar acolo.

Îi face cu mâna.

Cine sunt eu să mă cert cu ea? Măcar nu iau taxiul singură. Asta înseamnă că nu se pune ca încălcare a regulii lui Naz, nu-i așa?

Mă urc în mașină lângă Melody în timp ce ea spune adresa, greșind numărul străzii, dar eu o corectez. Când mașina intră în trafic, eu mă uit în față, din obișnuință.

Îmi ia un moment, însă până la urmă îl recunosc.

Abele Abate.

Tipul cu numele nefericit. M-a condus acasă acum câteva zile, de la restaurant.

Se uită în oglinda retrovizoare și zâmbește, la fel ca ultima oară. Nu știu dacă mă recunoaște, nu prea pot să-mi dau seama. Nu spune nimic. Probabil conduce prin oraș sute de oameni pe zi.

Când ajungem acasă, primul lucru pe care-l observ este că e goală. Naz nu e aici. Killer mă întâmpină imediat ce deschid ușa și dă din coadă, entuziasmat.

— Hei, băiete, zic și îl mângâi pe cap. Ești singur?

Melody trece pe lângă câine, cu mâinile ridicate.

— O, Doamne, nu sări pe mine, să nu miros ca tine.

Râd.

— Nu miroase așa rău.

Scanned with CamScanner

— Pe bune, Karissa? Când i-ai făcut baie ultima oară?

— Ăăă, a trecut ceva timp.

Nu mă descurc deloc să-i fac singură baie, iar Naz nu mă ajută deloc. E suficient de amabil cât să-l ducă la frizer în Mercedes când îl rog, dar lui Killer nu-i place să urce în maşina aia.

— Pe bune, dă cu un furtun pe sărmanul căţel, dacă trebuie, spune ea. Începe să miroasă ca picioarele colegei mele de cameră. Duhneşte.

Îmi dau ochii peste cap şi mă duc să deschid uşa din spate, să iasă în curte. Nu e foarte mare, dar pe el nu pare să-l deranjeze. Am încercat să-l duc în parc, însă e nevoie de o maşină pentru asta şi, ei bine... după cum am spus, nu-i prieşte deloc, aşa că rămânem în curte.

— Sunt sigură că te prinzi care e dulapul meu, îi zic. Sus, prima uşă pe dreapta.

Melody dispare, iar eu îi pun ceva de mâncare lui Killer şi mă asigur că e satisfăcut înainte s-o urmez la etaj. Au trecut mai puţin de zece minute, dar jumătate din hainele mele deja sunt aruncate peste tot prin dormitor. Se îmbracă într-o rochiţă neagră, una pe care n-am avut niciodată motiv s-o port.

— Doamne, e superbă! Cine e designerul?

Se uită la mine ca şi cum ar trebui să am un răspuns.

— Ăăă, tipul ăla, ştii tu... tipul care a făcut chestia aia atunci. *El*.

Zâmbeşte.

— Ce aiurită eşti.

Aşa e.

— Îţi stă bine cu ea. Ar trebui s-o porţi.

Chiţăie şi se îndreaptă iar spre dulap.

Scanned with CamScanner

— Ai vreo pereche de pantofi care să se potrivească?

Cinci minute mai târziu, stă în baie, aranjându-și părul în oglindă și machiindu-se cu puținele farduri pe care le am. O las să se pregătească și mă duc la parter. Frate, numai să mă uit la ea mă obosește. E epuizant.

— Ai ajuns devreme azi.

Vocea neașteptată mă sperie. Îmi duc mâna la piept și fac un pas în spate, uitându-mă spre ușa de la intrare. Naz stă pe hol, cu mâinile în buzunare și cu ziarul strâns sub brațul drept. După tot acest timp, cum de tot se mai furișează așa?

— Iisuse, Naz! Nu te-am auzit când ai intrat.

— Nici n-am crezut că m-ai auzit, răspunde cu o voce monotonă. Se pare că ești destul de ocupată.

— Eu doar... adică eram... știi tu.

Arăt cu mâna în spatele meu, spre scări. Nu știu dacă e suficient pentru el să-și dea seama ce zic. Dar am nervii întinși la maximum și mă cuprinde neliniștea în timp ce mă uit la el. Nu se mișcă absolut deloc. De parcă stă de pază.

N-aș zice că pare nervos, pentru că nu e așa, însă ceva nu e în regulă.

— Da, spune el. Știu.

— Melody are o întâlnire în seara asta.

Nu că i-ar păsa, dar dacă se supără că e aici, poate înțelege dacă-i explic motivul. Întotdeauna i s-a părut ciudat să între alți oameni în casa lui.

— Îi trebuia o ținută fiindcă, știi tu, n-avea nimic. Adică, mă rog, avea haine, dar nimic, știi tu... care să se potrivească. Așa că am venit aici să vedem dacă am eu ceva, și am o rochie, așa că i-am dat-o ei s-o poarte pentru că, ei bine, ea n-avea cu ce să se îmbrace.

Scanned with CamScanner

În timp ce mă bâlbâi ca o idioată, expresia i se schimbă şi se încruntă.

— De ce eşti agitată?

— Nu sunt.

— Minţi.

Oftez. Aşa e.

El vine spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Altă minciună.

— Of, bine, spun şi fac semn spre el. Doar că te porţi ca... tine şi mă neliniştesti.

— Mă port ca mine şi te neliniştesc.

— Da! Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Nu te aşteptai să mă...

— Of, uite, iar începi! exclam, întrerupându-l. Asta faci!

— Asta fac.

— Repeţi tot ce spun.

Se opreşte un moment. Da, ştie cât de enervant este.

— Doar încerc să înţeleg ce te-a făcut să te agiţi, spune el. În afară de faptul că mă port ca mine, ce-o fi însemnând şi asta.

— Nu ştiu, îi zic, fără să-l mint. Doar că stăteai acolo şi m-ai luat prin surprindere fiindcă nu erai aici mai devreme şi acum, iată-te!

Se apropie şi se mai relaxează.

— Am fost să-mi spăl maşina. Nu mă aşteptam să te întorci decât mai târziu. Credeam că ai cursuri.

— Aveam. Sau *am*. Am chiulit.

Scanned with CamScanner

După mate, aveam engleză, dar pe bune, cine are nevoie și de asta? Deja o vorbesc destul de bine.

Sau... *corect?*

O vorbesc corect?

Cine știe?

Se apropie și mai mult și se oprește în fața mea. Îmi ridică bărbia.

— Chiulești? Cât de delincventă ești, infractoareo.

După ce mă sărută, un pupic rapid pe buze, se dă înapoi și își strânge mai bine ziarul, apoi mă lovește ușor cu el când trece pe lângă mine în drum spre birou. Rămân pe loc un moment, apoi îl urmez și mă opresc în ușă. Mă sprijin de prag și-l privesc cum se așază la birou și-și deschide ziarul. Răsfoiește repede paginile și se oprește undeva la mijloc, holbându-se. Nu știu dacă sau ce citește, dar cu siguranță e transfigurat de ceva ce-a văzut.

Curiozitatea pune stăpânire pe mine.

Cu grijă, mă apropii de el, pe jumătate așteptându-mă să închidă ziarul și să-l arunce într-o parte când ajung prea aproape. Sau cel puțin asta ar fi făcut Naz în trecut. Înainte, Naz avea secrete. Uneori mă îndepărta. În schimb, doar își dă scaunul în spate să se îndepărteze puțin de birou și continuă să se uite în ziar. Își întoarce privirea spre mine și-și deschide brațele, invitându-mă în spațiul lui.

Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată cu atitudinea lui deschisă. Mă așez ușor pe brațul scaunului său. Privirea mi se îndreaptă direct spre ziar.

Flăcările au distrus o clădire din zona istorică West Village.

Șapte victime raportate, doi decedați.

Scanned with CamScanner

Nu sunt sigură ce mă aşteptam să văd, dar cu siguranţă nu asta. Nu se dau prea multe detalii, doar că s-a întâmplat cu o zi în urmă şi că investigaţiile continuă. Îmi întorc privirea spre Naz. Se holbează la un punct fix din biblioteca de pe perete, cu aceeaşi expresie pe faţă, cea pe care o avusese pe hol.

Nu furios, nu... mai degrabă supărat.

— N-ai fost tu, nu? întreb şoptit.

Bine, ştiu că n-ar trebui să întreb deloc, dar nu mă pot abţine. Chestia asta îl deranjează.

— Adică.. n-ai...

— Nu.

— Nici nu mă gândeam, dar ştii tu...

— Dar nu eram acasă când s-a întâmplat.

S-a întâmplat în seara când a plecat şi mi-a spus să nu-l aştept, că are treburi de făcut.

— Atunci am fost în altă parte.

Îmi întorc atenţia spre ziar. Dacă el aşa spune, îl cred.

— Îi cunoşteai pe oameni?

— Da.

— Erau prieteni de-ai tăi?

Scoate un sunet ca un râs gutural, dar nu e deloc amuzat.

— N-aş spune că am vreun prieten, Karissa.

— Atunci poate c-ar trebui să-ţi faci câţiva.

Eu sunt serioasă, dar el râde din nou, de data aceasta ca şi când ar fi cel mai amuzant lucru pe care l-ar fi auzit vreodată.

— Mi-e teamă că zilele mele de găsit prieteni pe terenul de joacă s-au încheiat de mult.

Scanned with CamScanner

— Ei bine, cum rămâne cu vecinii? E un cartier drăguț. Par genul care să țină în cine festive în weekend. Aș putea să-mi pierd timpul cu nevestele Stepford cât tu te duci, nu știu, la golf sau ceva.

— La golf.

— Da, pun pariu că ai o lovitură dată naibii.

Dă din cap.

— Având în vedere de câte ori ne-a vizitat poliția, Karissa, nu cred c-o să funcționeze. Dacă pun piciorul pe proprietatea lor, îți garantez că sună la poliție.

— Ei bine... atunci vin eu cu tine la golf.

Ridică sprâncenele și se uită la mine.

— Vrei să mergi la golf?

— Nu.

— Nici eu.

Slavă Cerului.

— Am putea oricând să ieșim la întâlnire cu Melody și cu tipul ei nou.

Naz reacționează la asta exact așa cum mă așteptam, ca atunci când a sugerat și Melody ideea. Se ridică și râde din nou în timp ce își închide ziarul, îl mototolește și-l aruncă în coșul de gunoi.

— Am văzut ce gusturi are ea la bărbați, așa că am să zic pas să mă împrietenesc cu oricine s-a cuplat ea.

— Nu știu. Ăsta s-ar putea să fie diferit.

— L-ai întâlnit?

— Da, zic, dar mă corectez repede. Ei bine, tehnic nu, dar l-am văzut.

— L-ai văzut.

— Da.

— Aparențele pot fi înșelătoare.

Scanned with CamScanner

– Știu, răspund defensivă. Doar că presimt ceva bun în legătură cu tipul ăsta.

– Ai presimțit la fel și în legătură cu mine când ne-am cunoscut?

– Nu. Nu știu, poate? Erai destul de intimidant, dar n-am avut presentimente rele în legătură cu tine, dacă la asta te referi.

Naz se plimbă prin cameră până la bibliotecă. Mângâie cu degetele cotoarele câtorva cărți, apoi scoate una. Se întoarce spre mine cu ea în mână, iar eu apuc să-i văd coperta. *Război și pace*. Se oprește în fața mea și înclină capul ușor în timp ce-mi studiază fața.

– Tipul ăsta nou are cât? Nouăspe? Douăzeci? Probabil nici nu e suficient de mare cât să consume alcool în mod legal.

– Probabil.

– Și tu crezi că eu aș avea ceva în comun cu el?

Mă întreabă serios. Crede că sunt ridicolă. La dracu', poate sunt. Dar nu din motivele pe care le crede el.

– Să știi că eu am doar douăzeci de ani, îi reamintesc. Vârsta mea nu te-a oprit să mă cunoști mai bine.

Eu, personal, cred că e un argument al dracului de bun, dar îmi dau seama că el încă mă consideră ridicolă.

– Karissa, scumpo, te iubesc. Știi asta. Dar tu chiar crezi că dacă n-aș fi avut și alte motive ți-aș fi aruncat o a doua privire?

Mă cutremur.

– Auci!

Mă ridic de pe mânerul scaunului și dau să plec – pentru că *auci* – când mă apucă de braț.

– Nu face din țânțar armăsar. Ești frumoasă și mai înțeleaptă decât ar da de înțeles vârsta ta. Dar eu mai am puțin și fac patruzeci, scumpo. Nici nu mi-ar fi trecut

Scanned with CamScanner

prin cap să încerc să te agăț. Ești tot ce eu nu sunt. Tot ce probabil că nu voi fi niciodată. Și doar simplul fapt că tu chiar crezi că e posibil ca eu să-mi fac prieteni în orașul ăsta, după toate evenimentele în care am fost implicat, dovedește că spusele mele sunt adevărate.

Sunt pe punctul de a-i spune, pentru că pe de-o parte, cred că el își dorește asta. Sunt pe punctul de a deschide subiectul mutării în alt stat, cum am mai discutat și înainte, când Meldoy mă strigă de undeva de lângă hol.

Îmi dau seama că acum nu e momentul potrivit pentru această conversație.

— Sunt aici, strig în timp ce Naz îmi dă drumul la mână.

După un moment, Melody apare în ușă, cu părul prins.

— Cum arăt? întreabă ea și face o piruetă, să ne arate vestimentația.

— Porți rochia de la Moreau, spune Naz.

Melody își studiază ținuta.

— Ce-i aia?

— Moreau, zice el. El a făcut rochia.

Se uită la el, surprinsă. La dracu', și eu la fel!

— De unde știi? îl întreb.

Dă din umeri.

— Îl știu pe tip. Avea o datorie la mine.

— Avea o datorie la tine.

Bine, acum eu fac chestia cu repetatul, pe care Naz o observă.

— Da, avea o datorie la mine și asta a fost plata.

Face semn spre rochie.

— O, rahat! exclamă Melody și flutură partea de jos a rochiei. S-o dau jos?

Scanned with CamScanner

— Nu, spunem eu și Naz în același timp.

El dă din umeri și continuă:

— Karissa n-o s-o poarte niciodată, așa că măcar tu s-o porți. Eu doar m-am asigurat că a plătit. Asta-i tot ce a contat.

Melody îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu întreabă ce înseamnă să-l facă să plătească. Nu discutăm niciodată despre treburile lui Naz. Sunt destul de sigură că s-a prins, în mare parte, având în vedere tot ce s-a întâmplat anul trecut. Numele lui a ajuns în toate ziarele când l-a ucis pe Ray. Deși a fost în legitimă apărare, asta nu i-a oprit pe reporteri să speculeze și să se folosească de fiecare mic amănunt pentru a insinua că, de fapt, el nu a fost eroul din poveste.

A citit articolul. Sunt sigură. Fata asta probabil că n-a cumpărat un ziar în viața ei, dar cu siguranță știe să folosească Google. Și ar fi căutat informațiile.

— Mulțumesc, răspunde Melody, zâmbind. Sper să-i placă lui Leo.

Vreau să-i spun că sunt sigură că o s-o adore, dar Naz se bagă în discuție:

— Leo?

— Te face să te gândești la DiCaprio, nu-i așa? întreb.

Dă din cap.

— M-am gândit la leu.

Asta îi atrage atenția lui Melody

— Crezi în astrologie?

— Nu.

Îi cade fața. Melody e genul de fată cu horoscopul în căsuța de e-mail, genul care nu face nimic atunci când Mercur e retrograd, ce-o mai însemna și asta. După dispariția lui Paul, s-a consolat singură reamintindu-și

Scanned with CamScanner

că zodiile lor nu erau oricum compatibile, deci relația lor n-ar fi funcționat.

Naz și cu mine?

Suflete-pereche, clar, zice.

Până să-mi zică asta, am crezut că totul e o vrăjeală.

— Am niște treburi de rezolvat în oraș, zice Naz și își pune cartea sub braț, cu ochii la mine, apoi se întoarce spre Melody. Vrei să te duc acasă?

Melody ridică din umeri.

— Sigur.

— Vrei să, ăăă... vrei să vin și eu cu tine? întreb curioasă.

— Nu-i nevoie, spune Naz și se apleacă să mă sărute pe obraz, apoi se îndreaptă spre ușă. Nu stau mult.

Melody își adună lucrurile și își ia la revedere.

— Cafea mâine-dimineață?

— Sigur.

Se duce spre ușă, după Naz. Eu rămân în birou și îi ascult cum ies în curte. Nu cred că ăștia doi au mai petrecut timp împreună până acum. Și am încredere în amândoi, desigur, dar cum ar fi să fii o muscă în mașina aia...

Scanned with CamScanner

Capitolul șase

Ignazio

Sunt doar zece kilometri din Brooklyn până în campusul NYU, unde locuia Karissa înainte, dar, din cauza traficului, durează mai mult de jumătate de oră.

Uneori, chiar și o oră.

Știu asta, pentru că am cronometrat drumul de multe ori.

Iar traficul la ora asta e destul de aglomerat, mașinile de pe podul Manhattan sunt bară la bară. Pentru prima dată de când mă știu, dau drumul la radio.

Dacă un anumit zgomot umple liniștea, poate Melody nu se va simți obligată să vorbească cu mine.

E un truc pe care l-am învățat de la Karissa.

Am transportat mulți oameni cu mașina asta, dar în afară de Karissa, Melody e prima persoană care urcă de bunăvoie. Și n-am vrut neapărat s-o invit, dar oricum mă îndreptam într-acolo și ar fi fost greșit din partea mea să n-o invit.

Încerc să fiu mai bun.

În plus, s-ar putea ca eu să nu mai am prieteni, dar Karissa are, și probabil că ar fi frumos din partea mea să fiu măcar civilizat cu ei. Acasă, atmosfera e mult mai

Scanned with CamScanner

agreabilă când nu fac mare tam-tam din faptul că invită oameni pe la noi.

Totuşi, nu-mi place. Niciodată n-o să-mi placă.

— E o maşină drăguţă, zice Melody şi se face comodă în scaunul pasagerului în timp ce-şi pune centura.

Până acum, s-a frământat tot drumul şi s-a uitat pe geam. E agitată. Nu-mi dau seama dacă e vorba de întâlnirea pe care urmează s-o aibă sau de faptul că e cu mine în maşină.

— Mulţumesc, îi răspund şi bat cu degetele, nerăbdător, pe volan.

Nu sunt sigur ce fel de muzică se aude, o prostie din top 40. Doar am apăsat pe buton şi a pornit muzica de pe primul post de radio. Vreau să-l opresc, dar s-ar putea să-şi facă treaba fiindcă e prima dată în ultima jumătate de oră când s-a sinchisit să zică ceva.

— Cât te costă aşa ceva? Şaizeci, şaptezeci de mii?

Zâmbesc.

— Mai adaugă încă o sută.

Suspină.

— Vorbeşti serios?

Îşi întoarce capul şi se uită la mine ca şi când mi-aş fi pierdut minţile.

— Acesta e preţul de pornire, zic. Eu am plătit puţin mai mult pentru a mea.

— De ce?

De ce? Urăsc întrebarea asta.

Karissa nu mă întreabă niciodată aşa ceva.

— Pentru că e antiglonţ, zic. Costă să fii în siguranţă.

— Aş putea să mănânc toată viaţa cu cât ai dat tu pe maşina asta.

Acum sună mai mult a Karissa.

Scanned with CamScanner

Sunt destul de sigur că și ea mi-a zis același lucru la un moment dat.

— Cam douăspe vieți, dacă mănânci doar supă la plic.

— Of, cine-ar face așa ceva?

— Karissa, dacă aș lăsa-o.

Melody râde.

— Da, probabil că așa ar face. Și nici nu s-ar plânge! Să știi că o ajuți așa. Nu zic că nu o ajuți și în alte feluri, dar categoric așa. Bănuiesc că ea n-a avut nimic niciodată. Mama ei... la dracu', nici nu știu ce să zic despre mama Reed. Despre morți numai de bine, însă ea era un pic cam țăcănită. Karissa nici nu putea să respire fără s-o întrebe maică-sa de ce și ea pur și simplu... accepta, știi? Karissa se comporta ca și când așa ceva era normal. Așa că e bine s-o văd că e fericită și că face diverse chestii.

Aș putea să spun multe despre acest subiect, dar îmi țin gura, recunoscător că traficul începe să se decongestioneze și putem merge mai repede de zece kilometri pe oră.

— Deci, practic, ce zic eu, continuă Melody, e că ea ar putea s-o ducă mai rău.

— Ar putea, confirm eu.

Probabil nu mult mai rău decât bărbatul care i-a ucis părinții, dar cred că circumstanțele epuizante și-au spus cuvântul.

Melody își întoarce privirea pe fereastră, încă fâțâindu-se în scaun, ca și când nu poate sta confortabil. Muzica pare să-și facă din nou treaba, în timp ce ea fredonează în tăcere versurile unei piese de la radio, pe măsură ce eu parcurg drumul înapoi spre NYU. Când ne apropiem de căminul unde stă ea, oftează teatral și se uită la mine, ca și când se chinuie să spună ceva.

Scanned with CamScanner

Bănuiesc că e normal să flecărești cu oamenii, dar mie nu-mi place deloc.

— *Război și pace*, ai? Nu are, gen, un milion de pagini?

Îmi iau privirea de la drum o secundă și mă uit în poală, unde e cartea.

— Are cam o mie trei sute, mai mult sau mai puțin.

— E o carte preferată de-a ta?

— N-aș zice că e preferată, dar am avut-o cu mine în vremuri de restriște.

Zâmbește, ca și când știe exact la ce mă refer.

— Am citit și eu chestii de genul ăsta.

— Cum ar fi?

Aproape mă aștept să spună Biblia, dar ea răspunde:

— Cosmopolitan.

Intru în parcarea de lângă cămine și parchez mașina, apoi mă răsucesc spre ea. Coboară fără să ezite și, cu toate că vreau într-adevăr să plece, mă simt obligat să-i spun ceva.

— Ai grijă la întâlnire, domnișoară Carmichael. Nu toată lumea îți merită timpul și atenția.

Pare că e dată pe spate când se oprește lângă mașină, cu portiera încă deschisă. Face un pas în spate și zâmbește.

— Ai vorbit ca tata, să știi.

Încerc să nu fac o grimasă. Știu prea bine cine e taică-său și nu sunt deloc ca bărbatul acela. *Bădăran de Wall Street*. E mai escroc decât mine.

Închide ușa și se îndreaptă grăbită spre clădire, în timp ce eu dau mașina în marșarier și revin în trafic, ignorând claxoanele mașinilor supărate de intruziune.

Mă îndrept spre West Village.

E doar la câteva străzi distanță.

Scanned with CamScanner

Cobalt Room

Odinioară, acolo se concepeau visurile. Afacerile se construiau în biroul din spate, niște scheme care aduceau mai mulți bani decât vor vedea majoritatea oamenilor într-o viață întreagă. Am petrecut nenumărate nopți între acei pereți, plănuindu-mi răzbunarea, punându-mi la îndoială viitorul.

Cobalt Room a fost casa mea departe de casă, pe vremea când casa mea nu era altceva decât o cocioabă, însă Cobalt Room nu mai înseamnă nimic acum.

Benzile galbene ale poliției înconjoară clădirea, cândva cea mai frumoasă de pe stradă, acum, doar o grămadă de cenușă. Structura încă mai stă în picioare, însă exteriorul este ars complet și se poate observa ușor, chiar și de la distanță, că interiorul este distrus. Orice o fi fost acolo a ars puternic și rapid... atât de rapid, că doi oameni nici n-au reușit să iasă.

Încă alți șapte au fost arși, unii aproape în totalitate.

Le-a topit pielea, ca și când ei înșiși ar fi fost scufundați în benzină. Și poate că au fost, nu știu. Cei capabili să vorbească n-au scos un cuvânt despre ce s-a întâmplat. Tot ce-au spus a fost: „nu știu ce s-a întâmplat".

Dar eu știu... sau, mă rog, am o bănuială.

Pentru că genul ăsta de foc a fost pus de cineva care știa ce face.

Îmi parchez mașina în primul loc pe care-l văd liber și mă aplec după *Război și pace*. Iau pistolul micuț din locul special conceput în paginile tăiate. Îl bag în sacou. Nu cred că o să am nevoie de el și nici nu-mi place să-l port, dar azi nu-mi asum riscuri. Mă uit în torpedo și scot mănușile negre, pe care mi le pun.

Cobor din mașină și țin capul în jos în timp ce mă îndrept spre Cobalt. Mă strecor pe sub banda galbenă care

Scanned with CamScanner

blochează accesul spre aleea din spate și mă duc în spatele clădirii, unde nu mă pot vedea trecătorii.

Nu e greu să intru. Porțiunea rămasă din ușa din spate este încuiată, dar o simplă împingere o scoate din balamale. Mă strâmb și mă dau înapoi, să evit norul de cenușă care se ridică atunci când ușa atinge podeaua. Pute, de la foc. Miroase a fum și a combustibil, un damf de sulf, ca un chibrit aprins chiar sub nasul meu. Și știu că nu e sigur... deloc sigur să intru, dar o fac oricum, pășind cu grijă.

Înaintez doar câțiva pași și mă opresc, fără să fie nevoie să merg mai departe. Abia dacă îmi dau seama ce caut. Sunt găuri în podea, dar nu de la foc. Acestea par făcute de mâna omului, săpate în fundație, probabil pe când toată lumea dormea. Ar fi fost acoperite în timpul zilei, ca să nu-și dea nimeni seama, până când a pornit un incendiu în beci.

În beci, unde era tot alcoolul.

Pun pariu că ferestrele erau larg deschise, să lase și mai mult oxigen înăuntru, dar n-am cum să-mi dau seama de asta. Totuși, sunt aproape sigur.

Pentru că eu asta aș fi făcut, dacă aș fi aprins focul.

E ciudat, aproape că aș zice că eu am făcut asta, dar eram în Long Island, cu cele Cinci Familii, când a izbucnit incendiul. Sau, mă rog, eram cu *patru* dintre ele. Suspectez că a cincea era chiar aici.

E inutil să mai pierd vremea. Am văzut ce am vrut să văd. Nu am încredere în rapoartele poliției sau în spun ziarele. Acelea sunt denaturate de eroarea umană, sunt subiective. Trebuia să văd cu ochii mei și să-mi confirm suspiciunile.

Încă un atac. Încă un mesaj.

Scanned with CamScanner

Ies din clădire și mă îndrept spre mașină, scrutând atent cartierul. Nu m-ar surprinde dacă cineva ar sta la pândă, dacă această clădire încă ar fi supravegheată.

Nu m-am uitat niciodată în urmă. Eu nu zăbovesc. Dar știu că altora le place să stea și să se desfete cu efectele distrugerii lor.

Soarele începe să apună cât mă îndrept eu spre Brooklyn. Până când ajung acasă, s-a întunecat deja. Au trecut abia două ore de când am lăsat-o singură și Karissa deja e în pijamale, gata pentru culcare. Când intru, ea e în bucătărie, sprijinită de tejghea, cu un bol de mâncare în mână.

— Te-ai întors deja, spune ea, surprinsă.

— Ți-am zis că nu stau mult.

Suflă în bol și învârte cu o furculiță.

— Ce mănânci?

Nu-mi amintesc când a fost ultima oară când m-am așezat să mănânc ceva.

A fost o săptămână lungă.

Prea lungă.

— Tăieței, zice ea și-mi arată o furculiță plină de mâncare. Vrei și tu?

— Mai bine mor de foame.

Râde, ridică din umeri și ia o gură.

— Am văzut o rețetă pe internet despre cum să-i faci mai savuroși cu niște supă de pui sau brânză sau chestii de genul. M-am gândit să încerc.

Își face mai savuroși niște tăieței care costă jumătate de dolar.

Ce mă fac cu ea?

Scanned with CamScanner

— Asta plănuiești să gătești la cinele alea festive ipotetice, când ai să te împrietenești în mod magic cu toți oamenii din cartier?

— Pff, nu. Ei gătesc atunci. Noi doar mâncăm.

— Să mâncăm ce gătesc ei.

— Da.

— Mâncare pregătită de străini.

— Nu, ei vor fi prietenii noștri, ține minte.

— Mai rău. Trebuie să ai grijă cu oamenii pe care-i lași în preajma ta. S-ar putea să-ți înfigă un cuțit în spate dacă-i lași să se apropie suficient.

Nu spune nimic, doar se uită la mine și mai ia o gură de tăieței. Se holbează, ca și cum mă cercetează.

— Ce?

— Ai funingine pe cămașă.

Mă uit unde îmi arată și văd pata. La dracu'! Încerc s-o șterg, dar e imposibil. Cămașa e albă și pata doar se extinde.

— Sau, cel puțin, cred că e funingine, spune ea. Ori asta, ori e machiaj, ca un fard negru sau poate rimel și dacă-i așa, atunci cred că trebuie să-mi dai o anumită explicație.

— Nu e machiaj.

— Da, nici nu credeam.

Se uită din nou la mine. Când a devenit femeia asta atât de neînfricată?

Din clipa în care-am convins-o că n-am s-o omor niciodată, brusc, ea e cea care mă intimidează pe mine.

— N-am făcut-o eu, i-am spus, știind la ce se gândește. Dar am fost să văd.

— Ai găsit ce căutai?

— Da.

Scanned with CamScanner

— Păi, asta e bine, zice și face o pauză. Cred.

Mai ia o gură de tăieței. Oricât n-aș vrea să recunosc, mi se face foame. Dar n-o să mănânc ce mănâncă ea. Nu mai fac asta din nou.

— Uite, hai să ieșim în oraș, la cină.

— Sunt în pijamale. În plus, deja mănânc.

— Nu poți să te schimbi?

— Aș putea, răspunde, dar de ce nu putem să stăm acasă? Am cursuri de dimineață și deja sunt destul de obosită, iar ultima oară când am ieșit împreună să mâncăm ceva... ei bine, uite ce s-a întâmplat. N-am chef pentru încă o luptă cu împușcături în seara asta.

— N-a fost asta.

— Dar ce-a fost?

— Un raid.

Oftează zgomotos.

— Pe bune, care-i diferența?

— Eu n-am răspuns cu împușcături.

Dă din cap, mormăind:

— Poate c-ar fi trebuit.

Îmi ia o clipă să înțeleg ce-a zis. Aproape că nu-mi vine să cred.

— Ce-ai zis?

— Nimic, ignoră-mă... nu știu ce spun.

Oftează din nou și își pune bolul cu tăieței pe tejghea, ignorând faptul că îl trântește cam tare și sar niște stropi pe masă.

— Poate c-ar trebui să mergem să mâncăm, dar eu aleg localul.

Bag mâna în buzunar și scot cheile.

— În regulă. Stai doar să-mi schimb cămașa.

Scanned with CamScanner

— Nu te obosi, eu nu mă schimb.

Cred că glumește.

Serios, chiar cred, pentru că poartă o pereche largă de pantaloni, care sunt aproape cu trei mărimi mai mari. Dar în loc să se schimbe, doar se încalță și spune:

— Bine, hai să mergem.

Mă uit la ea din cap până-n picioare și îi fac semn spre ușă.

— După tine.

Cine sunt eu să-i spun ce să poarte?

Ne urcăm în mașină și ne îndepărtăm de casă. Aștept să ajungem în capătul străzii, apoi o întreb încotro ar trebui să virez.

— Ăăă, depinde, spune ea și se uită în ambele sensuri, încruntată.

— De ce anume?

— De care restaurant *Wendy's* e mai aproape. Nu se întâmplă să știi, nu?

Doar mă uit la ea.

Oftează afectată, ca și când eu sunt irațional că nu răspund la întrebare, apoi își scoate telefonul și o întreabă pe Siri, apăsând pe un buton. Siri îi dă traseul.

— Uite, doar urmează instrucțiunile.

Le urmez, pentru că am fost de acord s-o las pe ea să aleagă. Nu-mi place să-mi încalc cuvântul.

Așa că, zece minute mai târziu, mă pomenesc într-un *Wendy's* mic și înghesuit și comand cartofi prăjiți și un shake pentru Karissa și un sendviș cu pui pentru mine. După ce comand, stau acolo.

Și aștept.

Și aștept.

Și aștept.

Scanned with CamScanner

Karissa s-a așezat la o măsuță de plastic, iar eu continui să aștept acolo, pe punctul de a-mi pierde răbdarea. Mai am puțin și izbucnesc, când vânzătorul îmi așază mâncarea pe o tavă și mi-o împinge spre marginea tejghelei. Iau tava și mă duc la masa unde e Karisa, privind-o cum apucă shake-ul și, fără să ezite, bagă un cartof în el.

Apoi îl mănâncă. Nu știu ce să zic.

— Ce? întreabă ea, după ce-mi observă expresia. Haide, nu-mi spune că n-ai făcut asta niciodată!

— Nu. Pe de altă parte, n-am obiceiul să comand înghețată cu cina.

— Ar trebui. Nu știi ce ratezi.

Mai ia un cartof și-l bagă în shake, apoi mi-l întinde mie.

Uite, încearcă.

Instinctul îmi spune s-o refuz, nu pentru că eu aș crede că a fost otrăvit, ci fiindcă, să fiu sincer, sună dezgustător. Dar îmi schimb obiceiurile, și deja am sfârșit într-un restaurant fast-food, cu soția mea în pijamale.

De ce să nu-i fac pe plac?

Iau o mușcătură mică și mestec încet, în timp ce ea își bagă restul de cartof în gură.

Nu e oribil.

E doar... ciocolată.

Și e rece.

Un cartof rece cu ciocolată.

Bine.

Nu-mi place. Râde de fața mea.

— Ești așa un snob, zice ea. E bun!

— Cum spui tu.

Scanned with CamScanner

Îmi mănânc jumătate din sendviș și arunc restul. Nici ăsta nu e prea grozav. Aș putea mânca o friptură de vită, sau poate un homar, sau poate chiar pui adevărat, dar Karissa pare destul de mulțumită de mâncarea ei.

Îmi amintesc de ce a spus Melody în mașină.

Când n-ai nimic, bănuiesc că apreciezi mult mai mult lucrurile mărunte.

După ce termină de mâncat, ne urcăm în mașină și mă apucă de mână.

— Îți mulțumesc.

— Cu plăcere, îi spun, dar data viitoare, eu aleg.

Scanned with CamScanner

Capitolul șapte

Karissa

Paza de la cămin a fost întotdeauna inutilă.

Nici nu știu de câte ori n-a trecut Naz nevăzut pe lângă ei când locuiam aici. Așa că nu sunt deloc surprinsă că pot să intru direct și să trec de recepție ca să urc.

E dimineața târziu, iar oamenii tot vin și pleacă. Am sunat-o pe Melody de câteva ori, dar a intrat de fiecare dată căsuța vocală. Nici măcar nu se aude tonul de apel! Trebuia să ne întâlnim la cafea în dimineața asta, dar n-a apărut.

Bănuiesc că a fost o seară lungă, având în vedere că a ieșit la întâlnire.

Mă opresc în fața camerei 1313 și trag cu urechea, dar nu se aud sunete dinăuntru. Ciocăn ușor și aud foială înainte să se deschidă ușa și să apară cineva în fața mea. Păr roșcat, o față plină de pistrui și cea mai furioasă încruntătură pe care am văzut-o vreodată. În secunda când dă cu ochii de mine, se strâmbă de-a dreptul și scoate un sunet dezgustat, ca și cum chiar e scârbită de mine.

Ce mama dracului?

— Ăăă, bună... Kimberly, încep eu, fără să fiu sigură că așa o cheamă. Melody e aici?

— Nu.

Scanned with CamScanner

Nu.

Atât. Niciun salut. Nicio explicație. Până să apuc să zic și altceva, îmi închide ușa în nas. Mă holbez la aceasta o secundă, apoi clatin din cap și dau să plec.

— Karissa?

La sunetul vocii ei mă uit în sus și dau cu ochii de Melody, care tocmai iese din lift. Are părul ciufulit ca dracu'. Machiajul de aseară i s-a întins pe la ochi. Încă mai poartă rochia mea neagră.

Minunata defilare a rușinii.

— Ce faci aici?

Zâmbește prosteşte și trage de rochie, știind foarte bine că am observat că nu s-a schimbat.

— Am venit să văd ce faci, răspund. Mi-ai tras țeapă de dimineață.

— La naiba! exclamă cu ochii măriți. Cafeaua! Îmi pare atât de rău! Am uitat!

— Nu-i nicio problemă, zic și gesticulez spre ea. Îmi dau seama că ai fost, ăă... reținută.

Roșește din nou, mă apucă de braț și mă trage înspre cameră, fără să-mi ofere vreo explicație. Descuie ușa și dă buzna înăuntru, smucindu-mă și pe mine, apoi închide ușa în urma ei. Kimberly stă la biroul ei și nu se sinchisește să se întoarcă atunci când intrăm, dar o văd că se îndreaptă de spate, ca și cum e pregătită pentru un atac sau ceva asemănător. Mă arunc pe patul dezordonat al lui Melody, peste grămada de haine, în timp ce Melody se dezbracă de rochie și o aruncă pe mine.

— Vorbesc serios că-mi pare rău, spune ea în timp ce caută prin sertare. Nu ți-aș fi tras niciodată țeapă așa. Pur și simplu, am uitat complet.

— E în regulă. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

Scanned with CamScanner

— Sunt mai mult decât bine, spune ea, luând o bluză și o pereche de pantaloni, după care se răsucește spre mine. Mă simt perfect! E pur și simplu... uau! El e perfect. M-a scos la cină la Paragone... știi tu, locul ăla super elegant de lângă Central Park? Îți vine să crezi? Mereu am vrut să mănânc acolo!

Dacă îmi vine să cred?

Nu știu. Am luat și eu o dată masa în acel restaurant. Naz m-a scos acolo la prima întâlnire, dacă pot să-i zic așa. A comandat mii de farfurioare cu mâncare și șampanie exagerat de scumpă. A trebuit să intimideze angajații ca să obțină o masă, pentru că ar fi trebuit să facă o rezervare cu câteva luni înainte.

— Uau! exclam. Cum a obținut rezervarea?

— Cine știe, dar am ajuns acolo și era o rezervare pe numele lui! Am mâncat, și am vorbit, și am râs... apoi am mers la el acasă și am dormit.

— Ați... dormit.

— Da, confirmă și se răsucește spre mine. Am adormit amândoi. A fost pentru prima dată în viața mea când doar am dormit cu un tip toată noaptea, știi? Fără nebunii.

Chiar nu știu ce să spun.

Melody „Înnebunita după băieți" Carmichael stă în fața mea, pe jumătate dezbrăcată, și-mi spune că nu și-a dat jos hainele de pe ea azi-noapte?

— Deci n-ați, știi tu... făcut-o?

— A, pft, ba cum să nu! Ne-am tras-o de ne-au sărit capacele, la prima oră.

Râde.

Eu doar clatin din cap. Kimberly, din partea cealaltă a camerei, închide cu zgomot o carte și își trece palmele

Scanned with CamScanner

peste față. Melody se uită la colega ei de cameră și-și dă ochii peste cap, apoi își întoarce atenția asupra mea.

— Deci așa a fost noaptea mea. A trebuit să vin tocmai din Brooklyn arătând așa.

— Brooklyn?

— Da, Bensonhurst sau ceva. Mi-a luat o veșnicie. Oricum, mă duc să fac un duș rapid. Să nu pleci nicăieri, bine?

Nu-mi dă timp să răspund, pleacă la baie și mă lasă singură. Stau în liniște și împăturesc absentă rochia, să-mi ocup timpul, în timp ce Kimberly își așază cărțile pe birou. Scoate una din geantă și observ cu coada ochiului coperta neagră cu alb. *Istorie: un ghid definitiv.*

Și eu am cartea aia.

— Și tu ești la cursul lui Rowan?

Întrebarea îmi iese pe gură fără să gândesc. Kimberly își vede de treabă și răspunde arogant:

— Stai cu trei rânduri în spatele meu.

— Aa!

N-am observat. Nu sunt atentă la colegii mei. Am fost prea ocupată să nu ies în evidență.

— E un profesor bun, zic, nesigură ce altceva să adaug. Oricum, mai priceput decât majoritatea. Cu siguranță am avut parte de mai răi.

Își dă scaunul în spate și se întoarce să se uite la mine. Scârțâitul scaunului pe podea îmi oprește bâlbâiala. Încă e încruntată, dar parcă și mai rău, cu o urmă de furie.

— Putem să nu facem asta? mă întreabă și face semn între noi. Poți să nu mă mai bagi în seamă, ca și când am fi prietene, ca să pot să mă prefac că nu ești aici? Mi-ar face viața mult mai ușoară.

Clipesc de câteva ori, șocată de tonul ei.

Scanned with CamScanner

— Poftim?

— M-ai auzit. E suficient de rău că trebuie să trăiesc în cocina asta cu... tipa aia. Nu mai am nevoie și de cine știe ce karma negativă aduci și tu.

Sunt complet șocată.

Chiar a zis asta?

— Uite, nici măcar nu mă cunoști, deci nu știu ce ți-am făcut ca să...

Râde și mă întrerupe, dar e un fel de râs nebunesc, ca și când tipa asta are un pic de Joker în ea, foarte dornic să iasă la iveală. E la trei secunde distanță să se picteze pe față și să meargă după Batman.

— N-ai cum să fii atât de proastă, spune ea. Poate ești o persoană cumsecade, nu știu, dar se întâmplă chestii când ești tu prin preajmă, chestii cu care aș prefera să nu am de-a face. Poate că e doar o coincidență, poate că nu e. Și lumea vorbește. Fata Reed, ultima persoană care l-a văzut pe profesorul Santino în viață. Fata care are o colegă de apartament căreia i-a dispărut iubitul. Fata care a fost împușcată de un nenorocit de mafiot anul trecut. Lucrurile astea... nu sunt normale. Nu li se întâmplă oamenilor normali. Așa că, te rog, ia-ți orice bagaj ai avea și du-l în altă parte, pentru că aș prefera să nu te ajut eu să-l car.

Se întoarce spre birou, la cărțile ei, de parcă n-ar fi aruncat în mine cu pietre adineauri. Mă holbez la ea, cu stomacul făcut ghem. Simt că-mi vine să vărs.

Chiar atunci, Melody dă buzna înăuntru, după cel mai rapid duș pe care l-a făcut în viața ei, și bălmăjește ceva. Nu știu, n-o ascult. Nu mă pot concentra. Mintea mea repetă cuvintele lui Kimberly.

Lumea vorbește.

Despre mine?

Scanned with CamScanner

— Pământul către Karissa! strigă Melody și pocnește din degete în fața mea. Iisuse, fată, ce se întâmplă cu tine în ultimul timp? Mereu pari dusă pe gânduri.

Mă uit la ea. Încă nu știu ce să spun. Însă un zgomot străpunge liniștea și mă salvează. Telefonul din cameră. Kimberly pufnește, se ridică și iese, în timp ce Melody apucă receptorul și răspunde.

— Camera 1313.

Apelul durează câteva secunde, timp în care ea îi spune oricui o fi sunat-o că ajunge într-un minut.

— Un pachet sau ceva, îmi explică ea, deși n-am întrebat.

Termină repede să se îmbrace și se piaptănă.

Vii cu mine până jos?

— Ăăă, da... oricum ar trebui să plec.

— Chiar, ai curs.

— Da.

Melody își continuă bălmăjeala și pe hol. Prind câteva cuvinte – vorbește despre Leo. Zâmbesc și dau din cap, încercând să fiu o prietenă bună. Dar este posibil așa ceva?

Chiar nu știu. Pentru că toate acele lucruri pe care le-a menționat Kimberly cu siguranță nu sunt coincidențe.

— Ești bine? mă întreabă Melody și mă prinde de braț ca să mă oprească să cobor din lift când ajungem la primul etaj.

— Da, ăăă... nu știu.

Dau din umeri pentru că, sincer, nu știu. Nu sunt idioată. Nu sunt proastă. Știu că oamenii bârfesc. Dar nu mi s-a întâmplat niciodată să aducă cineva vorba așa direct.

Scanned with CamScanner

— Ai auzit că...? Adică, lumea chiar vorbește despre mine?

Melody se uită la mine confuză, apoi expresia i se schimbă cu totul. N-aș numi-o milă. Melody nu e genul de persoană căreia să-i fie milă de alții. Dar este simpatie, ca și când știe exact la ce mă refer.

Ca și când a auzit zvonuri.

— Oamenii sunt niște măgari, spune ea, fluturând din mână. Le place să inventeze povești, ca și când suntem în *Spitalul General* și Sonny Corinthos bântuie pe străzi. Nici măcar nu-i bag în seamă și nici tu n-ar trebui.

Ușor de spus, greu de făcut, bănuiesc.

Zâmbește, ca și când vorbește serios, iar eu îi răspund la fel. Știu că nu merit o prietenă ca Melody. Îi e mai bine fără Paul, desigur, dar asta nu mă scuză de rolul pe care l-am jucat în dispariția lui. Personal, nu l-am atins, însă asta nu mă face nevinovată.

Mă îndrept cu Melody la biroul de la recepție, unde își prezintă carnetul de student. În schimb, femeia de la birou îi oferă un buchet de crini albi. Melody chițăie entuziasmată și-mi arată cartonașul. Nu e niciun mesaj, doar cuvintele: *x, Leo*.

— Ce ți-am spus? zice Melody și îmbrățișează florile. Perfect!

Ne despărțim în timp ce ea încă e îmbătată de fericire și îi spun că trebuie să ajung la curs, dar mă întorc în partea opusă și mă duc spre metrou. Rareori merg acasă pe drumul ăsta, pentru că e foarte aglomerat, dar sunt prea mult dusă pe gânduri ca să-i mai observ pe ceilalți.

Când ajung acasă, ușa de la intrare este încuiată, însă mașina lui Naz este la locul obișnuit, pe alee, așa că bănuiesc că n-a plecat nicăieri. Intru și mă îndrept spre birou, unde îl găsesc la biroul lui, citind ziarul.

Scanned with CamScanner

Încep să observ un tipar. Se uită la mine când intru.

— Iar ai ajuns devreme acasă.

Mă arunc pe canapea și îmi pun geanta la picioare.

— E vreo problemă?

— Pentru mine? Nu. Pentru tine? Poate.

— De ce?

— Chiulitul n-are cum să te ajute la note, spune el. Așa că bănuiesc că vom vedea dacă avem o problemă când vii cu carnetul de note.

Râd.

— Ce-o să faci, o să mă pedepsești?

— Nu, dar s-ar putea să te bat la fund.

— Promiți?

Se holbează la mine. Nu râde, ci îmi cercetează fața. Nu sunt sigură de ce, dar nu cred că se lămurește, pentru că-și închide ziarul și îl pune lângă el, apoi se reazemă pe scaun și se uită la mine.

— Vino aici.

— De ce?

Ridică o sprânceană, apoi repetă:

— Vino aici.

Pe de-o parte, vreau să-i rezist, doar fiindcă mi-a ignorat întrebarea, dar în momentul ăsta, n-am energie pentru așa ceva. Mă ridic și mă duc unde stă el, apoi mă urc pe birou și îmi bălăngăn picioarele. Continuă să se uite la mine, ca și când știe că ceva nu e în regulă.

Poate că știe.

Nu mă întreabă dacă sunt bine. Nu e nevoie.

— Ești frumoasă, spune, chiar și când nu zâmbești.

E atât de neașteptat, că nu pot decât să zâmbesc când aud complimentul.

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc.

Dă din cap și își așază palmele pe gambele mele. Îmi mângâie picioarele prin blugi.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu în mod special.

Încuviințează din nou și asta e tot.

Își ridică mâinile și îmi mângâie coapsele, apoi apucă nasturele de la blugi și-i deschide ușor. Mă uit, fără să spun nimic, la felul cum desface fermoarul și-și bagă mâinile în pantalonii mei. Am blugii strâmți și nu prea are acces, dar, cumva, degetele lui tot ajung pe clitorisul meu. Atrase în mod magnetic de acesta.

Mă freacă, mă mângâie și senzația e instantaneu magică. Mă furnică pielea și mă înfierbânt. Închid ochii și îmi las capul pe spate, în timp ce zvâcniturile de plăcere îmi străbat șira spinării și-mi cuprind tot corpul. Nu știu cum face, cum mă excită așa de repede într-o jumătate de secundă. Mă las pe spate pe birou și aproape cad, când mă apucă de blugi și trage de ei, să mi-i dea jos.

Acum îi simt mâna, apoi limba, care îmi apasă clitorisul dornic și care mă gustă în timp ce mă dezbracă. Îl ajut, îmi dau hainele jos și le arunc cât colo, fără să-mi pese că eu sunt complet dezbrăcată, iar el încă e în costum. Mă întind spre sacoul lui și încerc să-l ajut să-l dea jos, dar el îmi prinde încheieturile și mă lipește de birou.

— Relaxează-te, șoptește el. Mă descurc.

Cine sunt eu să-l contrazic? Oricum am uitat ce voiam să fac.

Pentru că gura lui este din nou pe corpul meu, mă linge și mă suge, iar dinții îmi zgârie pielea. Mă frământ și gem în timp ce el crește ritmul. Îmi ia o veșnicie să termin atunci când mă masturbez, dar bărbatul ăsta reușește în câteva secunde, ca și când corpul meu știe că e totul

Scanned with CamScanner

pentru el. Simt cum presiunea devine din ce în ce mai mare, mai rapid decât pot să-i fac față. Inima îmi bate cu putere. Pumnii mi se încleștează. Spatele mi se arcuiește. Din piept aproape că îmi iese un țipăt și încerc să-l opresc, să-l fac să dispară, dar nu pot. *Nu pot*. Las să iasă un strigăt răgușit și strangulat, în timp ce orgasmul intens mă cuprinde și-mi face picioarele să-mi tremure.

Gâfâi și mă apuc de sâni. Mușchii îmi sunt foarte moi. Îmi deschid ochii și îl văd imediat pe Naz care stă deasupra mea și se uită la mine.

Aproape din instinct îl prind cu picioarele și încerc să-l trag mai aproape și cu brațele. Expresia lui serioasă este străfulgerată de un zâmbet când mă ia și mă trage de pe birou la el în brațe, apoi se așază pe scaun.

Îl călăresc. El încă e îmbrăcat complet. Hainele mele, cine știe pe unde sunt.

Mă apucă de șolduri și mă mângâie ușor pe spate, apoi palmele îi alunecă pe sânii mei și îmi ciupește sfârcurile, în timp ce se holbează la mine. *Din nou.*

Nu mai face nicio altă mișcare. Nu dă vreun semn că noi am continua.

— Pentru ce-a fost asta? întreb cu vocea întretăiată.

Ridică din umeri.

— Părea că ți-ar prinde bine să te destresezi puțin.

Puțin spus, dar cu siguranță a funcționat. A dispărut o parte din tensiunea pe care-am simțit-o toată dimineața. Aproape că mă simt liniștită aici, lângă el. Doar noi doi. Doar el și cu mine. Vina îmi rămâne însă undeva, în adâncul minții. Dar pentru moment, renunț la ea.

Vina e o treabă urâtă. Te mănâncă încet pe interior.

Mă întreb cum reușește Naz, cum își petrece ziua fără să simtă senzația aia profundă, realitatea urâtă a regretului. Pentru că a făcut multe chestii... Mult mai

Scanned with CamScanner

multe decât mine. El a pus capăt unor vieți. A distrus visuri.

La dracu', aproape că m-a omorât și *pe mine*.

Și, totuși, cumva, se trezește dimineața și merge la culcare seara și supraviețuiește oră de oră, fără să crâcnească.

Da, încearcă să fie mai bun, dar cred că, la urma urmei, face asta pentru mine. Nu fiindcă vrea să se căiască pentru acțiunile lui. Nu ca să-și răscumpere păcatele. Nu pentru că s-a săturat să fie bărbatul de dinainte. Ci pentru că el crede că asta am eu nevoie.

Vrea să fie un om mai bun ca să-mi ușureze mie vina că iubesc pe cineva ca el.

Un tigru care nu-și schimbă dungile. Asta a spus Giuseppe. Poți să îmbraci un lup în oaie, dar nenorocitul te va mânca de viu cu prima ocazie.

Naz ia în mâini lănțișorul din jurul gâtului meu. Pandantivul îmi ajunge aproape între sâni. Răsucește cristalul mic, rotund între degete și se uită la el.

— Nu-l dai niciodată jos.

— Nu, șoptesc, chiar dacă nu a fost o întrebare.

Știe că nu-l dau. Vede că-l port în fiecare zi.

— Adică, îl dau jos la duș și când mă bag la culcare, dar mi-l pun în fiecare dimineață.

Mi-a oferit multe, însă lănțișorul are o semnificație specială. Încă îmi amintesc clar ziua aceea, cuvintele pe care mi le-a spus după ce a pus lănțișorul în jurul gâtului meu.

Ar putea fi așa tot timpul, Karissa, în fiecare moment al fiecărei zile. Pot să-ți ofer tot ce-i mai bun. Doar trebuie să-mi permiți.

Cuvintele acestea mi-au rămas în minte. Chiar și când nu ne înțelegeam prea bine, tot nu am uitat niciodată

Scanned with CamScanner

ce-a zis. Fiindcă în noaptea aceea, pentru prima dată în viața mea, am simțit că valorez ceva. Am simțit că eu contez, ca și cum aș fi fost și eu cineva. Și nu datorită unei bijuterii, deși, desigur... e superbă. Ci pentru că, deși nu mi-a spus-o în seara aceea, m-am simțit cu adevărat iubită.

Carpe diem. Cuvintele sunt gravate pe pandantiv. Ziua de mâine nu e garantată. Nimic nu e sigur. Cât despre azi? *Trăiește clipa.* Așa își trăiește Naz viața. Așa vreau și eu să trăiesc cu el.

Se uită la mine și dă drumul lănțișorului.

— Hai sus.

— De ce?

Își arcuiește o sprânceană, din nou. Însă de data asta răspunde la întrebare:

— Pentru că încă mai ești puțin stresată. Cred că știu niște trucuri prin care să rezolvăm asta, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Râd și mă agăț bine de el în timp ce se ridică. Când e în picioare, îmi îndrept și eu poziția și mă îndepărtez de el.

— Puteam să te duc eu, protestează el.

— Pff, și să-ți rupi spatele, bătrâne? Nu prea cred.

— Ha-ha, spune el, încercând să mă prindă, dar eu îi alunec din brațe.

Râzând, mă strecor pe ușă și mă îndrept spre scări. Urc câte două trepte pe rând și mă prind de sâni, ca să nu-mi salte foarte tare, și ajung la dormitor gâfâind.

Naz urcă scările cu pași măsurați, metodici, intenționat zgomotoși. Bărbatul ăsta e atât de bun la furișat, dar se asigură că-l aud. Mă tachinează.

A naibii anticipare.

Se îndreaptă direct spre dormitor și se oprește în ușă. Din instinct, mă îndepărtez puțin, spre pat.

Scanned with CamScanner

— Crezi că ești amuzantă, nu-i așa? întreabă și face un pas spre mine, fără să ezite când eu mă mai retrag puțin.

— Poate.

— Poate, repetă el și se oprește în fața dulapului, deschizând sertarul de sus.

Încremenesc și stomacul mi se face ghem când scoate de-acolo o curea groasă din piele. Și-o înfășoară în jurul pumnului și se întoarce spre mine.

Expresia de pe fața lui. *Acea* expresie. A trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o, de când nu s-a mai uitat așa la mine. De când nu și-a mai lăsat garda jos și i-a permis monstrului să iasă la joacă.

E incitant. Excitant. *Înfricoșător.*

Poate că e greșit că mi-a fost dor de partea asta din el, dar acesta-i adevărul. Recunosc. Nu am mai recunoscut asta nici măcar față de mine însămi până acum. E ceva incitant în a trăi la limită, în a trezi la viață ceva ce știu că stă îngropat înăuntrul lui. Nu mă va răni. Știu că n-o va face. Dar e pasional și primitiv. *Feroce.*

Se apropie cu încă un pas.

Și încă unul.

Și încă unul.

Mă dau în spate până când mă lovesc de noptiera de lângă pat. Naz se oprește în fața mea, cu vârfurile pantofilor lui negri atingând unghiile mele nefăcute. Corpul lui e aproape lipit de al meu. Se apleacă spre mine, cu fața din ce în ce mai aproape de a mea și își freacă bărbia de pielea mea.

E o liniște mormântală. Îmi bate inima nebunește.

— Voiam să te iau ușor, spune el cu o voce joasă. Să te arunc pe pat și să te venerez toată ziua și toată noaptea. Să-ți sărut și să-ți mângâi fiecare bucățică de piele. Să te

Scanned with CamScanner

gust cu limba până când nu mai poți. Și apoi voiam să intru în tine, adânc și lent. Să te fac să termini din nou și din nou, până când nu mai poți decât să-mi strigi numele.

Mâna lui liberă, cea fără curea, se mișcă ușor pe deasupra corpului meu, iar degetele îmi mângâie pielea înfierbântată. Își plimbă mâna pe sânii mei, apoi se oprește pe pieptul meu, la inimă.

— Îți place așa, nu? Îți place când te fac să-mi simți toată dragostea.

Încuviințez. Simt furnicături pe tot corpul.

— Și te-aș fi iubit cum trebuie, ți-aș fi amintit cum e să fii prețuită, idolatrizată, să fii tratată ca regina care ești. Urma să fac *dragoste* cu tine, iubito.

Scot un gâfâit tremurat și, până să inspir din nou, își mută mâna. Într-o fracțiune de secundă, nici măcar o clipită, își pune mâna în jurul gâtului meu și strânge tare și mă trage spre el.

— Dar acum cred că doar o să te fut.

Trag adânc aer în piept în timp ce mă aruncă pe pat și mă așază pe burtă. Mă împinge și mă trage cu ușurință, ca și cum aș fi la fel de ușoară ca un fulg, iar mâna îi alunecă sub mine și eu îmi ridic fundul. Încerc să mă adaptez repede, cu privirea încețoșată din cauza adrenalinei care-mi pompează prin vene. Mă împing în mâini și îmi întorc capul să mă uit la el suficient cât să văd cum strânge cureaua.

Privirile ni se întâlnesc. Nu trec mai mult de câteva secunde. Până să-mi dau seama ce face, îmi trece cureaua peste cap. O apucă și trage de ea, strângând-o în jurul gâtului meu ca o lesă.

Icnesc. O strânge și mai tare.

La dracu'! Nu pot să respir.

Nu pot să respir.

Scanned with CamScanner

Încerc să prind cureaua și s-o lărgesc puțin, să inspir puțin aer, dar se strânge și mai tare de câte ori mă mișc. Cinci secunde. Zece secunde. Un minut. O nenorocită de eternitate. Îmi arde pieptul și îmi lăcrimează ochii, iar eu încerc din răsputeri să mă mișc și să mă ridic. Până să mă pot lupta cu el, Naz mă împinge înapoi pe pat și lărgește puțin strânsoarea. Inspir cu putere, disperată, dar abia dacă pot să iau o gură de aer, când el intră în mine cu putere și-mi scoate iar aerul din piept.

Țip din cauza forței cu care mă împinge cu fața în saltea. Ține de curea, s-o pot simți pe gât, însă n-o mai strânge. Începe să mi-o tragă cu brutalitate. Încă e îmbrăcat în costum și încearcă să și-l dea jos printre penetrări, dar nu reușește și renunță repede. Cu mâna liberă mă apucă de șold și mă ține în loc, să nu mă mișc.

Nu că m-aș mișca.

Nu, nu azi.

Mă împing în el. Gem în timp ce el intră din ce în ce mai adânc, anihilând o parte din mine și, în același timp, făcându-mă să mă adun.

— Și asta îți place la nebunie, nu-i așa? întreabă el cu vocea joasă, încordată. N-ai nevoie să te tratez ca pe-o regină ca să știi ce însemni pentru mine. Pot să ți-o trag și-așa, ca și când ești un *nimeni*, și tot știi că însemni totul pentru mine.

Vreau să-i răspund.

Vreau să-i zic că are dreptate.

Dar cuvintele îmi rămân blocate în piept, din cauza curelei pe care-o strânge în jurul gâtului meu. De această barieră trec numai gemetele și țipetele care sună ca numele lui, pe măsură ce mi-o trage.

Și mi-o trage. Mi-o trage atât de tare că sunt pe punctul de a-l implora să se oprească. Să continue. Să mi-o

Scanned with CamScanner

tragă până uit ce-i cu mine. Să-mi dea mai mult... și mai mult... și mai mult.

Nu știu cât timp trece sau câte orgasme până când tremur din tot corpul și el încă mă pătrunde. Am respirația sacadată, iar inima îmi bubuie în piept, ca și când ceva din mine e gata să se rupă și eu renunț. Renunț să mă mai lupt. Nu mă mai mișc. Renunț și-l las pe el să facă ce vrea. Corpul meu cade lipsit de vlagă pe pat, în timp ce Naz e din ce în ce mai atât.

Cureaua mi se strânge din nou pe gât, lăsându-mă fără aer, și încă un orgasm îmi străbate corpul vlăguit. Naz mă mai penetrează de câteva ori, apoi termină și el, gemând în timp ce se eliberează. În secunda în care termină, se oprește și dă drumul curelei.

Inspir cu putere și mă prăbușesc pe pat după ce iese din mine.

Stă, în spatele meu, în genunchi, fără să scoată un sunet și fără să se miște măcar. Eu gâfâi și tot încerc să-mi revin, în timp ce mă afund în pătura moale. La dracu', nu pot să mă mișc. Nu pot să fac altceva decât să stau aici.

Corpul meu e pur și simplu un ghem dureros de furnicături.

Mi-a tras-o rău de tot. La propriu. Metaforic. Cine mai știe?

După un moment, Naz se apleacă și îmi scoate cureaua. Apoi se dă jos din pat și îi aud pașii tăcuți prin cameră. Mă rostogolesc și mă uit la el. Mă uimește că nu pare deloc afectat. Sigur, are cămașa desfăcută, dar asta e tot ce e în neregulă cu el. Nici măcar nu cred că a obosit. Cum dracu' e posibil așa ceva?

Pune cureaua deoparte, se dezbracă cu grijă, își lasă hainele pe jos și se așază înapoi pe pat. Stă lângă mine și își îndreaptă mâna spre gâtul meu, iar eu mă încordez, însă nu strânge.

Scanned with CamScanner

Degetele lui aspre îmi mângâie pielea.

— Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta, spune el, cu degetele pe gâtul meu.

— De ce?

Vocea mea e groasă și se ghicește confuzia.

— Pentru că, spune el, iar privirile ni se întâlnesc, va trebui să porți o bluză cu guler pe gât mâine.

Râd ușor și mă ridic să-mi pun mâna peste a lui.

— Da, ei bine, mi-e teamă că n-am niciuna. Nu cred că are cineva.

— Eu am.

Mă holbez la el.

— Ai?

Încuviințează.

— Una neagră.

— Eu, ăăă... ce? Cum de n-am văzut-o niciodată?

— Pentru că n-o port, zice el. E pe undeva prin dulap.

M-am uitat prin dulapul lui și am luat niște haine. Nu-mi vine să cred că n-am observat-o până acum.

— De ce nu sunt surprinsă? șoptesc. Adică, bluzele astea au fost la modă acum ceva timp... știi, când erai tu de vârsta mea.

Mă strânge, în joacă, de gât, în timp ce se uită urât la mine, iar eu râd. Se oftică foarte tare când mă iau de vârsta lui.

— Ține-o tot așa, zice el, și s-ar putea să te și plesnesc până la finalul zilei.

Îmi dau ochii peste cap și mă mut mai aproape de el. Mă ia în brațe și îmi pune capul pe pieptul lui. Niciunul nu mai zice nimic. În scurt timp, cad din nou pe gânduri, absorbită de tot ce a fost în trecut.

Scanned with CamScanner

— Tu te simți vreodată vinovat? întreb într-un final, după ce a câștigat curiozitatea. OK, bine, poate vreau să vorbesc despre asta.

— Vinovat în legătură cu ce?

— În legătură cu tot, răspund. Cu *orice*.

Face o pauză, apoi spune:

— De ce întrebi?

— Nu știu. Doar mă întrebam.

— Te întrebai dacă mă simt prost în legătură cu chestiile pe care le-am făcut.

— Da.

Tace din nou.

Însă nu am nevoie să răspundă. Tăcerea asta îmi spune tot.

— Dacă aș avea ocazia, aș putea proceda altfel în unele cazuri, zice el până la urmă. Dar probabil că aș face din nou mare parte din chestiile alea. Dacă mă simt vinovat? Nu, nu chiar. Nu cred că am în mine genul ăla de remușcare.

Răspunsul nu mă surprinde.

E ce mă așteptam să aud.

Scanned with CamScanner

Capitolul opt

Ignazio

Joseph Gladstone.

I se spune Joe Grasu'.

Asta e cam tot ce ştiu despre bărbatul din faţa mea, numele, dar e mai mult decât suficient. Armando a dat de o adresă unde l-aş putea găsi pe tip, care, din fericire pentru el, s-a dovedit a fi destul de credibilă. Nu ştiu când s-a născut sau de unde e, nu ştiu dacă are o familie sau dacă locuieşte singur, nu ştiu câţi bani face sau câţi are în bancă. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, pentru că, la urma urmei, n-are nicio importanţă.

Tot ce contează, sincer, este că, într-un fel sau altul, a luat decizia proastă, a încălcat limita care nu trebuia şi a ofensat bărbatul nepotrivit.

Anume, pe mine.

Dar bietul Joe nu ştie asta încă. Nu ştie că sunt cu ochii pe el. Că aştept momentul potrivit să lovesc.

Păşeşte uşor, ca şi când nu trebuie să ajungă undeva, ca şi când nu-i e frică de nimic pe străzile astea. Şi poate nu-i e. Mie clar nu mi-e. Dar lui ar trebui să-i fie.

E aproape de miezul nopţii într-o miercuri. Karissa e acasă, în pat, doarme, nici măcar nu ştie că eu sunt aici, că am revenit la vechile obiceiuri şi bântui pe străzi.

Scanned with CamScanner

Dacă am noroc, nu se trezește până mâine dimineață și nici nu o să știe că am lăsat patul confortabil ca să vin să fac asta.

Ceva ce i-am spus că nu mai fac. Genul de faptă pe care oamenii buni nu-l fac altora.

Ies din mașină și închid portiera ușor, cu capul în jos în timp ce-l urmăresc pe Joe pe strada aproape goală. Merge pe ruta asta aproape în fiecare seară la ora asta... Oricum, de fiecare dată când am fost eu pe-aici. Nu sunt sigur unde merge. Nu rămân suficient de mult cât să aflu. Pleacă dintr-un apartament micuț de deasupra unei alimentare din Lower Eastside și traversează câteva străzi spre parcarea din East River.

În seara asta, n-o să ajungă acolo.

Ajunge pe prima alee, iar eu sunt chiar în spatele lui. Nu mă observă din umbră, nu-mi aude pașii până nu e prea târziu. Dă să se întoarcă, simțindu-mi prezența, cu câteva cuvinte pe vârful limbii, care nu reușesc să iasă înainte să-l lovesc.

Îl pocnesc în față. Nenorocitul, mi-a rănit pumnul cu fața.

Lovitura îl ametește, dar el nu cade. Nu e gras, așa cum îi sugerează porecla, însă e masiv. Îl iau prin surprindere suficient cât să-l prind cu garda jos. Îl prind de gât și încep să-l strangulez.

Se luptă. E puternic. Abia dacă pot să-l țin.

Mă trage de haine și încearcă să mă lovească și să se elibereze. Ochii i se umflă, fața i se înroșește în timp ce se panichează. Știe că are probleme. *Multe* probleme.

— Ai noroc că n-am chef să omor pe nimeni azi, îi zic pe când rămâne fără aer.

După ce leșină, îl las să cadă.

Scanned with CamScanner

Se loveşte rău de asfalt, cu capul. O senzaţie sâcâitoare mă cam necăjeşte şi mă îndeamnă să termin ce-am început. Să-l omor. Ar trebui. Aş putea. Pe de-o parte, vreau, în mod evident, asta. Mă holbez la el şi sunt pe punctul de a-l omorî. N-ar fi greu.

Niciodată nu e chiar atât de greu.

Sunt aici doar să transmit un mesaj. Să-l fac să înţeleagă că nu mă aşez pe burtă şi încasez tot ce vine spre mine. Dacă voiam, puteam să-l ucid, dar laşul ăsta jalnic nu merită să-mi pătez mâinile de sânge.

În mai puţin de un minut, mă întorc să plec şi mă îndrept spre ieşirea de pe alee. Fac câţiva paşi, apoi aud ceva în spatele meu, sunetul unui motor pornit de maşină.

În capătul celălalt al aleii apare o maşină.

Arunc iute o privire într-acolo. E neagră şi micuţă... arată ca un BMW. Nu-mi dau seama în întuneric. Are farurile stinse. Într-o încercare de a nu fi văzută.

Mă răsucesc şi mă grăbesc să plec.

Abia dacă mai fac cinci paşi până la capătul aleii, când altă maşină se opreşte în faţa mea, atât de aproape, că trebuie să mă dau repede în spate ca să nu dea peste mine. Îmi stă inima la vederea maşinii negre identice, cu farurile stinse şi cu geamurile fumurii.

Sunt blocat. Îmi dau seama pe loc. Şi sunt enervat la culme. Sunt al dracului de *enervat*.

Fiindcă nu am fost singurul care s-a furişat în seara asta. N-am fost singurul care a privit din umbră, care a urmărit, care a aşteptat momentul perfect. Sunt enervat că nu m-am prins mai devreme, că nu mi-am dat seama că şi eu sunt urmărit.

Încremenesc şi îmi pun mâinile în buzunare, holbându-mă la maşină, fără să las să se vadă în vreun fel

Scanned with CamScanner

c-aş fi alarmat. Să nu le arăţi niciodată că ţi-e frică. Asta e regula numărul unu. Şi nu e vorba că mi-e frică.

Nu. Nu mi-e teamă de moarte. Deja am murit de prea multe ori până acum.

Sunt o pisică cu nouă vieţi şi am ajuns deja la a douăşpea. Trăiesc pe timp împrumutat. Când moartea o să vrea să mă ia, o să mă ia.

Dar sunt foarte enervat că mi-am pierdut îndemânarea, că s-ar putea să nu fiu în stare să omor pe oricine-o fi în maşina aia înainte să mă omoare el pe mine. E pur şi simplu inacceptabil. Dacă mor, poţi să fii sigur că îi iau pe toţi cu mine.

Pe toţi cei care ar putea măcar să încerce vreodată să ajungă la *ea*.

Se deschid trei portiere – ambele din faţă şi una din spate. Ies trei bărbaţi şi se opresc, protejaţi de portiere. Nu-l recunosc pe niciunul, dar nici nu mă aşteptam. Par smardoii tipici care şi-o ard prin cercurile noastre, îmbrăcaţi complet în negru, cu câte-o geacă de piele. Păr brunet, trăsături întunecate... evident, italieni sau pe-aproape. Nu văd arme, însă asta nu înseamnă că n-au.

Tipii ca ăştia nu pleacă de-acasă fără armă.

Se deschide a patra portieră şi, după o clipă, apare alt bărbat. Când îl văd, mă izbeşte un sentiment de familiaritate.

Nenorocitul!

Îl ştiu.

E mai bătrân decât îmi aminteam, dar bănuiesc că şi eu sunt mult mai bătrân acum. Au trecut aproape douăzeci de ani de când nu ne-am mai văzut, o viaţă de om, dar n-aş uita niciodată o faţă aşa de pocită.

Acum înţeleg de ce-i zice lumea *Cicatrice*. Aproape râd de cât de absurdă e situaţia.

Scanned with CamScanner

O cicatrice oribilă îi crestează partea dreaptă a feței și trece chiar prin mijlocul ochiului. Acesta e mai decolorat, o nuanță mai estompată de albastru decât celălalt. Nu vede cu ochiul drept de când îl știu, dar asta nu i-a stat niciodată în cale. Compensează prin celelalte simțuri. E un afurisit care știe cum să se furișeze.

Trebuie să fie. L-am învățat multe dintre lucrurile pe care le știe. A învățat cum să supraviețuiască observându-mă pe mine.

Vine agale spre mine... Nu se vede niciun pic de frică sau panică pe fața nenorocitului. Mă scrutează pe măsură ce se apropie, apoi se oprește la un metru în dreapta mea, ezitând. Pare să mă măsoare din cap până în picioare. Evaluează situația.

Apoi, trece pe lângă mine și pășește pe aleea din spatele meu. Nu mă mișc, dar îmi întorc capul și-l văd că se apropie de Joe, care zace pe trotuar, sângerând din rana de la cap.

— Prieten de-ai tăi? întreb.

Lorenzo clatină din cap în timp ce îngenunchează lângă Joe.

— E încă viu.

Se uită la mine când spune asta și ridică dintr-o sprânceană.

— Momentan, zic.

— Momentan, repetă, întorcându-se spre el.

Clatină iar din cap și se ridică, apoi se îndreaptă spre mine.

— A trecut ceva timp, Ignazio.

— Așa e.

— Mă bucur să te văd.

— Mi-aș dori să pot spune la fel.

Scanned with CamScanner

Râde. Nu mă surprinde.

Majoritatea oamenilor îl consideră șarmant, chiar fermecător, în ciuda cicatricii de pe față. Poate fi atât de charismatic, atât de manipulator, încât ceilalți o trec cu vederea. Dar eu? Recunosc un prădător când văd unul. Îmi dau seama de la o poștă. Nu e nimic inocent la bărbatul ăsta, intențiile lui nu sunt nici pe departe inofensive. Te atrage direct în plasa lui cu intenția de a te ține captiv pe viață.

Sau oricât de mult decide el să te lase să trăiești.

I-am spus Karissei că nu eu sunt cel mai periculos om din lume și n-am mințit-o. Pentru că bărbatul poreclit Cicatrice s-ar putea să fie cel mai rău.

Lorenzo Gambini. Când Genova zicea că e din sud, vorbea serios. Florida. *Kissimmee*.

— Hai, nu fi așa, zice Lorenzo și se oprește lângă mine. Suntem prieteni, nu-i așa?

— Eu n-am prieteni.

— Absolut deloc?

— Niciunul, și o știi. Nu există prieteni în domeniul ăsta. Doar oameni care au nevoie de tine, până în momentul în care nu mai au nevoie.

Râde.

— Cinic ca întotdeauna.

— Mai degrabă, realist.

— Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat, spune el și mă bate tare pe spate.

Fac un pas în față din cauza forței atingerii lui. Mi se zburlește părul pe brațe și îmi strâng pumnii în buzunare. Dacă nu ia mâna de pe mine...

— Dar eu tot cred că noi doi am putea fi prieteni... sau, cel puțin, genul de oameni care au nevoie unul de altul pe termen lung. Mă-nțelegi?

Scanned with CamScanner

Îl înțeleg. Înțeleg perfect ce spune. Vorbește pe ocolite, în termeni drăguți precum „prieteni", dar nu sunt prost. Vrea să fac ceva pentru el. Știam că e doar o chestiune de timp.

— Nu-ți sunt de folos, îi zic. Nu mai activez.

Râde din nou și face un semn spre alee.

— Mie mi se pare că încă muncești din greu. Sau stai așa. Treaba asta era personală? Și mai multe misiuni de răzbunare? Te rog, spune-mi, cine ți-a mai ucis soția de data asta?

Nici măcar nu gândesc. În secunda în care aud aceste cuvinte, reacționez.

Mă arunc spre el, dar e rapid, ca și când se aștepta la o reacție din partea mea. La dracu', probabil că se aștepta. Face un pas în spate și-și ridică mâinile în mod defensiv, în timp ce-l apuc de tricou și-l trag spre mine. Într-o secundă, toate pistoalele sunt armate, toți trei bărbații care îl păzeau le scot în același timp și le îndreaptă spre mine. Lorenzo îmi aruncă o privire lungă și pare mai degrabă amuzat, în timp ce eu mă abțin să-l pocnesc în față.

— Țâfnos, zice și-mi dă mâinile jos de pe el, apoi își îndreaptă tricoul.

Nu e îmbrăcat la fel ca ceilalți. E îmbrăcat ca un nimeni. Blugi și tricou. Îi e mai ușor să se piardă în mulțime. Le face un semn celor trei tipi să-și coboare armele. Îi ascultă ordinul mut, fără să ezite.

— Întotdeauna ai fost cam temperamental, Ignazio.

— Termină cu prostiile. Zi-mi ce vrei de la mine.

Ridică din umeri și face câțiva pași înapoi.

— Ți-am zis... vreau doar să fim prieteni, dar dacă tu nu vrei să fii prietenul meu, atunci aia e.

Scanned with CamScanner

— Şi, ce, mă omori? Dacă ăsta e scopul tău, Lorenzo, aici sunt. N-ai niciun motiv să amâni. M-ai prins. Dar fă-o acum dacă ai de gând, pentru că nu mă joc astfel de jocuri cu tine.

Mă ignoră, se întoarce şi se îndreaptă spre maşină. Se opreşte lângă portieră, se uită la mine, pentru prima dată serios de când s-a dat jos, acum trei minute.

— Mi-ai spus ceva acum mult timp, ceva ce n-am uitat. Mi-ai zis „dacă nu eşti de partea mea, doar îmi stai în cale". Aşa că am fost de partea ta atunci, Ignazio, şi-ai face bine să-ţi aminteşti.

Se urcă în maşină şi închide portiera. Peste câteva secunde, ceilalţi îl urmează. Maşina părăseşte aleea cu viteză, ca şi cea din partea cealaltă a aleii.

Nu ezit. Am stat deja prea mult aici. Încă puţin şi se trezeşte Joe.

Las capul în jos şi mă îndrept iute spre propria maşină. Părăsesc cartierul, strângând volanul în mâinile cu mănuşi. Pumnii mă dor de la lovituri. Aproape că îmi vine să-l urmăresc pe Lorenzo chiar acum şi să-l omor în somn doar pentru că s-a gândit să vorbească aşa cu mine, să se furişeze aşa în spatele meu, dar ştiu că nu pot. N-ar trebui.

E în alertă. E păzit. N-am nicio şansă să mă apropii de el. Cel puţin, nu în seara asta.

În plus, ar fi putut să mă omoare, însă n-a făcut-o, ceea ce înseamnă că vrea ceva de la mine, ceva ce-l face să-mi preţuiască existenţa. Nu sunt naiv să cred că la mijloc e vreun fel de afecţiune. În ciuda afirmaţiilor lui, nici Lorenzo n-are prieteni.

Nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă aş muri. N-ar ezita nici măcar să apese pe trăgaci.

Scanned with CamScanner

Ajung acasă după unu dimineața. Păşesc uşor înăuntru şi mă asigur că fac liniște, dar câinele mă aude când intru pe uşă. Apare chiar în hol, mârâind uşor.

— Te rog să nu începi, îi şoptesc în timp ce mă îndrept spre birou şi îmi scot mănuşile, apoi le arunc pe birou.

Mă urmează şi se opreşte în prag.

— Am avut de-a face cu suficiente probleme în seara asta, n-am nevoie să mă mai enervezi şi tu.

— Eu sau câinele.

Vocea ei e aproape. Mult prea aproape. Nici n-am observat-o.

Mă uit prin cameră, spre Karissa care stă pe canapea, în întuneric. Are picioarele proptite de măsuța de cafea şi mănâncă dintr-o cutie de înghețată, îmbrăcată doar într-un tricou.

— Javra, mormăi în timp ce mă apropii şi mă aşez lângă ea. M-am căsătorit cu tine, deci e cam treaba ta să nu mă enervezi.

— Bine de ştiut.

Îşi îndreaptă lingura spre mine, apoi ia o gură uriaşă din înghețata cu ciocolată.

— Ai fost plecat ceva timp. M-am trezit şi ştii tu... nu erai aici. Nu eram sigură unde-ai dispărut.

— Nu mă aşteptam să te trezeşti, recunosc eu. A trebuit să rezolv ceva.

— Şi ai rezolvat?

— Da.

Încuviințează şi continuă să-şi mănânce înghețata. Nu mă roagă să-i ofer amănunte. Nu mă întreabă despre locul unde-am fost. Însă pot să simt tensiunea. Am simțit-o venind dinspre ea încă de ieri, când a ajuns acasă.

Scanned with CamScanner

Parcă o înconjoară un zid, unul pe care nu prea știu cum să-l dobor.

— Am să-ți spun, îi zic, dacă chiar vrei să știi.

Se oprește din mâncat și scoate ușor lingura dintre buze.

— Știu.

Însă nu mă întreabă.

Ce fată deșteaptă.

Oftând, pune lingura în cutia goală de lângă ea și o mută pe măsuța de cafea. Își trage tricoul peste genunchi și picioarele sub ea, apoi și le înconjoară cu brațele. Își pune capul pe genunchi, cu fața la mine. Are privirea atentă și mă cercetează.

— Poate ar trebui să ne mutăm.

— Dacă asta vrei.

— Dar vreau să vrei și tu.

— Am tot ce vreau, zic. Te am pe tine. Nu-mi pasă absolut deloc unde locuim, că e aici, în New York, sau în capătul celălalt al lumii. Așa că dacă vrei să ne mutăm, ne mutăm. Merg unde vrei tu.

Nu știu dacă îi convine răspunsul. Da, e adevărat, dar n-o ajută să se hotărască.

— Există vreun loc unde o să pot dormi toată noaptea fără ca tu să te furișezi ca să *rezolvi chestii*?

Ridic din umeri.

— Alaska.

— Alaska?

— N-aș ieși niciodată din casă. E prea frig acolo. Mi s-ar strânge coaiele.

Râde. Îi iubesc râsul. E delicat, feminin și complet autentic.

— Ar fi tragic!

Scanned with CamScanner

— Mie-mi spui? Am nevoie de ele.

— Ei bine, mai rămân Nevada, California, Ohio, Florida...

— Nu Florida.

— Nu?

— Nu-s mare fan.

Se uită din nou cu atenție la mine.

— Poate c-ar trebui să rămânem chiar aici.

— Dacă asta vrei tu.

— Nu știu, zice ea. Nu știu ce vreau.

— Anunță-mă când îți dai seama.

Își dă ochii peste cap, se ridică și își ia cutia.

— Așa am să fac.

Mă întind spre ea și o apuc de braț, ca să nu plece de lângă mine.

— Încerc, Karissa. Nu știu ce pot să fac mai mult de-atât.

— Știu. Nu e asta.

— Dar ce e?

Ezită, ca și când n-ar vrea să răspundă, apoi oftează resemnată.

— Crezi că sunt o persoană rea?

Dintre toate lucrurile pe care-ar fi putut să le zică, asta nici măcar nu-mi trecuse prin cap. Sunt uimit că mă întreabă așa ceva. Ea? Persoană rea?

— Sigur că nu. De ce-ai crede așa ceva?

— Pentru că sunt aici.

Răspunsul e automat. Expresia ei panicată îmi arată că nu voia să-l spună cu voce tare.

— Pentru că ești cu mine, continui eu în locul ei, și pentru că eu sunt o persoană rea.

Scanned with CamScanner

— Nu, nu asta am vrut să...

O trag spre mine și o liniștesc înainte să încerce să se explice. E inutil. Știu ce vrea să zică. Nu vreau să-și nege sentimentele.

— Uite, nu-mi cer scuze pentru cine sunt sau pentru ce-am făcut, dar nimic din toate astea nu reflectă cine ești tu. Faptul că mă iubești nu te face să fii ca mine.

— Dar dacă sunt ca tine?

— Nu ești.

— Dar...

— Nu ești, îi repet. Iubești un păcătos. Dacă mă întrebi pe mine, asta te face o sfântă.

Zâmbește și se apleacă spre mine să mă sărute ușor.

— Mă duc la culcare, Naz.

— Așa încerci tu să scapi de conversație?

— Poate, răspunde, apoi șoptește: noapte bună!

Scanned with CamScanner

Capitolul nouă

Karissa

— Ştiaţi că... s-ar putea să fie un şoc, dar... Napoleon Bonaparte nu era deloc scund?

Câţiva oameni murmură ca răspuns la declaraţia lui Rowan, dar majoritatea, ca mine, ascultă în linişte. Deşi o recunosc, e un profesor mult mai interesant decât majoritatea, tot nu prea se pricepe să ne entuziasmeze cu privire la războaiele lui Napoleon.

— Ba chiar, după măsurătorile moderne, avea puţin peste 1.70, aşa că era la fel de înalt ca mine, continuă el. Zvonul a pornit probabil din câteva motive, unul dintre ele fiind că pe certificatul de deces scria că are doar 1.57, dar astea erau măsurătorile franceze. De fapt, era mai înalt decât media vremurilor, însă se înconjura de gărzi şi mai înalte, ceea ce-l făcea să pară micuţ. Fascinant, nu-i aşa?

Fascinant? Nu e cuvântul pe care l-aş folosi eu, dar mă rog...

Teoretic, cursul s-a terminat, iar oamenii din jurul meu îşi strâng lucrurile să plece, însă profesorul vorbeşte în continuare, în mod evident pasionat de subiect.

— Pentru marţea următoare, aş vrea să scrieţi o lucrare despre importanţa înălţimii lui Napoleon. Două pagini cu spaţiere dublă!

Scanned with CamScanner

Toată lumea reacționează la anunțul temei, dar nu în mod pozitiv.

Sincer, nici nu știu de ce contează toate astea. Înalt, scund, mare, mic... nu-l face mai puțin nemernic.

Oamenii deja ies pe ușă când îmi pun cartea de istorie în geantă. Atenția mi-e fixată la trei rânduri în fața mea, asupra roșcatei de coșmar care-și strânge lucrurile. Se uită peste tot în jurul meu, dar absolut deloc la mine, ca și când dacă privirile noastre nu s-ar întâlni, ea s-ar putea preface că nici nu suntem pe același plan al existenței. E copilăresc. Ridicol. *Bădăran.*

Probabil exact asta aș face și eu în locul ei.

Astăzi, ies aproape ultima din clasă. E ciudat de cald și am transpirat toată dimineața. Probabil că nu ajută faptul că port o eșarfă groasă, neagră.

Era singurul meu obiect vestimentar care îmi putea acoperi vânătaia din jurul gâtului. Am încercat să folosesc machiaj, dar, ei bine, nu m-am priceput niciodată să-mi potrivesc tonul pielii cu fondurile de ten. Era ca și când mi-aș fi desenat o țintă fix pe gât.

Așa că am rămas la eșarfă.

Ies și mă opresc în fața clădirii, cântărindu-mi opțiunile. Am alt curs puțin peste o oră, așadar, ca de obicei, am și niște timp de pierdut. Sincer, aș cam vrea să mă duc acasă și să-mi bag picioarele.

Nu sunt sigură ce m-a apucat, dacă mi-au intrat anumiți oameni în minte sau dacă sunt prea epuizată să-mi mai pese. Simt că merg în gol, fără nicio direcție și fără nicio idee despre ce meserie îmi doresc.

Ar trebui să-mi aleg o specializare în curând. Nu sunt deloc pregătită pentru o asemenea responsabilitate. Să mă mărit a fost un angajament mult mai simplu.

Scanned with CamScanner

Încep să mă îndepărtez ca să fac fix asta – să plec –, când o văd pe Melody la depărtare, cum tocmai iese de la curs. Astăzi nu e singură, nu... Are pe cineva în dreapta, care-o ține de mână.

Leo.

Stau pe loc, așteptând, în timp ce ei se apropie. Iisuse, e și mai frumușel de-aproape.

Melody mă observă și se îndreaptă direct spre mine, trăgându-l pe Leo după ea. El râde și pare confuz preț de o clipă, apoi mă observă și el. Confuzia îi dispare de pe față și este înlocuită cu un soi de înțelegere care-mi spune că știe exact cine sunt, fără să fie nevoie de prezentări.

Însă e prezentat... Melody se asigură de asta.

– Kissimmee!

Mă cuprinde într-o îmbrățișare, ținându-l în continuare pe Leo de mână, așa că stăm într-o îmbrățișare ciudată în trei despre care numai Melody crede că e acceptabilă.

– El e Leo... Leo, ea e prietena mea cea mai bună, Karissa.

– Încântat să te cunosc, spune Leo și îmi întinde mâna liberă.

Mă uit la ea, apoi i-o strâng tremurând.

– Am auzit multe despre tine.

– Mi-era teamă de asta, mormăi și mă îndepărtez.

Melody râde și mă împinge cu cotul.

– E de bine, îți promit.

– Este, confirmă Leo.

– Ei bine, în cazul ăsta, și eu mă bucur să te cunosc.

– Tocmai mergeam la o cafea, spune Melody, cu un zâmbet radiant. Vrei să vii cu noi?

– N-ar trebui...

Scanned with CamScanner

— Ba da, se bagă Leo.

Ridic din umeri şi cedez, ca să nu par nepoliticoasă.

— Sigur, cum vreţi.

Mergem împreună câteva străzi până la cafenea şi mă simt ca a cincea roată la căruţă, fiindcă ei se ţin de mână şi sunt foarte afectuoşi unul cu altul tot drumul.

Însă e drăguţ s-o văd atât de fericită.

— Mă duc eu după băuturi, spune Leo imediat ce ajungem şi-şi trage mâna din a lui Melody. Voi două găsiţi nişte locuri.

— Pot să-mi iau singură ceva de băut, spun eu.

— Prostii, răspunde el.

Prostii. Aud cuvântul ăsta tot timpul. E unul dintre preferatele lui Naz.

Dau să protestez iar, fiindcă nu trebuie să-mi cumpere cafea când nici măcar nu mă cunoaşte. În plus, nu sunt complet sigură cum s-ar simţi Naz dacă ar plăti alt tip pentru mine, însă Melody mă trage de braţ şi mă duce spre o măsuţă şi nu mă lasă să mă cert cu el. Mormăi şi mă aşez pe un scaun din faţa ei. Îi zic că o să-i plătesc cafeaua, chestie pe care ea o ignoră cu totul.

Tipic.

— Apropo, am trecut cu brio testul de ieri, spune ea. Am greşit la o singură întrebare.

— Ăla de la filozofie?

— Da.

— Vezi? Îţi făceai griji degeaba.

Ridică din umeri şi aprobă în acelaşi timp, ca şi când e de acord, dar nu vrea să recunoască faptul că eu aveam dreptate. Tocmai atunci se întoarce şi Leo, jonglând cu două cafele şi un ceai de ciocolată cu mentă. Pune ceaiul

Scanned with CamScanner

cald în fața mea, iar eu mă holbez la el în timp ce se așază lângă Melody.

— E vreo problemă? întreabă el, ezitând. Asta bei, nu-i așa?

— Da, așa e, zic și mă uit la el, suspicioasă. De unde știi?

Pare luat prin surprindere de întrebarea mea și se uită la mine, dar Melody se bagă în discuție:

— Tocmai ți-a zis acum două minute că a auzit multe despre tine, ceea ce înseamnă că probabil a aflat totul despre tine până acum. Am venit aici de câteva ori. I-am menționat că bei mizeria aia de ciocolată.

— Ah.

— I-am mai menționat și cât îți plac eșarfele, face ea semn spre mine. Doamne, sunt douăzeci și șase de grade afară. Nu ți-e cald?

Îmi trec degetele peste eșarfă.

— Nu.

Mint. Evident. Transpir ca un porc. Căldura de la băutură sigur nu ajută. Mă simt ca într-o saună aici.

Bleah, cred că am febră.

Ridică iar din umeri, ca și cum mă crede, și-și întoarce atenția spre Leo. *Slavă cerului.* Rămân tăcută și mă uit la ei doi cum discută cu o ușurință firească și râd. Nu sorb din ceai. Nu prea știu de ce. Gândul c-aș putea să beau îmi provoacă greață.

Cinci.

Zece.

Cincisprezece minute.

Nu știu.

Sunt prinși într-o bulă de fericire care radiază din amândoi. Nu știu dacă i-aș zice iubire, din moment ce e

Scanned with CamScanner

atât de nou ce se întâmplă între ei, dar cu siguranță există o doză sănătoasă de dorință care se amestecă cu ceva mai mare. Ceva mai mult.

La dracu', poate chiar *e* dragoste. Ce știu eu? M-am îndrăgostit de Naz din prima clipă când am dat cu ochii de el în clasa lui Santino. Nu știam atunci, dar s-a întâmplat. Se întâmplă. Așa că poate că s-a întâmplat și pentru ei.

Un telefon începe să sune și strică momentul, iar Tupac începe să cânte în cafenea. *Amitionz Az a Ridah.* Mă uit direct la Melody, dar nu face nicio mișcare să răspundă. Nu, lângă ea, Leo scotocește într-un buzunar și scoate un iPhone auriu. Se uită la ecran, se încruntă și apasă un buton. Melodia se oprește imediat, iar el își pune telefonul la ureche:

— Da?

Sunt uimită.

Absolut șocată.

Altcineva, în afară de Melody, care încă mai ascultă Tupac.

Asta a fost întotdeauna o chestie a ei.

— Tu ai făcut asta? o întreb încet, făcând semn spre telefonul lui.

El se întoarce cu spatele, fără să se ridice, dar încercând clar să-și ascundă conversația. Nu că ar conta, având în vedere că e de acord cu orice îi spune persoana care l-a sunat. *Aha. Da. Bine. Sigur.*

E atât de al dracului de... de acord.

— Ce? întreabă Melody și se uită la mine, apoi începe să râdă. A, nu... n-am fost eu. De fapt, așa ne-am cunoscut, dacă-ți vine să crezi. Am trecut pe lângă el într-o zi în Washington Square. A început să-i sune telefonul. Eu am început să cânt. Restul e istorie.

Scanned with CamScanner

— A, m-am gândit că poate v-ați întâlnit la curs sau ceva.

— Nu, nu învață la NYU.

— Dar unde?

— Unde vrea el, bănuiesc, din moment ce nu e la facultate?

— Nu e? Dar atunci ce face?

— Ce vrea. În prezent lucrează cu fratele lui.

— Cu ce se ocupă fratele lui?

— A, ăăă... nu știu. Au o afacere de familie sau ceva. Face chestii pentru el ca să-i iasă niște bani.

Atâtea semnale de alarmă, că sunt surprinsă că pot să mai văd și altceva în afară de ele.

Sună foarte familiar... atât de familiar.

Practic, nu e angajat, face niște chestii ca să-și ajute familia, însă își permite o masă la Paragone? Fie e un copil de bani gata cu o inimă de aur, fie afacerile lui nu sunt exact cele mai curate.

Uf, nu știu ce să cred. Nu se poate, nu?

— Bine, bine, da... dă-mi câteva minute.

Leo închide telefonul și îl bagă în buzunar. Își întoarce atenția spre noi și zâmbește, dar e ceva diferit în legătură cu el. Nu știu dacă sunt doar paranoică, după toate câte s-au întâmplat, sau dacă el chiar se comportă așa cum cred eu. Oricum ar fi, mi se ridică părul pe șira spinării când mă uit la el.

— Doamnelor, îmi pare rău că trebuie să plec, dar am niște treburi pe care trebuie să le rezolv pentru fratele meu.

Melody se încruntă.

— Ne vedem mai târziu?

Scanned with CamScanner

— Desigur, zice el şi se ridică, apoi se apleacă şi îi dă un pupic pe frunte lui Melody. Te sun eu.

Se întoarce spre mine şi dă din cap.

— Mi-a părut bine să te cunosc, în sfârşit, Karissa. Va trebui să mai ieşim şi altă dată.

— Da, spun eu. Sunt sigură c-o să se întâmple.

Dispare pur şi simplu, dar se mai uită o dată în spate înainte să plece. Melody oftează.

— Deci?

— Deci?

— Deci, ce crezi?

Ce cred? Nu sunt sigură că e ceva ce e deschisă să audă. Nu încă, cel puţin.

— Cred că-ţi place de el, încep eu, mai mult decât ţi-a plăcut de altcineva vreodată.

Zâmbeşte şi mai mult.

— Cred că ai dreptate.

— Însă cât de multe ştii despre el? Adică... cine e el, cu adevărat?

O umbră de confuzie îi întunecă privirea.

— Ce?

— Zic şi eu, nu-l cunoşti de prea mult timp...

— Din contră. Simt că-l cunosc dintotdeauna. Sunt atât de multe în legătură cu el care îmi par... familiare.

— Ştiu sentimentul, mormăi.

— Nu vreau să sune ca un clişeu, dar când mă uit la el, mă simt ca şi când mă uit la mine însămi... la o parte din mine. Înţelegi? mă întreabă şi râde. Of, zici că sunt într-un roman de Nicholas Sparks.

Scanned with CamScanner

— De fapt, Sparks scrie tragedii, subliniez eu. I se zice romantism, dar, de obicei, cineva moare și cu siguranță aici nu e cazul...

Cel puțin, nu cred. Of, Doamne, te rog, să nu fie cazul. Nu vreau ca viețile noastre să fie o nenorocită de poveste de Nicholas Sparks.

— Pe bune? zice și se strâmbă. Dar cum e asta romantic?

— Nu știu. Bănuiesc că poate fi, dacă mori pentru o persoană pe care o iubești sau dacă cineva te iubește, deși știe că urmează să mori. E o chestie altruistă, să te sacrifici pentru altcineva, pentru ca persoana dragă să nu fie nevoită să sufere la fel de mult cum ar fi făcut-o altfel.

— Uau, asta e ceva...

Afectuos? Plin de compasiune? Atât de nobil?

— Morbid.

Morbid.

— Bănuiesc că poți să zici și-așa, râd eu. E cam ca Scândura lui Carneades.

— Scândura cui?

— Scândura lui Carneades, repet. Doamne, ești în al patrulea semestru de filozofie și tot știu mai multe decât tine despre asta.

Se strâmbă și scoate limba la mine.

— E un experiment de gândire, îi explic. Dacă doi oameni se rătăcesc în larg și există o singură scândură în apă, suficient de mare cât să-l susțină numai pe unul dintre ei, cine-o primește?

— Kate Winslet, zice ea imediat. N-ai văzut filmul? Alooo! DiCaprio înainte de corpul de tătic, îți amintești?

Râd. *Titanic*. Desigur că s-a dus cu gândul direct acolo. Și eu la fel.

Scanned with CamScanner

— Și nu ți s-a părut romantic? întreb. Faptul că i-a dat ei scândura, știind c-o să moară înecat?

— A fost stupid. Aș fi împins-o pe nenorocită direct în apă și m-aș fi urcat pe scândură.

— Nu, n-ai fi făcut-o.

— Ăăă, ba da, ai văzut *Tu, eu și Dupree*? Filmul? Absolut oribil. Ne-ar fi fost mai bine tuturor dacă ea n-ar fi fost prin preajmă.

Mă uit la ea. Vorbește serios? Nu-mi dau seama.

— Știi că aia n-a fost ea, nu?

— Ba, da, ea a fost.

— Nu, aia a fost Kate Hudson, nu Kate Winslet.

Flutură din mână.

— Care-i diferența?

Care e diferența? Serios?

— Sunt oameni diferiți. Adică, nu sunt deloc aceeași persoană.

— Ești sigură?

— Ăăă, da... absolut.

— Hm... și care din ele a jucat în *Aproape celebri*?

— Hudson.

— Păi și Winslet ce naiba a făcut?

— Multe. De exemplu, a jucat în *Strălucirea eternă a minții neprihănite*.

Se încruntă.

— Aia nu e o carte de-a lui Dr. Seuss?

— Nici...

Cred că vorbește serios. Adică foarte serios.

— Nici nu știu cum să-ți răspund la asta.

Scanned with CamScanner

— Nici eu. Dar mă știi, așa cum spunea întotdeauna Dr. Seuss, cu toții facem greșeli, așa că bănuiesc că pot să i le iert pe-ale ei.

— Nu cred că el a spus asta, subliniez. Nu cred că a zis *cu toții facem greșeli.*

— De unde știi? A trăit cam o sută de ani... sunt sigură că probabil a spus-o la un moment dat.

Se înșală atât de mult, că nici nu știu de unde să încep o explicație, așa că nici nu mă mai chinui s-o corectez. Oricum, nu contează. Am deviat atât de mult de la subiect, că nici nu-mi amintesc despre ce naiba vorbeam.

— Ar trebui să plec, îi spun și îmi împing scaunul, să mă ridic. O să întârzii la curs.

— Bleah... sigur nu poți să chiulești? Nu prea mai petrecem timp împreună.

— Am chiulit data trecută și încă o zi săptămâna trecută.

— Păi, atunci, ce faci în weekend?

— Nu știu... ce fac de obicei, bănuiesc.

Stau acasă. Nu fac nimic.

— Hai să ieșim, spune ea și i se luminează privirea. Putem să mergem la Timbers. O să fie ca-n vremurile bune! O, Doamne, e chiar seara anilor optzeci!

Vreau să nu fiu de acord. Încerc să nu fiu de acord.

Încerc să-i spun că e cea mai proastă idee din lume să ieșim doar noi două la Timbers, mai ales în seara dedicată anilor optzeci. Îmi amintesc ce s-a întâmplat data trecută și, deși lucrurile s-au rezolvat de-atunci, cu siguranță nu vreau să repet noaptea aceea. Dar nu-mi oferă nicio șansă, nu așteaptă ca eu să fiu de acord. Deja e în picioare și face planul, apoi mă îmbrățișează iute și se îndreaptă spre ieșire.

— Te sun eu, spune entuziasmată. De-abia aștept!

Scanned with CamScanner

Oftez și o privesc cum iese din cafenea. Îmi ridic băutura caldă, încă neatinsă, și mă duc spre gunoi s-o arunc. Păcat de risipă, dar am un nod în stomac de care nu pot să scap.

Dacă Naz m-a învățat ceva, acest lucru e că uneori coincidențele nu sunt coincidențe.

Uneori, sunt organizate.

Toată copilăria mea a fost un haos.

Locuri noi, fețe noi, niciodată același lucru de două ori. Am fost pe fugă din momentul în care m-am născut și până în ziua în care am pus piciorul în prag și m-am mutat în oraș, fără să vreau altceva decât să experimentez New Yorkul. Am tânjit după stabilitate. Am fost disperată să găsesc ceva al meu.

Acum am.

Am toate acele lucruri. Am stabilitate. Am un loc pe care să-l numesc acasă. O rutină. Dar, uneori, îmi dau seama că e al dracului de plictisitor. Să nu fiu înțeleasă greșit... ador viața pe care ne-o construim. Și, Doamne-ajută, îl iubesc și pe Naz.

Dar e o problemă în legătură cu predictibilitatea, cu faptul de a nu mai fi surprins niciodată. Naz a devenit un om al rutinei. La naiba, poate că întotdeauna a fost așa. Nu știu. Însă când eu ajung acasă de la curs, el e întotdeauna aici, în birou, și citește ziarul. Întotdeauna poartă același costum negru. Părul lui întotdeauna arată la fel. Nu se uită niciodată la televizor, nu ascultă niciodată muzică, ceea ce, bine, probabil e un lucru bun, căci ar asculta *Hotline Bling*.

Dar nu se plictisește de rutină?

Scanned with CamScanner

E ca și cum aș fi în filmul *Ziua Cârtiței*[1].

— Ceva interesant azi?

Îmi aruncă o privire, apoi se întoarce la ziarul lui.

— Cam aceleași chestii, spune el. Politicieni corupți... oameni care nu-și plătesc taxele... amenințări cu bomba într-o școală. Un bar a luat foc în cartierul Meatpacking. Echipei New York Rangers chiar îi merge bine. Un bărbat l-a împușcat pe amantul soției lui în Harlem. A, și un tip a fost găsit inconștient în apropiere de East River.

— Super, comentez eu pe un ton sec.

Își închide ziarul, îl împăturește, apoi îl aruncă la coșul de gunoi de lângă birou.

— Tu ce faci? Ți s-a întâmplat ceva interesant azi?

Îmi arunc geanta pe podea, lângă canapea.

— L-am întâlnit pe noul iubit al lui Melody.

— Are un iubit nou?

Mă uit la el, neîncrezătoare.

Și se mai ia de mine că nu sunt atentă.

— Ăăă, da, ții minte? A venit pe-aici să se pregătească pentru întâlnire?

— Țin minte. Doar că nu știam că e ceva serios. Poți să ieși la întâlniri și fără să fii într-o relație. De fapt, și pe tine te-am scos de câteva ori, când nu erai altceva decât o fată cu care ieșeam la întâlnire.

— N-am fost niciodată asta, zic și mă așez pe canapea. Am fost mai mult o țintă.

— Și am țintit la fix, nu?

— Depinde pe cine întrebi.

— Te întreb pe tine.

1 Film în care personajul principal își dă seama la un moment dat că ziua precedentă se repetă (n. red.).

Scanned with CamScanner

— Atunci, sigur, răspund când îmi desfac geanta și îmi scot caietele. Ai nimerit perfect.

— Iar și iar.

Clatin din cap, fără să răspund. Recunosc o aluzie sexuală când aud una.

Aprind televizorul pentru zgomotul de fundal, apoi îmi iau caietul de istorie și mă hotărăsc să scriu eseul și să scap de el, până nu uit. Napoleon Bonaparte, un dictator de înălțime medie și cu un complex de inferioritate dat dracului. Răsfoiesc paginile din manual și aproape adorm în fața rândurilor plictisitoare, apoi mă hotărăsc să caut informații puțin mai interesante pe telefon.

— Păi, povestește-mi despre el.

— Ăăă, probabil nu-i e frică de păsărici, deși unii oameni par să creadă asta despre el, mormăi eu în timp ce parcurg niște site-uri asemănătoare cu Wikipedia. Și, să ne ierte Dumnezeu, se pare c-a scris și un roman de dragoste sau ceva de genul.

— A scris un roman de dragoste, spune Naz după o pauză.

— Da. Sau, mă rog, un fel de nuvelă, din moment ce are cam douăzeci de pagini. Nu știu. Nici măcar nu știu ce să fac cu informația asta.

— Nici eu, zice Naz. Și te referi la păsări adevărate sau vorbești metaforic?

Uau. Asta mi-a atras atenția.

Clipesc de câteva ori și mă uit la el.

— Ce?

— Îi e frică de păsărică?

— O, ăăă..., mă strâmb. Am să spun nu, din moment ce a avut niște copii.

Asta pare să-l surprindă.

Scanned with CamScanner

— Are copii?

— Da, vreo doi?

— Și pe Melody n-o deranjează asta?

— Melody? De ce i-ar păsa ei?

— Păi, e iubitul ei, nu?

Mă încrunt.

— Despre ce vorbești?

— Faptul că are copii e o chestie importantă. Fără supărare, dar nu pare genul de responsabilitate pe care prietena ta e gata să și-o asume.

Doar mă holbez la el. Se holbează și el la mine, așteptând vreun fel de răspuns despre Melody crescând copii. *Da, bine.* Nici nu știu cum are grijă de ea însăși.

— Cred că vorbim de doi oameni diferiți, zic eu în final. Eu vorbesc despre Napoleon Bonaparte. Credeam că la el te referi.

Râde.

— Nu, spuneai că te-ai întâlnit cu iubitul ei azi.

— Aaa, da, chiar...

— De ce vorbești despre Napoleon?

Ridic cartea și foaia goală de hârtie și i le arăt.

— Trebuie să scriu o lucrare despre importanța înălțimii lui afurisite.

— Hm.

Hm. Cuvântul ăsta devine foarte enervant.

— Ai o teorie despre asta? întreb. Dacă da, sunt numai urechi.

— E vorba de percepție.

— Percepție.

— Da, continuă, ridicându-se de la birou și îndreptându-se spre bibliotecă. Statura lui mică l-a cam făcut să

Scanned with CamScanner

pară o glumă, o caricatură într-un fel... un bărbat micuț care compensează pentru neajunsurile sale încercând să cucerească lumea. E greu să-l mai iei în serios când îl vezi așa. Îl efeminizează. Mai e intimidant dacă este văzut ca un copil? *Nu chiar.*

Face o pauză și cercetează cotoarele cărților.

— Dar lucrurile stau diferit când afli că era un tip mediocru. Pentru că asta îl face să pară mai puțin un copil care are o criză de furie și mai mult un geniu care se ascunde. Inamicii lui nu voiau asta. Nu voiau să fie luat în serios și, până în ziua de astăzi, uneori nu e. Dar adevărul e că Napoleon a fost unul dintre cei mai mari lideri militari ai tuturor timpurilor, însă asta e mereu pus în umbră de dezbaterea legată de înălțimea lui.

Îmi arunc telefonul pe canapea lângă mine și caut un pix în geantă.

— Vrei să repeți tot ce-ai spus, ca să pot să notez?

— Sunt sigur c-ai prins ideea.

Scoate o carte din bibliotecă și vine lângă mine. Mă bate ușor pe cap cu ea și zâmbește, apoi mi-o pune în poală, chiar peste hârtie.

Mă uit la copertă:

Clisson și Eugénie

Napoleon Bonaparte

Are cartea. *Incredibil.*

— E chiar interesantă, spune Naz dând la o parte telefonul de pe canapea, ca să se poată așeza lângă mine. Ar trebui s-o citești.

— Am să țin minte, îi spun și o așez pe brațul canapelei, apoi continui să mă concentrez asupra eseului.

Nici nu pot să mint – scriu exact ce a spus Naz, fără nicio rușine că-i folosesc cuvintele. Până la urmă,

Scanned with CamScanner

are sens... realitatea este doar o chestiune de percepție. Vedem doar ceea ce vrem.

— Arată bine, spun după un timp.

— Am zis că nu era scund, zice Naz. S-ar putea să exagerăm cu „arată bine".

— Nu, adică iubitul lui Melody, râd eu. Arată bine... adică, *foarte* bine. Cam de coperta revistei GQ. E *uau*...

— Dacă încerci să mă faci să-l omor, n-ai decât să mă rogi.

Icnesc și îi dau un cot.

— Nu-i amuzant. Nu te-aș ruga niciodată. Doar spuneam...

— Spuneai că arată bine.

Dă din mână, ca și când nu prea-i pasă ce cred despre cum arată tipul, dar îmi dau seama după expresia de pe fața lui că-i pasă. La naiba, văd cumva gelozie?

— După cum spuneam, e o chestiune de percepție.

— Da, așa e, confirm eu șoptit. Și da, arată bine, dar aproape că arată prea bine, știi? Și e deștept și simpatic... foarte simpatic... generos...

Mă întrerupe pe un ton răstit:

— Am prins ideea, Karissa.

Schițez un zâmbet. Clar e gelos.

— Adică, abia l-am cunoscut, așa că nu prea știu cum e, continui, dar e ceva la el... ceva care îmi părea familiar.

Naz se îndreaptă pe canapea și ridică din sprânceană.

— Cum așa?

— A dus-o la Paragone la prima întâlnire.

— Mișto restaurant.

— Știu... acolo m-ai dus și tu și ai cheltuit o sumă uriașă de bani pe niște feluri de mâncare supraestimate.

Scanned with CamScanner

Adică mult mai mult decât ar plăti o persoană normală. E o nebunie. Şi a dus-o fără rezervare, la fel ca tine, şi a reuşit, cumva, să facă rost de o masă... ca şi tine.

— Poate cunoaşte pe cineva.

— Ca tine? Şi lucrează pentru familia. lui Asta mi-a spus Melody. *Familie*. Şi azi a primit un apel şi a trebuit să plece repede, ca să rezolve nişte treburi. Îţi sună familiar?

— Cumva.

— Cumva pe dracu'. Practic, e ca tine.

— Prostii, spune Naz repede. Eu nu sunt decât unul.

— Poate, dar sunt mulţi ca tine, contracarez eu.

— Insinuezi că face parte din mafie?

Întrebarea lui directă mă surprinde. Asta insinuez? E o acuzaţie serioasă.

— Nu insinuez nimic. Zic şi eu... Cred că e foarte ciudat cum a apărut de nicăieri şi face toate chestiile astea care mie îmi sunt extrem de familiare. Adică i-a trimis flori după prima întâlnire, la fel ca tine. Insistă să plătească el, ca şi tine. Se întâlneşte cu el prin campus, chiar dacă nu e student, la fel cum obişnuiam eu să mă întâlnesc cu tine.

— Ştii, Karissa, există un motiv pentru care am făcut toate lucrurile alea. Pentru că sunt gesturi firești pe care cineva aflat în acele circumstanţe le-ar face. Nu toţi oamenii au motive ascunse.

— Dar uneori au.

— Uneori. Şi uneori, noi suntem inutil de paranoici.

Vocea lui sună atât de calmă, atât de calculată, ca şi cum eu aş face afirmaţii ridicole. Şi, la dracu', poate chiar aşa e, dar e greu să scap de senzaţia că ceva nu e în regulă aici.

— Îl cheamă Leo, subliniez eu. Ca în Leonardo. E un nume italian, nu?

Scanned with CamScanner

Un zâmbet mic îi apare pe buze.

— Da, și la fel și Michelangelo și Donatello. Poate e o țestoasă ninja deghizată.

— Ha-ha. *Amuzant.* Zic numai că...

— Zici că ești de părere că e mafiot. Uite, care e numele lui de familie? Poate familia asta a lui e una pe care o știu.

— Eu, ăăă... *rahat.* Nu știu.

— Nu te-ai gândit să întrebi?

— Nu.

— Atunci n-ai cum să fii atât de îngrijorată.

— Nu sunt îngrijorată, spun și-mi dau ochii peste cap, apoi continui atunci când Naz se uită la mine, neîncrezător. Nu cred că asta îl transformă într-o amenințare sau că are motive ascunse. Nu-mi fac griji în privința asta. Sunt doar puțin îngrijorată în legătură cu Melody. A ieșit cu o grămadă de tipi. După ce i s-a întâmplat cu Paul, n-aș vrea să mai sufere din nou.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpo, dar nu poți să controlezi asta.

— Știu. Doar mă gândesc că ar trebui să fie conștientă în ce se bagă, înțelegi? Și dacă chiar e în mafie...

— Atunci, ce? Stai de vorbă cu ea, ca de la fată la fată?

— Nu știu... poate?

Ridic din umeri. N-am idee ce-aș face dacă suspiciunile mele s-ar adeveri.

— Poate ai putea să vorbești tu cu el, să-l sperii ca să nu-mi rănească prietena?

Zâmbetul lui Naz apare din nou, de data asta urmat de un râs. Clatină din cap și se joacă cu telefonul meu, dar nu spune nimic.

Scanned with CamScanner

— Ceva amuzant în legătură cu ce-am spus?

— Foarte multe lucruri.

— Precum?

— Precum faptul că vrei să avertizez un tip să stea departe de Melody. Şi nu orice tip... cineva despre care suspectezi că e în mafie.

— Şi?

— Şi spui că mă sprijini să mă îndepărtez, dar crezi că încă mai am aceleaşi conexiuni pe care le aveam când eram în mafie. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu funcţionează aşa. Oamenii mă ascultau pentru că le era teamă de consecinţe în caz contrar. Partea proastă e că, pentru a-i face să înţeleagă, unele consecinţe trebuia să se întâmple. Trebuia să fiu bărbat de cuvânt. Aşadar, vrei ca eu să-l sperii? Sigur, pot s-o fac. Dar dacă nu ascultă, trebuie să-l elimin.

Tresar. El observă. O urmă de dezamăgire îi străbate chipul.

— Ameninţările lipsite de substanţă nu fac altceva decât să mă ucidă, explică el. Una e să te dai la fund şi cu totul altceva e să faci promisiuni de care nu intenţionezi să te ţii.

Înţeleg. Chiar înţeleg. Nu-mi place să vorbesc despre asta, dar ştiu că e adevărat.

A ieşit din mafie... aşa cum o poate face cineva ca el. Totuşi asta nu înseamnă că nu e urmărit de propriile consecinţe. Nu înseamnă că regulile nu i se aplică şi lui. Obişnuia să joace un joc foarte periculos. Bănuiesc că, într-un fel, va fi nevoit să-l joace mereu.

— Da, bănuiesc că nu vrem asta, murmur eu.

— Sunt destul de sigur că nu vrem. În plus, Melody e fată mare. N-are nevoie să se amestece nimeni în treburile

Scanned with CamScanner

ei. Așa că, dacă tipul ăsta nu îți pune ție viața în pericol, felul în care își câștigă existența nu ne privește.

Mă strâmb, dar nu dau niciun răspuns la afirmația lui, deși nu sunt deloc de acord cu ea. E prietena mea. Sigur, trebuie să-și ia singură deciziile, însă asta nu înseamnă că nu e treaba mea cu cine se cuplează ea.

Prietenii au grijă unii de alții.

Revin la eseu și mai scriu câte ceva despre percepție, apoi îmi strâng lucrurile și le pun la loc. Iau cartea de pe mânerul canapelei, povestea de dragoste scrisă de Napoleon.

— Despre ce e?

— Un soldat se îndrăgostește de o femeie.

— Are final fericit?

Îmi aruncă o privire lungă.

— Tu ce crezi?

Cred că nu, pentru că lui Naz i-ar plăcea o tragedie mult mai mult decât o poveste cu „fericiți până la adânci bătrâneți". *Ficțional, desigur.*

Răsfoiesc paginile, apoi mă așez mai bine și-mi trag picioarele sub mine. O să-mi ia cam jumătate de oră s-o termin, așa că, de ce nu?

— Nu ai din întâmplare și Nicholas Sparks în biblioteca aia a ta? întreb eu, curioasă.

— Bineînțeles că nu, spune el, cu vocea plină de dezgust. Deși *O plimbare de neuitat* a fost un film bunicel, așa că s-ar putea să mă mai gândesc dacă citesc cartea aia sau nu.

— Serios?

— Sigur.

Clatin din cap și mormăi:

— Nici nu mai știu cine ești.

Scanned with CamScanner

— Sunt același bărbat care-am fost întotdeauna, răspunde el și se ridică. Doar mai puțin preocupat de crime.

Mă uit urât la el. *Din nou*. Naz se îndepărtează, apoi se oprește în ușa biroului.

— Vrei un sfat?

— Ăăă, sigur.

— Judecă-l după acțiunile lui, nu după suspiciunile tale. Fiindcă dacă singura măsură a valorii unui om este felul cum își câștigă pâinea, mulți oameni buni ar fi judecați pe nedrept.

— Ca tine?

— Nu ca mine. Nu știu de câte ori trebuie să-ți repet... Nu sunt un om bun, Karissa, și oricât aș încerca, probabil că nu voi fi niciodată.

Scanned with CamScanner

Capitolul zece

Ignazio

Restaurantul este deschis din nou.

De fapt, a fost închis doar o zi.

Reparaţiile sunt în desfăşurare şi se pare că se face o renovare exterioară decentă. Geamul a fost înlocuit şi au fost instalate lacăte şi bare noi de metal. Nu mai există semnul fluorescent de afară care-i invita pe oameni înăuntru, dar se văd luminile de la bucătărie, deci ştiu că tata e aici.

Bine, probabil că n-a plecat deloc. Încă de când a murit mama acum câteva luni, când i s-a oprit inima în somn, tata a stat departe de casă cât de mult timp posibil. N-am idee unde doarme sau dacă doarme. Întotdeauna a spus c-o să doarmă când o să fie mort.

Şi după cum o duce, mă aştept la asta.

Zăbovesc un moment în faţa localului şi verific reparaţiile, apoi mă îndrept spre aleea care duce în spatele clădirii. N-ar trebui să-l deranjez. Ştiu că n-ar trebui. Nu vrea să-mi mai vadă mutra niciodată. Şi nu pot să zic că-l blamez.

Dar ceva m-a atras aici în dimineaţa asta, când soarele abia răsare. Poate e vreun soi de masochism şi mă simt bine când tata mă goneşte. Probabil e o chestie

Scanned with CamScanner

bolnăvicioasă, dar mi se pare reconfortant în prezent că nu-i e teamă cuiva să spună ce crede cu adevărat despre mine. Mai ales când Karissa e mereu în ceafa mea, încercând să mă convingă că sunt un om mai bun decât cred.

Tata? Cu siguranţă nu crede asta. Crede că sunt un rahat josnic şi bun de nimic. Vede urâţenia care încă mai iese din mine. Urâţenia pe care Karissa pur şi simplu n-o vede.

El mă face să mă simt eu *însumi*.

— Credeam că ţi-am spus să pleci.

Are o voce monotonă şi lipsită de emoţie. Stă rezemat de peretele plin de graffiti de lângă uşa deschisă din spate, cu un şort alb şi murdar în jurul taliei. Fumul de ţigară îl înconjoară ca o ceaţă pe măsură ce îl trage în piept şi îl dă afară. Nu sunt sigur când a făcut schimb de scobitori de scorţişoară cu ţigări Marlboro... Aceleaşi pe care le fuma şi când eram mic. Poate că s-a reapucat când a pierdut-o pe iubirea vieţii lui.

Poate a fost când am început eu să vin din nou pe-aici.

— Aşa e, zic şi mă opresc pe alee, lângă el. Dar eu nu sunt prea ascultător.

Râde amar.

— N-ai fost niciodată.

— Da, mama zicea că semăn cu tata.

— Semeni cu mine în multe aspecte. Păcat că doar în alea rele, şi nu în alea bune.

Aprob din cap şi-l privesc în timp ce continuă să fumeze. Trage fumul adânc şi-l ţine în plămâni înainte să-l expire, savurând nicotina. N-am înţeles niciodată... să te apuci de un obicei care te poate omorî atât de uşor.

Scanned with CamScanner

Dar hei, ce știu eu? Eu am omorât oameni pentru bani. Imediat ce te bagi în treburile Morții și iei parte la jocul ei, ajungi instant pe lista ei de invitați.

— Păi și când te-ai apucat iar de fumat? întreb eu, curios.

— Când cineva a încercat să-mi distrugă munca de-o viață, răspunde el și face semn spre spatele restaurantului. Ți-ai dat seama cine-a fost?

Sunt surprins că mă întreabă așa ceva.

— Am o bănuială.

Mai trage o dată din țigară, apoi o aruncă pe jos și calcă pe ea.

— Da, păi, dacă-l prinzi, spune-i că-mi datorează zece mii. A trebuit să intru în economii ca să repar pe-aici.

— Aș fi...

Aș fi plătit eu.

Cuvintele mi se opresc pe buze. Știu că e mai bine să nu mă ofer. Nu-mi vrea banii. Ar fi ofensat de oferta mea și l-am ofensat suficient pe omul ăsta.

— O să-i zic.

Dă din cap și se întoarce, apoi deschide ușa de la restaurant și intră. Când se închide, ușa se lovește cu putere de pragul de ciment, care o deschide din nou. Nu m-a întrebat dacă vreau să mă alătur. Nici nu mă așteptam. Dar asta nu mă oprește să intru oricum pe ușă și să mă îndrept spre bucătărie, unde e el.

S-a apucat de treabă imediat și taie roșii. Intru în liniște, dar el mă aude. Mă simte. Mă știe.

— Ai nevoie de ceva de la mine, Ignazio? mă întreabă, iar în voce i se simte frustrarea. Pentru că nu-mi amintesc să te fi invitat să stăm împreună în dimineața asta.

Sau în orice dimineață.

Scanned with CamScanner

— Voiam doar să văd cum eşti.

Râde de replica mea.

Râde.

— N-ai mai venit aici de ani întregi. *Ani.* Nu ţi-a păsat cum îmi e când bântuiai pe străzi şi făceai probleme. Nu ţi-a păsat cum afecta pe oricine faptul că tu îţi făceai duşmani. De ce ar trebui să cred că acum, brusc, îţi pasă?

— Mi-a păsat întotdeauna.

Se întoarce şi îndreaptă cuţitul spre mine.

— Vorbeşti tâmpenii! Singurii oameni de care ţi-a păsat vreodată au fost cei care puteau face lucruri pentru tine, aşa că spune-mi, Ignazio... ce vrei de la mine?

Mi se face pielea de găină când aud acuzaţia. Nu-mi place. S-ar putea să fie adevărată, nu ştiu, dar se *simte* ca o minciună.

Cu siguranţă îmi pasă de Karissa. Poate, la început, era vorba despre ce putea să facă ea pentru mine, dar acum e mai mult de-atât. Mult mai mult. Chiar şi atunci când nici nu se uita înspre mine, când nu voia să aibă nimic de-a face cu mine, tot îmi păsa de ce se întâmpla cu ea. Îmi făceam griji pentru ea. Şi nu pentru că ştiam că m-ar fi distrus s-o pierd... fiindcă m-ar fi distrus. Nu mai e cale de întoarcere în privinţa asta. În fond, îmi făceam griji în legătură cu binele ei. Nu voiam să păţească ceva. M-aş fi sacrificat ca să mă asigur că ea scapă nevătămată.

Şi-am făcut-o.

Am lăsat-o să plece. I-am spus să plece.

Dar ea s-a întors.

— Ştii, ea spune că te-ai schimbat, continuă el, întorcându-se la roşii. Am încercat să văd schimbarea... să văd ce vede ea... dar mie nu-mi pari prea diferit.

Vreau să-i spun că asta e din cauză că nu se uită suficient de atent, însă e o minciună şi o ştiu. Problema e

Scanned with CamScanner

că el se uită mai atent decât Karissa. Ea crede că sunt altfel pentru că vrea să fiu. Și încerc să fiu. Dar sunt tot eu.

Nu pot să fiu altcineva decât eu însumi.

La un moment dat, fiecare parte din mine a devenit o parte din *viața aia*. Nu era ceva ce pur și simplu trăiam... era modul meu de supraviețuire. S-a infuzat în toate celulele mele și mi-a infectat fiecare părticică. E în sângele și-n oasele mele și până nu mă storci complet și nu mă rupi în bucăți, n-o să mă scapi cu totul de ea.

E ca și cum te-ai aștepta de la un om să supraviețuiască fără inimă în piept. Și să respire fără plămâni.

Ca și cum te-ai aștepta să se lupte atunci când n-are niciun motiv să trăiască. Și să mai fie om după ce i-ai luat tot ce-l definește.

Pot să fiu bun cu Karissa. S-ar putea să fiu bun și *pentru* ea. Dar asta nu înseamnă că sunt un om bun. Și tata știe asta.

— O iubesc.

— Știu.

Nu era răspunsul pe care-l așteptam de la el. M-aș fi gândit c-o să se certe cu mine și-o să-mi spună că nu sunt capabil să iubesc pe nimeni.

— Știi?

Încuviințează.

— Am bănuit că o iubești, din moment ce e încă în viață.

Când îl aud că zice asta mi se strânge stomacul.

— Ce te face să crezi că am vrut s-o omor?

Îmi aruncă o privire peste umăr, cu ochii mijiți.

— Nici n-am spus vreodată așa ceva.

Hm. Presupun că nu.

Scanned with CamScanner

Îmi dau seama după expresia dezgustată de pe faţa lui că tocmai am lăsat să transpară o informaţie importantă. Credea c-am să-i aduc moartea. La dracu', încă mai crede asta. Dar până acum, n-a realizat niciodată că m-aş fi înjosit atât de mult încât s-o omor cu mâinile mele.

— Încep să se audă împuşcături şi primul lucru pe care-l faci e s-o protejezi pe ea, continuă el şi se întoarce din nou cu spatele la mine. Apoi ai rămas acolo, ca să te vadă ei, pentru că ştiai după cine veniseră. Ştiai că tu erai ţinta.

— Eram în siguranţă. Ştiam că geamul este antiglonţ.

— Nu contează. A fost vorba de instinct şi n-a fost prima oară când a intrat în scenă. L-ai ucis pe Angelo anul trecut. Întotdeauna ai spus că a fost ca un tată pentru tine... chiar mai mult decât mine. Dar l-ai omorât pentru ea... ai ales-o pe ea în locul familiei. Tu şi cu mine... iubim diferit. Însă asta nu înseamnă că n-o iubeşti în felul tău ciudat.

Asta aproape sună ca un compliment.

Aproape.

— M-am băgat în ceva, zic, din care nu mai pot să ies.

Tace un moment şi continuă ce făcea. Aş vrea să umplu liniştea, să încerc să-i explic, deşi ştiu că n-are sens să dau detalii. Ştie ce vreau să zic. Dar el mă face să mă simt din nou ca un copil, un copil care încearcă să scape de o bătaie zdravănă explicându-şi motivele.

Chestie care n-a funcţionat niciodată.

N-ar funcţiona nici acum.

Aş putea încerca să-l fac să simtă compasiune faţă de mine, dar n-aş reuşi niciodată. Singurul sentiment pe

Scanned with CamScanner

care i l-aș putea stârni ar fi niște milă. Mila că sunt un om jalnic, probabil. Milă că nu mă pot salva singur.

— Pentru asta ai venit, Ignazio? Vreun sfat părintesc?

— Poate.

— Atunci am să-ți spun același lucru pe care i l-am spus și lui Johnny acum mulți ani. Fugi.

Mă străbate un fior rece la auzul acestor cuvinte, din creștet și până în vârful degetelor. Mi se face pielea de găină și mă furnică tot corpul.

— I-ai spus să fugă?

— Da, răspunde el calm, calculat, ca și cum cuvintele lui ar fi la fel de banale precum anunțul meniului de ieri. A venit la mine speriat, mi-a zis că e prea implicat ca să mai scape și își făcea griji... nu pentru el, ci pentru ea. Pentru fată.

Carmela.

— Știai?

Vocea mea e atât de joasă, că nici nu știu cum se aude cuvântul. Furia îmi trece prin vene și-mi face tot corpul să tremure.

— Știai ce mi-a făcut? Mie? Copilului meu?

— Aveam o bănuială, recunoaște el. Tu erai încă în spital. Încă nu vorbeai. Nu credeam că el apăsase trăgaciul. Nu credeam c-ar fi fost în stare. Dar m-am gândit... am suspectat că știa. Poate că știa prea multe. Poate că era implicat, cumva.

— Deci l-ai ajutat?

— Nu, am încercat să te-ajut *pe tine*.

— Cum? Cum mă ajutai pe mine spunându-i lui să fugă?

Scanned with CamScanner

Se răsucește, lipsit de expresie, de parcă nu e deloc afectat de furia din vocea mea, pe care mă chinui atât de mult s-o controlez. Mama, Dumnezeu s-o odihnească, nu m-ar ierta niciodată dacă i-aș lua cuțitul ăla din mână și i l-aș băga în gât.

— Pentru că n-am vrut ca fiul meu să devină un criminal. Era suficient de rău să mă gândesc că poate Johnny devenise unul, dar tu? Copilul meu? Încă mai aveam speranțe pentru tine pe-atunci. Speram că te vei trezi și că-ți vei da seama ce ți-a făcut viața aia, ce ți-a făcut faptul că erai *fiul lui Angelo*, și că vei pleca înainte să fie prea târziu.

Se întoarce încă o dată la roșii. Ca și cum asta e cea mai mare prioritate acum. Roșiile.

— Mare bine ce-am făcut, spune el. Uită-te ce-ai ajuns.

O tensiune grea plutește în aer. N-am idee ce să spun. Ce să fac.

Ray încercase să mă integreze în organizația lui după ce s-a întâmplat. Zisese că îmi câștigasem locul. Că acum locul meu era lângă ei. Într-o altă viață, probabil că n-aș fi ezitat. Dar în lumea în care m-am pomenit că familia mea e moartă? Nimic nu mai conta. Nu-mi păsa decât de răzbunare.

În final, l-am găsit pe Johnny în Florida. Locuia cu Carmela într-o livadă de portocali. Știam locul. Îl știam pentru că mai fusesem acolo și altă dată. Cei doi păreau fericiți, își plănuiau viața împreună, se stabileau acolo, cu ajutorul unui *prieten de familie*: Edoardo Accardi, criminal care lucrase pentru familia Genova. Fusese avansat la lucruri mai importante: piața neagră. Dacă voiai ceva, te duceai la Accardi.

I-am spus că-l voiam pe Johnny. Mi-a refuzat cererea. Mi-am dat seama imediat că nu există prieteni

Scanned with CamScanner

în afacerea asta. Așa că l-am omorât pe Accardi... printre altele.

Un sentiment de trădare mă cuprinde cât stau acolo și rumeg amintirea. Mă distruge faptul că tata încă mai taie roșiile alea nenorocite.

— Ar fi trebuit să-l convingi să se predea.

— Ca și când ar fi funcționat.

— Nu știi niciodată.

Se oprește din ce face.

— Spune-mi ceva, Ignazio... tu o să te predai? Johnny a omorât o singură persoană în toată viața lui. *Una.*

— A fost soția mea! Și copilul nostru... ne-a omorât copilul!

Se uită la mine.

— Doi, atunci. Și înțeleg. N-a fost bine. Dar tu câți oameni ai omorât? Câte vieți ai ruinat? Câte familii ai destrămat? O să îndrăznesc să spun că mult mai multe decât el.

— Dar el mi-a distrus viața!

— Ți-a ucis familia, iar asta e de neiertat, dar viața, Ignazio? Ți-ai distrus-o singur. Ți-ai distrus-o făcând exact ceea ce speram că n-o să faci. I-am spus să fugă și m-a ascultat, pentru că era singura cale prin care să-și salveze familia. Așa că-ți zic același lucru... Ești implicat în ceva din care nu mai poți să ieși? *Fugi.*

Mă doare capul al dracului de tare. Nici nu știu ce să mai zic.

— Pentru el n-a funcționat. Ce te face să crezi că pentru mine o să meargă?

— Probabil că n-o să meargă. Dar el a mai prins câțiva ani, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Aprob – nu fiindcă nu sunt de acord, fiindcă fuga i-a oferit lui Johnny aproape două decenii, ci pentru că nu-mi vine să cred ce spune. Am venit aici pentru... la dracu', nu știu pentru ce, dar sigur nu pentru discuția asta.

— Nu sunt un laș, spun. Eu nu fug.

— Atunci mergi.

Râd, în ciuda seriozității din vocea lui. Discuția asta nu e amuzantă. E de-a dreptul ridicolă. Dar replica aia? A fost amuzantă.

— Care e diferența?

— Nu e niciuna, dar dacă mergi, nu mai ești laș. Ești deștept. Dacă o ții tot așa, s-ar putea să mori și s-ar putea să moară și ea. Pleci, tot o să mori... într-o zi. Dar probabil nu atât de curând. Asta e realitatea... realitatea pe care tu ai creat-o.

Cred că mi-a ajuns conversația asta.

— Păi, mă bucur că ți-am aflat perspectiva, zic. Probabil ar trebui să plec.

— Așa ar trebui.

Niciun *la revedere*, niciun *ne vedem mai târziu*, nimic altceva, decât sunetul cuțitului care se lovește de tocător, în timp ce mă întorc și ies. E o dimineață răcoroasă, ca și când toamna a venit în sfârșit, cu toate că soarele strălucește puternic. Probabil Karissa s-a trezit deja și se întreabă unde-am plecat cât a dormit ea.

Să-mi iau papara de la tata sigur e ultimul lucru care îi trece prin minte.

Pentru a doua oară într-un timp foarte scurt, mă trezesc din nou aici, în fața conacului vechi din cărămidă

Scanned with CamScanner

din Long Island. Sunt din nou neliniștit. Când am devenit persoana asta? Ce m-a transformat în omul ăsta?

Genul de om care ezită să bată la o ușă. Ăsta nu sunt eu.

Păşesc pe verandă şi arunc o privire scurtă la cartierul liniştit. Mă îmbărbătez şi bat.

Uşa se deschide aproape imediat şi în prag apare un tânăr. E mare, oarecum musculos şi urât cu patimă. Un soldat de stradă, bănuiesc. Am fost şi eu un astfel de puşti cândva. Îmi amintesc cum pierdeam vremea în casa lui Ray, rezolvam treburi şi deschideam uşi.

— Trebuie să vorbesc cu Genova.

Puştiul nu spune nimic, doar dă uşor din cap şi închide uşa. Mă holbez la ea şi cercetez vopseaua albă ciobită, aşteptând.

Un minut mai târziu, uşa se deschide din nou. De data asta, mă întâmpină însuşi Genova.

— Vitale, începe el, ezitând.

E atât de devreme, că încă mai poartă ceea ce bănuiesc că sunt pijamale, dar arată mai mult ca ceva ce-ar purta Hugh Hefner – o bluză albă şi pantaloni de mătase, asortate cu un halat. Ba chiar e în picioarele goale. L-am prins înainte să fie pregătit pentru companie.

— Drăguţ din partea ta să treci pe-aici... neaşteptat, totuşi... drăguţ. Cu ce pot să te-ajut?

Vocea lui îmi spune că vizita mea neanunţată e orice numai drăguţă nu, dar o tolerează, aşa cum mă şi aşteptam, pentru că i-am trezit curiozitatea.

— Speram c-o să ai câteva minute să stăm de vorbă.

— Despre?

— Chestii.

Nu trebuie să intru în detalii. Cel puţin, nu aici.

Scanned with CamScanner

Știe că sunt genul de chestii despre care nu vorbim în public, așa că n-are de ales decât să mă invite înăuntru. Păşeşte într-o parte şi imi face semn să intru. De la parter se aude o operă italiană în timp ce-l urmez, însă nu mergem in camera în care ne-am întâlnit acum câteva zile, ci într-un birou mic de la acelaşi etaj. Aici este sursa muzicii... se aude mult mai tare aici. Genova o opreşte, apoi se aşază într-un scaun din piele neagră.

— Stai cu mine, spune el şi face semn spre scaunul din faţa lui.

Stai cu mine. Din nou exprimarea asta.

— Spune-mi, despre ce vrei să vorbim în dimineaţa asta?

— Tatăl meu are un mic restaurant. Se află în Hell's Kitchen.

I se luminează faţa.

— Da, desigur! Ştiu de Vitale. Cea mai bună mozzarella pe care-am mâncat-o vreodată. Excelent local!

— Da, ei bine, zilele trecute a avut loc un incident acolo.

Dintr-odată, expresia i se schimbă complet.

— Ce fel de incident?

— Cineva a tras în restaurant.

— Ah.

Ah. Asta e tot ce zice. Singura lui reacţie.

— Am discutat cu nişte oameni care mi-au menţionat un bărbat despre care credeau c-ar fi capabil să facă aşa ceva, aşa că l-am confruntat...

— L-ai confruntat.

Pare aproape alarmat de cuvânt.

— E încă în viaţă, completez eu, ca să nu creadă că mi-am reluat obiceiurile sau că vreau să-i joc jocul. Dar

Scanned with CamScanner

după mica noastră confruntare, am avut parte de o altă întâlnire... de data asta cu tipul pe care-l numiți *Cicatrice*.

Mă uit la el, în speranța să obțin o reacție, însă este lipsit de expresie. Nicio urmă de surpriză. De frică. De intrigă. *Nimic*.

— Despre ce tip de întâlnire discutăm?

— Mai mult sau mai puțin o prezentare.

Sau, mai degrabă, a doua prezentare, dar țin pentru mine partea asta. Nu sunt pregătit să-mi arăt mâna.

— Prima impresie?

Prima impresie? Aceeași pe care-am avut-o și în urmă cu mulți ani.

— Curiozitate.

— Curiozitate, repetă el.

Se apleacă spre o cutie de pe masa de lângă el și scoate un trabuc lung și închis la culoare, cu o etichetă maro. Bănuiesc că-s cubaneze. Îmi oferă unul în tăcere, dar îl refuz. Și-l aprinde pe-al lui și trage un fum, apoi continuă:

— N-o să fie o problemă, nu-i așa?

Poate.

— Pentru mine? Absolut deloc.

— Și pentru noi, restul?

După cum îl știu pe Lorenzo? Restul sunt fripți. Dar depinde... depinde de ce o să fac eu în privința lui. Depinde de cât de grea îmi face viața.

— Greu de spus, răspund. E hotărât; asta e clar.

— Așa pare, spune el, trăgând din trabuc.

Miroase puternic, îmi zvâcnește nasul.

— A provocat mult haos, genul de haos care ne-a atras atenția tuturor.

Scanned with CamScanner

Cu siguranță.

Genova privește în depărtare, reflectând. Își scrumează trabucul direct pe podea și lasă scrumul să ajungă pe covorul persan. Mi-e milă de menajera lui.

— Spune-mi, Vitale, zice el după un moment. Plănuiești să faci ceva în legătură cu el?

— Posibil. O să fie o problemă?

— Pentru mine? Absolut deloc.

Observ că-mi folosește cuvintele. Genova e un bărbat deștept. Nu poți să iei de bun ceea ce spune... trebuie să te gândești bine la felul cum o spune.

Mă ridic și-mi netezesc costumul. Am venit să testez apele. Asta a fost singura mea intenție. Întind mâna spre el.

— A fost o plăcere.

Îmi ia mâna și o strânge.

— Plăcerea a fost de partea mea. Dacă te decizi să scapi de mica ta problemă, aș fi mai mult decât dispus să-ți ofer...

Îl întrerup. Nu vreau nimic de la el.

— Nu-ți face griji.

Pare surprins.

— Ești sigur?

— Rezolvarea problemei ar ajuta pe toată lumea. Spune-i cadou de rămas-bun.

Surpriza de pe fața lui e și mai mare la auzul acestor cuvinte.

— A? Până la urmă, pleci undeva?

Ridic ușor din umeri.

— Sunt prea bătrân pentru toate astea.

Scanned with CamScanner

— Prostii, Vitale... ești încă tânăr. Să ajungi la vârsta mea, și după mai vorbim.

Nu răspund. N-are sens. Dau din cap de „la revedere" și mă întorc să plec, dar îl găsesc pe tipul de la intrare pe hol. Se ține după mine și mă urmărește până la ușa din fața casei.

Când pășesc afară, o închide. Îl aud cum încuie ușa, împiedicând să intre orice persoană. Genova a fost întotdeauna mai paranoic decât ceilalți. Cu mai multe lacăte. Mai multă securitate.

Probabil de-aia locuiește singur și nu a fost niciodată căsătorit. N-are încredere în nimeni să stea lângă el atunci când doarme.

Cobor de pe verandă și mă îndrept spre mașină, dar încetinesc pe măsură ce mă apropii. Mușchii mi se încordează. La câțiva metri depărtare, mă opresc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și strângându-mi cheile.

Cineva stă pe capota mașinii mele. Și nu *oricine*.

Lorenzo.

Incredibil.

Stă acolo, relaxat, cu piciorul drept sprijinit de bara din față a mașinii și cu brațele pe genunchi. Desface o portocală și aruncă coaja direct pe stradă.

Scrutez cartierul în căutarea unor mașini negre care-ar putea semăna cu cele pe care le-am văzut aseară, dar strada e liniștită și nu iese nimic în evidență. Lorenzo pare să fie singur.

Hm.

— E ilegal să arunci gunoi pe jos, să știi.

Se uită la mine și ridică sprâncenele.

— La fel și crima... sau așa am auzit.

Scanned with CamScanner

— Este, dar ideea e să ai grijă. Polițiștii din orașul ăsta caută mereu un motiv să ne distrugă. Un șervețel aruncat pe jos poate să te bage și zece zile la mititica.

— Petreci multe zile acolo?

— Nu. Eu am grijă.

Râde și se întoarce la portocala lui, aruncând în continuare cojile pe jos. Nu e îngrijorat, absolut deloc. E neînfricat.

— Of, viața e prea scurtă să ai mereu grijă, Ignazio. Uneori trebuie să te expui și să-ți asumi riscuri.

— Adevărat, dar trebuie să fii deștept în legătură cu riscurile pe care ți le asumi.

Bagă o felie de portocală în gură și o mestecă ușor în timp ce se uită la mine. Nu știu de ce e aici sau ce vrea și sunt destul de sigur că n-o să obțin un răspuns direct dacă-l întreb. Joacă vreun soi de joc, la care n-am niciun chef să iau parte, dar o să mă forțeze, oricum.

— Ai coaie, îi zic. Să stai aici, în fața casei lui, în plină zi.

— A, vrei să zici bătrânul Genova? întreabă Lorenzo și gesticulează spre conacul din cărămidă. N-o să-mi facă nimic.

— Cum poți să fii sigur?

— Pentru că a jurat cu gura lui. Am avut o întâlnire cu cele cinci familii azi-noapte. Sau, mă rog, cu cele patru care-au mai rămas.

Se uită la mine ca și când știe exact ce s-a întâmplat cu a cincea.

— A fost... revelator, bănuiesc că poți să-i spui. O adunătură temperamentală. Arzi o singură clădire și se cacă toți pe ei, dar am reușit să-i liniștesc... momentan.

Scanned with CamScanner

Mi se ridică părul pe ceafă când îl aud cu câtă nonșalanță o spune. O întâlnire cu familiile? Nu știu ce să înțeleg. Nu sunt sigur că-l cred.

Genova sigur n-a menționat nimic când mi-a sugerat să-l omor.

— Haide, Lorenzo... știm amândoi că nu doar *asta* ai făcut.

— Adică?

— Circulă zvonuri.

Cade puțin pe gânduri și continuă să-și mănânce portocala, murdărindu-mi toată mașina cu suc. Vreau să-l apuc și să-l arunc de pe ea, să-l bag cu fața în mizerie și să-l pun s-o lingă, dar mi-ar plăcea și să mă duc acasă azi. Și chiar dacă nu văd nicio mașină pe care s-o recunosc, nu sunt convins că e aici de unul singur.

Să fie oare atât de tupeist?

— Cum ai ajuns aici? întreb curios.

— M-a lăsat un prieten.

— Un prieten, rânjesc eu. Ai mulți d-ăștia? Prieteni?

— Am zece, spune el. Unsprezece, dacă te pun și pe tine.

— Nu mă pune.

— Atunci, zece.

— Și ești sigur că unul dintre ei nu e Joe Grasu'?

Răspunsul lui e instant:

— Rapperul?

— Bărbatul de pe alee.

Mă caută cu privirea când spun asta. Încă stă acolo normal, ca și când nu e deranjat de nimic din ceea ce se petrece, dar acum e ceva în ochii lui, un fel de suspiciune, de parcă știe că sunt pe cale să fac o acuzație.

Scanned with CamScanner

— Încerci s-ajungi undeva cu asta, Ignazio? N-aș fi crezut niciodată că ești genul care să facă aluzii. Treci la subiect.

— Ai pus pe cineva să tragă în restaurantul tatălui meu.

Clatină din cap.

— N-am fost eu.

Fac un pas spre el, reacționând din instinct, dar mă opresc înainte să fac ceva. Negarea lui mă calcă pe nervi. E lașitate. *Ce ridicol.* Dacă ataci un om într-un mod atât de personal, măcar asumă-ți faptele.

— Deci atunci bănuiesc că n-a fost vina ta pentru nimic? Băieții lui Ray, curățați unul câte unul?

— Nu.

— Nici măcar tipii care au murit la Cobalt? Care au ars de vii seara trecută? Nici ăia nu sunt vina ta?

— Bine, haide, acolo *eu am fost*, răspunde și se ridică de pe mașină, în timp ce mai ia o felie de portocală. Însă i-am avertizat înainte. Nu e vina mea că nu m-au luat în serios. Bănuiesc că acum o vor face.

— Da, cei care au supraviețuit.

Se încruntă și se îndreaptă spre portiera de pe partea pasagerului.

— Nu-mi spune că aveai vreo legătură emoțională cu locul ăla.

— Am petrecut mult timp acolo. N-aș zice că am fost atașat emoțional, dar a fost puțin cam ca o casă.

— A, ei bine, în cazul ăsta..., zice și își ridică mâinile, rânjind. Nevinovat.

Ce minicinos nenorocit. Știu că e sarcastic, dar sub nicio formă nu mi se pare amuzant.

Scanned with CamScanner

— În apărarea mea, continuă el și-și lasă mâinile în jos, ei bine, știi și tu, de fapt nu prea am cum să mă apăr. Știi la fel de bine ca mine că uneori trebuie să rezolvi niște chestii. Așa făceai și tu.

Așa e. El o știe. Eu știu. Am făcut anumite chestii rele pentru că am simțit că trebuie. Nu m-am obosit niciodată să-mi apăr acțiunile. Nu sunt surprins că nici el nu se obosește.

— Și da, bine, poate că m-am luat de vreun tip, doi, spune el ținându-și mâinile ca și cum ar ține un pistol și ar trage. Dar n-am niciun motiv să te țintesc pe tine, Ignazio.

Nu cred că are nevoie de un motiv și vreau să-i spun asta, când un zgomot asurzitor sparge liniștea din jurul nostru. Îmi vibrează buzunarul, iar eu bag mâna și-mi scot telefonul. Melodia... se aude din el. *Rahat.*

Nenorocita aia de formație.

Îl închid, apăsând pe butonul dintr-o parte, doar ca să opresc zgomotul ăla enervant. Fața Karissei este pe ecran și, oricât de mult îmi displace gestul, îi ignor apelul.

Acum nu e momentul.

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar și mă uit la Lorenzo. Are ochii mari și ține portocala la jumătatea drumului spre gură, uitând de orice altceva preț de o clipă.

— Ce-a fost aia...? Ce *a fost* aia? Măcar vreau să știu?

— Nu, recunosc eu. Nu vrei.

Clatină din cap, apoi aruncă ce-a mai rămas din portocală în rigola de lângă mașina mea. Își șterge mâinile pe pantalonii negri. E îmbrăcat lejer și are cămașa albastră descheiată până la piept.

Măcar nu e în blugi și tricou.

— Întotdeauna o plăcere să te văd, spune el, exact când o mașină neagră apare de după colț și se îndreaptă

Scanned with CamScanner

spre noi. Ar trebui să ne mai întâlnim. Mi-ar plăcea să-ți întâlnesc soția, am auzit multe despre ea.

— De la cine?

— Circulă zvonuri, nu-i așa?

Păşeşte pe stradă chiar în momentul când maşina neagră se opreşte lângă noi.

— Apoi, se pare că ai uitat că îi ştiam pe-ai ei. Nu eşti singurul.

După aceea pleacă, deschizând portiera şi urcând în maşină. O urmăresc pe măsură ce accelerează. Observ plăcuța de înmatriculare de Florida.

Nu, n-am uitat că-i ştie pe-ai ei.

Doar speram din suflet să nu deschidă subiectul.

Scanned with CamScanner

Capitolul unsprezece

Karissa

Blugi scurți cu talie înaltă.

Jambiere roz.

O bluză asortată, lălâie, cu un umăr lăsat.

Mă simt complet ridicolă și deplasată, deși, bine, recunosc, am cumpărat hainele astea azi. Erau toate acolo, în magazin, așteptând pe raft. Aparent, anii optzeci se întorc în forță.

Cine-ar fi zis?

Eu cu siguranță nu.

Sunt în dormitor, înconjurată de haine, unele tot cu eticheta pe ele, altele luate din dulapul lui Melody... sau de pe podeaua ei... sau de pe pat... sau de oriunde le-am mai găsit. Suficiente haine trăsnite încât să îmbrace măcar zece oameni.

Am reușit să pun mâna pe cea mai modestă vestimentație dintre toate.

Vânătaia din jurul gâtului aproape că nici nu se mai vede. N-a menționat-o nimeni, nici măcar Melody, despre care știu sigur că s-ar fi alarmat dacă ar fi observat-o.

Mă privesc în oglinda mare de lângă șifonier – încă o achiziție pe care am făcut-o astăzi. Singura oglindă pe

Scanned with CamScanner

care o avea Naz aici era cea mică din baie şi, ei bine, să spunem că Melody a observat asta ultima oară când a încercat să se aranjeze aici.

— Uf, nu-i de mirare că eşti mereu atât de... tu, a spus ea, arătând spre mine. Cum îţi alegi pantalonii dimineaţa fără să, ştii tu, să-ţi admiri fundul?

N-am fost sigură cum să răspund la întrebare. Nici măcar nu eram sigură că există un răspuns. Totuşi am cumpărat oglinda în după-amiaza asta, pentru că avea dreptate pe undeva, cred.

Şi bine, trebuie să recunosc... fundul meu arată destul de bine în pantalonii ăştia scurţi.

Pare mai mare decât era înainte.

— Ai ceva din dantelă? mă întreabă Melody şi dă buzna în sertare să-mi scormonească prin lucruri.

Începe cu cel de sus şi îmi aruncă un rânjet când dă peste o pereche de chiloţi.

— Altceva în afară de chiloţeii ăştia?

Îi aruncă spre mine ca din praştie, apoi revine la sertare să găsească ceea ce-i trebuie.

— Nu port prea multă dantelă, recunosc eu. Mă mănâncă.

— Şi?

— Şi îmi place să mă simt confortabil.

— Uneori, baba suferă la frumuseţe, Kissimmee.

Mă strâmb.

— Poate tu. Eu zic pas.

Îşi dă ochii peste cap şi renunţă la căutarea dantelei, dar se aruncă peste grămada de haine din pat şi găseşte o pereche de colanţi cu tivul din dantelă.

— Ha!

Scanned with CamScanner

Aparent, și colanții au revenit la modă. Și șalvarii. *Pantalonii cu turul larg*. Melody a adus o pereche azi. Sincer, nu știu ce e în neregulă cu ea.

Se dezbracă de șalvari și îi aruncă pe grămada de pe pat, regretând deja achiziția, presupun. Evaluează colanții și e pe cale să-i tragă pe ea, când se aude o voce în cameră.

— Auzi, ai...

Naz apare în prag și îmi taie vorba. Reacția lui e automată, expresia i se schimbă într-una de surpriză în timp ce-și întoarce capul și-și închide ochii, ridicându-și mâinile ca să se protejeze de ce dracu' tocmai o fi văzut.

Melody e în chiloți. Nu știu de ce, dar mie mi se pare destul de amuzant.

Încep să râd când îl văd cât de stresat este când intră peste noi în cameră, mai ales pentru că Melody începe să mormăie:

— Pe bune, Iganzio, n-am crezut niciodată că ai fantezii din astea.

— Pot să te asigur, spune el, că ăla e ultimul lucru pe care-aș fi vrut să-l văd.

Melody pufnește și își pune în sfârșit colanții, apoi îi dă un cot lui Naz când iese din cameră și se îndreaptă spre baia de pe hol. Naz se întoarce cu grijă spre mine și ridică din sprâncene, apropiindu-se. Se uită în jur, absorbind dezastrul din jurul meu, după care își oprește privirea asupra oglinzii și reflecției mele. Vine lângă mine.

— Încă o incursiune în anii optzeci, presupun.

— De unde ți-ai dat seama?

— Arăți ca cineva la care obișnuiam să mă gândesc când mă masturbam în adolescență.

Mi se încing obrajii.

Naz mă măsoară și pe mine cu privirea, din cap până-n picioare, apoi observă bucata neagră de dantelă de

Scanned with CamScanner

la picioarele mele. Se apleacă şi o ridică. Abia când o ia în mână îşi dă seama exact ce este. Se albeşte puţin la faţă înainte să şoptească:

— Te rog, spune-mi că ăştia sunt ai tăi.

— Bineînţeles.

Respiră uşurat şi zâmbeşte, apoi face un pas în spate şi bagă chiloţii în buzunar. Râd şi sunt pe cale să spun ceva, dar Melody dă buzna înapoi în cameră, cu peria de păr în mână. Naz se uită repede la ea, deloc cum s-a uitat la mine.

Pare aproape confuz.

— Ştii, nu prea ne îmbrăcam aşa în anii optzeci, îi spune el acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi mie cândva. Nu ştiu de unde v-a venit vouă ideea asta.

Melody se uită la hainele cu care e îmbrăcată, la colanţii negri cu dantelă de pe ea şi la ce pare a fi o bustieră asortată cu un tutu roz neon. Ba chiar are şi o pereche de sandale de cauciuc, altă chestie pe care am cumpărat-o azi.

A zis că n-ai prinde-o să poarte aşa ceva cu nicio altă ocazie. Sandalele astea n-ar trebui să fie fabricate pentru persoane peste nouă ani.

— Pe bune, spune ea. Dar ce purtaţi?

— Blugi decoloraţi, mă bag eu. Şi, dintr-un motiv sau altul, le plăceau mult şi umerii falşi.

Melody se preface că vomită.

— Nici măcar eu nu sunt aşa nebună să port umeri falşi.

Naz clatină din cap, căci nu e de acord, şi se întoarce spre mine, fără să comenteze. Melody dispare din nou, după ce-şi ia portfardul plin de machiaj, fiind, ca de obicei, ultima gata.

— Ce să am? întreb şi-mi trec mâinile prin păr.

Scanned with CamScanner

E umflat de la faptul că e creponat. Încă o chestie pe care am găsit-o la magazin – un ondulator. Nici măcar n-am ezitat să-l iau.

— Poftim?

— Când ai intrat, zic. Întrebai ceva.

— Mă întrebam dacă ai planuri în seara asta, spune el, uitându-se în jur. Dar deja mi-ai răspuns la întrebare.

— A, da... Melody a vrut să mergem la Timbers și n-am crezut că e o idee bună... Încă nu cred, dar m-am gândit, ei bine... n-are ce să strice, nu?

Mă bâlbâi pentru că nu sunt sigură cum să explic, sau ce-ar trebui să spun ,sau dacă ar trebui să-l întreb ce părere are el despre faptul că ies. Eu abia ce am împlinit douăzeci de ani, iar ăsta e „momentul" să ieși, dar noi suntem căsătoriți.

Iar eu nu prea am văzut exemple pentru felul cum ar trebui să se comporte oamenii căsătoriți.

— Aha, spune el. N-ai nevoie de permisiunea mea. Dacă vrei să ieși să dansezi, te rog, du-te să dansezi. Eu n-am să-ți spun *nu*.

— Dar ai să mă urmărești?

Îi apare un zâmbet pe față. Desigur c-o să mă urmărească.

Nu sunt surprinsă și nu e ca și cum aș plănui să fac ceva cu care el n-ar fi de acord, totuși îmi dau ochii peste cap. Acesta este vechiul Naz. Oricât de mult îmi displace, trebuie să recunosc – mă bucur să văd din nou că e el însuși.

— Te-aș urmări, zice el, dar am alte chestii pe care trebuie să le rezolv în seara asta.

— Precum?

Scanned with CamScanner

— Precum, spune el, apropiindu-se de mine suficient cât să ni se atingă vârfurile degetelor de la picioare. *Chestii.*

Se apleacă să mă sărute, însă eu îmi întorc capul, încercând să-mi ascund zâmbetul când îl aud că mârâie pentru că l-am refuzat. Mă uit la el în oglindă.

— Promite-mi ceva.

— Ce?

— Doar... ceva.

— Vrei să-ți promit ceva fără să știu ce este?

— Da.

— Nu merge așa, spune el. Pot să-ți promit c-am să încerc din răsputeri să vin acasă la tine în fiecare noapte... pot să-ți promit c-am să te iubesc pentru tot restul vieții... dar nu pot să promit ce îmi ceri acum fără să știu mai multe despre asta.

— De ce?

— Pentru că eu nu îmi încalc promisiunile. Ar trebui să știu ce e, ca să mă pot ține de ea.

Mă uit la reflecția lui din oglindă.

— Dacă mă urmărești în seara asta, după ce ți-ai terminat treburile, promite-mi că măcar o să intri.

— Vrei să intru în club?

— Da. Dacă mă urmărești.

Ezită. Îmi dau seama după expresia lui tulburată c-o să spună nu. Timbers nu prea e genul lui de loc. E zgomotos, plin de oameni și de studenți beți. Știu că obișnuia să meargă la localul ăla, Cobalt Room, ca să bea, dar sunt destul de sigură că era un fel de azil de bătrâni în comparație cu Timbers.

— Bine, zice el și mă prinde de șolduri, apoi mă întoarce spre el și mă forțează să mă uit la el, nu în oglindă.

Scanned with CamScanner

Dar trebuie să-mi promiți și tu ceva. Fără droguri, fără băutură, fără flirtat, fără bătăi și, pentru numele lui Dumnezeu, fără sex.

— Of, deci fără distracție, spune Melody din prag. Bine că ne strici tu cheful.

O ignoră și se uită la mine, extrem de serios. Așteaptă să-i promit. Deja știe că n-are de ce să-și facă griji pentru ultimele și cu siguranță nu sunt genul care să se drogheze, dar băutura?

Of.

— Un pahar.

— Nimic.

— Doar o gură.

— Nu.

Oooof.

Compromisurile sunt de rahat.

— Bine, mormăi eu. Promit.

Atunci mă sărută. De data asta, nu-mi întorc capul. E un pupic moale și mult prea scurt.

— Cum rămâne cu mine? se bagă Melody.

— Tu n-ai decât să faci ce vrei, spune Naz, întorcându-se spre ea. Atâta vreme cât nu o bagi și pe nevastă-mea în ecuație.

Melody îl salută în joacă.

— Să trăiți, șefu'.

Naz iese. Îi aud pașii pe scări, apoi dispare. Nu sunt sigură unde pleacă, ce treburi și-a planificat pentru seara asta, dar sper că o să fie bine, oriunde o să fie, și că nu o să facă nimic care l-ar putea răni.

— Jur, voi doi..., spune Melody, clătinând din cap. Încă mă miră. Sunteți amândoi atât de relaxați în legătură cu orice lucru, atât de *miserupiști*.

Scanned with CamScanner

Știu ce vrea să zică. E greu de explicat, dar bănuiesc că atunci când treci peste o chestie precum moartea părinților tăi, restul cumva păleşte prin comparație. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai certat, de când n-am mai fost nervoasă pe el. Sigur, îmi provoacă anumite frustrări, dar îl înțeleg.

Şi-mi place să cred că, după toate prin câte-am trecut, şi el mă înțelege pe mine.

— Eşti gata? întreb şi mă uit la Melody.

S-a făcut noapte şi încă trebuie să ajungem în Manhattan.

— Of, mai dă-mi cinci minute, răspunde ea şi iese iar din dormitor. Sunt aproape gata.

Cinci minute se transformă în zece, care mai apoi se transformă în douăzeci. Jumătate de oră mai târziu, e gata. Luăm metroul până în oraş, iar Melody pare să se bucure de atenția pe care o primeşte, în îmbrăcămintea ei ridicolă. Anii optzeci s-au întors, aşa e, dar cred că restul New Yorkului n-a aflat încă. Stă în fața mea, ținându-se bine de o bară, iar eu mă las pe un scaun, între doi oameni de afaceri cam graşi.

Coada din fața clubului e mare când ajungem, dar ne ia doar câteva minute să intrăm. Îi arăt permisul tipului de la uşă, un tip masiv care arată de parcă ar purta nişte hot dogi pe ceafă, şi mormăi când îmi desenează cu markerul permanent un „x" mare pe dosul palmei.

Ca de obicei, Melody primeşte brățara verde deschis, mulțumită buletinului fals pe care îl poartă după ea. În curând, n-o să mai aibă nevoie de el. O să împlinească douăzeci şi unu de ani în doar câteva săptămâni. Însă tipul de la intrare se holbează la buletin, îl îndoaie şi-l studiază, ca şi când ştie că nu e real.

Scanned with CamScanner

— Îl mai ții minte pe celălalt tip care lucra aici? mă întreabă ea imediat ce intrăm. Știi tu, tipul ăla arătos... Kevin parcă.

Era Kelvin. Mi-l amintesc. Lucra cu Naz.

— Ce-i cu el?

— Am auzit c-a murit, spune ea. Niște fete de la cursul meu discutau despre asta acum câteva săptămâni. A fost împușcat sau ceva. Nimeni nu știe cine-a făcut-o.

— Asta e... *uau*.

— Nu-i așa? Părea băiat de treabă.

Nu știu ce să-i răspund, dar cuvintele ei îmi rămân în minte. Nu cred că Naz ar fi făcut așa ceva.

Însă n-am timp să mă gândesc prea mult la asta, pentru că Melody mă prinde de mână și mă târăște prin club. Din boxe se aude Madonna, iar melodia face toată încăperea să vibreze pe măsură ce energia umple atmosfera. Pe ringul de dans e aglomerat și cald, dar Melody nu ezită să mă tragă în mulțime și să-și facă loc în centru. Se aude un remix tehno de-al melodiei *Like a Prayer*, iar basul îmi bubuie în piept când încep să mă mișc, ca din instinct. Melody și cu mine sărim ca nebunele și cântăm cât ne țin plămânii, urlând versurile, de parcă viețile noastre depind de asta.

Madonna se transformă în New Kids on the Block, care se transformă apoi în Michael Jackson, înainte să se audă din nou Madonna. O grămadă de melodii vechi, una după alta. Toate se amestecă într-un bas care duduie și o atmosferă isterică a anilor optzeci. Melody pleacă să-și ia ceva de băut. Deja nu-mi mai pasă.

E o idee proastă? *Pf, la dracu' cu asta.* A trecut ceva timp de când nu m-am mai distrat fără să-mi fac griji.

Scanned with CamScanner

Dansez de una singură, dansez chiar pe *Vogue*, şi râd în timp ce cânt. Transpiraţia îmi şiroieşte pe faţă. Iisuse, e cald aici.

Melody dispare, apare şi dispare din nou, dând peste cap băutura pe care o are în mână şi chicotind în timp ce-şi freacă fundul de oricine se apropie de ea. La un moment dat, apare iar, cu un pahar de plastic transparent pe care mi-l întinde.

— Ia.

Îl iau şi ezit în timp ce mă uit la el. E plin pe jumătate cu ceva. Îl duc la nas şi miros lichidul, chestie care-o face să râdă în timp ce dansează cu un tip care probabil că arată bine pentru mintea ei intoxicată de alcool.

— E doar apă, spune. Promit.

Ridic din umeri şi-l dau peste cap, însetată. Mi se pare că are gust de apă.

Ea e ocupată să se frece de tipul ăla, aşa că mă îndepărtez şi mă duc la cel mai apropiat coş de gunoi, să scap de paharul de plastic. Mă întorc, cântând în continuare din toţi rărunchii – de data asta, Paula Abdul –, când mă împiedic de cineva şi sunt pe cale să-l dărâm.

— Rahat! Scuze!

Cel pe care l-am îmbrâncit mă prinde de braţe să se echilibreze şi începe să râdă. Mă uit la faţa lui, pe punctul să-mi cer din nou scuze, când cineva pe care-l ştiu mă salută.

Ei bine, într-un fel. Îl recunosc.

Leo.

Mă trec emoţii contradictorii. Zâmbesc când îl recunosc, pentru că, la dracu', Melody o să fie atât de fericită, dar pe de altă parte, mă zbârlesc în faţa lui. Fiindcă orice-ar spune Naz, tot nu pot să scap de sentimentul ăla ciudat, mai ales când îl văd aici.

Scanned with CamScanner

— Hei, zic și fac semn spre ringul de dans. Melody e acolo.

Se uită înspre ring odată cu mine. Avem o priveliște perfectă spre iubita lui... care se freacă de un tip ciudat. *Of.* Nu-i de bine.

Mă aștept la vreo reacție furioasă din partea lui, o ieșire intensă de gelozie, în schimb, el doar râde și dă din cap.

OK, nu e ca Naz, chiar deloc.

Se îndreaptă spre ea, iar eu îl urmez. Melody se uită în sus și ne observă, apoi începe să chițăie, abandonându-l instant pe tipul cu care dansa și aruncându-se în brațele iubitului ei. Își înfășoară brațele în jurul lui și țopăie, așa că singurul lucru care-o împiedică să cadă lată este străn-soarea lui.

Rahat, e beată mangă.

El aproape că își pierde echilibrul încercând s-o susțină, dar nu pare să-l deranjeze.

Încep să danseze împreună, încet, complet pe lângă muzică. Mă întorc cu spatele la ei, ridic din umeri și încep și eu să dansez. Nu știu ce cântec se aude, dar mi-l amintesc din filmul *Școala de sâmbătă*, așa că fredonez ce știu și mă las dusă de val.

Timpul trece. Sunt leoarcă de transpirată. Mă dor picioarele și mă ard mușchii, însă asta nu mă face să mă opresc din dansat.

Melody bea în continuare. Leo nu bea nimic.

Încă un pahar de apă îmi este forțat în mână, iar eu sunt recunoscătoare, pentru că am gâtul uscat. Nu știu câte melodii au mai trecut sau de câte ore suntem aici, dar mulțimea s-a dispersat puțin și mi-a oferit niște spațiu de mișcare. Cânt ultimul vers din *Tainted Love* și

Scanned with CamScanner

mă răsucesc, împleticindu-mă, iar versurile îmi rămân pe buze.

La naiba!

E aici.

Trebuie să clipesc de câteva ori, pentru că nu-mi cred ochilor.

Naz.

Mi-a promis. Chiar a făcut-o. Dar nu mă aşteptam să apară efectiv, să-şi mişte fundul până în club.

Nu e deloc îmbrăcat potrivit pentru ocazie, dar măcar are o ţinută mai relaxată, şi-a dat jos sacoul şi cravata şi s-a descheiat la primul nasture de la cămaşă. Are mânecile suflecate până la coate – cea mai sexi chestie din lume.

Se uită în jur, mă caută. Se uită la toţi, îmbrăcaţi în hainele lor, chipurile din anii optzeci. Pare complet deranjat de privelişte.

Cu grijă, mă furişez spre marginea ringului de dans, privindu-l, aşteptându-l să se apropie. Când e suficient de aproape cât să mă audă, îmi ridic vocea şi întreb:

— Vii des pe-aici, străine?

Se întoarce imediat spre mine şi umerii i se detensionează pe loc. Oau, nu credeam că-l voi vedea vreodată simţindu-se atât de inconfortabil.

Apropo de ieşitul din zona de confort.

— Nu pot să zic că da, răspunde el şi se uită în spatele meu, spre ringul de dans, apoi mă priveşte din nou. Şi nici nu pot să spun că voi mai veni pe-aici altă dată.

— Dar ai venit, subliniez eu în timp ce se apropie şi se opreşte chiar în faţa mea.

— Aşa e. Am promis.

Melodia se schimbă din nou.

Scanned with CamScanner

— Dansează cu mine.

Rânjesc în timp ce-l prind de mână și încerc să-l târăsc pe ringul de dans. Nu funcționează. Nici măcar nu se clintește. E mult mai puternic decât mine și este infinit mai încăpățânat.

— N-a spus nimeni nimic de dansat.

Mă opresc și mă uit la el. Îi dau drumul la mână.

— Mai ții minte când m-ai dus la acea cină/ strângere de fonduri/ ce dracu' o fi fost, la hotelul din Manhattan?

Mă caut pe sub bluză și scot lănțișorul.

— A fost aceeași noapte în care mi-ai dat *asta*.

— Desigur că-mi amintesc.

— Mi-ai spus să dansez cu tine, iar eu am ezitat și mai ții minte ce mi-ai spus? Mi-ai zis să nu mai fiu o lașă.

Râde tare, din inimă.

— Nu sunt sigur că am folosit exact cuvintele astea, scumpo.

— În fine. Am dansat cu tine în seara aceea, așa că e rândul tău să te revanșezi.

— Foarte bine.

Îmi face semn să mă duc pe ringul de dans, însă eu doar mă holbez la el. A cedat prea repede. Eram pregătită să recurg la lacrimi.

— Haide, atunci.

Revin pe ringul de dans, cu el în spatele meu. Dau să mă întorc cu fața la el atunci când ajungem într-un spațiu mai deschis, dar el mă prinde cu putere de șolduri și mă trage spre el.

Dansez.

Naz mai degrabă stă pe loc, dar îl simt cum se mișcă ușor pe ritm. Trec două melodii, poate trei, după care o melodie de la Bell Biv DeVoe se aude tare în boxe.

Scanned with CamScanner

Poison.

Sunt surprinsă că mi-a oferit chiar şi-atât, dar ştiu că n-o să dureze prea mult şi că, cel mai probabil, nici n-o să se mai repete, aşa că profit la maximum. Mă trag din strânsoarea lui şi mă întorc cu faţa spre el.

Cântă.

Să fiu a naibii, cântă.

Bine, nu chiar, pentru că nu-i iese niciun sunet pe buze, dar clar dă din buze pe versuri, ceea ce înseamnă că le ştie. Se opreşte când îşi dă seama că l-am văzut, şi se uită la mine, dar e prea târziu.

L-am prins.

— Ignazio Michele Vitale, zic, stâlcindu-i intenţionat cel de-al doilea nume mic, doar ca să-l enervez. Nu-mi vine să cred că fredonai o melodie din anii optzeci.

— Ţi s-a părut.

— Nu. Cred că îţi place melodia! Adică, ştiu că nu e *Hotline Bling*, totuşi...

Mijeşte ochii în timp ce mâinile îi alunecă pe fundul meu.

— De asemenea, nu-i din anii optzeci.

— Cum să nu?

— Nu. S-a lansat în 1990. Eram în generală, îmi aduc aminte.

Vreau să-l contrazic, dar probabil că are dreptate şi, ei bine, eu nu mă născusem încă, aşa că sigur nu-mi amintesc.

— Ei bine, nu contează... nu schimbă cu nimic faptul c-o fredonai, bătrâne.

I se întunecă privirea când mă aude.

Îmi trimite un fior pe şira spinării.

Scanned with CamScanner

— Mai spune-mi așa o dată, zice el, și-o să ți-o trag în gură atât de tare, că n-o să mai vorbești niciodată.

N-are nicio urmă de emoție în voce. Pur și simplu, o afirmă sec.

Iisuse, e aproape înspăimântător, dar dintr-un motiv sau altul, mă excită.

— Și dacă îmi place ideea?

— Să-ți distrug corzile vocale?

— Nu, să mi-o tragi în gură, îi spun. Sună distractiv.

Nu știu ce m-a apucat.

La dracu', simplu gând mă excită. Mi se face toată pielea de găină. Întotdeauna a refuzat sexul oral. Nu l-am văzut să ia inițiativa până acum în privința asta.

Se oprește și mă privește cu atenție, nesigur ce să spună. După un moment, se îndepărtează și îmi ia paharul din mână. Îl miroase, cum am făcut și eu înainte să iau o gură.

— Apă, spune, ca și cum se aștepta să-mi încalc promisiunea și să beau.

— Da.

Încuviințează și o dă pe restul peste gât, apoi mă prinde de mână și mă trage de pe ring, aruncând și paharul la coșul de gunoi. Probabil plecăm, probabil a decis că e momentul să merg acasă. Eu mă uit după Melody, să-mi iau rămas-bun, dar n-am idee pe unde-a dispărut cu Leo.

Însă odată ce ajungem afară, Naz se întoarce într-o direcție surprinzătoare, departe de stradă și spre o alee din apropiere. Doamne, n-are cum să fie serios! Se oprește la jumătatea aleii, dar încă se mai vede clar strada, pe care poate trece oricine și mă poate vedea.

— Ești...? mă uit la el neîncrezătoare, în timp ce începe să-și descheie pantalonii. Ești *serios*. Vrei să, adică... *aici*?

Scanned with CamScanner

— M-am gândit că n-o să fie o problemă, din moment ce-ţi place să fii privită.

Undeva, în adâncul sufletului, trăieşte o doamnă elegantă, cu bun-simţ, care nu exclamă „la dracu'!" prea mult... poate chiar niciodată. E drăguţă, şi blândă, şi roşeşte ca o virgină numai la ideea de a-i fi pătată reputaţia. Acea fată dă frenetic din cap şi urlă că aşa ceva este scandalos. Nu putem s-o facem aici. E nebunie curată.

Dar altă fată o ţine pe-aceasta captivă. Şi e destul de nebunatică. Ea spune „la dracu'!".

— Eşti sigură? Trebuie să-mi spui.

— Ăăă, da. Sunt sigură.

Îşi descheie pantalonii şi mă prinde de mână, apoi mă lipeşte de zidul din cărămidă, în umbră. Mă trânteşte cu putere pe pământ, iar eu icnesc când ating asfaltul cu genunchii goi.

La naiba, doare.

Mă prinde de cap şi îmi strânge părul în jurul pumnului, apoi îmi trage faţa spre el, în timp ce eu mă strâmb.

— Deschide gura, mormăie el, iar eu sunt atât de surprinsă, că nu pot decât să mă supun.

Îşi scoate penisul cu cealaltă mână şi îl freacă de câteva ori, apoi îl îndreaptă spre gura mea deschisă.

Uau.

Se freacă o dată, se împinge şi deja mă chinui în timp ce el se forţează în mine, intrând adânc. Încerc să nu icnesc... încerc... şi *încerc*... Dar e prea mare şi mult mai tare decât îmi aminteam eu. Mă sufoc în timp ce el îşi împinge şoldurile şi mi-o trage în gură, cu coaiele atingându-mi bărbia. Nu vreau să-l muşc, dar fălcile mi se încleştează ca reacţie şi îmi dau seama că îl zgârii cu dinţii, din nou şi din nou. Mormăie în faţa senzaţiei şi ştiu că-l doare,

Scanned with CamScanner

dar în loc să-l liniștească, îl aruncă într-o frenezie și mai mare.

La dracu'. La dracu'. *La dracu'*!

Mă privește. Mă uit în sus, curioasă și îi întâlnesc privirea dură. E ceva în expresia lui, o umbră pe care n-o pot alunga. Mă strânge de păr și mai tare și îmi ridică puțin capul, forțându-mă să-mi deschid gura și mai mult.

— Relaxează-te, șoptește. Relaxează-ți gâtul.

Încerc să-l ascult, dar, ei bine, cum? Cum mama dracului să mă relaxez, când abia pot să respir, când încep să-mi lăcrimeze ochii din cauza asta? Pare aproape furios, de parcă îl dezamăgesc, dar nu știu ce să fac.

N-am mai făcut niciodată asta. Trece un minut. Poate două. Nici nu știu.

Mă aruncă de pe el și inspir rapid o gură binemeritată de aer. Respir greu, frenetic, în timp ce el se freacă din ce în ce mai repede.

Mâna lui e tot în părul meu. Îl privesc cu uimire în timp ce se masturbează. Nu durează mai mult de un minut până mă trage din nou spre el și din nou se împinge în gura mea.

O dată și gata.

Simt cum își dă drumul în gura mea. Gustul amar mă face să icnesc, dar mă forțez să înghit. Dându-și capul pe spate, Naz geme, își relaxează strânsoarea și se oprește din mișcare în timp ce eu îl sug.

Se aude un zgomot în apropiere. Mișcare. *Voci*. Naz se îndepărtează de mine și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, mă trage în picioare. Se încheie repede la pantaloni și eu doar stau pe loc, uimită, nesigură ce să fac în continuare. Îmi aranjez părul... dar nu e ca și când se schimbă ceva.

Scanned with CamScanner

Înainte să mă agit prea tare, Naz mă trage spre el și mă prinde de umeri, apoi mă îndreaptă pe alee, spre sunete. Clubul deja se închide.

Când s-a dus seara asta?

Sunt neliniștită, poate fără motiv. Nu știu. Tremur din tot corpul în timp ce mă pitesc în brațele lui, încercând parcă să mă fac nevăzută. Oare i-a plăcut?

— Te-ai descurcat bine, șoptește el, ca și când îmi simte grijile.

Naz întotdeauna s-a priceput să mă citească.

Mă uit în sus la el și îi observ un zâmbet mic. De parcă o povară i s-a ridicat de pe umeri. Bine, poate i-a plăcut.

— Da? întreb, surprinsă. Nu eram sigură. N-am mai luat-o niciodată în gură până acum...

Râde ușor și se oprește în capătul aleii, pe măsură ce începe să se formeze o mulțime de sosii ale lui Cyndi Lauper. Mă răsucește cu fața spre el și, aproape din instinct, îmi strâng brațele în jurul lui și-l îmbrățișez. Îmi așez capul pe pieptul lui și îi simt căldura. Zâmbesc când îi simt mâinile pe spatele meu, ținându-mă strâns.

Mă simt ca într-un cocon.

Dovezile publice de afecțiune nu prea sunt pe placul lui Naz, dar el pare liniștit – cel puțin pentru moment.

— Deci îți place așa? N-ai mai încercat niciodată să faci asta.

Mă mângâie pe spate.

— Știi că-mi place când te chinui.

Probabil că ar trebui să mă îngrijoreze afirmația, dar înțeleg. Îi place să mă împingă până la limită înainte să mă tragă înapoi, îi place să mă bage la fund înainte să mă scoată din nou la suprafață. Îi oferă vitalitate să fie acolo și să mă privească respirând.

Scanned with CamScanner

— Mda, îți cam place piesa de teatru cu domnișoara la ananghie, mormăi eu. Te excită să fii eroul meu.

Își plimbă mâinile pe spinarea mea și mă prinde de păr, apoi mă trage în joacă cu fața în sus, să mă uit la el.

— Tu nu ești domnișoară la ananghie, scumpo, spune el. Iar eu nu sunt nici pe departe un erou.

— Mă rog. Cum ar fi ca anul ăsta, de ziua ta, să te las să mă legi fedeleș, poate chiar să-mi pui un căluș, și să faci ce vrei cu mine toată noaptea?

— Asta n-o să se întâmple.

— De ce nu?

— Pentru că nu e sigur.

Se uită la mine, cu o expresie foarte serioasă, aproape mustrător, de parcă, într-un fel, ar fi trebuit să știu deja asta.

— Dacă ești legată, nu poți să te lupți cu mine. Dacă ai căluș, nu poți să-mi spui cuvântul de siguranță. Dacă ești complet imobilizată, Karissa, e probabil să fii rănită. Singurul motiv pentru care ne jucăm așa cum o facem este că știu că, dacă devine vreodată copleșitor pentru tine, vei găsi o modalitate să mă oprești.

— Nu m-ai răni pe bune.

— Nu intenționat, confirmă el. Însă doar pentru că tu crezi că sunt un tip de treabă, nu înseamnă că sunt. Doar înseamnă că a funcționat sindromul Stockholm.

Râd și îi dau un cot chiar în momentul când cineva mă strigă pe nume. *Melody*. Mă întorc și mă sprijin din nou de Naz, care încă mă ține în brațe în timp ce ea se apropie de noi, împleticindu-se și trăgându-l pe Leo după ea. Pare ezitant, ca și când încearcă s-o tragă în cealaltă direcție, dar ea nu e de acord.

— Karissa! chițăie ea și se uită la mine.

În punctul ăsta, nu m-ar mira să vadă dublu.

Scanned with CamScanner

— Doamne, Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat?

Mă uit în jos, în direcţia privirii ei, şi simt cum mă înroşesc toată. Am genunchii juliţi.

— A căzut, spune Naz şi mă trage şi mai tare spre el, în timp ce mă întoarce dinspre Melody spre iubitul ei.

Aproape că-l simt cum scoate fum pe nări încercând să fie intimidant, dar mă rog... nici nu trebuie să încerce. Se pare că şi Leo simte asta, pentru că păstrează distanţa între ei, aproape tresărind când Naz întinde mâna spre el.

— Ignazio Vitale.

Uau. S-a prezentat. Sunt destul de mândră de el.

Nu ştiu dacă e vreun joc social ridicol sau dacă asta e modul lui de a încerca să-şi facă prieteni ca să mă mulţumească pe mine, dar oricum ar fi, îmi place.

Leo se întinde, îi apucă mâna şi o strânge.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Leo.

— Ai şi un nume de familie, Leo?

El confirmă şi mi se pare că ăsta e singurul răspuns pe care o să i-l ofere, dar apoi îşi drege vocea şi zice:

-- Accardi.

— Ca Bacardi! se bagă Melody, chicotind. Ceea ce clar am băut în seara asta!

Râd cu ea. Naz dă din cap, apoi mă strânge din nou în braţe.

— Acum, ne scuzaţi, dar noi trebuie să plecăm.

Mă trage înainte să-mi pot lua rămas-bun de la prietena mea. Oricum, nu că ea ar observa. Arunc iute o privire în spate şi văd că deja s-a agăţat de Leo. Se gudură cu nasul pe la gâtul lui, iar el îi şopteşte ceva şi-mi închipui că e probabil scandalos, având în vedere cum reacţionează ea. Trebuie să recunosc, sunt simpatici.

Ba chiar drăgălaşi.

Scanned with CamScanner

Bine, poate că e ridicol să am *sentimentul ăla ciudat*.

Se pare că Leo îi prinde bine.

Îl urmez pe Naz pe stradă, unde și-a parcat mașina. O descuie și-mi deschide portiera. Dau să urc, dar mă opresc și mă uit la el. Îmi simte atenția și se uită la mine, ridicând, fără cuvinte, din sprâncene.

— Îți mulțumesc că ai venit în seara asta.

Îi apare un zâmbet șmecheresc pe buze.

— Cu plăcere, spune.

Mă urc în mașină și văd în oglinda retrovizoare cum Leo o conduce pe Melody departe de club. Apare o mașină neagră și se oprește chiar în fața clubului, dincolo de mașinile deja parcate. Leo deschide o portieră în spate și îi face semn lui Melody să urce, ceea ce și face, fără să ezite. Apoi se urcă și el și închide portiera, iar mașina demarează.

Naz e pe cale să urce în mașină, dar se oprește și se uită la ei. Nu se mișcă, ci își ațintește privirea asupra mașinii negre care trece pe lângă noi. Abia după ce trece de noi se urcă și el lângă mine, dar ceva e în neregulă.

Îmi dau seama când îl privesc.

Are umerii rigizi și e lipsit de expresie. Furie, tristețe și fericire sunt totuna cu omul ăsta, însă când e complet lipsit de expresie, știu că avem o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Are vocea spartă.

Până să-i mai pun vreo întrebare, pornește mașina. Se uită repede în oglinzi, apoi intră în trafic și întoarce pe linia continuă, făcând câteva mașini să claxoneze și pe șoferi să frâneze brusc ca să nu intre în noi.

Dar nu pun la îndoială ce face. Nu cu voce tare.

Scanned with CamScanner

Îmi strâng pur și simplu centura de siguranță în timp ce inima îmi bate tare în piept. Depășește câteva mașini și circulă prin trafic cum nu conduce de obicei. Abia când ne oprim la semafor lângă o mașină neagră îmi dau seama ce face.

Urmărește mașina în care s-a urcat Melody.

Semaforul rămâne roșu o veșnicie, iar lumina lui pătrunde în mașină. Îl privesc pe Naz cum se agită, întors într-o parte și uitându-se la cealaltă mașină. Este un BMW, după sigla de pe capotă. Are geamurile ilegal de fumurii. New York are reguli. Trebuie să poți vedea în mașină.

Nu văd *nimic*.

Roșul se transformă în verde, iar mașina pornește, direct prin intersecție. Mă holbez la ea și văd că are număr de Florida.

Naz zăbovește o secundă, până când mașina din spatele nostru începe să ne claxoneze. Sunetul pare să-l trezească la realitate, pentru că se întoarce cu fața spre volan și apasă accelerația, îndreptându-se spre Brooklyn.

— Ce s-a întâmplat? întreb din nou, ezitând, căci el nu dă nicio explicație pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Trebuie să știu, mai ales dacă o implică pe prietena mea.

— Nimic, repetă și se uită la mine. Doar mi s-a părut că recunosc mașina.

Scanned with CamScanner

Capitolul doisprezece

Ignazio

E o casă micuță, de două etaje, din Bensonhurst, un cartier din partea de sud a Brooklynului, nu departe de unde locuim. Are cărămidă roz și nu pare deloc pretențioasă. E luminoasă și aerisită, înconjurată de un gard alb, aproape precum casa ideală din suburbie, nemaivăzută prin părțile astea. Are o parcare micuță chiar lângă trotuar, abia suficient de mare pentru o mașină.

Și iată-l.

BMW-ul negru.

N-a fost prea greu de urmărit. O vizită neanunțată la Armando și nu doar că am primit adresa, ci și indicațiile. E fascinant ce fel de informații poate oferi o persoană atunci când îi lipești un cuțit de gât și-o amenințI c-o tai dacă nu-ți spune exact ceea ce vrei s-auzi.

Mă plimb în jurul mașinii și o inspectez, apoi mă sprijin de portiera pasagerului și-mi încrucișez brațele la piept.

Aștept.

Trec zece minute, apoi douăzeci, dar nu contează. Răbdarea a fost întotdeauna una din calitățile mele. O să stau aici și o zi dacă e necesar, însă știu că n-o să fie.

O să iasă el la un moment dat.

Scanned with CamScanner

Au trecut aproape treizeci de minute, când ușa de la intrarea casei se deschide și el iese. *Lorenzo*. Îmbrăcat normal, în blugi și un tricou negru, cu o portocală în mână în timp ce fredonează ceva. Ridică din reflex privirea, spre mașină. Pașii îi încetinesc și o expresie surprinsă îi traversează chipul, dar îi dispare rapid.

L-am prins cu garda jos, însă se pricepe la jocul ăsta, pentru că nu i-a trebuit mult timp să o ascundă.

Coboară cu grijă de pe verandă și se îndreaptă spre mine, dar se oprește de partea cealaltă a gardului. Între noi sunt doar câțiva metri. Aș putea ajunge la el dacă aș vrea.

Amândoi știm asta.

— Ignazio, spune și dă din cap a salut. Ce pot să fac pentru tine?

— Sunt doar curios ce pui la cale.

— Ăăă, verific poșta, răspunde și gesticulează spre cutia de scrisori. Mă gândesc ce să mănânc la prânz.

— Știi la ce mă refer, Lorenzo. Apari în oraș și începi să faci valuri. Ai agitat lumea.

— Și tu nu se întâmplă să fii agitat, nu? Te temi să nu-ți torn secretele?

— Nu-mi fac griji. N-am niciun secret pe care să-l mai dai tu pe goarnă.

Se holbează la mine preț de o clipă, apoi i se schimbă expresia și începe să râdă.

— Da, așa e... deci vrei să știi ce vreau eu, Ignazio?

— Da.

— Vreau lumea-ntreagă, dar m-am decis să mă mulțumesc cu New York.

O spune ca și cum e foarte simplu, ca și cum tot orașul New York poate fi al lui dacă vrea. Dar nu așa funcționează lucrurile.

Scanned with CamScanner

— N-o să fie simplu, îi zic. Vei întâlni rezistență.

— Am descoperit. Însă mi se pare curios, având în vedere că n-am intrat pe teritoriul nimănui. Tot ce-am făcut a fost fairplay.

Tehnic, are dreptate. N-a făcut nimic altceva decât să preia vechile terenuri de joacă ale lui Ray, terenuri care erau la liber. Oricine ar fi putut să le revendice. Nu a avut de-a face cu nimeni, în afară de oamenii lui Ray.

— Și plănuiești să te oprești acolo? întreb.

— Sigur că nu.

Nu mă surprinde răspunsul. Nu pot decât să-mi imaginez ce plănuiește.

— Asta e o problemă, pentru că nu le plac oamenii din afară. Ești un străin pentru ei.

— Atunci poate c-ar trebui să garantezi tu pentru mine.

— Mi-e teamă că asta n-o să se întâmple.

Nu acum. Sau vreodată.

Nu garantez pentru nimeni. Cel puțin, n-o mai fac.

Pentru că, odinioară, am făcut greșeala fatală de a garanta pentru un bărbat despre care am crezut că e cel mai bun prieten al meu. Câteva luni mai târziu, m-a răsplătit pentru gest cu o împușcătură în piept.

— Nici nu mă așteptam, spune el. Nu pot nici măcar să te fac să recunoști că suntem prieteni.

Îl ignor. N-o să mai fiu atras în discuția asta.

În casa din spatele lui se vede mișcare, ceva ce cade în sufragerie, o perdea care se mișcă. E doar o fracțiune de moment, cât apare și dispare imediat o față. Lorenzo se uită în acea direcție, încruntându-se, apoi se întoarce spre mine.

Dă din cap spre casă.

Scanned with CamScanner

— Ți-l amintești pe Leo?

Mi-l amintesc, dar nu chiar. N-am știut niciodată cum îl cheamă. Nu m-a interesat niciodată să aflu. Pe-atunci i se spunea *Frumușelul*. Nu era decât un căcăcios când l-am văzut ultima oară. Fratele mai mic al lui Lorenzo. Au aceeași mamă.

— Oarecum, recunosc. A crescut ceva.

— Da, ceva. Dar tot frumușel e. E sensibil. Viața asta... sufletul lui nu e în asta așa cum e al meu.

— Dacă e așa, atunci de ce e aici?

— Pentru că el e tot ce am.

Asta e singura explicație pe care mi-o oferă. Probabil e singura explicație pe care-o are. Însă nu sunt sigur că e suficientă, nu în situația asta. Pentru că s-a băgat în ceva periculos și s-a apropiat al dracului de mult de viața mea personală.

Nu-mi place. Mă trage înapoi.

— Uite, o să-ți zic o singură dată, încep eu îndepărtându-mă de mașină și făcând un pas spre gard.

Deja m-a obosit conversația. E epuizant.

— Dacă soția mea e rănită în vreun fel, o să te omor și îți promit că n-o să am niciun pic de milă.

Știe că vorbesc serios. M-a văzut făcând asta și înainte. A stat lângă mine, în casa tatălui său vitreg, și m-a privit cum îi iau viața acelui bărbat fără nicio urmă de simpatie sau remușcare.

Încuviințează.

— Am înțeles.

— Bun.

Dau să mă întorc și să plec, dar vocea lui mă oprește.

Scanned with CamScanner

— Dar deja ți-am spus, Ignazio... n-am nimic cu tine, niciun motiv să te iau drept țintă, niciun motiv să-ți rănesc soția.

— Te-am auzit.

— Și totuși, nu mă crezi.

Nu, nu-l cred. Nu trebuie să verbalizez. O știe foarte bine.

— Și nici el nu are nimic cu ea, continuă Lorenzo. Frate-meu e vrăjit de domnișoara Carmichael. Te asigur, a fost pură coincidență. N-are nimic de-a face cu mine sau cu tine. Așa că te rog să nu-i strici combinația. O favoare pentru o favoare. Nu-l băga pe frate-meu în treaba asta și o să mă asigur că nimeni nu rănește nimic din ce-i al tău.

— Foarte bine.

Zâmbește și-mi aruncă portocala. Aproape o scap, pentru că nu mă așteptam, dar o strâng bine în palmă. Lorenzo face câțiva pași în spate și arată cu degetul spre mine.

— Ia-o. E a ta. E tocmai din livada din Kissimmee. Sunt sigur că-ți amintești. Cele mai bune portocale din lume.

Mă uit la portocală și o strâng în palmă, însă dau din cap, recunoscător. Este o ramură de măslin pe care mi-o întinde. N-am încredere în el, dar știu cum să joc jocul ăsta. O să-i ofer și eu ceva.

— Un sfat, Lorenzo?

— Da?

— Fă ceva cu mașina. Încă mai ai numere de Florida. Sare în ochi. Mi-a fost foarte ușor să te găsesc.

Se uită la mașină cu o expresie surprinsă, de parcă nu se mai gândise la asta.

— Chiar, *cum* m-ai găsit?

Ridic din umeri și dau să plec.

Scanned with CamScanner

— Lumea vorbește, ții minte?

Când deschid ușa casei, aud mârâitul.

E un sunet grav și complet amenințător. Nu trebuie să mă uit la el să-mi dau seama că-și afișează colții. Mă întâmpină la fel, de fiecare dată. Își amintește ce-am făcut.

Spre deosebire de Karissa, el încă nu m-a iertat.

Deși *iertare* s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit. Mai degrabă, ea alege să nu-mi poarte ranchiună când vine vorba de relația noastră. E complicat. Nu prea are sens.

Asta e.

Dar Killer? Încă îmi poartă pică. Cel puțin momentan.

Păşesc în hol și mă opresc să-mi dau sacoul jos. Mă uit la potaie. Îmi suflec mânecile și trec fix pe lângă el. Se sperie puțin și se dă în spate. Dar începe să mă urmărească, încă mârâind, până în bucătărie, unde îmi torn ceva de băut. Iau câteva înghițituri de apă rece, apoi mă duc spre dulap și iau un pliculeț de mâncare pentru câței. I-l arunc.

Dintr-odată, mârâitul încetează. Începe s-o molfăie și dă brusc din coadă, apoi se uită la mine, semn că mai vrea unul.

În total, îi arunc trei.

Ies din bucătărie cu apa și cu portocala pe care încă o am de la Lorenzo. Mă duc în birou, de unde se aude televizorul.

E după-amiază, dar Karissa doarme dusă.

Întinsă pe canapea, înfofolită într-o pătură neagră pufoasă și cu telecomanda pe piept, sforăie ușor. Iau telecomanda, apoi mă așez pe marginea canapelei, la picioarele ei, cu grijă să n-o deranjez.

Scanned with CamScanner

Canalul gastronomic.

Clatin din cap și încep să zapez, dar mă opresc puțin când dau peste *Nașul* pe unul dintre canalele prin cablu. E tăiat și editat, diluat pentru mase, însă e o opțiune mult mai bună decât ce urmărea ea.

Îmi așez apa pe măsuța de cafea și încep să desfac portocala, cu ochii la ecran. Mașina neagră a lui Sonny Corleone se îndreaptă în viteză spre barieră și e blocată de altă mașină. Muncitorul de la barieră? Se ascunde și fuge.

Până și el știe că e o ambuscadă.

BANG! BANG! BANG! BANG! BANG!

O succesiune rapidă de împușcături luminează ecranul și anihilează mașina în care se mai află Sonny. Iese din ea, pregătit să se lupte, dar știe că e implicat prea mult. Bărbații ca Sonny? Bărbații ca mine? Știm când e prea târziu.

Ajutorul e pe drum, dar nu ajunge suficient de repede. Ghici ce: Sonny moare.

Dacă ți-am stricat filmul, ei bine, e vina ta. Filmul e mai bătrân decât mine. L-am văzut de câteva ori, mai ales de curiozitate, ca să identific părțile care se regăseau și în viața mea. S-ar putea să fie un clișeu, dar nu e nici pe departe o prostie.

M-am gândit că așa s-ar putea să mor și eu cândva. N-ar fi chiar surprinzător, nu? Doar că, spre deosebire de Sonny, nu cred că aș avea un tată care să jelească după mine.

Râd în sinea mea și îmi mut privirea de la televizor exact când tatăl lui Sonny, Don, plânge deasupra corpului lui neînsuflețit, la morgă. Da, *mie* n-o să mi se întâmple...

— Știi, majoritatea oamenilor consideră că partea asta e tristă, nu amuzantă.

Scanned with CamScanner

Cum îi aud vocea, mă uit la Karissa. Mă priveşte cu îngrijorare. Abia s-a trezit. Are faţa roşie, ochii injectaţi, iar pe obraji, urme de la pernă.

— Nu e amuzant, zic şi continui să curăţ portocala. Doar mă gândeam că, dacă eram eu, Giuseppe probabil ar fi dansat.

Îşi dă ochii peste cap şi se mişcă pe canapea, apoi îşi dă pătura la o parte.

— *Nu* e adevărat.

— Da, probabil ai dreptate, mormăi. Mi-a spus de câteva ori că sunt deja mort pentru el. Am murit acum douăzeci de ani. *Asta?* zic şi arăt spre televizor, unde deja se desfăşoară altă scenă, iar naraţiunea continuă. Asta probabil ar fi o uşurare.

— Moartea ta n-ar fi o uşurare pentru nimeni.

Face o pauză şi se strâmbă. Nu e proastă. Ştie că am inamici.

— Ei bine, în afară de, ştii tu, oamenii care te urăsc cu adevărat, dar nu taică-tău.

— Dacă spui tu.

— Da, zice cu vocea gravă. Aşa că să nu mori. Îţi interzic. Trebuie să stai pe aici şi să îmbătrâneşti.

Aştept replica, imediat ce spune asta. Ca de obicei, nu mă dezamăgeşte.

— Mă rog... să îmbătrâneşti mai mult. Deja eşti cam bătrân.

Zâmbesc şi desfac portocala, iau o felie şi o mănânc. E dulce şi zemoasă. Poţi să găseşti portocale în orice magazin, dar nu se compară cu una culeasă direct dintr-un pom din Florida.

— Nu ştiam că avem portocale, spune Karissa, cu ochii la mine. La naiba, nu ştiam nici măcar că-ţi *plac* portocalele.

Scanned with CamScanner

— Îmi plac, dar n-avem, spun și mai iau o felie pe care i-o întind. Am luat-o de-afară.

Nu ezită să-mi ia felia din mână, pe care o mănâncă repede înainte să-mi mai ceară una. Mă rog, să-mi facă semn că mai vrea una, din moment ce știe că-i dau. Nu trebuie să ceară. Împart ce-a mai rămas în jumătate și îi dau ei una, apoi îmi îndrept din nou atenția la film.

Nu mai sunt atent la ea.

De-aia mă prinde pe nepregătite când își aruncă pe jos ce i-a mai rămas din portocală și sare de pe canapea, lovindu-mă din greșeală în drumul ei spre ușă. Tresar și mă întorc spre ea, dar a dispărut.

A ieșit iute din cameră. Aleargă.

Nu sunt genul care să cadă în capcana mentalității de turmă, însă fără să stau pe gânduri, mă ridic și-o urmez. A urcat pe scări și a trecut de hol. O prind din urmă în baie.

Ușa e deschisă, iar ea stă în genunchi aplecată deasupra toaletei, vomitând. Panica îmi cuprinde corpul. E o senzație rară. Mă face să-mi fie rău.

Asta e tot, nu?

Mă uit la mâna mea, la rămășițele portocalei. *Nenorocitul.* Ar fi trebuit să știu că nu e bine să mănânc ceva de la el. Nici nu mi-a trecut prin cap că n-ar fi sigur.

M-am înmuiat. Prea tare. Asta nu-mi stă-n fire.

Idiotul ăsta prietenos și plin de defecte care am devenit nu se compară cu bărbatul puternic și plin de voință care m-am lăudat întotdeauna că sunt. Bărbatul ăla nu ar fi luat bomboane de la străini și nu le-ar fi *mâncat* ca și cum n-ar avea niciun motiv să se îngrijoreze. Acel bărbat știa ce înseamnă să fii moale.

Arunc la gunoi ce-a mai rămas din fruct și mă așez lângă Karissa, cu mâna pe spatele ei. Pare că deja a dat afară tot și acum doar stă acolo, rezemată de toaletă, cu

Scanned with CamScanner

capul în jos, de parcă se pregătește să tragă un pui de somn.

Încerc din răsputeri să nu mă las afectat de asta.

Am dezinfectat vasul cu puțin timp în urmă, într-o noapte, când nu puteam dormi. Totuși... mă piș în chestia aia.

— Karissa, scumpo..., încep cu o voce joasă, încercând să n-o alarmez. Vorbește cu mine.

Își întoarce capul și își deschide ochii.

— Cred că m-am îmbolnăvit de ceva.

— Ce te face să crezi asta?

I se schimbă fața când o întreb.

— În afară de faptul că sunt pe jumătate în toaletă?

— În afară de asta.

— M-am simțit aiurea toată ziua. Mi-a fost greață, m-am simțit epuizată. Mă simt aproape mahmură, dar n-am băut nimic azi-noapte, deci...

— Deci te-ai îmbolnăvit de ceva.

— Da.

O mângâi pe spate, apoi mă ridic și îi întind mâna. Mă lasă s-o ajut să se ridice și nu mă contrazice când o ridic complet în picioare și o car până în dormitor. Da, probabil că s-a îmbolnăvit de ceva, dacă n-a depus absolut niciun efort să mi se împotrivească.

O așez în pat și îmi trec mâna peste fruntea ei. E caldă, dar nu fierbinte.

— Ce zici de niște supă?

— Comanzi ceva?

— Nu, o să gătesc.

— Dar n-avem supă instant.

— N-am nevoie. Știu să fac supă de la zero.

Se uită la mine neîncrezătoare, apoi își dă la o parte pătura cu care tocmai am învelit-o.

Scanned with CamScanner

— Dacă gătești, mă uit.

Râzând, încerc s-o forțez să se așeze din nou în pat și îi pun din nou pătura peste ea.

— Relaxează-te. Poți să te uiți altă dată. Acum, trebuie s-o iei ușor.

Se bosumflă, dar nu se împotrivește și rămâne acolo. Eu îmi pun telefonul la încărcat pe noptiera de lângă pat și ies din cameră.

Killer stă pe hol, între dormitor și scări, și mă urmărește. Mârâie puțin când trec pe lângă el, dar îl ignor și mă duc jos.

Cămara e plină de ingrediente, mulțumită dorinței nestăvilite a Karissei de a învăța să gătească orice vede la televizor. Vreau să-i fac supa italienească de pui a mamei, așa că scot tot ce-mi amintesc că folosea ea când eram copil, dar mai am câteva lapsusuri, deci trebuie să și improvizez puțin.

Sau, mai degrabă, mai mult. A trecut ceva timp de când nu mi-a mai făcut mama supă.

Petrec ceva timp pregătind totul și las la fiert pe aragaz. Apoi mă întorc în birou, de data asta, singur. Se aude genericul filmului *Nașul*. Iau din nou telecomanda și schimb canalele, dar mă opresc o secundă la postul de știri, unde tocmai se dă un reportaj despre un magazinaș din Hell's Kitchen care a explodat și a distrus totodată jumătate din blocul de deasupra lui.

Ei o numesc scurgere de gaze, dar eu știu ce e de fapt. Pentru că știu magazinașul acela. Și apartamentele de deasupra.

Tocmai am fost acolo, la Armando, și l-am amenințat ca să-mi ofere informații.

Mă uit la reportajul de la fața locului, abia ascultând ceea ce spune reportera, dar prind câteva cuvinte, ultimele

Scanned with CamScanner

fraze ale ştirii ei. O maşină neagră, fără număr de înmatriculare, a fost văzută pe lângă magazin. Mă întreb de ce.

Opresc televizorul şi stau în linişte câteva clipe, reflectând.

N-am oferit nume, dar nu m-ar surprinde dacă Lorenzo şi-a dat seama. Dacă şi-a dat seama de unde am făcut rost de informaţie şi a decis să scape de sursă.

E posibil ca eu să-l fi ucis neintenţionat pe Armando în după-amiaza asta. Şi se poate să-l fi ajutat pe Lorenzo să scape basma curată.

Când se termină supa, duc un bol sus şi o găsesc pe Karissa în pat, jucându-se pe telefon. Telefonul *meu*.

Mă opresc brusc în prag. Nu că am ceva de ascuns faţă de ea. Încerc să n-am secrete. Dacă vrea să ştie, îi spun. Totuşi instinctul meu este să mă burzuluiesc.

— Ce faci?

Se uită la mine, zâmbeşte şi lasă telefonul jos. Nu pare alarmată, ca şi cum n-a fost prinsă făcând ceva ce n-ar fi trebuit.

— Îţi schimbam tonul de apel cu altul care te reprezintă mai bine.

— Alte formaţii de băieţi?

— Se pune dacă sunt băieţi în formaţie?

— Sunt destul de sigur că asta e definiţia, da.

— Atunci da, spune ea în timp ce-i dau supa. Dar hei, măcar nu e tot Bieber.

— Slavă Domnului, zic şi îi iau telefonul pe care-l pun din nou la încărcat. N-aş vrea să divorţez de tine.

— Ai *divorţa* de mine?

— Sau şi mai rău!

Scanned with CamScanner

Capitolul treisprezece

Karissa

— Domnişoară Vitale, putem vorbi puţin?

Încă mi se pare ciudat să fiu strigată aşa. Atât de ciudat, că uneori nici nu răspund, pentru că nu mă prind că pe mine mă strigă, până nu insistă.

— Domnişoară Vitale?

Mă opresc din strâns lucrurile şi îmi ridic privirea. Îl zăresc pe Rowan la capătul rândului, lângă banca mea. Majoritatea colegilor mei deja au plecat, dar eu întârzii puţin azi.

Ca o idioată, am adormit la curs. Am dormit pe parcursul întregului curs şi l-am pierdut pe tot. Îmi amintesc că m-am aşezat şi... ei bine, iată-mă, o oră mai târziu, gata să plec din nou.

Ups.

Îmi dreg vocea.

— E „doamnă".

Asta-l ia prin surprindere.

— Poftim?

— Există un domn Vitale, deci eu nu sunt domnişoară.

— O, eşti căsătorită.

Scanned with CamScanner

— Da.

Pare sincer surprins de acest detaliu. Probabil că nu mi-a citit fișa de student.

Slavă Domnului.

— Ei bine, doamnă Vitale, speram să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Vreau să îl refuz, fiindcă o discuție cu mine presupune ca eu să-i răspund, iar având în vedere cum a decurs ultima mea discuție cu un profesor în sala asta, ei bine, am să îndrăznesc să spun că o conversație cu mine probabil nu e o decizie înțeleaptă. Încă un lucru pe care l-ar fi știut dacă mi-ar fi citit fișa. Dar cum pot să-i explic asta fără să-i divulg nimic?

Nu știu. Nu pot.

Așa că doar ridic din umeri și continui să-mi strâng lucrurile. Dacă vrea într-adevăr să vorbească cu mine, n-am cum să-l opresc.

— Doar voiam să-ți spun că ți-am notat lucrarea despre Napoleon.

Exclam mirată. Îmi pun ghiozdanul în spate și mă uit la profesor, cu un sentiment ciudat de déjà-vu legat de această conversație.

— Să ghicesc... E lipsită de imaginație? Mediocră? *Pretențioasă?*

Profesorul Santino mereu spunea asta despre eseurile mele.

Se încruntă și scoate lucrarea dintr-o mapă, apoi mi-o întinde.

— De fapt, mi s-a părut că aduce într-adevăr ceva nou.

Cuvintele lui mă șochează. Îi iau lucrarea din mână și mă uit la ea, la nota 10 scrisă în susul paginii.

Uau.

Scanned with CamScanner

– Mulțumesc. Nu eram sigură...

– Majoritatea oamenilor au interpretat tema în sens literal, spune el, intuind ce voiam să spun. Dar tu ai explorat conceptul mai în profunzime și e de apreciat. Știu că istoria, pentru majoritatea oamenilor, este plictisitoare, așa că e reconfortant să văd un student care chiar încearcă să analizeze lucrurile. Așa învățăm din istorie, ca să n-o repetăm... dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Da... Mulțumesc din nou.

Știu exact ce vrea să spună. Îmi zâmbește cu căldură.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc.

– Ei bine... cu plăcere, îi răspund chicotind și dau să plec.

El mă însoțește.

– Nu prea mă pricep la scris eseuri analitice. Cumva, mi-am sabotat primul curs de filozofie din cauza asta.

– Cursul lui Daniel Santino?

– Ăăă... Da, exact.

– Nu l-am întâlnit pe tip, dar am auzit că putea fi destul de dificil.

Dificil. Ce subestimare.

– N-am fost chiar studenta lui favorită, îi spun în timp ce ieșim din clasă. Am avut niște probleme, deci probabil că și ele au avut ceva de-a face cu asta.

– Probabil. Pentru că mă îndoiesc că eseurile au fost cele care te-au tras la fund, mai ales dacă au semănat cu *ăsta*.

Se întinde și arată hârtia pe care-o țin, îmi afișează încă un zâmbet, apoi se îndepărtează. Eu rămân în fața clădirii, uitându-mă după el.

Ciudat.

Scanned with CamScanner

— Prieten de-al tău?

Tresar la auzul vocii neașteptate din spatele meu... *chiar* din spatele meu. Atât de aproape, că îi simt căldura respirației pe ceafă. Mă răsucesc și dau de Naz.

— O, hei! Ce faci aici?

— Am venit să te văd, zice el cu ton normal, arătând spre stradă, în direcția în care a plecat Rowan, și repetând întrebarea: Prieten de-al tău?

— De fapt, Rowan este profesorul meu de istorie.

— Hm. Te tutuiești cu profesorii? Și cam ce voia *Rowan*?

— Doar îmi spunea ce crede despre lucrarea mea.

I-o flutur în față și îi arăt nota mare de 10 care se vede pe ea. Naz mi-o ia din mână și o parcurge repede.

— Ai scris tot ce-am spus.

— Da, zic fără nicio rușine.

Râde și mi-o dă înapoi.

— E bine de știut că încă mă pricep.

Îmi dau jos rucsacul, îndoi lucrarea și o pun în el. Încerc să-mi arunc din nou în spate rucsacul, dar Naz mi-l prinde și mi-l ia.

— Pot să-mi car singură chestiile, să știi.

— Prostii.

Prostii.

Ăsta e răspunsul lui. Aproape mă simt ofensată.

Mă întind spre el și-mi iau din nou rucsacul, ignorându-l.

Prostii, pe dracu'.

Râde din nou, mă apucă de braț și mă trage spre el.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine.

Scanned with CamScanner

Îmi dau ochii peste cap. Mă simțeam cam amețită mai devreme și încă mi se pare că aș putea dormi un an întreg, dar măcar n-am vomitat toată ziua.

— Păi și mai ai cursuri în după-amiaza asta?

— Mate... engleză...

Mă uit la el suspicioasă. Îmi cunoaște orarul. L-a învățat înaintea mea.

— De ce?

— Mă gândeam că am putea face ceva în după-amiaza asta, zice el, dacă nu ești prea ocupată.

Sunt în egală măsură flatată și suspicioasă. Îmi place la nebunie că vrea să petreacă timp cu mine, dar nu sunt fraieră. Știu când Naz pune ceva la cale. Am suficientă experiență cât să-mi dau seama.

— Nu sunt niciodată prea ocupată pentru tine. Vrei să luăm prânzul sau ceva? Să pierdem timpul? Poate să ne plimbăm puțin?

— O plimbare e perfectă.

Da, clar pune ceva la cale.

Noi nu ne plimbăm.

Îi fac semn peste stradă, spre parcul Washington Square, de la colțul școlii. E un loc la fel de bun ca oricare altul unde să ne plimbăm. Naz mă ia de mână, iar gestul mă surprinde, deși probabil că n-ar trebui. Suntem căsătoriți, pentru numele lui Dumnezeu, totuși... îmi taie respirația cu astfel de gesturi mici.

În parc e aglomerat, ca de obicei, la ora asta, pe măsură ce studenții vin și pleacă de la cursuri. Găsim o bancă goală lângă intrare și ne așezăm pe ea. Îmi pun rucsacul la picioare și îi dau un șut într-o parte, departe de Naz, ca să nu-i vină iar vreo idee strălucită să-l care.

Are suficientă grijă de mine deja.

— Te-ai mai gândit?

Scanned with CamScanner

Întrebarea mă ia prin surprindere.

Nu sunt sigură la ce se referă.

— La ce să mă mai gândesc?

— La mutarea din New York.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Dacă m-am gândit la mutare? Desigur. Mă gândesc la asta cel puțin o dată pe zi, uneori chiar mai mult. Dar m-am hotărât dacă vreau sau nu să plec? Ei bine, nu sunt sigură...

Aici, mă bântuie amintirile. De fiecare dată când cotesc pe o stradă, îmi amintesc pe loc tot ce s-a întâmplat, lucrurile pe care le-a făcut el, lucrurile pe care le-am provocat eu. Știu că nu sunt toate din vina mea, nicidecum, dar nu sunt nevinovată. *Tăcerea implică consimțământ.* Am auzit asta de prea multe ori. Dacă nu vorbești despre ceva, lași să se întâmple. *Consimțământ.* Dacă locuim aici, n-avem nicio șansă să o luăm de la capăt. Suntem însemnați cu markerul permanent. Nu ne putem șterge urmele... nu în New York.

Dar să plecăm într-adevăr de-aici presupune să las în urmă singurul loc pe care l-am considerat vreodată *acasă*. Înseamnă să renunț la oamenii de care-mi pasă, la cea mai bună prietenă a mea, la tatăl lui Naz. Sunt pregătită pentru asta? Înseamnă să renunț la toate amintirile frumoase pe care le am, împreună cu cele rele. Pentru că, așa e, am multe amintiri nasoale... dar sunt și multe atât de frumoase.

— Oo! exclamă el după o pauză. Să iau tăcerea ca pe un refuz?

— Nu știu. Doar că... nu-i o greșeală? Nu vreau să pară că fugim de problemele noastre, fiindcă într-un final o să ne prindă din urmă atunci când ne vom opri, înțelegi?

— Da, înțeleg.

Scanned with CamScanner

— Îmi doresc pur și simplu să primesc vreun fel de semn de la cineva, ca să știu care e mișcarea corectă.

— Mișcarea corectă, Karissa, este orice îți dorești tu. Nu există decizie greșită.

Vreau să cred asta. Dar nu se simte așa.

— Nu știu, zic. Nu știu ce vreau. Sunt fericită aici, dar mă întreb dacă nu cumva aș fi mai fericită în altă parte.

Nu spune nimic. Iar eu nu știu la ce se gândește. Mi-aș dori să ia el decizia asta. Dar el mi-o pune mie în cârcă și e multă presiune, pentru că, în ciuda spuselor lui, mă tem că s-ar putea să fie o decizie greșită.

Și după cum mă cunosc pe mine? Eu aș fi cea care ar lua-o.

— Hei! Alo!

Vocea lui Melody este de neconfundat. Până să ridic privirea, ea deja e lângă mine, târând un Leo timid după ea și ținându-l de mână atât de strâns, încât unghiile ei îi intră în piele. Nu se împotrivește, dar nu pare nici prea entuziasmat, din vreun motiv sau altul.

— Domnișoară Carmichael, spune Naz relaxat. Mă bucur să te văd din nou.

— Și eu, răspunde ea și îi aruncă o privire rapidă. Plin de stil, ca-ntotdeauna, văd.

Naz își privește ținuta, ușor încruntat, ca și când n-ar ști la ce naiba se referă ea.

— Hei, Mel! mă bag eu în discuție, ca să-l scap de conversație.

Dacă o întreabă, o să-l bage și mai rău în ceață.

— Ce puneți la cale?

— Ne duceam să luăm prânzul, spune ea. O, de ce nu veniți cu noi? Ar fi minunat, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Încep să formulez un refuz, în timp ce Leo își trece, agitat, mâna liberă peste ceafă, dar intervine Naz:

— Cred că e o idee minunată.

Ăăă... OK.

Nu e răspunsul la care mă așteptam, mai ales după conversația pe care am avut-o despre posibilitatea ca el să-și facă prieteni. Se uită la mine și ridică sprâncenele, așteptându-mi confirmarea. Ridic din umeri pentru că, sincer, cine sunt eu să refuz în momentul ăsta? El deja a spus da.

— Sigur, zic. Unde mergem?

Melody se întoarce spre Leo, zâmbind mândră, știind că a obținut o victorie uriașă când l-a făcut pe Naz să fie de acord.

— Unde?

El ezită și se uită de la mine la Melody, fără să-i întâlnească deloc privirea lui Naz.

— Unde vrei tu să mănânci, iubire.

— Știu eu un loc, zice Naz și se ridică în picioare.

Stă chiar în fața lui Leo, la doar câțiva metri de el. Își aranjează ușor cravata, fără să-și dezlipească privirea de el. Leo încă nu se uită la Naz, dar e conștient că e privit, după felul în care se agită și o trage pe Melody mai aproape, încercând să pară normal. Frate... e dat peste cap.

Naz spune că nu sunt o persoană intuitivă, că nu mă pricep să citesc oamenii, dar îmi e evident până și mie că Leo nu se simte confortabil prin preajma soțului meu.

— Restaurantul tatălui tău? întreb, plină de speranță.

Nu l-am mai văzut pe Giuseppe de la incident. Mi-e dor de el. Mi-ar plăcea să-l văd din nou.

Naz râde.

Scanned with CamScanner

— Nu, pizzeria din Brooklyn.

— O, ăă...

Mă uit la Melody, să văd cum reacționează, știind că am mai fost acolo cu Paul, dar ea doar ridică din umeri, ca și când nu-i pasă deloc.

— Mie îmi sună bine, spune ea și se uită la Leo, să-i vadă reacția, dar el nu scoate o vorbă.

Nicio obiecție. Nicio confirmare. *Nimic.*

— Minunat, spune Naz și-și bagă mâinile în buzunare, după chei. Conduc eu.

Atunci văd panica din ochii lui Leo. Culoarea din obraji îi dispare în timp ce clatină repede din cap, trăgând-o pe Melody de mână, atunci când ea încearcă să se îndepărteze.

— Mai bine ne întâlnim acolo.

Naz ridică din sprânceană.

— Prostii, mașina mea e chiar aici.

— Da, dar, știi tu..., se bâlbâie Leo, căutând un pretext să nu se urce în mașină. Doar că...

— Haide! spune Melody. O să ajungem mai repede dacă mergem cu ei. Și, de fapt, nu prea am chef de metrou azi.

— Dar...

Leo se oprește și trage adânc aer în piept, apoi renunță și zice:

— Bine.

Naz nu pare ofensat de ezitarea băiatului. Dar cred că înțeleg. El este intimidant. Și pe mine mă mai intimidează uneori.

Mercedesul este parcat la mai puțin de o stradă distanță. Ne urcăm, iar Naz pornește mașina, care încuie automat ușile. Îmi ațintesc privirea asupra oglinzii

Scanned with CamScanner

laterale, iar cu coada ochiului îl văd pe Leo cum tresare pe bancheta din spate, cu ochii la uşă. Parcă ar vrea să sară, parcă deja se gândeşte cum să se arunce şi să se rostogolească în mijlocul străzii, când Naz intră în trafic.

Însă Melody pare să nu bage de seamă.

Când ajungem la primul semafor, Naz se întinde şi-şi aranjează oglinda retrovizoare astfel încât să poată vedea scaunele din spate. Melody vorbeşte întruna. N-am mai văzut-o de mult aşa lipsită de griji.... Leo, pe de altă parte, pare complet încordat.

Tot drumul către Brooklyn, Naz îşi mută privirea de la drum la oglinda retrovizoare. Eu încerc să-i fac pe plac prietenei mele şi să vorbesc cu ea, dar atenţia mea e concentrată asupra *lui*.

Un sentiment ciudat mi se strecoară în piept. Încep să cred că asta a fost o idee proastă. O idee teribil de proastă.

Şi sunt absolut sigură de asta când ajungem la pizzerie şi Naz, ca de obicei, primeşte imediat o masă. O urmăm pe ospătăriţă până la măsuţa rotundă din spate, izolată de ceilalţi clienţi. Naz îmi trage scaunul şi-l priveşte pe Leo, care face acelaşi lucru pentru Melody.

— O sticlă din cel mai bun vin pe care-l aveţi, îi spune Naz femeii.

Ea o aduce repede, urmată de proprietarul restaurantului. Andretti cred că-l cheamă. Se apropie de masă cu un zâmbet larg pe faţă, întâmpinându-l pe Naz aşa cum Giuseppe întâmpină, ei bine... pe toată lumea *în afară* de Naz.

— A, Vitale! exclamă bărbatul, rânjind în timp ce-l strânge pe Naz cu afecţiune de braţ. *Che piacere vederti!*

Naz răspunde ceva ce nu înţeleg, apoi ei vorbesc cam un minut în italiană, cât ospătăriţa deschide sticla de vin. Ascult, chiar dacă nu am absolut nicio idee ce spune

Scanned with CamScanner

oricare dintre ei și mă îmbujorez când amândoi se uită la mine.

– *Ciao, bella,* mă salută proprietarul și mă prinde de mână, apoi mă sărută pe podul palmei. *Come stai,* ăăă... domnișoară specială?

– Karissa, completează Naz. Numele ei e Karissa.

– Karissa, repetă bărbatul, ridicând din sprâncene în timp ce așteaptă să-i răspund la orice m-o fi întrebat.

– Ăăă... Hei, spun și îmi trag mâna.

N-am nicio idee ce-ar trebui să zic.

– Te-a întrebat ce faci, intervine Naz, turnându-și niște vin în pahar.

– A, sunt bine. Foarte bine, chiar. Minunat.

Bărbatul mijește ochii și începe să turuie o mulțime de cuvinte în italiană. Mă holbez la el în timp ce gesticulează puternic din mâini spre mine, apoi ridică din nou sprâncenele, de parcă ar aștepta iar un răspuns la orice întrebare o fi pus.

– Zice că minți, intervine iar Naz, turnând puțin vin și în celelalte trei pahare. Spune că arăți... cum să spun asta politicos? Epuizată.

– Super, mormăi. Spune-i că-i mulțumesc pentru compliment. Apreciez.

Înainte să-i mulțumească Naz, bărbatul continuă și spune ceva ce-l face pe Naz să se înece din senin. Tușește și râde, după care clatină din cap.

– Nu, nu... doar că n-a fost în apele ei.

Bărbatul mă privește preț de o clipă, apoi ridică din umeri și se îndreaptă spre Melody. O întâmpină afectuos în italiană și ii ia și ei mâna și o sărută, după care își oprește privirea asupra lui Leo. Schimbarea de comportament a bărbatului este extrem de subtilă.

Scanned with CamScanner

Nu-i spune nimic. Niciun „salut". Niciun „mă bucur să te văd".

Nimic.

În schimb, se întoarce spre Naz şi îi şopteşte ceva ce nu aud. Oricum, nu c-aş fi înţeles, dar bărbatul încearcă în mod intenţionat să nu fie auzit. Naz aprobă din cap, iar proprietarul îi strânge din nou braţul, apoi pleacă, pur şi simplu.

— Spune-mi ceva, Leo, zice Naz, ridicându-şi paharul de vin şi învârtind lichidul roşu înainte să ia o gură. Vorbeşti fluent sau doar ştii un pic?

Leo se uită la el şi îi întâlneşte privirea pentru prima dată.

— Poftim?

— *Mi avete sentito,* răspunde Naz, răstit. *Tu parli italiano.*

Leo ezită puţin, apoi se poticneşte:

— Doar puţin.

Naz dă din cap, ca şi cum nu e surprins de răspuns, dar eu sunt. Ştiu prea bine unde se îndreaptă conversaţia asta şi să fiu a naibii... Leo vorbeşte italiană?

Mă uit la Melody. Pare la fel de surprinsă ca mine.

— Ştii italiană?

Leo se uită la ea, îmbujorat, de parcă îi e ruşine să aibă această conversaţie.

— Puţin... chestii de bază, bănuiesc, dar nu mai mult de-atât.

— Uau! exclamă Melody şi se apleacă spre el. Spune-mi ceva murdar.

Râd, la fel şi Naz, dar Leo doar se îmbujorează mai tare.

Scanned with CamScanner

— Bea, îl îndeamnă Naz și îi întinde lui Leo paharul de vin. Probabil o să ai nevoie, cu fata asta.

Melody își dă ochii peste cap, își ia paharul și-l dă băutura pe gât, apoi mai cere. Naz se conformează, îi mai toarnă niște vin în pahar, după aceea pune sticla în mijlocul mesei și îi spune să se servească ea cât vrea.

E ciudat să-l văd așa de... amabil.

E amabil cu mine, sigur. Pe mine mă răsfață. Și întotdeauna a tolerat-o pe Melody, până la un punct, de dragul meu. Dar acum, e politicos, ca și cum chiar încearcă să-și facă prieteni. Încearcă.

Comandăm toți mâncare. Ei beau vin.

Eu iau o gură, dar e prea amar pentru papilele mele gustative și nu prea-mi place, orice-ar fi. Așa că, în schimb, beau apă și mă uit la ei cum se relaxează, cum scapă Leo de încordare, însă observ că totuși încearcă să nu se uite la soțul meu.

— Spune-mi, Leo, zice Naz când vine mâncarea. Ai vreun scop pentru viitor?

Scop.

Pentru viitor.

E un interviu de job?

— Ăăă... de fapt, nu sunt foarte sigur. Încă încerc să mă obișnuiesc cu orașul, răspunde Leo. E atât de haotic, față de locul unde am crescut eu.

Naz nu întreabă unde și începe să-l interogheze mai mult despre viitor, dar mă bag în discuție. Să zicem că sunt curioasă.

— Unde ai crescut?

Leo se uită la mine și ezită.

— Florida.

— Unde în Florida?

Scanned with CamScanner

Nu răspunde, dar intervine Melody, cu vocea piţigăiată de entuziasm.

— O, Doamne, nu pot să cred că am uitat să-ţi spun... e din Kissimmee! Nu că e ciudat? Kissimmee..., zice ea şi arată spre mine. Kissimmee!

Sentimentul acela bizar din maşină mă cuprinde din nou. Mă uit la Naz, dar el nu reacţionează. Nu pare deloc surprins, de parcă ştia deja toate astea.

Probabil ştie.

Până la urmă, ştia cine sunt eu chiar înainte să-mi dau eu seama, aşa că de ce n-ar afla povestea de viaţă a lui Leo în secunda în care li s-a făcut cunoştinţă?

— Ce nebunie, zic. Ce lume mică.

Naz îşi trece braţul în jurul meu.

— Într-adevăr, e mică.

Prânzul e ciudat, pentru că Naz îi adresează întrebări lui Leo, una după alta. Despre familia lui (un frate, fără părinţi... orfan încă de mic). Despre muncă (momentan, spală vasele la Paragone... fratele lui ştia un tip care ştia un tip care i-a făcut rost de slujbă). Unde locuieşte (stă într-o casă în Bensonhurst cu familia lui).

Mai are să-l întrebe: „Care sunt intenţiile tale cu această femeie?" Deşi, bine, eu aş cam vrea să ştiu, aşa că mi-aş dori să-i pună întrebarea.

Leo ia totul în piept cu dârzenie. Sau, mai bine zis, tolerează situaţia. Nu pare fericit că e interogat, dar răspunde la toate întrebările.

Mănânc câteva felii de pizza pentru că, aparent, mi-a revenit apetitul, iar ei trei termină sticla de vin. Melody şi Leo vorbesc cu voci joase, iar Naz se relaxează în scaun, după ce nu s-a atins deloc de mâncare.

— Mi-e ruşine, infractoareo, spune el şi îmi ia paharul de vin de pe masă. Laşi vinul ăsta să se strice.

Scanned with CamScanner

— Atunci, bea-l tu. Pe bune... ar trebui să-l bei. Probabil costă cam cât taxa mea la facultate.

Zâmbește și ia o gură din paharul meu.

— Nu chiar.

— Uf, nici să nu-mi spui. Știi, sunt oameni care mor de foame în America, oameni care n-au apă potabilă, care abia dacă au încălzire în casă. Sunt oameni în nenorocitul de New York care mor de frig pentru că nu-și permit haine.

— Poate ar trebui să le dăm pe-ale tale, spune el, în glumă, cu mâna alunecându-i pe pieptul meu și cu degetele mângâindu-mă sub tricou, pe lângă sutien. O să te încălzesc eu, dacă e nevoie.

Îi dau o palmă peste mână când începe să mă prindă de un sân.

— Iisuse, Naz, abține-te. Suntem în public.

— Credeam că așa îți place.

Dându-mi ochii peste cap, iau o înghițitură din paharul cu apă, încercând să ascund roșeața înfiorătoare care m-a cuprins. Melody își drege vocea chiar atunci și îl distrage pe Naz când se uită la ceas.

— Ar trebui să mergem. Suntem de ceva timp aici.

Naz încuviințează.

— Pot să vă duc eu înapoi în oraș.

— Nu-ți face griji, spune Melody și flutură din mână. Voi stați chiar peste stradă.

Mai degrabă, într-un cartier din apropiere.

— În plus, mergem puțin la Leo, așa că o să-l cheme pe fratele lui să ne ia în câteva minute. Nu-i nicio problemă.

Naz se holbează la ea, dar nu zice nimic.

Ceva-mi spune că, pentru el, dintr-un motiv sau altul, asta e o *problemă*.

Scanned with CamScanner

— Cât îți datorăm? întreabă Melody în timp ce se ridică.

— Nimic, răspunde Naz și ridică mâna ca să-l oprească pe Leo să-și scoată portofelul. Banii voștri nu înseamnă nimic pentru mine.

Mă aștept la o ceartă. Mă aștept ca acești doi bărbați să aibă un concurs de bărbăție pe nota de plată. În schimb, Leo ezită puțin, apoi își pune portofelul la loc și dă din cap.

— Ești un tip de treabă, Ignazio, spune Melody. Nu-mi pasă ce spune lumea.

Naz clipește de câteva ori. Își mișcă buzele neîncrezător mimând cuvintele *tip de treabă*.

Melody se ridică, iar Leo o urmează, dar Naz își întinde mâna și-l prinde pe Leo ușor de braț, oprindu-l. Se privesc lung în tăcere preț de o clipă... Clipă care pare că o să dureze o eternitate... Apoi Naz îi dă drumul la braț.

A dispărut atitudinea relaxată. Pentru prima dată după multă vreme, îl văd din nou pe Vitale.

— Trimite-i salutările mele fratelui tău, spune Naz, cu vocea aspră.

Leo își trage brațul și nu spune nimic, apoi se grăbește să plece și iese din pizzerie fără să răspundă. Casc gura uimită la Naz, care se relaxează din nou și soarbe din vinul din paharul meu.

Trimite-i salutările mele fratelui tău.

La dracu'.

— Am dreptate, nu-i așa? Aveam dreptate în legătură cu el. E un... știi tu... e ca tine.

— Nu e absolut deloc ca mine.

Nu știu dacă vorbește serios și ce să cred. Naz nu m-ar minți, dar e ceva în neregulă în toată situația asta.

— Promite-mi ceva, spune Naz.

Scanned with CamScanner

– Ce?

– Doar promite-mi că, orice am de zis, ai să mă asculți. Promite-mi că vei avea încredere în mine în privința asta.

Of.

– Promit.

– Stai departe de el.

Mă încrunt.

– Ce?

– Nu zic că nu poți fi prietenă cu Melody. Tot ce-ți cer este să stai departe de prietenul ei. Nu mai ieșim la întâlniri cu ei.

– De ce?

Îmi studiază chipul cu atenție, ca și cum ar urma alt test. Dar l-ar trece și pe-ăsta, la fel cum l-a trecut pe ultimul.

Mă cunoaște. Mai bine decât oricine.

– Pentru că nu vreau să fiu nevoit să-i mai omor încă un iubit.

Rămân tablou.

O spune atât de categoric, de parcă e, de fapt, o posibilitate. Și l-ar omorî din vina mea, fiindcă nu l-am ascultat.

– Dar...

Ridică mâna și îmi acoperă gura, ca să tac.

– Ai promis.

Îi dau mâna la o parte.

– Dar ai spus că nu e ca tine.

– Nu e. Însă asta nu înseamnă că e inofensiv, scumpo. Unii dintre cei mai periculoși oameni sunt

Scanned with CamScanner

periculoşi doar pentru ce reprezintă pentru alţii, nu pentru cine sunt ei.

Ca tine.

Nu pronunţă cuvintele astea, dar ştiu că le-a gândit. Sunt periculoasă din cauza lui Naz. El ar ucide pentru mine. Ar ucide din cauza mea. Ştiu c-ar face-o.

A mai făcut-o şi înainte.

Şi îmi spune acum că, dacă nu stau deoparte, s-ar putea să trebuiască s-o mai facă o dată.

Scanned with CamScanner

Capitolul paisprezece

Ignazio

Există o diferență între luptă și bătălie. O luptă este izolată, de obicei se termină la fel de repede cum începe. Dar o bătălie? O bătălie face o parte dintr-un război mai mare.

Bătăliile pot dura *pentru totdeauna*.

Lungi, epuizante, sângeroase și necruțătoare... genul de bătălie în mijlocul căreia ne aflăm noi chiar acum. Orașul arde și oamenii cad, pe măsură ce devastarea se răspândește în cartiere, atingând locurile pe care nu le infectase până acum.

Noul rege a decis că e timpul să ceară mai mult decât domeniul decăzut. Își dorește acele părți întunecate care nu-i aparțin. Își dorește întregul regat.

Problema este că majoritatea oamenilor nu par să observe. Își petrec zilele ca și când nimic nu s-a schimbat. Victimele abia dacă apar în ziare și sunt tratate ca incidente izolate, fără a fi măcar conectate.

Dar sunt. Toate însumează o situație de rahat. Una în care eu sunt prins fix la mijloc.

— Trebuie să dispară.

Genova stă în fața mea, în biroul din casa lui de cărămidă, pufăind frenetic dintr-un trabuc. Fumul cuprinde

Scanned with CamScanner

camera. Este încuiată, așa că n-are pe unde să iasă. Mă ustură ochii și mă doare pieptul la fiecare respirație. Simt cum fumul mi se strânge în plămâni și nici măcar nu sunt eu cel care fumează.

— Cine? întreb, fără să știu exact de ce mă aflu aici.

M-a rugat să ne întâlnim cât mai repede și mi-a spus că are ceva important de discutat cu mine.

— Tipul. Cicatrice.

Cicatrice.

— A lovit una dintre ascunzătoarele noastre săptămâna asta, continuă el. Mi-a furat un arsenal întreg. Mi-a ucis trei băieți!

Păcat, mă gândesc, dar n-o zic. Nu vreau să supăr un șef mai mult decât am făcut-o deja.

— Cu siguranță e perseverent, comentez eu.

Aș vrea să spun că sunt surprins. Dar nu sunt.

— E o sulă-n coastele mele, continuă Genova. E un gândac nenorocit, pe care vreau să-l strivesc! Trebuie să dispară, nu stau la discuții. Așa că trebuie să rezolvi asta pentru mine, așa cum ai spus.

Mă holbez la el.

— N-am spus niciodată că...

— Ai zis c-o să rezolvi problema.

— Am rezolvat-o.

— Da? Atunci de ce dracului mai respiră?

Bună întrebare.

— E șef acum, subliniez eu.

Dacă ceea ce-a spus Lorenzo este adevărat, că a fost chemat la o întâlnire cu familiile, atunci, fie că îi convine, fie că nu lui Genova, Lorenzo e unul dintre ei. E de neatins.

— Nu pot să ucid un șef fără permisiunea celorlalți.

Scanned with CamScanner

Am făcut-o înainte și-am scăpat basma curată. Nu o să am același noroc și a doua oară.

Mai sunt trei familii în oraș care-ar trebui să-și dea permisiunea înainte să mă pot atinge de un om în poziția lui. Există reguli nescrise, pentru care m-au iertat înainte. Nu pot să risc. Nu dacă vreau să nu mă implic.

— E un nimic, scuipă Genova și aruncă scrumul direct pe podea. E un nimeni! *Nimeni*! N-o să fie niciodată șef!

Nu știu dacă vorbește serios sau dacă e de vină doar furia, așa că dau din cap absent și sper că e de ajuns să mă lase în pace.

— Deci? întreabă el. O să rezolvi treaba asta pentru mine sau nu?

Sau nu.

— Nu mă bag. Ți-am spus deja.

Pufnește.

— Singura cale de scăpare din viața asta e într-o nenorocită de cutie. Ești în domeniu de când te știu. Doar pentru că i-ai aparținut lui Angelo...

— N-am aparținut nimănui, îl întrerup. Nu sunt un băiat de comitet, Genova. N-am depus niciodată jurământul. N-am spus niciodată cuvintele alea. Nu m-am jurat nimănui, niciodată.

— În afară de soția ta, nu? râde amar. Sau soțiile, bănuiesc. Lor le-ai făcut jurăminte, nu-i așa? Ele sunt suficient de bune pentru loialitatea ta, dar ce, niciunul dintre noi nu este?

Răstălmăcește lucrurile și încearcă să mă manipuleze.

— E altceva.

— În ceea ce mă privește, Vitale, e același lucru. E iubire, și respect, și familie. Îi juri unei femeiuști c-o s-o

Scanned with CamScanner

iubești pentru totdeauna, dar n-ai fost niciodată suficient de bărbat cât să depui un jurământ unei frății ca a noastre. După tot ce ți-a făcut Angelo, după tot ce-a pierdut... trebuie să recunosc, niciodată nu mi-a plăcut treaba aia.

Sesisez furia, resentimentul adânc pe care l-am suspectat întotdeauna. Le-am refuzat invitația sacră și, probabil, am fost singurul care a făcut asta vreodată.

Au trecut cu vederea refuzul pentru că sunt cine sunt.

Sau, mai degrabă, cine eram. Dar nu mai sunt acel om.

Nu mai sunt băiatul de aur al lui Angelo, cumnatul însetat de sânge și dornic să distrugă lumea. Am spus-o și înainte... nu există prieteni în domeniul ăsta. Ci doar oameni care au nevoie de tine, până când nu mai au. Ori ești de partea lor, ori le stai în cale, iar ultimul poziție în care ai vrea să te afli este în calea unui război.

Eu stau în mijlocul câmpului de luptă și nu am unde să fug.

Alege o echipă, urlă toată lumea. E un joc pe care n-am cum să-l câștig.

— Ce-ai face acum? întreabă el. Dacă te-aș ruga să fii unul dintre noi, să ne juri loialitate după atâția ani, ai refuza din nou familia?

— Nu sunt inamicul tău, îi spun, evitând răspunsul, pentru că nu i-ar plăcea deloc.

Nu mă voi alătura lor.

— Dar nu ești nici prietenul meu, nu dacă ne întorci spatele.

Se lasă tăcerea. Gărzile stau în colțurile camerei, în umbră, ne privesc și așteaptă, îl protejează pe bărbatul căruia i-au jurat loialitate, un bărbat pe care e evident că-l enervez prin faptul că refuz să mă alătur lor. Dar pur

Scanned with CamScanner

și simplu nu sunt ca ei, indiferent ce-au crezut. Nu sunt făcut să fiu soldat de stradă. N-am fost construit să urmez ordine. Nu mi-e teamă de un bărbat cu o armă. Sângele lui Giuseppe Vitale îmi curge prin vene. Oricât de mult nu i-ar plăcea lui, ăsta e un fapt de netăgăduit. Nu e nimic în ADN-ul meu care să mă facă să fiu ușor de manipulat... nimic care mă face să fiu una dintre maimuțele lui spălate pe creier.

— Îl știu, spun.

— Pe cine?

— Pe Cicatrice.

Mă uit la bărbat și aștept o reacție, să văd dacă știa asta. Expresia lui rămâne neschimbată. Nu sunt sigur dacă se pricepe foarte bine să-și ascundă surpriza sau dacă și el a cercetat și a făcut legăturile. N-are cum să fi fost atât de greu. Lorenzo se trage din familia Gambini, un Accardi l-a crescut, iar familia Accardi îi era loială lui Genova. Asta trebuie să doară. E personală treaba...

— Da, l-am cunoscut acum mult timp, continui. Și am văzut ceva în el, ceva ce-mi amintea de mine.

— De ce-mi spui treaba asta?

— Pentru că n-o să fie ușor să-l strivești, Genova, nu după ce l-am ajutat eu să devină monstrul care este.

Genova încuviințează. Nu e deloc surprins.

— De-aia îți cer ajutorul, Vitale.

Se apleacă spre mine și mai aruncă niște scrum pe podea.

— Alătură-te nouă. Ajută-ne. Hai să lăsăm în urmă animozitatea asta dintre noi și să ne acceptăm, în sfârșit, ca *prieteni*.

Mă uit la el un moment și mă gândesc cum să răspund, apoi rostesc:

— Eu n-am prieteni.

Scanned with CamScanner

E cineva la ușa din față.

De fapt, nu. Sunt două persoane – o femeie și o fetiță. Femeia este îmbrăcată într-un costum cu pantaloni și poartă tocuri. E înaltă și blondă, prea atrăgătoare să fie naturală. Fetița, care are, poate, șapte ani, trage după ea un cărucior roșu și poartă o vestă verde.

Cercetașă.

Sunt ușor de recunoscut.

Îmi parchez mașina pe alee și le văd că vorbesc cu Karissa. Ea stă cu ele pe verandă, cu ușa larg deschisă în spatele ei și cu Killer, care dă agitat din coadă prin curte, alergat de fetiță.

Nu mi-e clar de când sunt aici, dar bănuiesc că de ceva timp. Par să se simtă toate foarte bine.

Însă atunci când ies eu din mașină, asta se schimbă. Vizitatorii pleacă repede și se îndreaptă în cealaltă direcție, iar Killer devine defensiv.

Karissa se întoarce spre mine.

— Unde-ai fugit de dimineață?

E deja după-amiază, iar ea e încă în pijamale. Evident, n-a plecat nicăieri azi.

Hm.

— Tu n-aveai cursuri azi?

— Eu te-am întrebat prima.

— Am avut chestii de făcut.

— Ei bine, și eu, spune ea și gesticulează spre casă. Am avut de... dormit.

Râd și pășesc pe verandă, lângă ea. Privirea mi se îndreaptă spre stradă, în direcția în care s-au grăbit cele două persoane.

Scanned with CamScanner

— Deci, ai avut vizitatori azi?

— Ă, da... vindeau prăjituri. Am luat câteva cutii.

Dau din cap, trec pe lângă ea și pășesc în hol. Încremenesc. Cel puțin douăsprezece cutii de prăjituri sunt așezate frumos lângă ușa de la intrare.

— Câteva cutii, repet, în timp ce Karissa mi se alătură, chemându-l pe Killer înăuntru.

Apoi închide ușa.

— Da, adică aș fi luat mai multe, dar numai atâtea mai aveau.

— Mai multe? întreb neîncrezător. Le-ai cumpărat pe toate.

Trece pe lângă mine, ia cutia de deasupra și își dă ochii peste cap teatral, asigurându-se c-o văd. Deschide cutia și începe să se îndoape cu prăjituri cu unt de arahide, fără să ezite măcar.

— Știi, chestiile astea sunt niște mărfuri extrem de rare și le vând doar o dată pe an. Trebuie să facem stocuri de prăjituri din astea ca și când ar veni apocalipsa.

— Nu cred că sunt mare lucru.

— Haide, nu te face că tipii ăia din *Invazia zombi* n-ar fi fost de mii de ori mai fericiți dacă ar fi avut niște prăjiturele cu mentă.

— Cred că mai degrabă le-ar trebui dușuri, și haine curate, și poate ocazionala friptură.

— Ei bine, atunci sunt niște proști, spune ea, apoi ia încă o prăjitură și o flutură spre mine. Chestiile astea sunt cheia pentru supraviețuire. Ascultă-mă pe mine... Cercetașele sunt niște genii. Salvează lumea cu fiecare prăjiturică.

Apuc niște cutii și le duc în bucătărie, unde găsesc un dulap în care pot să le ascund. Karissa mă urmează cu restul cutiilor, dar nu se obosește să mă ajute să le pun în

Scanned with CamScanner

dulap. Își păzește cutia pe care-a deschis-o și o devorează în timp ce se așază cu fundul pe masa de lângă mine, apoi își leagănă picioarele.

— Mereu mi-am dorit să fiu Cercetașă. Pe bune, cred că doar pentru prăjiturile astea, totuși... e un motiv la fel de bun ca oricare altul.

— Și de ce nu te-ai dus?

— Nu m-a lăsat mama.

— Hm.

— Da, ceva cum că era prea periculos. Bănuiesc că ea credea că bau-bau m-ar fi găsit mai repede dacă aș fi purtat o vestă verde.

— Probabil c-ar fi făcut-o, zic eu, nesigur dacă sinceritatea mea o va face să se simtă mai bine în legătură cu asta. Ar fi fost o momeală.

— Deci, practic, tu spui că este vina *ta* că eu cumpăr compulsiv prăjituri.

Închid dulapul și mă uit la ea. O zice în glumă. Nu e nimic acuzator în tonul ei.

— Se pare că ești în toane bune azi.

— Da, mă simt mai bine. Cred că eram epuizată, știi? Din cauza facultății, a vieții de zi cu zi, a ta... am avut pur și simplu parte de mult stres.

— Ce drăguț din partea ta să mă incluzi și pe mine.

Mă lovește cu piciorul.

— Știi ce vreau să zic.

— Știu. Și mă bucur că te simți mai bine.

— Și eu. Și Cherry și Destiny au fost cireașa de pe tort cu prăjiturile lor.

Cherry. Destiny. Ce dracu'?

— Cherry și Destiny, repet eu.

Scanned with CamScanner

— Da, familia Montgomery. Locuiesc peste stradă. Cherry este casnică. Soțul ei, David, e bancher de investiții. Nu e tare? I-am spus că și tu faci toate chestiile astea.

— Toate ce chestii?

— Adică acțiuni, portofolii și chestii.

— Tu te gândești la un agent de bursă. Un bancher de investiții le ajută pe companii să primească o investiție.

— Tot un drac, spune ea și flutură din mână, apoi mai ia o prăjitură. Tot cu bani lucrează, nu? Tu știi despre *bani*.

— Deci ai vorbit despre mine?

— Desigur, spune ea, ca și cum nu e mare chestie. M-a întrebat cu ce se ocupă soțul meu.

— Și ce i-ai spus?

— Același lucru pe care mi l-ai spus și tu mie.

— Adică...?

— Liber profesionist.

Râd. *Liber profesionist*. Îmi amintesc că i-am spus asta. Era adevărat, deși inducea în eroare, recunosc. Am lăsat deoparte partea în care ceea ce făceam era ilegal.

Bănuiesc că și ea.

— Știi, soțul ei frecventează un club, spune ea. Unul din alea exclusiv pentru bărbați, fără dansatoare de striptease, la care obișnuiai și tu să mergi. Niște tipi bogați care beau alcool și au concursuri de bărbăție sau ceva, nu știu... orice se face în locurile alea. I-am spus că s-ar putea să fii interesat...

— Karissa... *oprește-te*.

Mă apropii de ea, îi iau capul în mâini și mă uit direct în ochii ei.

Scanned with CamScanner

— Te iubesc, dar să mă ierte Dumnezeu, următoarea persoană care îmi mai spune cum să-mi *fac prieteni* o să se trezească cu limba scoasă. M-ai înțeles?

Își închide gura.

— Nu sunt interesat să-mi pierd timpul cu bancheri de investiții, explic și îmi las mâinile în jos. Mai bine îmi petrec timpul cu tine.

Dă să spună ceva, dar până la urmă ridică din umeri și-și termină prăjitura. După aceea, închide cutia și se dă jos de pe masă.

— Uf, mor de foame... vrei să mergem în oraș să mâncăm ceva?

O prind de șolduri și o trag spre mine.

— Am avut o zi lungă și sunt obosit. De ce nu comandăm ceva, mai bine?

Mâinile îmi alunecă pe fundul ei în timp ce o strâng și mai tare în brațe. Îmi las capul în jos, iar buzele mele îi ating gâtul. Pielea ei e moale și caldă, puțin acrișoară.

— Putem să mâncăm împreună, apoi pot eu să... te mănânc.

O mușc ușor de claviculă, iar ea șuieră, apoi se îndepărtează de mine.

— Credeam că ești obosit.

— Nu sunt niciodată prea obosit pentru tine, scumpo.

Imediat ce-mi ies pe gură cuvintele, încep să casc.

— Of, oricât de bine ar suna, am o întâlnire mai târziu cu consilierul școlar, așa că n-am de ales, trebuie să merg în oraș.

Oftez și îi dau drumul.

— Nu poți să chiulești?

Scanned with CamScanner

— Mi-e teamă că nu. A venit momentul să-mi aleg, în sfârșit, o specializare.

Hm.

Nu sunt chiar surprins. Se duce la cursuri de ceva timp și intră în pană de timp. Dar n-a mai menționat asta până acum. De fapt, n-a adus deloc vorba despre subiect.

— Păi, și ce-ți alegi?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu.

— N-ai nicio idee?

Clatină din cap.

— În momentul ăsta, mă gândesc să fac un ala-bala-portocala.

Nu știu ce să-i spun. E indecisă de când o cunosc.

— N-ar trebui să faci ceva doar de dragul de a face *ceva*.

— Zice tipul care cu doar câteva săptămâni în urmă îmi spunea că are nevoie de un hobby, ca să aibă activitate.

Bănuiesc că m-a prins aici. Tot încerc să-mi dau seama care e pasiunea mea. Pentru că stilul ăsta de viață, lupta asta pentru supremație, nu mă interesează.

— Îmbracă-te și te duc eu în oraș, îi spun, gesticulând spre scări.

Se duce sus, în dormitor, iar eu mă îndrept spre birou, apoi mă așez pe canapea și aștept. Încă mă doare pieptul după vizita la Genova. Parcă plămânii mei sunt plini de cenușă. Zici că cineva a făcut niște găuri în mine și apoi mi-a dat foc.

Sunt destul de amețit. Mă uit la perete și derulez, în minte, conversația de azi dimineață, rumegând iar și iar ce

Scanned with CamScanner

mi-a spus. Mă înțeapă ochii. Îi închid și mă las pe spate, să-mi permit un moment de liniște în întuneric.

Liniște.

Liniște.

Tot ce vreau e niște *liniște*.

— Naz?

Deschid ochii când îmi aud numele și îi întâlnesc privirea Karissei. Stă în fața mea, deja îmbrăcată, cu părul aranjat și puțin machiaj pe față.

Mă ridic, gem și mă frec la ochi.

— Ai fost destul de rapidă.

— Ăăă, nu chiar... mi-a luat cam patruzeci și cinci de minute.

Mă uit la ea, confuz. Patruzeci și cinci de minute?

— Probabil am adormit.

Dau să mă ridic, dar îmi pune mâna pe piept și mă împinge înapoi pe canapea.

— De ce nu dormi, mai bine?

— Cum rămâne cu prânzul?

Pufnește.

— Pot să mă hrănesc singură.

— Ți-am zis că te duc în oraș.

— Pot să ajung și singură.

Aș contrazice-o, și aproape o fac, dar adevărul e că sunt epuizat și mi-ar prinde bine să mă odihnesc.

— Cheamă o mașină.

— Așa o să fac. O să mă uit în ambele sensuri înainte să traversez strada și n-am să iau niciodată dulciuri de la străini, chiar dacă e ciocolată.

O apuc și o trag spre mine, apoi o sărut.

— Ce fată cuminte ești!

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Karissa

Când deschid uşa restaurantului, mă întâmpină un sunet.

Un fluierat.

Se aude tare şi entuziast, de-a dreptul vesel, peste pălăvrăgeala obişnuită. Mă opresc să identific sursa, care se vede în spatele tejghelei lungi.

Giuseppe.

El feliază carnea, cu spatele la clienţi. E în lumea lui... o lume plină de curcubeie, soare şi orice altceva îi face pe oameni fericiţi.

Căţeluşi? Nu ştiu.

Fericirea pentru mine zilele astea înseamnă orgasme.

Au trecut săptămâni întregi de când am venit aici ultima oară, din ziua în care focurile de armă i-au stricat ploile bărbatului. Nu sunt sigură când a redeschis Giuseppe restaurantul, dar temerile mele că i-ar fi afectată afacerea au fost, evident, nefondate.

Locul este haotic.

Mesele sunt pline cu oameni care-şi iau prânzul, iar băiatul de la casa de marcat ajută clienţii, în timp ce

Scanned with CamScanner

comenzile se adună. Giuseppe nu pare deloc preocupat de asta, totuşi. Nu se grăbeşte în niciun fel.

Se bucură de haos. Casierul se uită la mine în timp ce mă apropii şi zâmbeşte călduros:

— Ca de obicei?

Am un fel *preferat*. Naz mi-ar ţine o prelegere despre asta.

— Sigur, zic şi scot nişte bani să plătesc.

Îi las restul ca bacşiş.

Există o singură măsuţă liberă, cu două locuri de-a lungul peretelui, de unde tocmai s-a ridicat cineva, lăsându-şi resturile acolo. O curăţ, aruncând gunoiul într-un coş din apropiere şi mă întorc să mă aşez, când un scaun este tras şi cineva se aşază pe el.

Absolut incredibil.

— Scuzaţi-mă, zic eu, apropiindu-mă de masă. Stăteam eu acolo.

Tipul se uită în sus şi am instantaneu o senzaţie oribilă. Pălesc. E greşit, ştiu, şi mă simt groaznic instantaneu, dar reacţionez fizic. Nu-l cunosc, nu l-am mai văzut niciodată, însă are o faţă unică. Chipul îi e străbătut pe o parte de o cicatrice oribilă, care-i trece chiar prin ochi. Culoarea acestuia este lăptoasă, tulbure, albastră ca un lac murdar. Parcă vede chiar prin mine.

O privire goală.

El îmi observă reacţia. *Uf, observă.* Îmi dau seama după expresia lui, după felul cum îşi strânge buzele într-o linie dură, subţire. E ca şi cum s-ar fi îmbărbătat în doar câteva secunde, ca şi cum s-ar fi oţelit din cauza reacţiei mele la faţa lui.

Doamne, ce naşpa sunt.

Sunt o persoană oribilă.

Scanned with CamScanner

— Scuze, spune el. Nu aveam unde altundeva să mă așez.

Își împinge cu greu scaunul înapoi, să se ridice în picioare, dar îl opresc și mă așez vizavi de el.

— Nu, stai, e perfect în regulă.

Încremenește și își ridică sprâncenele.

— Nu există niciun motiv pentru care să nu poți sta și tu aici, zic eu. Adică, n-am nevoie de acel scaun și ai dreptate... nu mai ai unde să stai. Deci, pe bune... ia loc.

Pare că încă se gândește dacă să plece sau nu și se holbează la mine în tăcere, cu o expresie de încordare, apoi se așază înapoi pe scaun.

Scotocesc prin geantă și scot un catalog vechi NYU. Probabil o să dureze până va fi gata comanda mea, așa că aș putea să parcurg din nou catalogul și să încerc să iau o decizie cu privire la viitorul meu.

— Deci, bănuiesc că ești studentă?

O spune liniștit, în timp ce se joacă cu ceasul de pe încheietura mâinii, plimbându-și degetele de-a lungul brățării metalice. Pare incredibil de scump, poate chiar un Rolex, dar tipul nu este exact îmbrăcat ca un om de afaceri bogat. Blugi și un tricou, cu o pereche de adidași albi în picioare. Aproape că ar putea fi student, doar că e un pic mai în vârstă decât mine.

Treizeci, poate chiar mai în vârstă... Nu știu. Nu-mi dau seama.

— Așa e.

— Ce studiezi?

— Nu sunt sigură. Am fost la tot felul de cursuri. De fapt, chiar ar trebui să-mi aleg o specializare peste două ore și încă n-am nicio idee ce vreau să fac.

Râde ușor, relaxat și aparent amuzat.

— Nu-i ușor să-ți decizi viitorul, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

— Nici pe departe, mormăi, răsfoind paginile catalogului. Însă niciodată nu m-am priceput să iau decizii, deci nimic nou sub soare. Doar că... bănuiesc că mi-e greu să-mi imaginez că fac un singur lucru pentru totdeauna.

— Asta fiindcă *pentru totdeauna* s-ar putea să fie foarte mult timp. Nimeni nu vrea să facă același lucru pentru totdeauna. Nimeni din cei pe care îi știu eu, oricum.

— Îmi fac griji. Îmi place să merg la școală și să învăț, dar nu sunt sigură încotro mă îndrept, iar dacă nu știu asta, mă tem că n-are rost, înțelegi?

Înțelege? Nici nu-l cunosc pe tipul ăsta și deja îi pun întrebări existențiale personale.

— Nu, întotdeauna are rost, spune el. Și ce dacă nu o faci pentru totdeauna? Ăsta e farmecul vieții... poți oricând să te răzgândești și să faci altceva în schimb. Așa că nu te gândi la *pentru totdeauna*. Gândește-te la ziua de azi. Astăzi ar putea fi singurul pentru totdeauna de care ai parte.

— Așa ți-ai ales tu specializarea?

— Ah, nu... n-am fost niciodată în această situație. N-am mers niciodată la facultate. Nici măcar n-am terminat liceul.

— Serios? De ce nu?

— Școala nu putea să mă învețe nimic din ce mi-aș fi dorit să știu. Am găsit un profesor mai bun în școala vieții. Am învățat cum să supraviețuiesc... cum să prosper... Și asta a contat pentru mine.

— Deci, cu ce te ocupi? Dacă nu te deranjează că te întreb...

— Am preluat afacerea familiei.

— Și care e, mai exact, afacerea familiei tale?

Scanned with CamScanner

Ezită, cu un zâmbet mic în colțul buzelor. Nu mi se pare că intenționează să-mi spună, dar după o clipă răspunde spune pur și simplu:

— Vegetale.

Vegetale.

Adică... agricultură?

— Deci, cultivi vegetale?

— Sigur. Mă rog, muncitorii o fac... Eu mai mult stau și mă bucur de roadele muncii lor, ca să zic așa. Nu mă aflu într-o poziție rea.

— Pun pariu, zic, întorcându-mă la catalogul meu. Din păcate, eu am niște lipsuri în ceea ce privește familia, așa că n-am avut norocul să moștenesc vreo afacere... sau orice altceva, de fapt... Deci sunt cam pe cont propriu.

Cu colțul ochiului, îi văd fața umbrită de confuzie.

— N-ai familie?

— Mă rog, am un soț, răspund, apoi îmi ridic mâna stângă și îi arăt inelul. Și am un socru. De fapt, el e proprietarul acestui restaurant. În rest, nimic... am avut o mamă, dar a murit acum mai bine de un an, iar tatăl meu, ei bine, el a fost o figură. Nu l-am cunoscut niciodată și oricum e mort acum, deci nu prea contează. Am auzit că ar avea o mamă care încă trăiește, dar sunt destul de sigură că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, având în vedere că ea n-a vrut să aibă nimic de-a face cu el.

— Și asta-i tot? Nu ai frați sau surori? Fără mătuși sau unchi? Fără verișori?

— Nu. Nu de care să știu, oricum. Adică, e greu de spus, având în vedere că până acum un an nici nu-mi cunoșteam numele de familie real.

— Cum de nu-ți știai propriul nume de familie?

— Poveste lungă. Dar se rezumă la faptul că părinții mei și-au schimbat numele.

Scanned with CamScanner

— Cum ar fi, protecţia martorilor sau ceva de genul?

— Sau ceva de genul, mormăi. După cum ziceam, poveste lungă, dar nu prea mai contează, din moment ce sunt o Vitale acum. Nu trebuie să-mi fac griji dacă am fost sau nu vreodată Rita. Oricum, familia înseamnă mai mult decât legăturile de sânge. Asta spune soţul meu.

Se holbează la mine. Şi se tot holbează. Şi încă se holbează.

Se uită la mine de parcă nu prea înţelege ce naiba tot zic şi, într-adevăr, nu pot să-l învinovăţesc. Este, cu siguranţă, o poveste complicată. Nici nu ştiu de ce m-am deranjat să-i povestesc atât de multe, de ce vorbesc, măcar, cu tipul ăsta, în afara faptului că mă simt prost pentru felul în care am reacţionat mai devreme.

Oare asta înseamnă că sunt o persoană şi mai rea pentru că stau lângă el doar din vinovăţie?

— Fascinant, zice şi întinde mâna spre mine. Eu sunt Lorenzo, apropo, şi tu eşti...?

Îi iau mâna şi o strâng.

— Karissa.

— Mă bucur să te cunosc, Karissa. Eşti cu siguranţă o fată interesantă.

Îşi retrage mâna şi se aşază înapoi pe scaun, jucându-se din nou cu ceasul, iar chiar atunci mâncarea îmi este, în cele din urmă, adusă. Băiatul pune tava în faţa mea şi-mi afişează un zâmbet mic, apoi pleacă să se ocupe de alţii. Mă uit la sendviş, cu stomacul ghiorţăind, după aceea la tipul vizavi de mine.

Sunt nehotărâtă preţ de o clipă, după care îmi spun *dă-o naibii* şi iau o muşcătură din sendviş. E nepoliticos să mănânci înainte ca toţi ceilalţi să fie serviţi, dar nu e ca şi cum am fi venit aici împreună. Doar împărţim o masă.

Scanned with CamScanner

Mâncarea este delicioasă, atât de delicioasă încât aproape că gem. Este un sendviș clasic italian, sigur, și poate îl găsești peste tot prin oraș, însă nimic nu se compară cu mâncarea de-aici. Giuseppe gătește cu dragoste, iar asta se simte mereu în bucatele lui.

Îl devorez imediat. N-au trecut nici măcar cinci minute și l-am și terminat. Lorenzo stă de partea cealaltă a mesei, fără să-mi acorde atenție, purtându-se ca și cum nici măcar nu mai sunt la masă cu el. Își scoate telefonul și începe să tasteze mesaje, sau e-mailuri, sau orice naiba or face oamenii care lucrează în agricultură pe telefoanele lor. Mă ridic, mă duc la coșul de gunoi să îmi arunc resturile, când ușa localului se deschide și lasă să intre o briză. Mă uit cum se închide ușa și îi văd spatele lui Lorenzo cum dispare afară.

Bănuiesc că și-a luat mâncarea la pachet.

Mă așez din nou și îmi pun catalogul înapoi în geantă, când fluieratul din restaurant se aude mai tare, mai aproape de mine. Mă ridic și-mi pun geanta pe umăr, iar Giuseppe apare în fața mea.

— Te-ai deșteptat până la urmă?

Mă încrunt.

— Poftim?

— Ți-a venit, în sfârșit, mintea la cap și l-ai lăsat pe fiu-meu?

— Ce? Nu, bineînțeles că nu... de ce aș face-o?

Ridică din umeri.

— Te-am văzut aici la masă cu cineva care cu siguranță nu arăta ca Ignazio.

— Oh.

Sunt puțin jenată și mă îmbujorez gândindu-mă la ce-ar fi putut să creadă când ne-a văzut.

Scanned with CamScanner

— Nu, tipul avea nevoie doar de o masă unde să stea, știi, din moment ce e plin aici, așa că am împărțit-o pe asta.

— Hm.

Hm.

Iisuse, urăsc replica asta.

Nu-mi place când o folosește Naz și e și mai rău când o rostește Giuseppe. Se pare că nu mă crede, de parcă aș minți.

— Pe bune... mi-a spus doar că are nevoie de o masă.

— Te cred, zice el, ridicându-și mâinile la piept. Doar că e amuzant.

— Ce e amuzant?

— Faptul că avea nevoie de o masă, dar nici măcar n-a mâncat.

— Oh, cred că a hotărât să-și ia sendvișul la pachet sau ceva. Nimic ciudat în asta.

— Nu, doar că n-a comandat nimic. A venit, s-a așezat și apoi a plecat. De-aia m-am gândit că e cu tine... n-ar fi prima dată când aduci pe cineva care refuză să mănânce.

Se întinde, mă bate prietenește pe spate și îmi oferă un zâmbet călduros, după care se îndreaptă spre alt client. Mă uit confuză la masă, dar ridic din umeri.

Bănuiesc că Lorenzo avea nevoie de un răgaz, de câteva minute.

Nu prea contează, așa că dau uitării totul și ies din restaurant. Sunt taxiuri peste tot, dar le ignor și mă duc la metrou, să merg spre Greenwich Village și să profit de timp ca să mă gândesc.

Am de luat o decizie și mai am doar o oră la dispoziție.

Scanned with CamScanner

— Și ești absolut sigură de treaba asta?

Consiliera mă privește cu scepticism în biroul mic, luminat puternic. Luminile fluorescente îmi provoacă o durere de cap și mă uit un pic chiorâș la ea. Parcă aș fi surprinsă de niște faruri și nu sunt sigură încotro s-o apuc.

— Sunt sigură.

O mint, pentru că, sincer, nu sunt deloc sigură. Poate că fac cea mai mare greșeală din viața mea. La naiba, probabil chiar fac cea mai mare greșeală din viața mea. Probabil că ar trebui să simt rușine... Probabil că ar trebui să-mi fie rușine... dar nu simt altceva decât un sentiment ciudat de ușurare.

Și, of, iritare din cauza luminii oribile.

Pe bune, ce e asta, un nenorocit de interogatoriu?

— Ei bine, dacă te răzgândești, Karissa, putem schimba fără probleme opțiunea la înscriere, explică ea, rearanjându-mi documentele într-un dosar pe care mi-l înmânează. În rest, presupun că am terminat.

— Mulțumesc!

Nu aștept să aud dacă-mi spune „cu plăcere".

A fost o zi ciudată și, sincer, în momentul ăsta, sunt gata să plec acasă.

Este ora cinci fix, probabil cel mai nepotrivit moment ca să încerc să ajungă acasă, în Brooklyn. Străzile sunt aglomerate, iar metroul va fi plin. Sun la serviciul de transport în timp ce mă plimb pe stradă, spre cea mai apropiată intersecție.

— Va trebui să așteptați treizeci de minute, spune dispecera.

Oftez, fac o pauză și mă uit în jur la marea de taxiuri din jurul meu, cele mai multe dintre ele indisponibile. Sunt pe cale să-i spun că e în regulă, că voi aștepta, când

Scanned with CamScanner

fix atunci se opreşte un taxi în faţa mea, cu lumina verde aprinsă.

— Lăsaţi-o baltă, îi spun femeii şi închid telefonul, în timp ce îmi arunc braţul în aer.

Taxiul se opreşte brusc şi se îndreaptă spre mine. Sar pe bancheta din spate înainte ca cineva să poată să mi-l fure. Slavă Domnului.

— Brooklyn, mormăi şi turui adresa, după care mă aşez mai bine în scaun.

Intrăm în trafic şi îmi ridic privirea, cu fruntea încruntată. Observ imediat carnetul de şofer agăţat de bord şi îmi dau seama.

Abele Abate.

Îi surprind privirea în oglinda retrovizoare, iar el îmi zâmbeşte. Nu spune nimic, schimbând benzile în timp ce ne îndreptăm spre sud. Traficul este aglomerat, aşa că mă fac comodă şi-mi deschid dosarul să mă uit peste hârtii.

Îngheţarea semestrului

Retragere pe perioadă nedeterminată

Nu, nu sunt sigură în legătură cu toate astea...

Dar m-am chinuit, după tot ce s-a întâmplat... M-am chinuit să-mi găsesc ritmul, să găsesc un sens. E greu să intri în acele săli de clasă, să te confrunţi cu acei oameni, să ştii că se uită la tine şi că gândesc toate acele lucruri despre tine. Deci, poate că nu sunt sigură în legătură cu plecarea din New York... încă... dar cred că iau decizia corectă să plec de la NYU.

Facultatea şi-a lăsat amprenta asupra mea în cel mai bun mod posibil, dar şi eu mi-am lăsat amprenta asupra locului, iar semnul lăsat de mine nu e frumos. Era o poveste, pe care am auzit-o imediat când m-am mutat în cămin, despre fantoma unui tânăr artist care bântuie una dintre clădirile universităţii după ce a murit acolo.

Scanned with CamScanner

Nu sunt fraieră să-mi imaginez că n-am avut niciun rol în crearea altor povești pentru viitor.

Genul de povești menite să-i sperie pe alții.

Genul de povești care terfelesc imaginea școlii pe care o iubesc.

Genul care pun în umbră aspectele bune.

Suspin și arunc o privire pe geam când trecem printr-o intersecție. Văd o frântură din semnul străzii, o privire neclară și mă încrunt la ceea ce văd. **E. Broadway.** Ne îndreptăm spre est, prin Lower Eastside, când ar fi trebuit să mergem tot spre sud, spre Podul Manhattan.

Stomacul mi se strânge și inima pare să mi se oprească în piept. Încerc să-mi păstrez calmul în timp ce privesc spre partea din față a mașinii, dar panica mi se întețește când îi întâlnesc privirea lui Abele.

– Trafic intens, spune el imediat. Accident naspa pe Canal, așa că am urmat alt traseu.

E logic, cred. Poate? Nu știu. La dracu', de unde-ar trebui să știu?

Sunt sigură doar că Brooklyn este la sud de zona asta, iar taxiul se îndreaptă într-o direcție diferită. Iar asta, ar spune Naz, este o prostie. Mai ales având în vedere că nici șoferul nu pare prea sigur de ce spune. Privirea i se mută de la drum la oglinda retrovizoare în timp ce schimbă benzile ca un nebun și pare că nu are de gând să se întoarcă spre sud prea curând.

Mă uit în spate și văd un BMW negru foarte aproape de bara noastră de protecție. Mai e un BMW, la câteva mașini în spate. Nu știu dacă sunt împreună, dar știu suficient cât să-mi dau seama că a fi urmărit, indiferent de motiv, nu e niciodată de bine.

Mă răsucesc la loc și văd că ne apropiem de capătul drumului.

Scanned with CamScanner

Dreapta sau stânga. Astea sunt opțiunile lui. Stânga, spre nord, ne va duce spre Podul Williamsburg, în timp ce dreapta, spre sud, ne va duce până la cel din Manhattan, unde ar fi trebuit să mergem de la bun început. În acest moment, ambele direcții ne deviază de pe traseu, dar, cel puțin, pe una dintre ele aș putea ajunge astăzi în Brooklyn.

Ajungem la intersecție și îmi țin respirația. Dreapta. Stânga.

Dreapta. Stânga.

Dreapta. Stânga.

Dreapta. Stânga.

Pare că va coti la stânga și chiar intră pe bandă, dar în ultima secundă își abandonează planul și le taie fața altor mașini, ignorând claxoanele în timp ce el o ia la dreapta. Mă prind de scaun, cu inima bătându-mi haotic, și mă uit pe fereastra din spate. BMW-ul ezită și aproape că se oprește în mijlocul intersecției. Taxiul intră pe altă stradă, făcând o buclă, înainte să se îndrepte spre Corlears Hook Park. Sare o bordură mică și urcă pe trotuar, unde sunt al naibii de sigură că n-au ce căuta mașini. Face câteva întoarceri și înjură printre dinți.

— Rahat, rahat, rahat...

— Uite, orice se întâmplă, n-am nimic de-a face cu asta... așa că te rog, lasă-mă să ies... încetinește și o să sar... doar, te rog...

— Taci dracului! mârâie el, întorcând brusc mașina. Mă gândesc!

Se îndreaptă spre o clădire din beton. E mică, dar suficient de mare încât să se poată retrage în spatele ei și să se ascundă. Scoate mașina din viteză, iar eu dau să spun ceva, dar nu e timp.

El nu e suficient de rapid. Nu e suficient de șmecher. Oricine l-a urmărit, l-a găsit.

O, Doamne!

Scanned with CamScanner

Până ca unul dintre noi să poată spună ceva, până să încerc să fug, să scap, o maşină apare de după colţul clădirii, din spatele nostru, şi izbeşte taxiul. **BAM**! Lovitura mă zdruncină şi mă trânteşte de spatele scaunului din faţa mea, dosarul îmi scapă din mână, cu hârtiile împrăştiindu-se peste tot pe jos, iar telefonul îmi zboară spre scaunul din faţă. Clipesc de câteva ori în timp ce mi se întunecă privirea. După doar câteva secunde, încep să-mi revin. Îmi explodează capul... Şi îmi pulsează... Iar sunetele se aud înfundat... dar măcar mi-am recăpătat vederea.

Iar ceea ce văd aproape că mă face să leşin.

Bărbaţi îmbrăcaţi în negru, cu cagule, ne înconjoară. Abele înjură panicat, încuie portierele, dar degeaba. Este al dracului de inutil. Un pistol apare chiar la geam şi se lipeşte de acesta.

Abele ţipă, dar abia dacă-i iese pe gură o jumătate de cuvânt înainte să fie redus la tăcere.

BANG!

BANG!

BANG!

Trei împuşcături, chiar în cap, fără ezitare, cu apăsări rapide ale trăgaciului. Sticla se sparge şi sângele zboară, iar eu îmi acopăr capul şi mă ghemuiesc în spate, ţipând. Încerc să mă potolesc. Încerc să mă conformez. Nu vreau să mor. La dracu', n-am făcut nimic să merit asta, orice-ar fi. Dar e prea greu şi sunt prea slabă ca să-mi reţin strigătul. Ţip, iar geamul de deasupra mea este spulberat, pe când se strecoară o mână înmănuşată, care desface încuietoarea şi deschide portiera cu atâta forţă, că aproape o scoate din balamale.

Nişte braţe puternice mă cuprind şi mă scot din maşină, înhăţându-mă ca şi cum aş fi la fel de uşoară precum un fulg. Lacrimile îmi curg pe obraji şi parcă nu pot să respir. Respir precipitat, în timp ce el mă trage spre

Scanned with CamScanner

el, cu mâna în jurul gâtului meu şi îndreptând arma spre tâmpla mea.

O altă maşină se opreşte în spatele nostru. N-o văd, dar o aud... Aud motorul, cum se deschid portierele, şi nişte paşi pe asfalt, după care se trânteşte o portieră. Tipul care mă ţine se întoarce, iar eu îmi închid ochii strâns, cu privirea înceţoşată.

Abia pot sta pe propriile picioare.

— Simplu ca bună ziua, şefu', spune tipul care mă ţine, râzând. Ţi-am spus că n-o să fie nicio problemă.

Deschid ochii, clipesc ca să-mi limpezesc vederea, chiar dacă sunt îngrozită să privesc. Şi primul lucru pe care îl văd, dincolo de tipii mascaţi, este o faţă familiară. Mă măsoară degajat şi se apropie de mine. Sigur sunt cinci-şase tipi îmbrăcaţi complet în negru, dar el încă pare relaxat... blugi, tricou, adidaşi.

Lorenzo.

Tipul de la restaurant.

Nu spune nimic, dar trece pe lângă mine şi se uită în maşină, la taximetristul mort. E înspăimântător, însă Lorenzo nu pare deranjat de asta.

Se întoarce spre mine, mă priveşte din nou şi se apropie, atât de mult, încât îi simt căldura corpului. E sufocant. Ridică mâna, iar eu tresar, crezând că e pe cale să mă lovească, dar el îmi dă la o parte părul de pe faţă. Îmi prinde bărbia în mână şi-mi mângâie obrazul cu degetul mare. Mă strâmb când trece cu degetul peste ceea ce se simte ca o tăietură.

— E rănită, spune el simplu.

— Da, bănuiesc că de la nişte sticlă, de când am scos-o din maşină, răspunde tipul care mă ţine. Nu-i nicio problemă.

— Ţi-am spus că fata nu trebuie rănită, zice Lorenzo.

Problemă.

Scanned with CamScanner

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, Lorenzo scoate un pistol de sub tricou și-l ridică chiar lângă mine. Fără ezitare. Fără remușcări. Apasă trăgaciul.

BANG!

Țip încă o dată când tipul mascat se prăbușește. Și eu cu el, tare. Simt cum mă ating stropii de sânge în timp ce cad, plângând. O, Doamne... Sunt atât de proastă. Atât de incredibil de proastă. Cum de nu mi-am dat seama ce era?

Ce dracu' e în neregulă cu mine?

Naz m-a învățat mai bine de-atât.

— Te rog, plâng, cu vocea spartă. *Te rog... te rog... oh, Doamne, te rog...* Te rog să nu mă rănești.

— N-ar trebui să implori, spune Lorenzo.

Nu mă pot abține. Cuvântul îmi scapă din nou.

— Te rog.

Lorenzo se uită la mine, încă strângându-și arma. După aceea, ridică o mână și gesticulează ceva. Deodată, bărbații se împrăștie. Se grăbesc să se întoarcă în mașini, iar Lorenzo mă privește preț de încă o clipă, apoi își bagă pistolul înapoi și îngenunchează.

— Ți-am cunoscut părinții, spune el. Carmela și Johnny... Îi cunoșteam pe amândoi cândva. Și trebuie să-ți spun, scumpo... Faptul că nu sunt prin preajmă? Crede-mă, ți-e mai bine fără ei.

Se ridică și trece pe lângă mine.

— Transmiteți-i salutările mele soțului dumneavoastră, doamnă Vitale.

Îmi țin respirația și mă uit drept înainte, în timp ce mașinile se îndepărtează, lăsându-mă acolo, ghemuită pe pământ, lângă un corp plin de sânge. Tremurând, mă îndepărtez de tip și mă târăsc pe asfalt, înapoi spre taxi. Picioarele îmi sunt slăbite. Nu am cum să mă ridic. Mă uit

Scanned with CamScanner

pe bancheta din spate a mașinii și îmi ridic hârtiile pătate de sânge de pe podea.

— Nu te uita, îmi șoptesc, încercând să ignor sângele.

Atât de mult sânge. *Nu te uita. Nu te uita. Nu te uita.* Mă aplec sub scaun, tresărind când mă rănesc în sticla spartă și încep să plâng și mai tare.

Nu-mi găsesc nenorocitul de telefon.

Mă ridic, respir adânc și încerc să-mi găsesc echilibrul, apoi mă întind în față și deblochez portiera de pe partea pasagerului. Mă mut spre bancheta din față, deschid portiera și-mi pierd cumpătul în secunda când privesc înăuntru.

Cad în genunchi și mă ghemuiesc. Este violent, iar stomacul meu bolborosește și dau afară tot. O, Doamne. O, Doamne.

Iisuse! Nu te uita.

Nu te uita.

Nu te uita la tipul cu capul distrus.

Privind doar în jos, ușurarea se amestecă cu adrenalina în momentul în care văd ceva roz sclipitor sub banchetă. Telefonul meu. Îl iau repede și mă târăsc în fața mașinii, departe de ei, departe de el, departe de tot, și mă plantez în iarbă.

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia mai pot ține telefonul.

Sângele care îmi acoperă mâinile murdărește ecranul. Nu funcționează autentificarea cu amprenta și nici cu codul PIN. De ce nu vor să meargă? Lovesc ecranul cu disperare, dar îmi tot spune că greșesc, așa că apăs butonul pentru „apel de urgență".

Pentru că asta e cu siguranță o urgență.

Scanned with CamScanner

Capitolul șaisprezece

Ignazio

Zgomotul unui cântec pop vechi, familiar, mă trezește din puiul de somn. În secunda în care-l aud, mă ridic în poziție verticală, speriat. *Poison*. Bell Biv DeVoe. Gemând, mă caut în buzunare.

Tonul ăsta de apel e mult mai bun decât ultimul, dar deja m-am săturat să-l aud. Scot telefonul și mă uit la ecran, oftând. Karissa.

Răspund la apel.

— De ce nu ești încă acasă? Încep să mă simt singur pe-aici.

Tăcere. *Suspine*.

Se aud bărbați vorbind în fundal. Și o sirenă în depărtare.

Aud o stație radio a poliției.

Rahat.

— Karissa? întreb, iar panica se strânge în mine. Răspunde-mi, scumpo.

Se aude niște foială, cum mișcă telefonul, apoi o voce:

— Domnule Vitale?

— Da, zic eu. Cine dracu' ești?

Scanned with CamScanner

— Detectivul Jameson, spune el, de la NYPD...

— Divizia de omucideri. Știu. De ce ai telefonul soției mele?

Pot să simt cum mă devorează furia, devastarea, nenorocita de frică. Nu. Nu. *Nu.*

— Vreau să vă anunț că a avut loc un incident în această seară...

— Nu, îl întrerup eu, cu vocea spartă.

Nu o face. Să nu care cumva s-o spui. N-o transforma într-un anunț prin telefon.

Nu face niciun anunț, punct, pentru că refuz să cred că trebuie să mă anunți orice. Spune-mi că totul e o greșeală, spune-mi că tocmai s-a întâmplat să dai peste telefonul ei, dar să nu cumva să-mi dai acea veste... *acea nenorocită de veste*... pentru care un detectiv de omucideri ar vrea să sune pe cineva.

— Nu-mi spuneți că i s-a întâmplat ceva, continui eu, nu dacă nu vreți ca lumea să ardă.

Ezită. Știe că vorbesc serios. S-a ocupat de mine destul. El mi-a dat vestea în urmă cu douăzeci de ani, în spital. A apărut în acel salon, în timp ce eu stăteam în pat, și mi-a spus că Maria murise.

Deja știam atunci, deja știam că am pierdut-o.

Dar refuz să cred că acest lucru se va mai întâmpla vreodată.

Refuz *să-l las* să se întâmple.

— Soția ta este consultată de un medic chiar acum, dar aparent e bine. După cum spuneam, totuși, a avut loc un incident, și ea a cerut să fii anunțat.

— Unde sunteți?

— Păi, suntem la Corlears Hook Park, dar...

Scanned with CamScanner

Nu-l las să termine, ci închid telefonul și îl bag în buzunar, apoi ies pe ușă. Corlears Hook. Ce naiba făcea ea acolo? Nu este aproape de NYU. Nu e în drumul ei spre casă. Nu e deloc unde ar fi trebuit să fie.

Traficul e îngrozitor. *Un coșmar.*

Conduc cu viteză și tai benzile, trec pe lumina roșie a semafoarelor, ba chiar conduc și în direcția greșită, cu scopul de a ajunge acolo mai repede. Zgârii ușor o mașină parcată, dar îmi continui drumul, blestemând printre dinți și cu speranța că nu mi-a reținut nimeni numărul de înmatriculare. În mare parte, n-ar trebui să fie nimic altceva decât o amendă, o palmă peste mână, dar sigur ar găsi ei o modalitate să mă închidă pe viață pentru asta.

Corlears Hook Park este de-a lungul țărmului. E un parc mic, în comparație cu altele din oraș, așa că nu mi-e greu să-mi dau seama unde trebuie să fiu. Zeci de mașini de poliție înconjoară zona, sunt lumini și un tronson închis de bandă galbenă. Îmi trag mașina spre intrare, sărind peste bordură și lăsând-o chiar acolo.

Sunt norocoși că mă sinchisesc să opresc afurisita de mașină.

— Domnule? Domnule! Ăsta nu e un loc de parcare!

— Tracteaz-o, atunci, răspund eu, trecând chiar pe lângă el.

Ridic banda poliției, mă aplec pe sub ea și mă îndrept spre locul crimei. Văd o ambulanță în apropiere, lângă o mică clădire din beton. Polițistul încearcă să mă oprească, apucând-mă de braț, dar mă îndepărtez de el, mergând mai departe.

Cheamă ajutor prin stație. Îl aud cum țipă cu disperare că cineva a intrat în perimetru și îi văd pe alții întorcându-și atenția în direcția mea, de parcă ar fi pe cale să vină după mine. Detectivul Jameson vine dintr-o parte

Scanned with CamScanner

a clădirii, apoi direct în câmpul meu vizual, chiar în calea mea, și îi oprește.

— E în regulă, domnilor. El este soțul victimei.

Victimă.

— Unde e? îl întreb.

— După cum am spus, e bine.

Arată spre ambulanțe. Văd două, ceea ce îmi spune că ea nu a fost singura victimă aici.

— E încă în consultație.

Trec chiar pe lângă el, dar se pune în fața mea.

— Stai puțin.

— Așa să m-ajute Dumnezeu, Jameson, dacă încerci să mă oprești s-o văd.

Își ridică mâinile, defensiv.

— Nu fac asta. Doar te rog să mergi în partea aia.

Îmi arată drumul mai lung, pe cealaltă parte a clădirii, și îmi vine să mă cert cu el, dar înțeleg. Dacă merg pe-acolo, îi calc în picioare locul crimei, iar el încă se preface că îi pasă de *integritate* și *justiție*.

Așa că fac ocolul, fac această mică concesie, fiindcă are dreptul să mă arunce la pământ și să mă aresteze chiar acum dacă interferez, iar eu am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji.

Prima ambulanță este închisă și are luminile stinse. Cea de lângă ea este larg deschisă și înconjurată de polițiști. Chiar în centru, în fața ușii din spate, stă partenerul lui Jameson, Andrews. Nu o văd pe Karissa printre toți polițiștii și medicii, dar bănuiesc că o voi găsi dincolo de ei, așa că mă îndrept într-acolo.

Se dau la o parte când mă văd venind, de parcă le-ar fi frică de ceea ce aș face în caz contrar. Toți se dau din calea mea, cu excepția lui Andrews, dar nu contează,

Scanned with CamScanner

pentru că trec chiar pe lângă el. Când mă uit mai bine în ambulanță, simt cum mi se înmoaie genunchii.

Ea stă acolo cu picioarele atârnând și cu o expresie derutată pe chip. Are hainele pătate de sânge și părul încâlcit de la atâta sânge, dar nu cred că e al ei. *Slavă Domnului că nu este al ei.* Are un bandaj pe obraz și ochii umflați de plâns. Mă caută cu privirea.

În momentul în care mă vede, închide ochii. Respiră adânc, de parcă ar fi copleșită de ușurare.

Nu ezit. O iau în brațe. O smulg de pe targă și o trag direct în brațele mele. Picioarele nu îi ating solul și probabil că mai am puțin și îi rup spatele având în vedere cât de tare o strâng, dar nu mă pot abține. Pentru că o simt, ușurarea pe care o simte și ea. Simt aerul pe care l-a tras adânc în piept. Îl simt în suflet.

Începe să plângă în timp ce-și bagă nasul în gâtul meu și se agață și ea de mine.

– E în regulă, îi șoptesc. Continuă să respiri și vei fi bine.

– Domnule Vitale, se bagă Andrews. Dacă nu vă supărați, mai avem câteva întrebări pentru ăăă... soția dumneavoastră.

– Arată ca și cum ar fi în stare să îți răspundă la vreo întrebare?

Karissa se îndepărtează de mine, iar eu îi dau drumul și o așez pe picioarele ei.

– E în regulă, spune ea, cu vocea încordată în timp ce încearcă să se adune.

Își șterge lacrimile cu podul palmei și tresare când agață bandajul.

– Este OK. Eu doar... Nu știu ce altceva pot să vă spun. Eram în taxi, mergeam spre casă de la școală și nu prea eram atentă... în secunda următoare, mergem

Scanned with CamScanner

în direcţia greşită şi o maşină ne urmăreşte. Şoferul s-a oprit aici; nu ştiu de ce... să se ascundă, poate? Dar iată-i în urma noastră, şi iată-ne aici, şi iată-l pe şofer, şi iată-mă pe mine.

Arunc o privire spre clădire şi observ taxiul galben, cu geamurile sparte şi înconjurat de sânge. Pe pământ, lângă el, se află un cadavru acoperit de o prelată, materialul alb fiind înmuiat de roşu.

— Şi celălalt domn decedat? întreabă Andrews. De unde a venit?

— Alt tip? intervin eu. Ce alt tip?

— Taximetristul este încă în maşină, explică Andrews. Al doilea a fost găsit decedat lângă taxi când am ajuns.

Karissa îmi caută privirea, agitată.

— Era unul dintre ei... unul dintre băieţii care ne urmăreau. Erau cinci, poate şase. Nu sunt sigură. M-a scos din spatele taxiului şi avea un pistol îndreptat spre mine şi am crezut că o să mă împuşte.

Îi scapă un suspin, dar ridică mâinile pentru a mă opri atunci când încerc s-o trag din nou în braţele mele.

— Nu, e în regulă, sunt bine... Mă ţinea şi apoi i-a spus ceva altui tip, cum că asta nu e o problemă, că e în regulă, iar apoi tipul l-a împuşcat. Pur şi simplu l-a împuşcat!

— Deci, prietenul său l-au împuşcat, spune Andrews, notând ceva în carneţel. De ce ar face asta?

— De unde-ar trebui să ştie ea? întreb. Nu e telepat.

— Ce-ai zice s-o laşi pe ea să răspundă, Vitale?

Fac un pas spre el.

— Ce-ai zice să nu-mi mai interoghezi soţia în timp ce este stresată?

Scanned with CamScanner

— Și tu ce-ai zice să nu-mi mai spui mie cum să-mi fac treaba?

— Treaba ta e să faci dreptate, nu să traumatizezi femeile... dacă, desigur, nu te excită treaba asta.

Nu-i place replica mea. Maxilarul îi zvâcnește. Mă privește mânios.

— Tu-mi vorbești despre traumatizarea oamenilor? Vrei să discutăm despre toate lucrurile pe care le-ai făcut tu? De fapt, nu m-ar surprinde chiar deloc dacă ai fi implicat în treaba asta!

— Eu? Crezi că aș face asta? întreb, ridicându-mi vocea. Că mi-aș răni propria soție? N-aș face asta *niciodată*.

— De unde să știu eu? Nu sunt telepat.

Aproape îmi iau avânt și îl lovesc. Dacă n-ar fi Karissa între noi, aș face-o.

— Băieți, băieți... nu putem să ne înțelegem și noi odată? întreabă Jameson, apropiindu-se de ambulanță.

Andrews murmură ceva, dar nu înțeleg.

— Ce-ai zis? îl întreb. Nu te-am auzit.

— I-am spus c-o să ne înțelegem când te văd în spatele gratiilor, răspunde el, apoi își închide carnețelul și îl bagă înapoi în buzunarul hainei. Și pe nevastă-ta, dacă ne ascunde informații.

— Relaxează-te, zice Jameson și-și bate partenerul prietenește pe spate. Sunt sigur că ne-a spus tot ce știe. Nu-i așa, doamnă Vitale?

— Da, spune Karissa încet. Nu am nimic altceva de declarat.

— Deci, este liberă să plece sau partenerul tău vrea s-o mai hăituiască puțin? întreb.

Scanned with CamScanner

— De fapt, trebuie să fie transferată la spital, spune Jameson. Am încercat să o trimit mai devreme, dar a insistat să te aşteptăm şi pe tine.

— La spital? Te simţi bine? o întreb pe Karissa.

— Da, eu, ăăă..., face o grimasă şi arată spre ea însăşi. Fluide corporale peste tot pe mine. Trebuie să le colecteze. Dovezi sau ceva.

Ah.

— Pe care tu le contaminezi, spune Andrews.

— De asemenea, intervine Jameson, e mai bine să fim siguri decât să ne pară rău după. Medicii vor vrea să-i facă nişte teste, poate nişte injecţii, doar ca să fie siguri.

Apreciez încercarea lui Jameson de a păstra pacea şi că s-a băgat în discuţie. Fiindcă dacă partenerul său continua să bălmăjească, Karissa n-ar fi fost singura care-ar fi avut nevoie de-o vizită la spital.

— Pot să o duc eu sau trebuie s-o duceţi voi? îi întreb.

— Poţi s-o duci tu, spune Jameson. În partea de sud a Manhattanului... Ne vedem acolo.

Andrews începe să obiecteze:

— Dar...

— Cum ai spus şi tu, probele au fost deja contaminate, zice Jameson. Se va simţi mai confortabil să meargă cu el.

Nu pierd vremea şi o iau repede de acolo. Nu vreau să risc ca Jameson să se răzgândească şi să decidă să fie afurisit.

— Poţi să mergi? întreb calm, luând-o pe Karissa de mână.

— Sigur, spune ea, deşi nu sună sigur, dar o voi crede pe cuvânt.

Scanned with CamScanner

O conduc pe lângă clădire, iar ea aproape că reușește să țină pasul cu mine pe măsură ce ne apropiem de mașina mea, care încă se află pe bordură.

– Ăăă, Naz?

– Da, scumpo?

– Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi?

Mă uit în jos la picioarele mele... la șosetele mele negre.

– Nu purtam când m-au sunat.

– Deci ai venit în picioarele goale?

– Am șosete.

– Ăăă... OK. Doar că... nu te-am mai văzut niciodată fără pantofi.

Mă opresc lângă mașină și îi deschid portiera de pe partea pasagerului.

– Da, ei bine, atunci când primesc un apel de la un detectiv de omucideri care mă anunță despre ce se întâmplă cu soția mea, pantofii nu sunt cu adevărat o prioritate pentru mine.

Se albește cu totul la față.

– Nu m-am gândit, spune ea. N-am vrut să crezi că...

– Dar am crezut și tu ai fi putut fi. Iisuse Hristoase, Karissa... de câte ori ți-am zis să nu iei un taxi din oraș? De câte ori? De nenumărate ori. Dar nu m-ai ascultat. De ce n-ai putut pur și simplu să mă asculți?

– Ba te-am ascultat.

Vocea îi tremură și lacrimile îi umplu ochii. N-ar trebui să strig la ea, nu acum, nu aici, dar la dracu', e grav. Ar fi putut să moară.

– Am chemat o mașină, dar erau prea ocupați, iar taxiul era chiar lângă mine, așa că n-am crezut că e o problemă. Credeam că ești doar paranoic.

Scanned with CamScanner

— Şi totuşi, iată-ne aici, zic eu. O dublă omucidere, în plină zi, cu tine la mijloc.

Începe să plângă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi îşi întoarce privirea. Mie mi se strânge pieptul şi mi se face greaţă din cauza furiei şi a supradozei de adrenalină.

— Nu plânge, bine? Eşti bine. Suntem bine. Aş vrea doar să înţelegi cât de gravă e treaba asta.

Fac semn spre portiera deschisă a maşinii şi, fără niciun cuvânt, se urcă. Închid portiera, mă duc pe partea şoferului, pornesc maşina şi o scot de pe bordură.

Tace şi se uită pe geam, în timp ce eu mă îndrept spre spital. Aşteaptă până când parcăm şi opresc maşina, apoi scoate un oftat adânc.

— Mi-a spus că îi cunoştea pe părinţii mei.

Are vocea atât de joasă, încât abia dacă o aud, dar am înţeles. Îmi spune ce nu le-a mărturisit detectivilor.

— Părinţii tăi.

Încuviinţează.

Hm.

— A mai zis şi altceva?

— Doar să-ţi spun că-ţi transmite salutări.

În momentul în care zice asta, ştiu.

Ştiu.

Ştiu cine a făcut-o, cine-a atacat-o, cine aproape că mi-a băgat soţia în mormânt în această după-amiază.

— Lorenzo.

— Îl cunoşti?

— Haide, zic eu. Hai să faci controlul medical.

De obicei, oamenii pot aştepta şi ore întregi la camera de gardă ca să fie băgaţi în seamă, dar Jameson trebuie să fi sunat înainte, pentru că în secunda când medicii dau cu ochii de Karissa, ştiu cine este.

Scanned with CamScanner

Ei știu ce s-a întâmplat și de ce e aici.

Încep imediat procedurile și o duc în spate pentru a o curăța și a-i face niște teste. Timpul trece și eu stau în sala de așteptare, fierbând. Nenorocitul ăla a făcut o mare greșeală. S-a încurcat cu persoana nepotrivită. Ar fi trebuit să fie mai înțelept. Puteam să trec cu vederea faptul că a atacat restaurantul tatălui meu și pe mulți alți oameni, dar pe soția mea?

Știa că ea e interzisă. Al dracului să fie dacă nu *știa*.

Jameson apare în cele din urmă, dar nu stă mult, doar se duce în spate și se întoarce cu o pungă cu hainele Karissei. Se apropie de mine cu atenție și se oprește la o distanță sigură. Sunt furios, fumeg și cred că își dă seama.

— O să...

— Să nu-mi spui că o să-l prindeți pe cel care-a făcut asta, fiindcă știu eu mai bine, Jameson, îl întrerup eu. Nu l-ai prins data trecută. N-o s-o faci acum.

Se încruntă.

— Aveam de gând să spun că o să trebuiască să vină la secție, când poate, ca să dea o declarație oficială.

Aprob din cap.

— O să te contacteze avocatul nostru.

După aceea pleacă și mă lasă în pace. Singur, să mai fierb încă puțin. Să-mi las furia să se amplifice.

Mai am foarte puțin și-mi ies din fire, prea nerăbdător ca să stau aici pur și simplu și să aștept.

Mă ridic și mă duc la recepție.

— Uite, am vreo șansă să văd ce face soția mea? E acolo de ceva vreme, îi zic asistentei.

Pare epuizată. Ridică receptorul și sună pe cineva, întrebând dacă e în regulă să mă lase să intru. Apoi îmi dă voie și-mi afișează un zâmbet înțelegător.

Scanned with CamScanner

— Mergeți pe hol, prima la stânga, a doua ușă pe dreapta. Tocmai termină.

Îi urmez indicațiile și mă apropii de ușă chiar în momentul în care iese medicul. Se uită scurt la mine, după care îmi evită privirea, mormăind un salut în timp ce se grăbește să treacă pe lângă mine.

Nu mă deranjez să bat, ci intru direct. Karissa nici măcar nu ridică privirea când intru. Asistenta termină ce avea de făcut și pleacă.

— Am terminat aici, deci ești liberă să pleci. O să-ți pregătim rețeta înainte.

Karissa șoptește „mulțumesc", dar eu cu siguranță n-o aud. E palidă, albă ca o fantomă.

E ca și cum ar fi prinsă în propria lume.

— Rețetă? întreb. E vreo problemă?

Clatină din cap.

— Sunt doar niște vitamine sau ceva. Le-am spus că nu prea m-am simțit bine în ultimul timp. Doctorul s-a gândit că... ei bine, a spus că ar trebui să iau ceva.

Vitamine. După toate prin câte a trecut, asta e cea mai mică dintre grijile noastre.

— În rest?

— Sunt bine. Probabil că vor trebui să mai facă niște teste mai târziu, pentru orice eventualitate, dar m-a asigurat că totul e în regulă. Mi-au făcut câteva injecții și știi tu... mi-au dat o pereche din astea.

Gesticulează în jos, spre ea însăși.

Poartă niște pijamale supradimensionate, niște chestii firave, care par de plastic. Bănuiesc că s-au săturat ca oamenii să le fure pe cele reale.

— Aproape că pot vedea prin ele.

Scanned with CamScanner

– Da, ei bine, alternativa ar fi fost capotul fără spate.

Se uită la podea. Ceva nu e în regulă. Îmi dau seama. Nici măcar nu se uită la mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Ești furios.

– Asta e în neregulă?

– E doar o observație.

Mă duc la ea și îi prind bărbia în palmă, înclinându-i fața, astfel încât să se uite la mine. Ochii ei se uită peste tot în jurul meu pentru o clipă înainte de a-mi întâlni, în cele din urmă, privirea. Tristețe și o doză sănătoasă de frică. Asta mă întâmpină.

Nu-mi place. Ar trebui să fie fericită. Cu siguranță merită! Acesta ar fi trebuit să fie finalul ei fericit. Ce s-a întâmplat cu el?

– Nu sunt supărat pe tine, îi explic. Sunt supărat că ți s-a întâmplat asta, că trebuie să fiu paranoic că te duci în diverse locuri. Sunt supărat că am motiv să fiu supărat, Karissa, dar încerc să nu-mi vărs furia pe tine, fiindcă nu e vina ta. E a mea.

E vina mea, fără îndoială. Eu am băgat-o în asta. E treaba mea să o scap.

Însă nu știu dacă asta contează pentru ea acum. Dacă chiar ar schimba în vreun fel lucrurile.

Cu siguranță nu i-a atenuat nici tristețea, nici teama.

– Putem să ieșim de aici? întreabă ea. Mi-ar plăcea să fiu absolut oriunde, doar nu aici.

N-am cum s-o contrazic.

Urăsc spitalele mai mult decât majoritatea oamenilor. Și eu mi-aș dori să fim oriunde, numai nu aici.

Scanned with CamScanner

Nu spune nimic cât i se face fişa de externare şi ne îndreptăm spre maşină, dar observă imediat când încep să conduc în direcţia greşită. Se încordează, privind în oglinda retrovizoare.

— Brooklyn nu e la nord de aici.

— Nu, dar NYU este.

— Şi?

— Şi ar trebui să-i facem o vizită lui Melody.

— Ce? se întoarce spre mine, cu ochii mari. De ce?

— Pentru că acum ţi-ar prinde bine, într-adevăr, un prieten.

Lacrimile îi umplu din nou ochii. Îmi dau seama că încearcă să nu plângă.

Şi nu vreau să o las singură, *nu vreau*, dar trebuie să mă ocup de ceva. Şi n-o pot lăsa singură acasă, nu în seara asta, aşa că ne mai rămâne Melody.

Va fi în siguranţă acolo.

Pentru că Lorenzo nu i-ar face niciodată rău fratelui său mai mic, nu în mod direct, cel puţin. Aşadar, dacă va vrea să meargă din nou după Karissa, nu se va întâmpla când ea e cu prietena fratelui său.

— O să faci ceva, nu-i aşa? întreabă ea. Mă duci acolo la Melody ca să poţi merge după el.

— Vei fi în siguranţă acolo, zic eu, evitându-i întrebarea. Nu vreau să-ţi faci griji.

— Nu vrei să-mi fac griji, Naz? Ce se întâmplă dacă nu te mai văd niciodată? Ce se întâmplă dacă nu te mai întorci niciodată?

Opresc maşina în parcarea de lângă cămine şi mă întorc spre ea.

— Nu gândi aşa.

— Cum aş putea să nu o fac?

Scanned with CamScanner

– Voi veni mereu la tine, îi spun eu. Niciun diavol nu m-ar putea opri. O să lipsesc doar câteva ore, cel târziu până dimineață. Îți promit că o să mă întorc.

– Dar ai spus că trebuie să păstrez distanța. M-ai făcut să promit.

– Doar voiam să știu când ești prin preajma lui Leo, ca să stau cu ochii în patru.

Se gândește la asta pentru o clipă, apoi mijește ochii, aparent dându-și seama de ceva.

– Ăsta e fratele lui, nu-i așa? *Transmite-i salutările mele fratelui tău.* Asta i-ai spus lui Leo. Asta mi-a zis tipul azi: *Transmite-i salutările mele.*

– Așa-i.

– *Chestia* aia e fratele lui? Serios? Iar Melody iese la întâlniri cu el?

– Nu te supăra pe prietena ta. Odinioară, și tu te-ai îndrăgostit de un monstru. Aceste lucruri se întâmplă.

– Asta e altceva.

– Poate că da, recunosc. Chiar și așa, ce-ai făcut tu a fost mai rău. Pentru că Leo doar calcă pe vârfuri în mizerii. Eu, în schimb, sunt până la genunchi adâncit în ele.

– Dar te-ai îndepărtat. Nu-i așa?

– Cât am putut.

Asta îi spun de fiecare dată. Nu sunt sigur dacă înțelege.

„Îndepărtat" înseamnă doar că pot sta pe margine, așteptând până când voi fi chemat din nou în joc. Și m-au chemat, aproape neîncetat... ambele echipe.

Deci, m-am îndepărtat, da, însă sunt, fără nicio tragere de inimă, încă implicat. Pur și simplu, așa stau lucrurile.

Scanned with CamScanner

— Haide, o îndemn. O să te conduc înăuntru.

Nu e greu să intri în cămine. Nu e greu să intri nicăieri, sincer. Şmecheria este doar să arăţi ca şi cum ai aparţine acelui loc. Dacă te comporţi ca şi cum ai fi de-acolo, nimeni nu-ţi pune la îndoială prezenţa. Totul ţine de încredere.

Ne croim drum direct prin zona de recepţie şi mergem sus, până la etajul al treisprezecelea. Karissa e în spatele meu. Îmi dau seama că nu vrea să fie aici. Nu vrea să plec.

De îndată ce ajung în camera 1313, ridic pumnul şi lovesc uşa. Bat atât de tare în ea, încât Karissa tresare şi mă priveşte cu îngrijorare. Însă ciocănitura are efect.

După numai câteva secunde, uşa se dă de perete.

În faţa mea stă o fată roşcată, speriată. Face ochii mari când mă vede şi se retrage câţiva paşi, iar eu dau buzna înăuntru.

— Îmi pare rău, mormăie Karissa, păşind în spatele meu.

Melody stă pe patul ei şi ne priveşte confuză.

— Ignazio? Iisuse, Kissimmee, ce s-a întâmplat?

— Eu, ăăă...

Înaintează şi arată spre obraz.

— Doar o tăietură.

E şi ăsta un fel de-a spune.

Melody se uită la ea ca şi când e nebună, apoi se ridică în picioare.

— E totul în regulă? Ce faceţi aici?

Karissa se bâlbâie, incapabilă să spună ceva coerent.

— A avut o zi cam grea, explic eu. Sper că e în regulă dacă stă cu tine câteva ore, cât rezolv eu nişte treburi.

— Oh, absolut!

Scanned with CamScanner

Melody zâmbește, mimând veselia, dar îngrijorarea nu i-a dispărut.

— Karissa poate să rămână aici cât timp vrea.

Roșcata din cameră oftează tare.

Mă răsucesc spre Karissa. Ea își ține pur și simplu brațele înfășurate în jurul pieptului. Nimic din ce i-aș spune nu ar face-o să se simtă mai bine în acest moment, așa că o sărut ușor pe frunte, apoi ies.

Trebuie să ajung în niște locuri. Să văd niște oameni. Să vărs niște sânge.

Știți voi cum stă treaba.

Muzica răsună cu putere din casa roz din Bensonhurst.

Nu suficient de tare să zguduie ferestrele sau să deranjeze vecinii, dar atunci când mă apropii de casă, aud muzica răsunând din sufragerie. Se disting niște voci, o pălăvrăgeală stupidă, ba chiar și niște chicoteli.

Sunetul mă zgârie pe creier.

Nu i-aș zice petrecere, dar sunt oameni aici. Se află aici și pierd vremea. De parcă ar sărbători ceva.

Sunt două mașini, inclusiv BMW-ul pe care-l caut, acum fără plăcuță de înmatriculare. Nu încap ambele pe alee, așa că sunt parcate și pe bordură. Opresc chiar pe aleea liberă a unui vecin, ocupând locul altcuiva.

Nu contează. N-am de gând să stau aici mult timp.

Intru. Ies. Plec.

Sar peste gardul alb, fără să mă obosesc să deschid poarta și mă îndrept spre spatele micuței parcări, spre partea din fund a casei, unde nu sunt oamenii. Ușa din spate este descuiată. Nu mă mir. Lorenzo crede că e

Scanned with CamScanner

invincibil. *De neatins.* Niciun motiv să-şi încuie uşile, fiindcă nimeni nu e atât de prost să încerce să-l jefuiască, nu?

Am înţeles.

Deschid uşa din spate şi intru direct în bucătărie, fără nicio ezitare. Cum spuneam, cheia este să te comporţi ca şi cum ai aparţine locului.

E întuneric aici. De fapt, în mare parte din casă e la fel. Singura lumină, slabă, vine de pe hol.

Sufrageria.

Arunc o privire rapidă în jur, evaluând, apoi deschid sertarele din bucătărie şi încep să scotocesc prin ele. Este destul de gol pe-aici, iar eu am venit cam sărac la capitolul arme, dar reuşesc să găsesc un cuţit vechi de friptură printre argintărie.

La dracu'. Un cuţit este un cuţit.

Dacă e suficient de ascuţit să taie carnea, este suficient de bun şi pentru mine.

Uşa bucătăriei se deschide şi cineva dă buzna înăuntru. Tipul este îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi e prea preocupat de ceva pe telefon ca să observe că sunt aici. Nu-l cunosc, dar l-am mai văzut. L-am zărit ieşind din maşină în acea zi, pe alee.

Însă acum este neînarmat.

Mă îndrept spre el. Când îmi simte prezenţa e prea târziu. Se uită în sus, se încruntă, mijeşte ochii ca să înţeleagă ceea ce vede. Dar e întuneric, e lent şi nu am timp de negocieri, să-l conving să-şi ţină gura închisă.

Aşa că i-o închid eu.

— Hei...

E singurul cuvânt pe care i-l permit.

Îl apuc şi îl trag spre mine, lama cuţitului intrându-i chiar în gât. Îl tai cu putere, îi feliez pielea, sfâşiindu-l

Scanned with CamScanner

aproape de la ureche la ureche. Sângele îi gâlgâie, își scapă telefonul și încearcă să țipe, dar nu are cum să-i audă nimeni strigătele peste muzica din sufragerie.

Cade la podea cu o bufnitură, chinuindu-se.

Trec pe lângă el și mă îndrept spre hol, în tăcere. Profit de faptul că nu am pantofi în picioare... mi-e mai ușor să mă strecor. Dar nu încerc să trec nedetectat. Nu are niciun rost.

În zece secunde, vor ști cu toții că sunt aici.

Zece.

Nouă.

Opt.

Pășesc pe hol. E cineva acolo.

Cineva se îndreaptă chiar spre mine.

Șapte.

Șase.

Cinci.

Țin strâns cuțitul, acum acoperit de sânge, care se scurge de pe vârf și stropește podeaua.

Patru.

Trei.

Doi.

Se oprește și se uită în sus.

Dintr-odată, știu că există un Dumnezeu.

M-am îndoit o dată sau de două ori. M-am îndoit că ar putea exista. Că cineva ar crea vreodată pe cineva ca mine. Dar, într-o fracțiune de secundă, când ochii ăia îi întâlnesc pe ai mei, știu... Există un Dumnezeu... Și El tocmai mi-a oferit minunea de care aveam nevoie.

Unu.

Scanned with CamScanner

Leo încremenește chiar acolo, pe hol. E ca o căprioară în lumina farurilor. Se oprește și se holbează la mine. Groaza îi umple ochii, cel mai primitiv fel de frică. Fratele lui s-ar putea să nu se teamă de mine, dar lui Leo cu siguranță îi e frică.

Bun. Așa și trebuie.

Am rămas fără timp. O știu.

Secundele mele s-au dus. Am o singură carte de jucat aici și trebuie să profit.

Simțurile îl prind din urmă pe Leo exact când ajung la el și-l prind în brațe. Îl întorc cu spatele la mine. Mâna mea stângă îl ține strâns în timp ce-l târăsc direct în sufragerie. Se zbate și încearcă să se desprindă, dar nu e nici pe departe suficient de puternic. Îl supun în secunda în care păşesc pe uşă.

E slab. *Jalnic.*

Karissa se luptă mai mult cu mine când ne-o tragem.

— Lorenzo! strigă Leo numele fratelui său.

Vocea lui e cu o octavă mai sus decât ar trebui să fie vocea oricărui tip. Asta le atrage atenția și reacționează instantaneu. Trei tipi, îmbrăcați în negru, se caută de arme. Le îndreaptă spre mine. Degetele lor ating trăgaciul. Singurul motiv pentru care ezită este Leo. Nu mă voi gândi de două ori înainte să-l folosesc ca scut dacă e nevoie. Poate că o fi un nevinovat, dar tot e implicat în treaba asta.

Foarte implicat. *Victimă de război.*

Nu vreau să fiu nevoit să o fac, dar o voi face.

Ridicându-mă, pun lama cuțitului sângeros pe gâtul lui Leo, fix pe mărul lui Adam.

În aer e foarte mult fum de marijuana. Pot să-l miros, să-l simt, în timp ce respir. Nu e la fel de rău ca

Scanned with CamScanner

trabucurile lui Genova, dar ochii încă îmi lăcrimează în ceața groasă.

Însă pot să-l văd pe Lorenzo clar ca lumina zilei. Stă în cameră pe o canapea mică, neagră. E singurul care nu s-a întins după armă.

Nu s-a mișcat deloc.

Se lasă tăcerea în cameră, se aude doar muzica din difuzoare. Alte zece secunde trec înainte ca Lorenzo să reacționeze.

Se apleacă înainte, iar eu îl prind pe Leo mai strâns. Băiatul se zbate, începe să plângă și ceilalți par să se panicheze din cauza asta. Bărbații sunt în picioare și țipă, făcând amenințări pe care nu le pot urma decât dacă intenționează să-l ucidă și pe Leo. E haos, iar inima îmi bubuie în piept în timp ce observ tot ce e în jur. Pariez doar pe faptul că acest om își iubește cu adevărat fratele.

Dacă nu, am dat de dracu'.

— Relaxează-te, relaxează-te, spune Lorenzo pe un ton normal, apucând o mică telecomandă de pe masa din fața lui.

Apasă un buton și muzica se oprește.

— De ce nu respirăm cu toții adânc?

Bărbații rămân în gardă, dar nu mai țipă. Nu mai amenință, însă știu că s-ar ține în continuare de cuvânt. Stau acolo și se holbează, așteptând permisiunea.

Lorenzo se uită în jur la ei, apoi se relaxează din nou în canapea.

Încredere. Asta emană din plin. Mă întreb cât din încredere e reală.

— Ignazio, ce se întâmplă? întreabă el. Ce faci aici?

— M-am gândit să-ți fac o vizită.

— Strecurându-te? Luând ostatici? zice și clatină din cap. Dacă voiai să discutăm despre ceva, dacă voiai

Scanned with CamScanner

să ne întâlnim, tot ce trebuia să faci era să întrebi. Întotdeauna îmi fac timp pentru prietenii mei.

— Prieteni, repet. Tot insişti să foloseşti acest cuvânt.

— Pentru că e adevărat şi eu spun întotdeauna adevărul.

Un râs ascuţit, amar îmi frânge pieptul.

— Adevărul? Tu spui adevărul, Lorenzo?

— Întotdeauna.

— Asta e amuzant, zic eu, ridicând vocea, incapabil să-mi reţin furia. Amuzant, pentru că îmi amintesc că mi-ai spus că nu i-ai face rău soţiei mele!

Se încruntă.

— A păţit ceva?

— *Să nu îndrăzneşti*, mârâi. Să nu îndrăzneşti să stai acolo şi să te prefaci că n-ai fost implicat. Fii bărbat, Lorenzo. Recunoaşte.

— Oh, dar nu neg nimic.

Ridică o mână, cu zâmbetul pe buze. Un nenorocit de *zâmbet*. Oare crede că glumesc?

— Vinovat. Dar exagerezi.

— Exagerez?

— Da, insistă el. Ar trebui să-mi mulţumeşti, sincer.

— Să-ţi mulţumesc?

Fac un pas mai aproape, trăgându-l pe Leo împreună cu mine. Băiatul scânceşte, iar cuţitul îi apasă şi mai tare pe gât. Fiecare sunet pe care îl scoate îi trimite pe ceilalţi mai aproape de marginea prăpastiei. Sunt al naibii de norocos că nimeni nu a tras din greşeală.

— Am avut o înţelegere. Tu să n-o răneşti pe Karissa, iar eu să îl las pe fratele tău în pace. Dar e evident că nu

Scanned with CamScanner

mai ești un om de cuvânt, așa că bănuiesc că înțelegerea noastră pică, Lorenzo.

Începe să transpire. Îi văd sudoarea de pe frunte, dar nu lasă să i se ghicească altfel stresul. Ne scrutează încet, ca și cum și-ar lua în considerare opțiunile, încercând să-și dea seama ce are de făcut. În cele din urmă, privirea i se oprește asupra picioarelor mele și oftează teatral în timp ce se ridică de pe canapea, murmurând:

— Nu sunt suficient de spart pentru așa ceva.

Face un pas precaut spre mine, apoi încă unul. După al treilea pas, este prea aproape de mine. Îl trag pe Leo în spate, departe de fratele său, cuțitul tăindu-i gâtul. E doar o tăietură, o mică zgârietură. Puțin sânge îi curge pe mijlocul gâtului. Nu e deloc mult.

Dar ei reacționează, nu mai așteaptă permisiunea. Cred că sângele le-a dat ceea ce aveau nevoie.

Bărbații încep să vină după mine, dar Lorenzo îi oprește.

— Ho, ho, ho! *Jos, băieți*! Am eu spus „atac"?

Creează fizic o barieră între noi, iar eu îl trag pe Leo departe de ușă, departe de fratele său, înainte ca ei să pună mâna pe el.

— Ieșiți afară, toți! le ordonă Lorenzo. Lăsați-ne pe Ignazio și pe mine în pace.

Nu trebuie să o spună de două ori. Bărbații ies din cameră, îndreptându-se chiar spre ușa de la intrare. Eu stau pe loc și privesc cum clatină el din cap, după care se întoarce spre mine.

— O să-l lași pe fratele meu să plece acum?

— Dă-mi un motiv.

— Pentru că am întrebat frumos.

— Nu e suficient de bun.

Scanned with CamScanner

— Vrei să spun *te rog*? Nu prea sunt omul care să cerşească.

— Vreau să-mi spui de ce ai crezut că ar fi o idee bună să-mi ataci soţia?

— Nu am atacat-o.

— Nu nega...

— Din nou, nu neg nimic, răspunde Lorenzo şi îşi trece o mână peste faţă. Uite, lasă-l pe fratele meu să plece şi-apoi noi doi vom discuta despre asta. O să-ţi spun tot ce s-a întâmplat. Dar mi-e cam greu să mă concentrez când ai un cuţit la gâtul lui.

Încet, cobor cuţitul, folosindu-mi mâna liberă pentru a-l împinge pe Leo spre fratele său.

Lorenzo îl apucă de bărbie, ridicându-i faţa, şi verifică gâtul băiatului, asigurându-se că tăietura nu este prea adâncă. Îmi aruncă şi mie o privire în timp ce face asta.

Îşi bate fratele pe spate şi îi ciufuleşte părul, tratându-l de parcă ar mai fi un copil mic.

— Vei fi bine. Nicio pagubă. Priveşte lucrurile aşa... ai supravieţuit unui atac al lui Vitale. Nu mulţi oameni sunt în stare să spună asta.

Apoi începe să râdă. *Râde*. Nu de puţine ori sunt cu garda jos, dar aici m-a prins.

Lorenzo se răsuceşte şi se îndreaptă direct spre mine. Mă încordez, mă pregătesc să reacţionez, dar el mă ocoleşte.

— Hai, spune el, lovindu-mă pe piept cu podul palmei în timp ce trece. Am nevoie de o băutură.

Se îndreaptă spre bucătărie. Spune-i curiozitate. Spune-i prostie. Spune-i cum vrei. Îl urmez.

Lorenzo dă uşa bucătăriei de perete şi ezită înainte să păşească peste tipul pe care l-am lăsat aici. E pe podea,

Scanned with CamScanner

într-o baltă de sânge, deși încă mai respiră. Calc cu grijă și mă strecor în bucătărie, încă în gardă tot.

Lorenzo se duce spre bufet și ia o sticlă de rom cubanez pe care o deschide. Ia o înghițitură chiar din sticlă, apoi se sprijină de bufet și se uită la mine. Pare nemulțumit.

Dezamăgit.

— Ce-i asta? îl întreb, repetând cuvintele lui de mai devreme. Ce faci aici?

— Beau, spune el, întinzându-mi sticla. Vrei și tu?

— Pas.

— Cum vrei, zice el, luând o altă înghițitură. Dacă vrei să știi, și nu știu ce o să schimbe asta, chiar le-am specificat să n-o rănească.

— Le-ai specificat să n-o rănească.

— Da.

— Nu te-au ascultat.

Se gândește la asta, apoi mai ia o dușcă.

— Știu.

Schimbă asta ceva? *Nu.*

— Locul nepotrivit, momentul nepotrivit, spune el, ridicând din umeri. Știi cum e.

— Nu mă interesează scuzele tale, Lorenzo.

— Nu? Te cunosc, Ignazio. Îți știu metodele. Știu ce te scoate din sărite. Iar atunci când nu te interesează scuzele cuiva, nu-i dai șansa să vorbească. N-ai venit aici să mă omori. Ai venit aici să-ți dai seama cum stau lucrurile.

O spune nonșalant. Nu-mi place că el crede că mă cunoaște. Și poate că are dreptate. Poate că nu am venit aici să-l ucid.

Scanned with CamScanner

Dar asta nu înseamnă că trebuie să cred ce-mi spune.

— Deci, ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Mi-a povestit totul.

— Totul, comentează Lorenzo râzând. Ţi-a spus şi numele bărbatului care conducea taxiul?

— Ce contează? E mort.

— Exact, spune Lorenzo, întinzându-mi din nou sticla de rom. Ţi-am zis, ar trebui să-mi mulţumeşti.

Mijesc ochii.

— Cum îl chema?

— Abele Abate. Ţi se pare cunoscut?

Da. Şi o ştie şi el.

— Era unul dintre tipii lui Ray.

Confirmă din cap.

— Ţi-a spus că a luat de câteva ori taxiul ăsta? Că nu a fost prima dată când a condus-o undeva? Că ori de câte ori avea nevoie de o plimbare, s-a întâmplat ca el să fie în zonă? Ţi-a menţionat asta?

Nu, nu a făcut-o.

— L-am prins adulmecând în jurul ei acum câteva săptămâni, continuă el. A fost cu totul întâmplător, vezi tu, pentru că tocmai se întâmpla să adulmec şi eu în jurul ei.

— De ce?

— De ce? întreabă el neîncrezător. Haide, ajung în oraş şi primul lucru pe care îl aflu este că te-ai căsătorit. *Din nou*. Şi nu cu oricine. Ci cu *ea*. Nu mi-am închipuit asta niciodată, nici în cele mai nebuneşti vise ale mele! Aşa că, poţi să zici că-s curios... Am vrut s-o văd şi eu pe fata care în cele din urmă ţi-a topit inima aia de gheaţă.

Zâmbeşte, dar nu mi se pare amuzant.

Scanned with CamScanner

– Deci, ce... credeai că vei împuşca doi iepuri dintr-o lovitură? Să-l elimini pe încă unul dintre oamenii lui Ray în timp ce o vânezi pe ea?

– Niciodată n-am vânat-o, răspunde el ferm. Şi Abele? Se pare că lucrează pentru altcineva în prezent, cineva care s-a interesat în mod deosebit de fata ta.

– Cine?

Ezită.

– Greu de spus.

Greu de spus.

Ori nu ştie, ori nu vrea să-mi zică.

– Termină cu prostiile, Lorenzo.

– Uite, tot ce spun este că am împiedicat ca soţia ta să fie cu adevărat rănită. Cu plăcere pentru asta, apropo.

Nu-i mulţumesc.

Nu ştiu dacă-l cred. Pare o situaţie prea convenabilă.

Mă uit prin cameră, iar privirea mi se opreşte asupra omului de pe podea. Geme, mai mişcă.

– E încă în viaţă, subliniază Lorenzo.

– Deocamdată, zic eu. Ce se întâmplă cu el depinde de tine, dacă intenţionezi să-l ajuţi.

– Oh, îl voi ajuta, nu-ţi face griji pentru asta.

Lorenzo ia încă o gură din sticla de rom şi se uită la bărbatul de pe jos.

– Când ai omorât ultima oară pe cineva, Ignazio?

E o întrebare la care nu vreau să răspund. La care chiar nu trebuie să mă gândesc. Ultimul om pe care l-am ucis a fost Raymond Angelo. De atunci, pe restul i-am lăsat în viaţă.

Ezit atât de mult încât ştie că nu am de gând să-i răspund, dar cred că tăcerea este un răspuns suficient pentru el.

Scanned with CamScanner

— Atât de mult timp, nu?

— Nu contează, îi spun eu. Fie că a fost acum un an, fie acum o oră, nu contează. E atât de mult sânge pe mâinile mele încât n-o să le pot curăța niciodată.

— Nu contează, totuși încerci.

— Pentru ea.

— Ei bine, nu-ți face griji, zice el, arătând spre omul ghemuit pe podea. O să mă asigur că avem grijă de el, așa că ultima ta vărsare de sânge nu o să se întâmple astăzi.

Nu știu dacă se așteaptă să-i mulțumesc, dar n-o fac. Nu-i spun nimic. Doar mă strecor pe ușa din spate.

Ies din casă și mă îndrept spre mașina pe care am parcat-o pe aleea vecinului. Apoi aud un foc de armă din spatele casei.

BANG!

Scanned with CamScanner

Capitolul șaptesprezece

Karissa

Uneori, când nu pot să dorm, stau în pat și îmi pun întrebări.

Mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă nu l-aș fi întâlnit pe Naz.

Dacă nu aș fi intrat în acea clasă pentru cursul de filozofie, poate că nimeni nu m-ar fi observat vreodată. Poate că aș fi continuat să-mi construiesc o viață chiar sub nasul lor, trăindu-mi zilele fără griji. Poate că nu aș fi știut niciodată adevărul despre părinții mei și-aș fi putut trăi veșnic ca o fericită neștiutoare. Poate mi-aș fi ales o specializare în artă sau poate chiar aș fi urmat ceva în știință. Poate că încă aș locui în această cameră cu Melody. Poate că aș fi mâncat tot timpul supă la plic în timp ce-aș fi citit o grămadă de mesaje de la mama în fiecare după-amiază.

Poate că ea ar fi încă în viață.

Poate.

Poate.

Poate.

Îmi imaginez că am altă viață, în alt loc, că sunt înconjurată de alți oameni... oameni pe care nu i-am întâlnit încă, oameni pe care poate nu-i voi întâlni niciodată. Și pare corect să visez cu ochii deschiși, simt

Scanned with CamScanner

o mare libertate, dar am întotdeauna crampe în stomac şi mi se strânge pieptul, ca şi cum aş avea un mare gol, o prăpastie care se măreşte din ce în ce mai mult.

Ceva lipseşte.

El.

Când mă gândesc la o viaţă fără Naz, încep să mă simt singură. E ca şi cum aş sta într-o cameră aglomerată, ţipând, dar nimeni nu aude. Ziua când mi-a înmânat telefonul, şi stăteam în afara sălii de clasă, a fost probabil pentru prima dată în viaţa mea când am simţit că cineva mă observă cu adevărat. Că cineva îmi acordă atenţie. Îmi place să cred că m-a auzit ţipând, deşi la vremea respectivă, ţipam din motive greşite.

Şi, în timp ce stau pe podeaua murdară din camera de cămin a lui Melody, o cameră care îmi aduce atâtea amintiri, iată că fac asta din nou... îmi imaginez o viaţă fără el.

O lume în care el nu există.

E întuneric. Nu ştiu cât e ceasul. Nu am vlagă ca să mă uit. Mi se pare că stau aici dintotdeauna, că fiecare ticăit al ceasului mă batjocoreşte. Ţip în tăcere şi în seara asta, iar nimeni nu mă ascultă, nimeni nu mă aude, nimeni nu vine să mă salveze de această durere.

Tic.

Tic.

Tic.

Cu cât trece mai mult timp, cu atât e mai probabil să nu se mai întoarcă niciodată. A promis că o va face, dar el nu este indestructibil. E om. Nu e perfect. În piept îi bate o inimă, ca şi mie. Nu e nevoie decât de o răsucire a unui cuţit ca să i-o sfâşie. Ştiu. Ştiu.

Îl simt. Golul. Partea din mine care lipseşte. *Îl simt.*

Scanned with CamScanner

Ochii mi se înlăcrimează în timp ce fierea îmi arde gâtul, provocată de apăsarea din piept, de întunericul care mă devorează.

— O, Doamne, șoptesc și mă ridic, iar o amețeală bruscă îmi încețoșează privirea. Mi se face rău.

Fug la baie, mă împiedic de niște chestii de pe jos în întuneric și sunt recunoscătoare să găsesc toaleta liberă. Prăbușindu-mă la podea, încep să icnesc, dar nu iese nimic. Nu mi-a mai rămas nimic de dat afară.

Te rog.

Te rog, întoarce-te la mine.

Am nevoie de tine.

Lumina pâlpâie, aspră și orbitoare, iar eu îmi închid ochii strâns, continuând să implor.

Te rog.

— Karissa? se aude vocea tremurândă a lui Melody în timp ce pășește în baia alăturată. Ești bine?

Sunt bine? Nu. Nu sunt deloc în regulă.

Nu prea a vorbit de când am apărut la ușa ei acum o oră... acum o zi... acum un an. Nu știu. I-am spus ce s-a întâmplat cu mine, versiunea rezumată, excluzând părțile care au legătură cu Leo, dar divulgând secrete pe care nici Naz nu le știe încă.

Naz.

O, Doamne... *Naz.*

Dacă n-o să afle niciodată?

Șocul a lăsat-o fără cuvinte, iar dacă înainte nu m-am simțit extrem de singură, acum cu siguranță mă simt. Nimeni nu înțelege. Nu mă aude nimeni. Melody a încercat să asculte, a încercat să justifice ceea ce s-a întâmplat, dar nicio explicație precum „totul se întâmplă pentru un motiv" nu va reuși să mă liniștească.

Scanned with CamScanner

În loc să răspund, îmi strâng ochii şi mai tare, încercând să-mi imaginez din nou o altă lume. O lume în care suntem fericiţi, în care suntem împreună, departe de toate astea.

O lume fără o ţintă pe spatele nostru.

O lume în care Naz vine acasă.

O lume în care putem trăi în pace.

O lume care e doar a noastră.

— O să fie bine, spune Melody, schimbându-şi abordarea. Vorbim de Ignazio, nu? El e, cum ar fi... el e pur şi simplu *el*. O să se descurce.

Chiar vreau să cred că e adevărat. Dar uneori, oamenii nu se întorc. Iar Melody o ştie. Ea o ştie mai bine decât mulţi dintre noi.

Şi încearcă să fie optimistă, să fie cea mai bună prietenă cu putinţă, dar îi aud teama din voce. Pot să-i simt frica. Această situaţie e grea, mult prea grea pentru o fată atât de veselă. Dar există întotdeauna posibilitatea ca, de fiecare dată când un om pleacă, aceea să fie ultima oară când îl vezi. S-ar putea să fie ultima dată când îţi înfrumuseţează lumea.

— Dacă nu se întoarce...

— Nu gândi aşa, mă întrerupe ea. Nu poţi să gândeşti aşa, Karissa.

Mă împing în mâini, mă aşez din nou pe podea şi îmi trag picioarele în sus, înfăşurându-mi braţele în jurul genunchilor. Îmi curg lacrimi. Nici nu ştiu că plâng până nu le simt pe obraji.

— Pur şi simplu... M-am săturat să nu simt niciodată pământul sub picioare. Mi se pare că suntem în cădere liberă şi că tot ce ne înconjoară continuă să se mişte în ceaţă şi nu ştiu cum să fac să încetinim ca să pot ateriza în picioare.

Scanned with CamScanner

– Știu, spune ea în șoaptă, dar asta se întâmplă atunci când te îndrăgostești de o forță a naturii.

Îmi înclin capul, uitându-mă la ea.

Zâmbește trist.

– Uite, am înțeles... Nu știu cum e Ignazio. Îl cunosc pe tipul pe care vrea el să mi-l arate și, într-adevăr, nu cred că vrea să cunosc alte ipostaze de-ale lui, dar mă tolerează... datorită ție. Așa că îl știu pe acest Ignazio. Și el e... pătimaș. Nu spun că nu e amabil, pentru că nu a fost niciodată grosolan, dar e copleșitor. Sincer, Karissa, omul mă sperie foarte tare. Dar tu îl iubești și știu asta... Pot să-mi dau seama... fiindcă el este genul care te lasă fără vlagă. E ca și cum s-a strecurat în sufletul tău, s-a prins bine și nu mai există nicio modalitate de a-l scoate din nou, cu excepția cazului în care am rupe jumătate din tine, împreună cu el. E o forță a naturii. Deci nu e de mirare că în urma lui e prăpăd, înțelegi?

Nu știu ce să spun când mă uit la ea și înțeleg acele vorbe. Ea nu a avut niciodată atât de multă dreptate înainte. Înfruntă situațiile grele mai bine decât am crezut.

– Bănuiesc că toate cursurile alea dau roade, mormăi eu. Vei fi cel mai mare filozof al generației noastre.

Râde.

– Sunt destul de sigură că acest titlu îl deține deja Kanye. N-ai auzit?

– Sunt sigură că am auzit cu toții, îi răspund zâmbind.

– Deci, da, știu că te-ai săturat, spune ea, întinzând mâna spre mine, să mă ajute să mă ridic, dar trebuie să ții capul sus.

Mă ridic în picioare și clatin din cap.

– Tupac.

Scanned with CamScanner

— Care se întâmplă să fie cel mai mare filozof al secolului XX. La naiba cu Wittgenstein, şi Sellers, şi Rawl... Pac e baza.

O apreciez că încearcă să-mi uşureze starea de spirit şi aproape că funcţionează, aproape că mă distrage de la realitate, dar o bătaie puternică venită din camera de cămin umbreşte totul.

O, Doamne.

Trec direct pe lângă Melody şi dau buzna în cameră, aproape s-o dărâm pe Kimberly, care se îndreaptă spre uşă. Se dă în spate, cu mâinile în sus, mormăind furioasă, dar nu ascult ce spune.

Dau uşa de perete şi îmi stă inima. Se opreşte pentru o secundă. E cea mai mare durere pe care am simţit-o vreodată.

E ca şi cum lumea s-ar fi oprit în loc, ca şi când nimic n-ar mai exista, înainte ca totul să revină la normal. Aproape că îmi taie respiraţia când îl văd stând chiar acolo, în faţa mea.

Naz.

Nu se mişcă. Nu-i dau nicio şansă să intre în cameră. Avalanşa de emoţii, de adrenalină şi de *hormoni* este prea mare ca s-o pot controla. Scot un strigăt în timp ce mă arunc pe el, lovindu-l şi împingându-l pe hol.

Este aici. E viu. Râde încet, înfăşurându-şi braţele în jurul meu. Mă ţine strâns.

— California, mormăi în pieptul lui.

El tace pentru o clipă, apoi mă întreabă:

— Ce-i cu ea?

— Acolo vreau să merg.

Un alt moment de tăcere. Îşi pune mâna pe părul meu şi mă strânge în timp ce îmi sărută creştetul capului.

— Dacă asta îţi doreşti.

Scanned with CamScanner

Da.

După asta, totul e neclar. Naz îi mulțumește lui Melody. Eu sunt prea terminată să mai zic ceva. Ieșim din cămin, iar mâinile lui nu-mi dau drumul. Are mașina parcată la întâmplare pe două locuri în fața clădirii. Afară este întuneric beznă. Miezul nopții? Poate mai târziu.

Ceasul continuă să ticăie. L-a adus înapoi la mine de data asta.

Deschide portiera de pe partea pasagerului, dar eu stau pe loc, ținându-l strâns de mână, fără să intru. Lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji și chiar vreau să le opresc, dar să fiu a naibii... Nu pot.

Îmi șterge lacrimile de pe față.

– Hei, e în regulă. Ți-am spus că mă voi întoarce.

– Știu, dar...

Nici nu pot să termin. Încep să plâng și mai tare.

Pieptul mă doare la fel de tare, deși golul acela a dispărut. Acum simt că o să explodez, de parcă nu am suficientă putere să-mi controlez emoțiile. Lumea mea este în derivă și mă agăț de o scândură ordinară, disperată să cred că e suficient loc pentru amândoi. Dar umerii mă dor și am o apăsare prea mare în piept, iar dacă nu mă eliberez iute, mă voi îneca.

– Dar...?

– Sunt însărcinată.

Îmi scapă atât de repede, încât sună ca un cuvânt amestecat, un cuvânt care poartă greutatea lumii. Însărcinată. Simt cum presiunea asupra mea se diminuează. Secretele sunt greu de păstrat. Știu doar de câteva ore, dar secretul m-a consumat în fiecare clipă.

Nu așa am vrut să-i spun.

Scanned with CamScanner

Nu știam cum să-i spun, oricum, dar așa? Nu așa ar fi trebuit să fie. N-ar fi trebuit să trântesc vestea într-un acces de plâns speriat.

Nu știu cum va reacționa. Nu știu dacă va fi fericit, sau furios, sau la fel de șocat ca mine. Nu încercam. Nu prea am vorbit despre asta. Am continuat să iau pastile anticoncepționale, însă am tot uitat de ele și am încercat să recuperez mai târziu, dar se pare că *degeaba*.

Gravidă. Un copil. Of, o să mi se facă rău din nou.

Se holbează la mine. Și se holbează. Și se mai holbează puțin.

Chiar aș vrea să spună ceva, dar el doar se uită lung la mine, de parcă nu m-a auzit. A auzit? Sunt pe cale de a mă repeta, dar tot plâng, și cuvintele pur și simplu nu se formează așa cum vreau eu.

Se uită atât de intens la mine, încât cred că mi-a pârjolit sufletul. Mă ia de mână, mă trage mai aproape și îmi spune:

— Urcă-te în mașină.

Asta e tot. Asta e toată reacția de care am parte.

Îl ascult și, în sfârșit, îi dau drumul la mână și mă urc în mașină. Acesta nu e locul potrivit pentru așa ceva. El închide portiera, iar eu îmi pun centura de siguranță, cu mâinile tremurând. Of, aș vrea să nu mai plâng. Îmi șterg lacrimile și încerc să mă adun, așteptându-mă să purtăm o conversație în orice secundă. În schimb, el doar urcă în mașină și o pornește, fără niciun cuvânt.

Tremur tot drumul spre Brooklyn. Nu știu ce să înțeleg din toate astea.

Parchează în garaj când ajungem, încuie mașina și mă conduce prin ușa laterală, în bucătărie. Killer începe să sare și să latre emoționat atunci când mă vede, mai să mă dărâme. Mă îndrept spre ușa din spate și îl las să iasă în

Scanned with CamScanner

curte, apoi mă gândesc să mă duc la etaj, când Naz apare în spatele meu. Îi văd reflecția în geam.

– Cât de sigură ești?

Mă răsucesc și îl privesc precaută.

– Pe o scară de la unu la zece?

Îmi studiază fața înainte de a repeta:

– Cât de sigură ești, Karissa?

– Ăăă, destul de sigură, cred... cât de sigură pot fi. N-am făcut pipi pe un băț sau ceva...

– Atunci de unde știi?

Există o urmă de furie în vocea lui. Încearcă s-o controleze, dar nu reușește.

– Pentru că așa mi-a spus doctorul.

– Doctorul.

– Da, când am fost la spital.

– La spital.

– A făcut niște teste și cred că a aflat pur și simplu din întâmplare.

– A aflat din întâmplare.

Iar îmi repetă vorbele.

– Da.

Naz dă din cap, încrucișându-și brațele la piept, într-o poziție aproape defensivă, ca și cum ar încerca să mă împiedice să intru. Încă are o expresie de nonșalanță, chiar stoică, dar ochii îi strălucesc.

– De cât timp?

– Opt săptămâni.

– Deci... două luni.

Îmi evită privirea, respirând adânc, de parcă ar încerca să se calmeze.

– Ești furios.

– Sunt.

Scanned with CamScanner

Of, nici măcar nu neagă.

— Da, ei bine, poate că nu eşti *singurul*.

Încerc să fug, dar el mă apucă şi mă trage spre el. Instinctul meu intervine şi încep să mă lupt cu Naz, împingându-mă şi încercând să-l ocolesc, dar el pur şi simplu mă strânge mai tare şi mă ţine în loc.

Cedez imediat.

Când Naz vrea ceva, primeşte şi, sincer, mă simt mai bine în braţele lui. Ar putea fi supărat din alt motiv, dar eu sunt îngrozită.

— Acum o lună, spune el încet, te-am sufocat.

— Şi?

— Erai deja însărcinată.

Mi se strânge stomacul. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Numai pe Naz îl poate preocupa aşa ceva, din tot se întâmplă.

— Nu m-ai rănit... sau pe *noi*...

Noi. Există un noi. Eu şi acest... copil.

— Aş fi putut. N-am luat-o uşor.

— Asta pentru că pot s-o duc. Şi acest... ăăă, ştii tu...

— Copil, spune el şoptit.

Copil.

Iisus Hristoase, îmi simt lacrimile şiroind din nou.

— Are ADN-ul tău. Deci, evident, e încăpăţânat ca un taur şi va fi rezistent.

Nu adaugă nimic. Nu ştiu dacă îi influenţez în vreun fel starea. Probabil că nu.

Naz şi-a pierdut deja o familie o dată. A pierdut un copil pe care nu a avut ocazia să-l cunoască, aşa că nu mă surprinde îngrijorarea lui.

Scanned with CamScanner

Pur și simplu nu vreau ca el să se învinovățească în legătură cu asta. Oamenii tind să se simtă răniți în astfel de cazuri.

Oftează resemnat.

— Deci, California, ai?

— Da, șoptesc.

Într-una dintre ultimele conversații pe care le-am avut cu mama, ea mi-a menționat că a fugit acolo. Poate că știa ea ce știa. Și este suficient de departe de New York cât să nu părăsim țara.

— Ei bine, spune el, am face bine să începem împachetarea, atunci.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții printre cutii. N-ai niciun motiv să despachetezi atunci când, mai devreme sau mai târziu, ar trebui să împachetezi totul din nou.

N-am avut niciodată prea multe în copilărie, sau chiar adolescență, așa că nu mi-era greu să trăiesc o viață simplă în care te ridici în mijlocul nopții și o iei la picior. E mai ușor să dispari, să aluneci în anonimat, fără să târâi după tine posesiuni adunate o viață întreagă.

Asta m-a învățat mama.

Dar am foarte multe bagaje acum... la propriu, la figurat... Și nu sunt complet sigură cum se vor potrivi toate astea în noua noastră viață. Zeci de cutii de carton ocupă fiecare cameră din casă, cele mai multe dintre ele încă goale. Au trecut câteva zile de când am luat decizia de a ne muta și simt că am împachetat constant de atunci, dar abia dacă am strâns ceva.

Adevărul fie spus, Naz a adunat o mulțime de chestii. Deși, bine, mă rog, bănuiesc că și eu.

Scanned with CamScanner

Înainte, tot ce deţineam încăpea în trei cutii, dar acum am nevoie de mai mult decât atât, numai pentru pantofi.

Stau în birou şi privesc rafturile masive, pline de cărţi, ale lui Naz. El e la birou, pe jumătate îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă. Nu e încheiat la toţi nasturii, n-are cămaşa băgată în pantaloni, iar mânecile îi sunt suflecate.

Pare epuizat. Probabil că este.

Se plimbă pe aici, liniştit, răbdător, distrăgându-şi atenţia prin curăţenie, spălând acelaşi rahaturi iar şi iar. Rar îl prind că stă aşezat, ca acum, dar chiar şi de pe scaun, tot reuşeşte să pară ocupat. Cum naiba face asta? Răsfoieşte un ziar, nu-mi acordă niciun pic de atenţie, în timp ce eu mă stresez cum să-i împachetez lui cărţile.

— Te stresezi, spune el, fără să se uite la mine, cu privirea nedezlipită de ziar.

— Nu-i adevărat.

Mint.

— Minţi.

Of.

— Chestia e că... ai foarte multe cărţi.

— Ştiu.

— O să avem nevoie, de exemplu, de încă un miliard de cutii.

— Pentru ce?

Pentru ce? Ce fel de întrebare...?

— Pentru cărţi, zic eu. Ai multe.

Îşi lasă încet ziarul şi se uită la mine.

— Nu contează. Nu le iau.

— Ce? De ce?

— Pentru că nu sunt necesare.

Scanned with CamScanner

Undeva în lume, unui șoarece de bibliotecă i-a explodat mintea.

– Cum poți să spui că nu sunt necesare cărțile?

– Simplu. Nu sunt.

– Pur și simplu... Nici nu știu ce să-ți spun.

Râde ușor, se lasă pe spătarul scaunului și se uită la mine.

– Nu are rost să le luăm pe cele mai multe dintre ele, Karissa. Toate sunt inutile... sunt doar niște obiecte. Am început de la zero o dată și sunt dispus să o fac din nou.

– Deci, ce, ai lăsa totul?

– Nu totul. M-aș gândi să te iau și pe tine cu mine.

– *Amuzant.*

Rezist instinctului de a-mi scoate limba la el.

– Păi și ce facem cu ele?

– Orice vrei.

– Ce ai făcut cu ele data trecută?

– Le-am ars.

Mă crispez.

– Ce risipă!

Ridică din umeri.

– Putem să le aruncăm, să le vindem, să le donăm sau pur și simplu să le lăsăm aici. Eu nu plănuiesc să vând casa chiar acum. Totul poate să rămână unde este.

Gândul că totul ar rămâne aici, adunând praf, îmi strânge, în mod ciudat, stomacul. Una e să ne decidem să ne trăim viața în altă parte, undeva departe de aici... Dar altceva e să plecăm fără nimic, să lăsăm cine eram în urmă.

– Uite, spune el, ridicându-se și venind spre mine. Imaginează-ți că a luat foc casa și ai doar un minut să iei

Scanned with CamScanner

ce simți că este important pentru tine. Ceva *de neînlocuit*. Ce alegi?

— Sună cam filozofic, subliniez. N-ai de gând să-mi dai test mai târziu, nu-i așa? Să mă faci să scriu un eseu sau ceva? Dacă da, clar am să pic. Pot să sun un prieten?

Un zâmbet îi apare pe buze.

— Doar răspunde la întrebare.

Mă gândesc la asta pentru o clipă. Ce aș lua dacă aș avea doar un minut la dispoziție?

— Poze. N-am multe, dar aș vrea să păstrez câteva.

Aprobă din cap.

— Ușor de înțeles.

— Killer. Mi-aș dori câinele.

Îi zvâcnește maxilarul.

— Nu mă surprinde.

— Tu... te pui la socoteală?

— Nu, eu ies singur.

— Atunci, asta-i tot, cred.

— Fotografii și potaia. Asta e ce luăm cu noi.

Îmi strâmb nasul la el.

— Tu ce zici? Ce ai lua?

— Nimic.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Nimic?

— Totul poate fi înlocuit, spune el, pășind spre mine și punându-și mâinile pe șoldurile mele.

Se apleacă și îmi dă sărutări mici și dulci.

— Cu excepția mea, murmur pe buzele lui.

Îl simt zâmbind pe gura mea.

— Până și tu poți fi înlocuită.

Scanned with CamScanner

Îmi dau ochii peste cap și mă prefac că mă îmbufnez, apoi mă îndepărtez de el, dar el ține mâna pe mine. Râzând, se uită în jos la mine, apoi mă mângâie pe abdomen. Își apasă palma pe cămașa mea, peste buric și-și fixează privirea acolo.

Nu spune nimic, dar nu e nevoie.

Îi văd strălucirea din ochi, scânteia, emoția reținută. Încearcă foarte tare să nu-și facă prea mari speranțe. Naz nu e genul de om care își trăiește viața într-o bulă de optimism. El privește lumea și vede întunericul care-l învăluie. Dar lumina se strecoară printre crăpăturile din armura lui și încălzește o parte din acea amărăciune pe care a ținut-o în el atât timp.

— Ar trebui să mergem, spune el încet, să terminăm cu toate astea și să trecem mai departe.

Încruntându-mă, mă îndepărtez de el.

— O să mă încalț.

— Bun.

— Probabil că ar trebui și tu să porți niște pantofi de data asta.

— Sigur.

Zece minute mai târziu, amândoi încălțați, suntem în mașină, în drum spre Manhattan. Am amânat acest drum cât de mult posibil, dar a venit momentul să merg și să-mi dau declarația oficială despre atacul din taxi. Avocatul i-a spus lui Naz că dacă nu mă prezint în această după-amiază, mâine vor fi la ușa mea, pregătiți să mă escorteze.

E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Secția de poliție este plină când ajungem acolo. Avocatul ne așteaptă, o formalitate necesară, sau așa mi s-a spus. M-au condus înapoi la divizia de omucideri, într-o mică sală mică de interogatoriu, unde detectivul Jameson și detectivul Andrews așteaptă deja.

Scanned with CamScanner

— Doamnă Vitale, mă salută Jameson, zâmbind, în timp ce mă aşez vizavi de el, cu avocatul chiar lângă mine. Apreciez că îţi faci timp în programul tău încărcat ca să vii să vorbeşti cu noi astăzi. Ştiu că probabil ai lucruri mai importante de făcut.

Aproape că îi spun „cu plăcere", crezând că e sincer, când avocatul îşi drege vocea şi se bagă în discuţie:

— Termină cu agresivitatea pasivă, Jameson. E aici. Treceţi mai departe.

Jameson ridică din umeri, întorcându-se spre mine.

— Să recapitulăm. Ce s-a întâmplat în acea zi? Începeţi cu urcarea în taxi.

— M-am urcat în taxi să plec acasă, nu prea eram atentă... mergeam de ceva timp, iar când mi-am ridicat privirea, am observat că mergeam în direcţia greşită.

Povestesc, omiţând multe chestii, dar repetând exact ceea ce le-am spus şi atunci, în parc. De îndată ce termin, Jameson clatină din cap şi se sprijină înapoi pe scaun, în timp ce Andrews pufneşte.

— Nu ne zici ceva.

— Nu-i adevărat.

— Nu se pupă.

Reiau povestea de trei ori. M-au luat atât de tare, că aproape mă dau de gol. Avocatul îşi dă seama, cred, pentru că atunci când încep să mă preseze ei din nou, intervine:

— Ţi-a spus tot ce ştie. Ţi-a dat declaraţia ei. Am terminat.

Jameson răsfoieşte în dosarul său şi scoate o foaie de hârtie, pe care mi-o întinde peste masă. Bate cu un pix în ea.

— Scrie-o.

O scriu.

Scanned with CamScanner

Mâna mi-a amorțit și capul îmi crapă de durere până termin. Semnez hârtia, confirmând că totul este adevărat, apoi ies. Naz stă în hol, bătând nerăbdător darabana în brațul unui scaun.

Se ridică imediat ce ne vede și își dă seama pe loc că sunt supărată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, eu doar...

Nu știu *exact* ce e în neregulă. Mi se pare că am fost admonestată.

Îmi vine să plâng.

Of, sunt atât de al dracului de emotivă!

— Tipic Jameson și Andrews, intervine avocatul. Știi cum sunt.

Plecăm și nu scot o vorbă pe drumul înapoi, sprijinindu-mă de portieră, cu ochii închiși, dorindu-mi să nu mă mai doară capul. Suntem aproape de casă când tăcerea este spulberată de un cântec.

Telefonul lui Naz.

Îl ia, se uită la ecran și se încruntă. Ezită înainte de a răspunde.

— Alo?

Apelul durează doar un minut. El abia dacă spune ceva, cu excepția unui încordat „voi fi acolo".

Când ajungem acasă, parchează pe alee, ridicând ușa garajului, dar nu trage mașina înăuntru. Îmi dau seama imediat că pleacă. Mă conduce înăuntru, totuși. Zăbovește o clipă. Așteaptă până când m-am instalat în birou înainte să-mi arunce bomba.

— Trebuie să mă duc să rezolv ceva, spune el șoptit. O să fii OK aici, de una singură?

— Sigur.

Scanned with CamScanner

— Dacă ai nevoie de mine pentru ceva... orice... nu ezita să mă suni. O să am telefonul la mine şi vorbesc serios, Karissa... orice.

— O să fiu bine, zic şi îi zâmbesc împăciuitor. Am de gând doar să împachetez, poate încep să duc din cutii în garaj, să nu mai stea în drum.

— Doar nu exagera.

— Da, domnule.

Dă din cap şi pleacă. Îl aud pe Killer mârâind uşor din bucătărie, unde dormea, în timp ce Naz trece pe lângă el, dar e un sunet slab, ca şi cum câinele nu e sigur dacă merită efortul să-i facă viaţa un coşmar astăzi.

Zece, poate douăzeci de minute mai târziu, aud cum se deschide uşa laterală a garajului. Mârâitul începe aproape imediat, dar de data aceasta câinele e mai agresiv.

Cu siguranţă a fost rapid.

— Relaxează-te, Killer, zic eu şi merg spre bucătărie. E doar Na...

Naz. *Nu e Naz*. La naiba, nu e Naz.

Adevărul mă loveşte instantaneu. Bucătăria este slab luminată. Afară este o după-amiază înnorată. În faţa mea stă un bărbat masiv, cu umeri largi şi constituţie atletică. Aproape doi metri de muşchi solizi. Geaca de piele îi strânge bicepşii atât de tare, încât cusăturile din jurul braţelor stau să se rupă. Este de două ori mai mare decât mine şi nu e deloc Naz al meu.

Trebuia să fie Naz. Nu oricine naiba este tipul *ăsta*.

Stă la aproximativ şase metri distanţă de mine, nu e suficient de aproape ca să ajungă la mine încă, dar tot e prea aproape... prea al naibii de aproape... destul cât să-i simt mirosul. Nasul meu ştie că ceva e în neregulă înainte să văd cu ochii mei.

Mirosul este puternic, ca şi când s-a dat cu pişat care a fost îmbuteliat ca apă de toaletă, un miros chimic

Scanned with CamScanner

lemnos, care îmi mută nasul. Am inspirat o dată și o, Doamne, e dezgustător. Aproape că îmi taie respirația.

Pieptul îmi arde în timp ce panica mă cuprinde atât de repede, atât de intens, încât aproape că mă ghemuiesc, încercând din răsputeri să nu respir.

Mă holbez la el. O secundă. Două secunde. Trei. Știe că sunt aici. Deja m-a zărit. El nu pare să aibă deloc senzația de panică pe care o simt eu. Pe fața lui e gravată o expresie urâtă de calm, cu ochii ca un iaz întunecat, lipsiți de suflet. Unii monștri se ascund la vedere, purtând o mască în preajma celorlalți, dar bănuiesc că tipul ăsta e genul de monstru care nu se supără că toată lumea îi vede adevărata față.

Nici măcar nu e deranjat de mârâitul lui Killer, în timp ce câinele își arată dinții amenințător.

Trec câteva secunde... zece, poate douăzeci... și face un pas spre mine. Acesta e singurul avertisment de care am nevoie pentru a mă pune în mișcare și intru imediat în modul „luptă sau fugi". N-aș putea vreodată, în niciun fel, să-l pun la pământ pe tipul ăsta monstruos, așa că am de gând s-o șterg naibii.

Fug.

Mă întorc și ies din bucătărie, cu inima bătându-mi sălbatic, atât de tare, încât îmi vibrează în urechi. El e chiar în spatele meu, aleargă, în timp ce Killer începe să latre și să se arunce asupra lui. Totul se întâmplă prea repede. Nici nu știu ce se întâmplă, de fapt. Killer îl atacă pe bărbat și îl mușcă, dar nu e suficient ca să-l oprească.

Futu-i. Futu-i. Futu-i. Continuă să vină spre mine.

Ajung la ușa din față, care e încuiată. Mă lupt cu lanțurile și cu zăvoarele pentru o secundă, dar îmi dau repede seama că nu am suficient timp să ies din casă așa. O iau în altă direcție. Ușa din spate e și ea încuiată, știu.

Scanned with CamScanner

Va trebui să mă întorc la uşa laterală, făcându-mi drum prin garaj.

Alerg. Mă lupt. Nişte mâini mă apucă şi mă ridică în aer ca să mă oprească. Nu scoate niciun nenorocit de cuvânt. Geme şi bombăne mânios, încercând să mă prindă în timp ce se luptă cu câinele. O lovitură într-o parte îl face pe Killer să schelălăie, dar animalul nu se retrage, şi se mai aruncă încă o dată. Dinţii îi intră în piciorul bărbatului, forţându-l să renunţe la mine.

Îl apucă pe Killer, aruncându-l prin cameră, pe masa din sufragerie, şi dărâmând o lampă. Aceasta se sparge pe podea şi-l distrage suficient cât să ies din cameră. Alerg cât de repede pot, dar nu mă potrivesc cu paşii lui. După doi paşi, mă apucă de cămaşă şi mă trage de ea şi de păr. Simt o zgârietură pe gât în timp ce lanţul colierului meu se rupe.

Mă târâie prin bucătărie, şchiopătând. Deschide uşa garajului şi mă trage afară. Îmi răsuceşte părul şi tresar, iar durerea îmi ricoşează în jurul craniului, în timp ce mă obligă să mă uit la el.

— O să te joci frumos cu mine, domnişorică?

Mă strâmb.

— Nu *m-aş juca frumos* cu tine nici dac-ai fi ultimul om de pe pământ.

El scoate imediat o batistă roşie şi mi-o apasă pe faţă, acoperindu-mi nasul şi gura. Inspir brusc. O, Doamne, arde. Pute.

Duhoarea aia.

Asta-i tot.

Mă zbat, mă lupt cu el, încerc să respir, dar nimic din ceea ce fac nu poate opri întunericul. Îl simt.

Vine repede.

Scanned with CamScanner

Capitolul optsprezece

Ignazio

Casa roz este încuiată.

Se pare că au găsit un cadavru înăuntru noaptea trecută. Știrea a apărut și în ziar, într-un articolaș. Un alt băiat de cartier ucis în Bensonhurst.

Nimănui nu pare să-i mai pese.

Totuși a fost interesant că au zis că *nu era ocupată*. Casa era goală când a sosit poliția. Potrivit acestora, nimeni nu locuia acolo de mult timp. Lorenzo plecase repede, chiar de sub nasul oamenilor, la fel cum se și instalase fără să provoace vâlvă.

Sună ca ceva ce-ar face Lorenzo.

BMW-ul negru nu e de găsit pe nicăieri. Parchez peste drum și ies din mașină, dar nu mă apropii de casă. Rămân pe trotuar în schimb, în așteptare.

Își va arăta fața. La urma urmei, el m-a chemat aici.

– Păcat, nu-i așa? spune o voce din spatele meu. Îmi plăcea locul ăsta.

Întorc capul și îl văd pe Lorenzo pe veranda unei case din apropiere. Clădirea albă arată identic cu jumătate din celelalte de pe stradă.

– Mi se pare că deja ai trecut peste decepție.

Se uită la casa din spatele lui, ridicând din umeri.

Scanned with CamScanner

— De fapt, eu pe asta am cumpărat-o prima dată. Dar aia de peste drum? Mi s-a părut fermecătoare. Nimeni nu o folosea, așa ca m-am gândit, hei... de ce nu?

Asta, în sine, spune tot ce ar trebui să știi vreodată despre Lorenzo. El ia tot ce vrea, și se folosește și abuzează de orice, după care, când nu-i mai servește niciunui scop, pleacă.

— Era prea roz pentru gusturile mele, îi spun eu.

— Nu e roz... e piersică. Cred că ești daltonist.

— Probabil.

Vine pe trotuar și se oprește chiar lângă mine. Are o portocală în mână și își plimbă întâmplător vârfurile degetelor peste coaja groasă.

— Știai că portocalele apar în vreo douăzeci și două de scene din seria *Nașul*? Sunt un simbol.

— Ce simbolizează?

— Moartea, răspunde el, întinzându-mi portocala. Violența.

Mă uit la el pentru o secundă, apoi îmi întorc privirea spre cealaltă casă.

— N-are niciun sens.

— Cred că ideea este că lucrurile sunt ceea ce facem noi din ele.

Trece cu vederea remarca mea și începe să-și curețe portocala, apoi continuă:

— Înseamnă ce vrem noi să însemne. Vedem ce vrem să vedem. Semnele sunt peste tot în jurul nostru... trebuie doar să fii atent.

— Dacă există vreun fel de amenințare în vorbele astea, n-o aud.

Râde.

— Nicio amenințare. Doar flecăresc.

— Nu-mi place flecăreala.

Scanned with CamScanner

— Niciodată nu ți-a plăcut.

— De ce nu treci la subiect? Mă îndoiesc că m-ai chemat aici ca să-mi împărtășești anecdote de film.

Râde iar.

— Nu, ai dreptate... Te-am chemat aici să te ajut.

— Și cum, mai exact, intenționezi să mă ajuți?

Pare să reflecteze la asta... poate se *răzgândește*... în timp ce aruncă o parte din coaja de portocală pe pământ.

— Am primit un telefon de la un prieten din Florida. Mi-a spus ceva foarte interesant.

— Ce anume?

— A lucrat cu tipi prin Cuba, știi... activități de import-export. A început cu mult timp în urmă, pe vremea când tatăl meu vitreg mai era în viață. Făceau contrabandă, orice era o piață de desfacere și le depozitau în livadă, pentru păstrare. Făceau bani frumoși pe atunci.

Știu toate astea. Nu-mi spune nimic nou.

— În prezent, nu mai există o astfel de cerere. Încă mai aduc marfă, dar având în vedere economia azi, nimeni nu vrea să plătească. Însă acest prieten al meu mai are câțiva clienți cu niște avantaje, băieți dispuși să-și scoată banii pentru ceva special.

Se oprește să mănânce o felie de portocală.

— Ai vreo concluzie? întreb. Dacă aș vrea o lecție de economie, aș merge la școala de afaceri.

Îmi ignoră comentariul, înghite și continuă:

— E un tip, are o obsesie pentru trabucuri... și nu orice fel de trabucuri. Vrea chestiile de calitate, Montecristo. E dispus să dea câteva sute de dolari pentru fiecare. Deci, prietenul meu i le aduce de câteva luni și îi merge de minune.

— Bravo lui.

Scanned with CamScanner

— Bravo şi mie. Încă se mai foloseşte de livadă, aşa că primesc şi eu o parte din costul tranzacţiei... şi, îndrăznesc să spun, cred că bravo şi ţie.

— Încerci să mă recrutezi? Dacă da, îţi pierzi timpul.

— Nu încerc să-ţi vând nimic.

— Atunci, treci la subiect.

Dă din cap şi mai ia o felie de portocală.

— Acest client al lui locuieşte aici, în New York. Bătrânul, de înaltă clasă, fumează de ani întregi trabucuri de-astea, încă de când le primea de la tatăl meu vitreg. Însă e destul de retras, nu-i place să iasă, aşa că trimite pe altcineva să le ia pentru el şi să i le livreze direct la casa lui din Long Island.

Imediat ce o spune, ştiu exact despre cine vorbeşte. Există un singur om în preajmă care şi-ar vinde sufletul pentru un trabuc cubanez de calitate.

— Genova.

— Bingo!

Face o pauză, ca şi cum informaţiile astea chiar înseamnă ceva pentru mine. Şi ce dacă? Trabucurile lui sunt ilegale? Exista ceva în viaţa lui care să nu fie ilegal?

— Ei bine, apreciez informaţia. Dacă vreau vreodată să-i cumpăr un cadou, ştiu de unde să-l iau.

Mă întorc, enervat, şi fac un pas spre maşina mea. N-am răbdare pentru aşa ceva. Îmi pierde vremea.

— Uau, chiar n-o să-mi pui întrebarea magică?

Lorenzo se uită la mine, ridicând din sprânceană.

— Nu mă întrebi pe cine trimite să i le ia?

— Bine... pe cine?

— Un tip mare, adică extrem de masiv. Prietenul meu spune că are un nume memorabil, ca tipul ăla din nu ştiu ce serial, dar el se recomandă cu porecla...

— Fat Joe.

Scanned with CamScanner

Nenorocitul.

Din nou, zâmbește.

– Bingo!

Aș vrea să pot spune că sunt surprins sau chiar dezamăgit, dar afacerea asta chiar e în stilul lui Genova. Nenorocitul s-a jucat cu mine.

– Am nevoie de o favoare, Lorenzo.

– Tocmai ți-am făcut una.

– Am nevoie de încă una. Vreau o întâlnire cu cele cinci familii.

– Și crezi că eu te pot ajuta cu asta?

– Cred că *tu* crezi că poți și că asta s-ar putea să fie suficient ca să se întâmple.

Se gândește, în timp ce mai aruncă o parte din coaja de portocală pe pământ.

– O să văd ce pot face.

Știam eu.

Curiozitatea câștigă întotdeauna atunci când vine vorba de Lorenzo. În plus, sunt sigur că se bucură de provocare. De-aia e aici, până la urmă, de-aia s-a mutat în New York. El face ceea ce lumea îi spune că e imposibil. Poate că e doar un joc în acest punct sau poate că face asta pentru a-și dovedi ceva lui însuși. Pentru a dovedi că nu este cel care să dea înapoi vreodată.

Nu o să se termine bine pentru cineva, asta e sigur. Nu vreau să rămân în preajmă și să aflu ce se întâmplă. Dar unii oamenii mă împiedică. Îmi îngreunează viața.

– Deci, spune Lorenzo după o pauză. Pentru ce îți dorești întâlnirea asta?

Mă uit la el.

– Bănuiesc că o să afli.

Un zgomot brusc. Telefonul meu. Îl scot din buzunar și mă uit la el, iar mușchii mi se încordează. Numele ei

Scanned with CamScanner

clipește pe ecran. Karissa. Apăs butonul ca să răspund și îl duc la ureche.

— Karissa? Ce s-a întâmplat, scumpo?

Tăcere.

Este asurzitoare. Țipă mai tare decât orice cuvânt.

— Karissa?

Tot nimic.

Dintr-odată, știu că nu e ea. E ca un sentiment care se strecoară prin telefon, aerul e greșit, prea tensionat, prea greu. E cineva acolo. Pot să-l simt. Cineva ascultă, cineva respiră, cineva e la celălalt capăt.

Dar nu e ea. *Nu din nou.*

— Cine e la telefon?

Nu mă aștept să-mi răspundă. Și pentru o clipă, se pare că n-o va face.

Însă după o respirație încordată, o expirație lungă, aud cuvintele:

— Ai noroc că n-am chef să omor pe nimeni astăzi.

Apoi apelul se închide.

Iau telefonul și mă uit la el. *Ai noroc că n-am chef să omor pe nimeni astăzi.* Știu cuvintele astea. Eu le-am spus. Simt că mă albesc la față și că-mi îngheață sângele în vene.

— Ignazio, ești bine? întreabă Lorenzo. Arăți cam palid.

Vederea mi se încețoșează. Mă dezechilibrez și îmi vine să leșin, fiindcă totul pare să mă lovească dintr-odată.

Furie. Frică. *Adrenalină.*

Un torent toxic de emoții mă străbate și aproape îmi taie picioarele. Lorenzo se întinde și mă apucă de braț, dar asta e prea mult. Mă atinge. Mâinile lui păcătoase sunt pe pielea mea.

Scanned with CamScanner

Cedez.

Îl apuc și îl arunc în zidul casei atât de tare, încât icnește surprins. Portocala îi cade din mână, rostogolindu-se pe trotuar, în timp ce eu îl fixez de perete. Nu se împotrivește.

Nu se zbate. Doar se holbează la mine, cu o expresie goală, de parcă nu e deloc deranjat.

— Așa să m-ajute Dumnezeu, Lorenzo, dacă ăsta ai fost tot tu...

Nici nu termin ce-am de zis. Dacă toate astea au fost doar un joc, o cacealma...

Îl împing din nou, lovindu-l tare de zidul de cărămidă, apoi mă întorc și plec, mergând cât de repede mă duc picioarele. În apropiere de mașină, deja fac sprint.

Conduc spre casă cu viteză. Afară e o vreme mohorâtă, e mijlocul după-amiezii, dar norii întunecați dau impresia că se înserează. Totul e ascuns în umbre înfricoșătoare. Mi se zbârlește părul pe mâini.

Totul pare gol și mai tăcut, în întuneric.

Las mașina pe alee când ajung acasă și trag frâna de mână. Garajul e larg deschis. Ușa laterală este, de asemenea, deschisă. Părul mi se ridică și mai mult.

Opresc motorul, mă aplec sub scaun și încep să pipăi după *Război și Pace*. Pun mâna pe carte, o scot și răsfoiesc paginile deschise, apoi iau arma ascunsă între ele.

Primul lucru pe care îl observ când pășesc în garaj este sângele de pe beton. *Nu. Nu. Nu.* Nu e mult, câteva picături, dar nu ar trebui să fie aici. Nu e al meu și sper din suflet să nu fie nici al Karissei, dar alternativa este că altcineva sângerează aici.

Și nici ideea asta nu-mi place așa mult.

Pășesc pe ușa laterală, chiar în bucătărie. Imediat aud mârâitul slab, încordat, din colț. Privirea mi se

Scanned with CamScanner

întoarce într-acolo, iar stomacul mi se strânge când îl văd pe Killer.

Se ascunde în colţ, cu sânge pe bot. Nu cred că e rănit – nu grav, cel puţin. El pare a fi într-o singură bucată, însă altcineva s-ar putea să nu fie. Cu grijă, mă întind spre dulap şi apuc, în liniște, câteva bobițe. I le arunc, iar el se oprește din scheunat, dar nu le mănâncă.

Nu de data asta.

– Stai în bucătărie, îi spun eu. Stai liniştit.

O să mă asculte? Nu ştiu. Nici nu ştiu dacă mă înţelege.

Dar dacă e probabil ca altcineva să se afle în casă, nu sunt gata să-l avertizez de prezenţa mea.

Sufrageria e distrusă. O lampă este răsturnată, spartă pe podea. Cercetez în jur şi ceva strălucitor îmi atrage atenţia; păşesc şi mă uit în jos.

Un colier. Colierul Karissei. Cel pe care i l-am dat eu.

Lanţul este rupt, cristalul mic şi rotund reflectând stropul de lumină care se revarsă în cameră. Nu şi-l dă niciodată jos. Nu şi l-ar da niciodată jos. Şi cu siguranţă nu l-ar lăsa aici, rupt, pe podea.

Decât dacă nu ar fi avut de ales. Mă aplec, îl ridic şi mă uit mai atent la el. *Carpe Diem.*

Prind bine colierul în pumn şi o rup la fugă prin casă, s-o caut. Nu mai e sânge, iar restul casei e în ordine, dar nici urmă de ea nicăieri.

Nicio nenorocită de urmă.

Îmi tremură mâinile. Furia se contopeşte cu frica până când roşul din faţa ochilor mei devine albastru. Mă simt *rece*. Un fior îmi străbate şira spinării.

Nu vor lua o altă viaţă de lângă mine. N-o pot avea pe soţia mea. Nu o pot lua. Nu-mi pot fura fericirea. N-am de gând să-i las. Nu acum. Niciodată. Nu din nou.

Scanned with CamScanner

Nu din nou.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea bruscă din spatele meu mă face să mă încordez și să-mi strâng mâna pe pistol, dar nu mă întorc. Nu mă uit la el. Nu l-am auzit furișându-se, însă nu sunt deloc surprins că e aici. Nu mă miră că m-a urmat.

— Soția mea, zic eu, cu vocea spartă. A luat-o cineva.

— O-oh.

O-oh.

Lorenzo spune „o-oh", ca și când ăsta e un răspuns adecvat. O să fie norocos dacă nu-i fac o „buba", sub forma unui nenorocit de glonț în cap.

— Ca să fie clar, spune el, n-am fost eu.

— Așa spui tu.

Îmi bag arma la brâu și îmi scot telefonul, în speranța ca al Karissei să mai fie pornit și s-o pot localiza.

— Uite, Ignazio. Nu știu de câte ori trebuie s-o spun. N-am niciun motiv să te vizez pe tine, ori pe tatăl tău, ori pe soția ta. N-am făcut eu asta.

Telefonul se conectează și mă uit la adresa de pe ecran. O recunosc... un loc unde am mai fost.

— Vrei să te cred, Lorenzo? Vrei să am încredere în tine?

Mă îndrept spre el și mă opresc chiar în fața lui.

— Atunci fă-mi rost de întâlnirea aia, așa cum ți-am cerut.

Trec pe lângă el și-l aud cum mă strigă, ținându-se după mine când ies din casă.

— Unde te duci?

— Să-mi recuperez soția.

— De unde știi unde să te duci?

Îmi ridic telefonul.

Scanned with CamScanner

— Am o hartă.

— O hartă? râde el. Te simți vreodată ca amiralul Ackbar, cu planurile Stelei Morții?

Îi arunc o privire încruntată.

— Știi tu... *Întoarcerea lui Jedi*? E o capcană!

Clatin din cap.

— Serios? Nimic? se strâmbă, ca și când l-aș dezgusta. Cum de suntem măcar prieteni?

— Nu suntem.

— Uite, tot ce zic...

— Zici că este o capcană.

— Zic că e îngrozitor de la îndemână, așa că ori ai de-a face cu o adunătură de idioți, ori da... este o capcană. Și băieții ăștia... nu sunt tocmai geniali, dar nici proști nu sunt.

Nu spune nimic nou. Dar nu contează... N-am de ales. Capcană sau nu, trebuie să plec.

— Doar stabilește întâlnirea aia, Lorenzo.

Dă din cap și iese.

— Este ca și stabilită.

Killer încearcă să mă urmeze când plec, dar îl încui în casă. Dacă se dezleagă, dacă las să i se întâmple ceva, Karissa va fi înnebunită când va ajunge acasă.

Pentru că vine acasă.

Vine.

Voi distruge întreaga lume ca să mă asigur că se întâmplă.

Și știu de unde să încep.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Karissa

E întuneric. Atât de întuneric. Dar nu s-a lăsat treptat.

A fost o plonjare bruscă în negură, ca şi cum lumina ar fi fost suptă din jurul meu. Retrasă. Eram acasă, îngrozită, mă zbăteam, apoi cât ai clipi, am ajuns aici.

Nu ştiu ce înseamnă „aici". Groaza încă îmi curge prin vene.

Unde naiba sunt?

În jurul meu sunt câteva ferestre, acoperite cu bare vechi, şi au geamurile atât de murdare, încât parcă ar fi colorate. Nu pot vedea prin ele şi ştiu că e imposibil ca cineva să vadă înăuntru. M-am trezit pe o podea rece de beton, rezemată de un perete.

E ca şi cum aş fi prinsă în vid. Un vid murdar, dezgustător. Of. Nu văd bine. Miroase ciudat.

Capul îmi pulsează ca o tobă nenorocită.

Mi-am revenit în simţiri cu doar o clipă în urmă... sau poate acum o oră, nu ştiu. Totul e în ceaţă. Forţându-mă să mă ridic, clipesc întruna, încercând să dau un sens împrejurimilor şi să-mi controlez temerile, dar nu reuşesc.

Nimic nu ajută. Sunt confuză.

Scanned with CamScanner

— Probabil eşti confuză.

Vocea din cameră mă sperie şi tresar, scoţând tot aerul afară din plămâni. Pieptul îmi arde şi inspir scurt, în timp ce urmăresc cu privirea mişcarea bruscă.

Un tip.

Acel tip.

Cel care a fost în casa mea mai devreme.

Stă în umbră, în cealaltă parte a încăperii, şi mă urmăreşte. *O, Doamne.* Arată ca o fiară. Mă priveşte de sus, aşteptând vreun fel de răspuns, dar încă nu pot să-mi fac vocea să funcţioneze.

La naiba, abia mai pot *gândi.*

Nu-mi mai aşteaptă răspunsul şi face un pas în direcţia mea, iar un picior i se îndoaie.

— Nu te chinui să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. Dacă vrei să ştii, tot ce trebuie să faci este să întrebi.

— Cine eşti?

Vocea mi se stinge, întrebarea se aude încet atunci când expir slab. O aude, însă, şi şchiopătează şi mai mult. E rănit. Are sânge pe pantalonii kaki rupţi. Killer a muşcat din el ca lumea.

Killer. Oh, Doamne, sper că e bine.

— Hai să spunem doar că sunt prieten cu Vitale.

Clatin încet din cap, iar vederea mi se înnegureză şi mai mult, în timp ce şoptesc:

— Nu are prieteni.

Aşa mi-a spus şi îl cred, mai ales dacă ăştia sunt genul de oameni care se consideră *prietenii* lui. Cu siguranţă definim prietenia altfel.

Cu prieteni ca aceştia, cine are nevoie de duşmani?

Râde, dar continuă să înainteze spre mine, cu mirosul acela ciudat. Este greţos de dulce. Acid. Strâmb

Scanned with CamScanner

din nas, iar buza mi se curbează instinctiv în timp ce el se ghemuiește chiar în fața mea, suficient de aproape încât să-i văd ochii injectați, în care i s-au spart vasele de sânge.

Lacrimile îmi ard ochii. Mă uit în altă parte.

Mâna lui se întinde spre mine, iar eu mă lipesc și mai tare de perete, îndepărtându-mă, dar asta nu-l descurajează. Niște răni oribile, roșii, îi acoperă pielea din jurul palmei și vârful degetelor. Au fost zgândărite și sângerează, ca niște arsuri chimice. Îmi apucă bărbia și-mi înclină capul ușor, strângându-mi fața pentru a mă forța să mă uit la el. Un strigăt îmi izbucnește din piept și lacrimile încep să-mi curgă pe obraji.

Mi le șterge cu degetul lui mare și strâmb, în timp ce un zâmbet îi apare pe buze.

Îi face plăcere chestia asta.

Încerc să mă retrag, să mă îndepărtez, dar e prea puternic și, la dracu', eu sunt prea slabă. M-aș prăbuși imediat ce m-aș ridica în picioare. Tremur toată, iar capul mi se învârte. Chiar dacă aș fi în cea mai bună stare, iar el, în cea mai proastă, tot n-aș reuși să scap de el.

— Te rog, șoptesc, lasă-mă să plec.

Zâmbetul i se lățește. Are o scânteie în privire. Cred că îi place că cerșesc. *Of, ce nenorocit bolnav.*

— Te rog, repet.

Dacă asta îmi câștigă niște timp, dacă îi oferă lui Naz răgaz să-și dea seama că am dispărut, să vină după mine, o voi face. Pentru că va veni după mine. Știu că o va face. Mi-a promis-o de nenumărate ori: *Voi veni mereu după tine.*

— Nu știu cine ești sau ce vrei, dar n-am făcut nimic...

Zâmbetul i se transformă într-un rânjet plin de satisfacție în timp ce râde din nou. De data asta, e un râs

Scanned with CamScanner

ascuţit, răsunător, care mă întrerupe. Mă strânge şi mai tare.

— Chiar crezi că prefăcătoria ta o să meargă cu mine?

— Nu mă prefac.

— Oh, ba da. Te-ai căsătorit cu un monstru, fetiţo. Nu te comporta ca şi cum nu ştii ce este, ca şi cum nu ştii ce face. Ucide, cu sânge rece, şi o face într-un mod *personalizat*. De-aia îşi foloseşte mâinile, de-aia foloseşte cuţite... de-aia sufocă şi sugrumă...

Bărbatul îmi dă drumul şi se lasă pe spate, trecându-şi vârfurile degetelor pe gât.

— De-aia taie gâtul.

Îngheţ.

— Îi place să fie aproape, continuă el. Îi place să te uiţi la el, ca să ştii cine îţi fură ultima suflare, de parcă asta l-ar face un fel de Dumnezeu, un înger al morţii ce te judecă în timp ce te priveşte fix în ochi. Nu doar că omoară, fetiţo... el îţi fură demnitatea, puterea, respectul de sine. Îţi ia tot în timp ce se joacă cu tine. Ia totul pentru el însuşi. Şi apoi te omoară, după ce nu mai ai nimic. Aşa că nu te comporta ca şi cum ai fi nevinovată, ca şi cum ai fi ignorantă, pentru că eu ştiu cine eşti tu. Ştim cu *toţii* cine eşti. Ai fost una dintre cei vânaţi. El avea de gând să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru. A vrut ca şi tu să suferi. Şi tu ştii asta... o ştii, şi totuşi i-ai dat inima ta, i-ai dat păsărica ta, iar acum ai tupeul să faci pe nevinovata, de parcă nu ai fi făcut nimic ca să ajungi aici?

Îi evit din nou privirea. Simt că o să vomit.

— Ştiu că nu e un om bun, zic încet, dar nici nu e rău.

— *Mănânci rahat.*

Scanned with CamScanner

Scuipă cuvintele. Literalmente. Le scuipă. Am o grimasă, icnesc și simt cum saliva îmi umple gura. Inhalez mirosul ăla acid, necunoscut care îl înconjoară. Este dezgustător.

Pot chiar să-l miros *pe mine*.

Se ridică din nou în picioare și se uită la mine. Încă nu mă uit la el, dar îi simt privirea. O simt cum mă ciugulește, cum taie în mine, cum mă judecă în același fel în care spune că și Naz o face atunci când ia viața cuiva. Și am mai văzut privirea asta... Am văzut-o pe fața lui Naz, am văzut răceala, cruzimea din ochii lui. În ziua aceea, în birou, când m-a sufocat pe masă, într-o zi în care știu că m-ar fi putut omorî ușor, o zi în care îmi dau seama că o parte din el chiar *a vrut*. Am cunoscut fața monstruoasă a lui Naz, dar nu asta îl definește și refuz să las pe oricine să-mi spună altceva. Poate că e nesănătos să iubesc un om ca el, să stau cu cineva atât de periculos, dar eu nu sunt prada lui și el nu e prădătorul meu. Bărbatul ăsta e un nebun nenorocit dacă are impresia că mă poate întoarce împotriva lui.

— El e altfel, zic eu.

Îmi irosesc energia. Știu că așa e. Dar am nevoie de mai mult timp. Trebuie să-i distrag atenția. Îmi trebuie o cale de ieșire din această situație.

— Doar că tu nu vezi asta.

— Altfel? întreabă el circumspect. Să-ți zic ceva... omul ăla nu e deloc *altfel*. Poți să ții captiv un leu și să-l înveți să facă trucuri, dar n-o să-i schimbi niciodată natura de fiară. Tot o să te mănânce de viu dacă faci ceva ce nu-i convine.

Dau să răspund, să-l contrazic, când o rază de lumină pătrunde în cameră, luminând preț de o clipă pereții murdari de beton din jurul meu, înainte de a mă

Scanned with CamScanner

lăsa din nou în întuneric. *Faruri*. Stomacul mi se strânge când bărbatul se uită pe cea mai apropiată fereastră.

— Se pare că avem companie.

Companie.

Mai mulți bărbați. Mai mulți tipi ca el.

— De ce faci asta? întreb, iar vocea îmi tremură. Ce vrei?

— Ce vreau?

Dau din cap.

— Vreau ca soțul tău să fie mort.

Inspir scurt.

Răspunsul nu mă șochează, însă mă doare. Mă doare al dracului de tare.

— Dar nu prea contează ce vreau *eu*, continuă el. Important e ce vrea șeful.

Șeful. Desigur că lucrează pentru altcineva. Întotdeauna e un șef, nu-i așa?

— Deci, ce vrea șeful tău, atunci, dacă nu-l vrea mort?

— Oh, n-am spus că nu-l vrea mort, dar șeful? Urmează niște instrucțiuni din manualul soțului tău. Vezi tu, eu? Aș face totul rapid și ușor. V-aș ciurui casa și l-aș ucide fără să ies, măcar, din mașină. Îmi plac niște împușcături ca lumea. Sunt *atemporale*. Dar cred că undeva, pe parcurs, treaba asta a devenit personală, iar șeful vrea ca Vitale să obțină o doză din propriul medicament. Să-i fure mândria, speranța, demnitatea. Apoi, după ce nu mai are nimic, să-i ia viața. Pentru că fără restul acestor lucruri, nu prea merită să trăiești, nu-i așa?

Se întoarce să plece, șchiopătând câțiva pași.

— Deci asta vrea Lorenzo, nu? Să se joace cu el?

Scanned with CamScanner

Se oprește, uitându-se la mine, cu o surpriză autentică pe față.

— Lorenzo?

— Ăsta-i șeful tău, nu-i așa? Lorenzo Gambini.

L-am prins cu garda jos. I-o văd în ochi. Nu e sigur ce să răspundă. Omului îi place, evident, să vorbească mult, dar l-am lăsat fără cuvinte.

— Lorenzo Gambini, repetă el, apoi ridică din umeri și se întoarce să plece din nou. Nu-mi sună cunoscut.

Mă strâmb când ușa se deschide și iese afară, lăsând-o întredeschisă ca să poată să stea cu ochii pe mine. Este singura cale de acces pe care o văd. Ca să scap, ar trebui să trec chiar printre ei.

Nici nu știu câți sunt.

Aud câteva voci, fragmente dintr-o conversație. Frânturi pe care nu prea le înțeleg. Vorbesc despre copaci și gardieni din parc, ca și cum ar fi ceva relevant, apoi cineva menționează o scenă a unei crime și ceva se aprinde în mine. Mă uit în jur, simțind că mi se face rău.

Parcul de lângă East River. Oare ăsta să fie?

Continuă să șoptească în timp ce răpitorul meu se uită periodic înapoi spre mine, de parcă ar crede că mă va prinde în flagrant. Nu mi-e clar ce naiba aș putea să fac în această situație. E atât de întuneric, iar capul încă îmi pulsează și sunt atât de amețită, încât e nevoie de toată puterea pe care-o am doar ca să stau dreaptă. Aud mai multe cuvinte, ceva despre trabucuri și despre o brichetă, după care cineva strigă să se stingă focul înainte să explodăm toți. Nu știu... nu înțeleg nimic... până când îi aud pronunțându-i numele.

— Ceva de la Vitale?

Nu știu cine întreabă... N-am mai auzit vocea asta, din câte îmi amintesc. Dar răspunde omul masiv:

Scanned with CamScanner

— L-am sunat de pe telefonul fetei. N-ar trebui să-i ia mult timp.

Telefonul meu. *Desigur*. N-o să dureze mult timp până când Naz o să se folosească de el să mă urmărească și se pare că ei se bazează pe asta. Însă nu știu ce să fac cu aceste informații, dacă ar trebui să mă simt plină de speranță sau dacă ar trebui să mă îngrozească faptul că toată treaba e o capcană. Încerc să-mi reamintesc că Naz e deștept, prea deștept ca să-i lase pe ei în avantaj, însă e doar un om... un om imperfect... un om care probabil nici măcar nu are un plan.

Cum naiba scăpăm din asta?

Ei mai vorbesc puțin. Nu știu despre ce. O bâlbâială nesfârșită care îmi intră pe o ureche și îmi iese pe cealaltă, în timp ce eu scrutez spațiul mic din jurul meu. În cele din urmă, văd din nou farurile când mașina pleacă, iar ușa se deschide și răpitorul meu intră înapoi în cameră.

Zece.

Nouă.

Opt.

Număr în minte și închid ochii, încercând din răsputeri să rămân calmă, să-mi opresc inima să nu mai bată ca nebuna. Parcă o să-mi cedeze în orice secundă. Fiecare inspirație aduce cu ea un puseu de greață, pentru că fierea îmi arde gâtul. E ceva în neregulă. O simt adânc în oasele mele. Mă simt de parcă aș fi beată și totuși aș suferi de cea mai nasoală mahmureală... amețită și disperată, cu capul aproape să-mi explodeze.

Nu știu ce naiba mi-a făcut omul ca să mă aducă aici, dar nu poate fi bine.

Nu poate fi bine pentru copil.

Îmi pun brațele pe abdomen și încerc să mă liniștesc. Inspiră. Expiră. Doar continuă să respiri.

Scanned with CamScanner

Îmi amintesc cuvintele astea. Îmi amintesc cum le repeta Naz: *O să fii bine... doar continuă să respiri.*

Bărbatul se plimbă prin cameră în întuneric, cu mâinile în buzunare și cu genunchiul zvâcnindu-i la fiecare câțiva pași. Se pare că îl doare, așa cred, și începe să se agite.

Ar trebui să se agite.

Are dreptate, poate... și poate că și Giuseppe avea dreptate. Un leopard nu-și schimbă petele. Asta mi-a spus. Asta spun toți. În ciuda tuturor lucrurilor prin care, fără îndoială, Naz e altfel în ultima perioadă, altele nu se vor schimba niciodată.

Naz nu va renunța. Nu va ceda. Nu o să lase pe nimeni să-l agreseze. Nu o să lase pe altcineva să câștige. Vechiul Naz va veni după mine.

Habar n-am ce naiba o să facă el ca să ne scoată din asta, dar nu mă îndoiesc nicio secundă că o să reușească.

Trebuie să reușească.

Inspiră. Expiră. *Doar respiră.*

Pleoapele îmi sunt grele din cauza epuizării. Corpul meu țipă să mă întind, să mă culc. Mirosul îngrozitor mă tot bântuie, mă înconjoară, de parcă îmi iese din pori în același fel cum s-a agățat de el.

El.

Continuă să se plimbe, murmurând în sinea lui. Nu-i știu numele. Nu că ar conta, de fapt. Probabil că nici nu l-aș recunoaște, așa cum nu-i știu nici fața. E un străin pentru mine. E în rahat până peste cap și cred că o știe, din felul în care ochii lui continuă să se fixeze asupra ferestrelor și pare că tresare. Mă întreb dacă își regândește planul, dacă își dă seama cât de prost este că îl vânează pe Naz. Mă întreb dacă nu e prea târziu să încerc să-l conving că încă e o opțiune să mă lase să plec.

Scanned with CamScanner

Mă întreb.

Mă întreb.

Mă întreb, fir-ar al dracului.

Dar nu pot să fac nimic în legătură cu asta.

Pentru că am gura uscată, gâtul îmi arde, iar dacă încerc să vorbesc, știu că o să cedez. O să-mi pierd ultima fărâmă de calm și o să știe că poate să facă ce vrea din mine. O să știe că m-a făcut să cedez. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să mă audă cerșind din nou, iar eu pur și simplu nu pot să-i dau asta.

Nu-l lăsa să câștige.

Nu știu cât timp trece. Clipesc și clipesc. Inspir. Expir. Respir. Cred că și adorm la un moment dat, pentru că o secundă mai târziu mă trezesc, speriată de un zgomot puternic... suficient de tare să facă podeaua de beton de sub mine să vibreze. Afară e agitație. Cineva strigă. Sunt zgomote în jurul clădirii, suficient de puternice încât haosul se strecoară prin crăpăturile din beton, și atunci știu.

Știu.

Naz e aici.

Respirația mi se îngreunează. Trebuie să continui să respir, dar în acest moment nu pot. Groaza îmi îngheață sângele în vene, totul e neclar când mă îndrept și mă uit la ușă. Bărbatul face la fel, oprindu-se la câțiva metri în dreapta mea. Așa cum stă nemișcat în întuneric, zici că tensiunea îi șterge contururile. Număr în gând. Nu știu la ce număr ajung... tot greșesc în timp ce continui să mă holbez.

Ușa se deschide, iar eu aproape că leșin din cauza șocului adrenalinei care mă cuprinde.

Privirea mea îl găsește pe Naz prin întuneric în timp ce el pășește calm, relaxat, înăuntru.

Scanned with CamScanner

Trec câteva secunde. Mă aștept să aducă haosul după el, dar nu se întâmplă asta.

Nimic în urma lui.

Nimeni.

Nu știu ce naiba s-a întâmplat afară sau ce urmează să se întâmple aici. Tot ce știu e că Naz este în fața mea.

Naz. Naz al meu. *O, Doamne.*

Ține un cuțit, cu vârful îndreptat spre podea. Văd strălucirea metalului. Expir brusc, un strigăt îngrijorat, în timp ce mă holbez la el. Zgomotul îi atrage atenția lui Naz și începe să mă caute cu privirea. Asta îl pune pe răpitorul meu în mișcare, care mă ridică de pe podea.

Aproape că leșin din nou. Trec doar câteva secunde, iar eu mă prăbușesc în brațele bărbatului, mai să mă lovesc de podea. Însă el mă prinde strâns și mormăie în timp ce mă forțează să stau în picioare, scuturându-mă, ca și cum astfel voi rămâne conștientă, dar nu face decât să-mi agraveze amețeala.

Un braț masiv mă înconjoară, forțându-mă să stau pe vârfuri. Naz nu se uită imediat la tip, ci e cu ochii pe mine, mă studiază, se asigură că sunt bine.

Sunt bine?

Văd cum strâmbă din nas, cum devine rigid și strânge mâna pe cuțit. *Poate că nu sunt bine.* După o clipă, se uită pe lângă mine, deasupra mea, ochindu-l pentru prima dată pe bărbat.

Ceva îl stârnește brusc pe Naz, de parcă ar fi intrat în panică. Face câțiva pași spre noi, cu o expresie întunecată, când bărbatul bagă mâna în buzunar și trage ceva afară. La început cred că este un cuțit, pentru că văd cu coada ochiului o strălucire de metal, dar imediat ce mă uit în direcția aia, observ că e o brichetă.

Un Zippo de argint.

Scanned with CamScanner

Bărbatul o deschide şi o ţine în faţa mea, cu degetul mare pe rotiţă. Naz se opreşte brusc. Ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de cărămidă. E ceva în privirea lui, ceva ce nu sunt obişnuită să văd la el.

Frică.

Întunericul pare să se topească în timp ce ochii lui mă caută din nou. Nu e monstrul calculat şi rece pe care bărbatul ăsta mi-l descria. În faţa mea stă un om îngrozit. Îmi dau seama după expresia lui.

Îl văd cedând chiar în faţa mea.

Vocea lui Naz este joasă, ameninţătoare:

— N-ai îndrăzni.

Bărbatul răspunde imediat:

— Încearcă-mă.

Mă aştept ca Naz să facă exact asta, dar el nu se mişcă nici măcar un milimetru. Nu face nimic. *Nimic.* Stă pe loc şi strânge cuţitul, se uită la mine cu disperarea lucindu-i în privire. La naiba, e speriat pe bune. Ce naiba se întâmplă?

— Las-o să plece, spune Naz.

— Lasă cuţitul şi mă mai gândesc.

Îmi vine să râd. Da, cum să nu. Sigur că Naz are de gând să facă asta. Dar dintr-odată, fără să ezite, el deschide pumnul şi cuţitul se loveşte de beton.

L-a ascultat.

A aruncat nenorocitul de cuţit.

Dacă înainte eram ameţită, acum să fiu a naibii dacă mai pricep ceva. N-are niciun sens ce se întâmplă.

De ce ar face asta?

— Dă-l cu piciorul aici, ordonă bărbatul.

Din nou, Naz ascultă. El împinge cuţitul chiar spre noi. Se opreşte la picioarele mele.

Scanned with CamScanner

— Las-o să plece, repetă Naz, cu tonul aproape plângăreț. Mă vrei, m-ai prins. Ei dă-i drumul.

— Naz, șoptesc. Ce se întâmplă?

El se uită la mine, dar nu-mi răspunde la întrebare.

Răpitorul meu, pe de altă parte, este dornic să intervină. Mă trage mai tare spre el, fluturând bricheta în fața mea.

— Simți mirosul? Știu că Vitale îl simte. E pe mine, și pe tine, și, de când a intrat, probabil că e și pe el. E peste tot în cameră, e în aer și se agață de hainele noastre, dar mai ales de ale tale. Ești îmbrăcată în el, fetițo. M-am asigurat de asta. Și nu e nevoie decât de o scânteie mică, o apăsare din degetul mare, și gata, explodezi direct. Vum!

Simt mirosul?

Da.

L-am mirosit din secunda în care l-am văzut pe bărbatul ăsta.

— Ce este? întreb, cuvintele ieșind ca un strigăt sugrumat. La naiba, o să mă ardă. O să mă *ardă de vie*.

— Eter.

Naz este cel care răspunde.

Eter.

Am fost la suficiente lecții de chimie la școală ca să recunosc acest cuvânt. N-aș putea spune la ce se folosește, dar știu, fără umbră de îndoială, că eterul este extrem de inflamabil.

— Nu... Eu doar... *Nu!* Nu se poate!

Încep să mă zbat în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

— E și pe tine. Nu poți s-o faci. Vrei să mori în flăcări?

Scanned with CamScanner

Bărbatul se apleacă mai aproape de urechea mea și îmi șoptește:

— Deci?

Iisuse Hristoase, nu-i pasă. Nu e de mirare că era atât de agitat. Asta este o misiune sinucigașă.

— Las-o să plece, repetă Naz pentru a treia oară, cu vocea mai tare, mai amenințătoare.

— Și de ce-aș face asta?

— Pentru că este însărcinată.

Omul râde. Râde, de parcă e *amuzant*. De parcă sarcina mea transformă situația într-una mai distractivă. Și atunci îmi dau seama. Știu că nu o să mă lase să plec de aici. Poate că a existat vreun fel de răzgândire, dar nu a fost niciodată în legătură cu mine. A fost doar autoconservare. Însă e prea târziu pentru asta acum. Vrea să-l omoare pe Naz, dar, mai important, e aici să-l tortureze.

O să-l tortureze chinuindu-mă *pe mine*.

Nu. Nu poate să facă asta. Nu pot să-l las. Nu se poate întâmpla așa ceva.

Simt cum ceva se rupe în mine atunci. E ca și cum zidurile care mă împiedicau să mă prăbușesc încep să cadă, panica revârsându-se ca un râu ce-și iese din albie. Farurile clipesc din nou în ferestre și-i atrag atenția bărbatului, distrăgându-l suficient de mult pentru ca eu să acționez. Îngrozită, mă dezlănțui, mă zbat în brațele lui și reușesc să-l împing înapoi, lovindu-l cu cotul direct în burtă. Tare. Strânsoarea i se slăbește și scapă bricheta. Bărbatul încearcă s-o recupereze, dar eu reacționez imediat.

Trebuie s-o fac.

Mă aplec și apuc cuțitul, cel pe care Naz l-a adus cu el. Îl recunosc. L-a luat direct din bucătărie.

Scanned with CamScanner

Într-o secundă îl țin strâns în mână; în secunda următoare mă învârt cu el. Nu mă opresc să mă gândesc ce naiba fac, pentru că altfel, s-ar putea să ezit.

Nu e timp de ezitare, nu atunci când viețile noastre sunt în joc.

L-am lovit, cred, undeva în picior. Sunt surprinsă de cât de ușor intră. Întotdeauna am crezut că este nevoie de forță brută, dar lama alunecă chiar prin piele. El mormăie, mârâie urât în timp ce eu mă răsucesc din brațele lui și trag cuțitul, cu sângele gâlgâind din rană.

Arunc cuțitul și încep să fug.

Alerg direct la Naz. Deja vine spre mine. Mă arunc în brațele lui, încercând să nu leșin, dar plâng. Mâinile lui mă explorează frenetic, de parcă ar încerca să se asigure că sunt bine, iar buzele lui îmi ating fruntea o clipă mai târziu. Este un sărut moale, un sărut rapid, înainte de a se retrage.

Mă privește fix în ochi. Groaza îi dispare. Altceva preia controlul. Furia. Foamea.

Monstrul.

— Fugi, spune el încet.

Mă agăț de el, cu ochii largi.

— Ce?

— Ieși de aici.

Mă trage de pe el și mă împinge spre ușă. Afară se aud portiere trântindu-se. Oameni care se apropie. *O, Doamne.* Nu. Nu. *Nu.*

— Fugi și nu te uita înapoi.

Vreau să-l contrazic. Vreau să-i spun că e un prost nenorocit. N-am cum să plec de aici fără el.

Până când moartea ne va despărți.

Scanned with CamScanner

Vreau să rămân aici, cu el, dar știu că, în adâncul sufletului, nu are cum să mă lase. Pentru că nu sunt doar eu acum. Sunt eu și un copil. Copilul lui. Copilul *nostru*.

Îmi mai aruncă o privire și știu că nu pot să ezit. Închizând ochii, mă depărtez și încep să alerg spre ieșire, exact așa cum mi-a spus.

Dau ușa de perete și mă reped afară, cu capul încă pulsând de durere. Mă simt rău. Pieptul îmi arde, în timp ce încep să sprintez, incapabilă să mă opresc... Mă uit înapoi.

Doar pentru o secundă, mă uit la ușa care se închide. O secundă de ezitare.

O, Doamne. *Naz*.

Însă continui să alerg, aproape împiedicându-mă, și mă poticnesc în propriile picioare, după care cad peste ceva.

BAM!

Mă prind niște brațe, care mă împiedică să cad în fund. Îmi răsucesc capul și atunci îl văd. Văd acel chip.

Lorenzo.

Parcă primesc un pumn în stomac. E copleșitor. Mă prăbușesc. Mă sfărâm în bucățele.

— Scumpete, spune el pe un ton absolut firesc. Ne-am gândit noi că s-ar putea să te găsim aici.

— Bineînțeles că te-ai gândit, îi șoptesc printre lacrimi, încercând să mă îndepărtez, dar el doar îmi prinde brațele mai strâns.

Ne înconjoară câțiva bărbați, în jur de șase. Nu-i număr. Nu dau doi bani pe ei. Toți arată la fel. Îmbrăcați în negru, cu cagule pe față. Se confundă cu întunericul.

— Unde e soțul tău? întreabă el, dar nu așteaptă să-i răspund.

Scanned with CamScanner

Răsucindu-mă, mă împinge în unul dintre oamenii lui și îl privește intens în timp ce spune:

– Ia-o. Asigură-te că nu pățește nimic. Știi care-i treaba.

Bărbatul mă ia cu el în timp ce Lorenzo scoate un pistol, ținându-l ferm în mână. Se îndreaptă spre clădirea din beton și un țipăt izbucnește din mine. Un țipăt de teroare pură, de disperare totală.

O, Doamne, o să moară. O să-l omoare.

– Nu! țip, luptându-mă cu omul care mă ține și lovind cu pumnii, ca să mă eliberez. Naz! Te rog! Naz!

Îi strig numele și mă rog să mă audă, mă rog să fie pregătit, să scape cu bine din asta. Nu pot să mă descurc fără el. Am nevoie de el.

Am nevoie de el.

E nevoie de trei bărbați ca să mă stăpânească, să mă împingă în spatele unei mașini aflate la doar câțiva metri distanță. Doi se urcă în spate cu mine, în timp ce tipul căruia m-a dat Lorenzo se urcă la volan. Mă lupt cu toată puterea, apuc de cagule și trag de ele. Le zgârii fețele, încercând să le scot ochii.

Orice, numai să scap.

Țip întruna, numele lui fiind singurul cuvânt pe care îl pot pronunța acum. *Naz. Naz. Naz.*

Nu știu dacă mă aude. Nu știu dacă e prea târziu.

Îi dau un pumn tipului direct în nas, apoi încerc să sparg un geam cu pumnii, dar nu se clintește. Îmi folosesc piciorul când ei încearcă să mă tragă, mi-l ridic în sus și lovesc geamul, supărată că pur și simplu nu vrea să se spargă.

De ce nu se sparge?

Este nevoie de mai bine de zece lovituri pentru ca geamul să se spargă în multe bucăți. Piciorul meu trece

Scanned with CamScanner

chiar prin el şi şuier în timp ce bucăţi de sticlă îmi pătrund în piele.

La naiba, încep să sângerez *peste tot*.

— Iisuse Hristoase, strigă şoferul. Ţineţi-o sub control!

Îi lovesc şi îi rănesc, dar fără niciun rezultat. Cei doi tipi mă imobilizează în spatele maşinii şi încep să conducă. Nu ajungem foarte departe, suntem abia în parc, când un bubuit zguduie perimetrul, suficient de tare încât să vibreze geamurile maşinii.

O străfulgerare luminează cerul.

Nu trebuie să văd ca să ştiu ce s-a întâmplat; nu trebuie să mă uit, să ştiu cât de rău este. Bărbatul care conduce îşi ridică atunci cagula şi se uită în oglinda retrovizoare.

Nu te uita înapoi.

Scoate un fluierat jos.

Plâng, respir precipitat şi nu cred că pot supravieţui acestui tip de durere. Când clădirea explodează, lumea mea face implozie.

Totul în jurul meu este cuprins de flăcări.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci

Ignazio

Întotdeauna am fost fascinat de modul în care funcționează organismul uman.

Cum un mușchi de dimensiunea unui pumn, aflat în piept, este responsabil să ne mențină în viață zilnic. Bate constant, în fiecare secundă din fiecare oră, împingând sângele prin artere, apoi înapoi la el, prin vene. Iar tu nu faci nimic pentru ca acest lucru să se întâmple. Pur și simplu face mușchiul totul pe cont propriu. Nu contează cum te simți, ce gândești... dacă inima ta nenorocită se frânge... ea continuă să bată de o sută de mii de ori pe zi.

Dar, într-o zi, se va opri. Într-o zi, va bate pentru ultima dată, și apoi nu va fi nimic. Nimic în afară de moarte.

Nu știu dacă există o viață de apoi, însă dacă există, ceea ce mă așteaptă nu va fi plăcut. Pentru că am stat și-am privit cum o mulțime de inimi au încetat să mai bată, și rareori am simțit ceva mai mult decât *fascinație*.

Poate că în altă viață aș fi putut fi medic. Cardiolog. În loc să opresc inimile, aș fi putut să le repornesc. Dar în viața asta? Nu sunt altceva decât un om cu o obsesie, care privește cum încă o inimă bate pentru ultima oară.

Scanned with CamScanner

Uşa din spatele meu se deschide. Nu mă întorc. Nu e nevoie. Spune-i intuiţie, dar ştiu deja cine este. Ştiam că nu va fi cu mult în urma mea.

Lorenzo vine să stea lângă mine în mijlocul camerei, cu arma în mână. Nu va avea nevoie de ea şi îşi dă imediat seama de asta. Scoate un oftat exagerat.

— Ei bine, ce mai punct culminant.

Mă uit la el.

— Pari dezamăgit.

— Sunt, spune el, punându-şi pistolul înapoi la brâu. Cam aşteptam cu nerăbdare să împuşc pe cineva azi.

Nu ar trebui să râd, dar o fac. Nenorocitul probabil că vorbeşte serios.

— Încă îl poţi împuşca, zic eu, îndreptându-mă spre Joe Grasul, care zace pe podeaua de beton într-o baltă de sânge, cu inima oprită.

— N-are rost. L-ai omorât deja.

— Nu, nu eu, îi răspund când mă aplec şi ridic cuţitul. Karissa l-a omorât.

Însă ea nu ştie asta. Habar nu are ce fel de rană a provocat.

A înjunghiat orbeşte, cu scopul de a-l schilodi, ca să scape, dar l-a lovit în unghiul perfect. Nici eu n-aş fi putut s-o fac mai bine. Lama a intrat în partea interioară a coapsei, sfâşiindu-i chiar artera femurală, apoi a răsucit-o.

A răsucit-o.

De îndată ce a smuls lama, am ştiut că e mort. Era pe jos şi-i ţâşnea sângele, iar inima lui îşi dădea ultima bătaie.

Lorenzo se apropie, cercetându-l pe tip.

— Miroase ca şi cum avem nevoie de costume de protecţie ca să curăţăm.

Scanned with CamScanner

— Probabil că da. Este eter.

Se uită la mine surprins, apoi se întoarce spre tip și ezită atunci când dă cu ochii de bricheta de argint. O ridică, scuturând din cap.

— Ce idiot.

E și ăsta un fel de-a spune.

— Ar trebui să ieșim de aici înainte să apară poliția, zic eu.

Îmi întorc capul spre ușă și iau cuțitul în mână. Are amprentele ei pe el.

— În maximum douăzeci de minute e aici.

Lorenzo mă urmează. Îl aud cum se joacă cu bricheta în timp ce ne îndepărtăm. Aerul proaspăt este înviorător când păşesc afară, după ce am respirat doar vapori de eter în ultimele minute.

Mă simt ciudat. Nici nu-mi pot imagina cum se simte Karissa. Însă n-am timp să mă gândesc la asta.

Mă întorc spre Lorenzo și dau să zic ceva când îl văd cum apasă pe rotița brichetei cu degetul mare, aprinzând-o. *Nenorocitul.*

O aruncă în spatele lui, în clădire, apoi începe să alerge.

BUM!

Abia dacă apuc să mă feresc de cioburile de sticlă care încep să zboare, pe măsură ce interiorul clădirii este cuprins de flăcări. Urechile îmi răsună de la explozie, dar se pare că pereții de beton reușesc să țină flăcările la interior. Focul arde, însă, fierbinte și greu, prin vaporii de eter și ajunge direct la cadavru, care are cea mai mare concentrație de vapori. Lorenzo își freacă urechile cu palmele și se strâmbă.

— Zi, mai bine, zece minute.

Căldura care radiază dinspre clădire este intensă.

Scanned with CamScanner

Încă o simt când mă apropii de maşina mea, ascunsă printre nişte copaci. Dau să urc şi să plec, când Lorenzo vine în urma mea şi se strecoară pe scaunul pasagerului.

— Unde sunt oamenii tăi? întreb, enervat.

— Deja au plecat.

— Păcat. Găseşte-ţi singur drumul spre casă, atunci. Eu trebuie să o găsesc pe Karissa.

Mă ignoră şi se aşază mai comod în scaun.

— La mine.

— Ţi-am spus, Lorenzo. Trebuie să...

— Trebuie s-o găseşti pe Karissa. Te-am auzit clar şi răspicat. Şi dacă vrei să ieşi şi să rupi oraşul căutând-o, n-ai decât, dar ţi-ar fi mult mai simplu dacă ai veni la mine.

Mă întind şi-l apuc de tricou, trăgându-l spre mine.

— Ce naiba ai făcut?

— Relaxează-te, spune el, ridicându-şi mâinile, defensiv. Doar le-am spus oamenilor mei s-o ţină în siguranţă.

S-o ţină în siguranţă.

Nu există aşa ceva în ceea ce-l priveşte pe Lorenzo.

Abia ies din parc când încep să aud sirenele şi să văd luminile roşii şi albastre care clipesc în depărtare, îndreptându-se direct spre incendiu. Inima îmi bate cu sălbăticie la vederea maşinilor de poliţie care trec pe lângă noi. Mă aştept ca una dintre ele să ne oprească. Mă aştept să-mi recunoască maşina.

Dar trecem fără probleme şi apoi încep să accelerez. Intru în trafic şi mă îndrept spre Manhattan, chiar spre Bensonhurst. Lorenzo nu spune nimic tot drumul până acolo, doar se uită pe fereastră, într-o poziţie relaxată.

Nimic din toate astea nu-l deranjează.

Scanned with CamScanner

Parchez chiar lângă casa roz abandonată și îl conduc pe Lorenzo peste drum, până la casă. De îndată ce pășim înăuntru, aud haosul. Oamenii lui sunt peste tot, se încaieră și strigă.

Îmi strânesc o senzație de rău în stomac.

— Ho, ho, ho, zice Lorenzo, plimbându-se pe hol. Ce se întâmplă aici?

Un tip se întoarce spre el, arătând spre o cârpă sângeroasă pe care și-o ține la nas.

— Nenorocita *mi-a dat un pumn*!

Ochii lui Lorenzo se lărgesc în timp ce eu înghet, uitându-mă la el. Chiar a spus ce cred eu că a spus?

— Și despre care nenorocită e vorba?

Tipul se uită la mine, abia acum observând că sunt aici, prea prins în propriile circumstanțe pentru a-și da seama ce se întâmplă în jurul lui. Culoarea i se scurge imediat din obraji, aducându-i o nuanță de alb pe care nu sunt sigur că am mai văzut-o vreodată la cineva viu.

— Eu, ăăă... Vreau să spun... nimeni. N-am vrut să spun...

Se bâlbâie, începe să transpire, clipește rapid, de parcă ar fi pe cale să leșine și să-și piardă cunoștința. *Ha*. M-aș fi gândit că un om care lucrează pentru Lorenzo ar avea coaie mai mari de-atât.

— Da, ți-a spart nasul, intervine Lorenzo.

Se apleacă și îl apucă pe tip de nas, strângându-l puțin. Acesta țipă în timp ce sângele începe să șiroiască prin cârpă.

— Suportă, scumpete. Dacă preferi, sunt sigur că Ignazio ar fi fericit să te scape de chin.

Încuviințez.

— Mai mult decât fericit.

Scanned with CamScanner

Lorenzo îl dă pe tip la o parte și acesta pică. Se izbește imediat de podea, iar covorul nu-i atenuează deloc căderea. A leșinat.

De necrezut.

— Incompetenți, mormăie Lorenzo, clătinând din cap, pe când ceilalți se înghesuie să-l tragă pe laș în picioare. Încep să înțeleg de ce preferi să lucrezi singur, Ignazio.

— Nu poți conta pe nimeni, zic eu, răsucindu-mă și uitându-mă prin casă.

Nu e nici urmă de Karissa.

— Corect, spune Lorenzo.

Pășește spre mine, îmi lovește pieptul cu podul palmei și trece pe lângă mine.

— Cu excepția mea, desigur.

— Nici măcar tu.

Îmi ignoră remarca în timp ce se întoarce înapoi de unde am venit, concentrându-și în schimb atenția asupra oamenilor săi.

— Du-mă la ea, Numărul unu.

Numărul unu. Cred că glumești.

Mă uit la un tip care merge după Lorenzo.

Le-a dat *numere.*

Tipul se grăbește direct spre o ușă de pe hol, ezitând cu mâna pe clanță. Se uită la Lorenzo, apoi la mine, apoi înapoi la Lorenzo, de parcă îi e frică să deschidă nenorocita aia de ușă din cine știe ce motiv.

Parcă îi e frică de ceea ce vom vedea.

Furia și nerăbdarea explodează în mine în timp ce trec pe lângă ei și-l dau pe tip din drum ca să deschid singur ușa. Un subsol.

Scanned with CamScanner

E întuneric beznă. Abia dacă pot vedea perechea de scări de lemn care duc în jos. E liniște, până când îmi ciulesc urechile și aud un plânset slab.

Un sunet care îmi este familiar.

Karissa trage scurt aer în piept și scâncește. Încearcă din răsputeri să fie puternică, dar nu funcționează. Nu ezit. Mă îndrept spre scările alea firave, în întuneric, înnebunit să ajung la ea... să o găsesc... să o văd. Să-i spun că e bine, că ea e bine, că noi o să fim bine.

Jur, vom reuși, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac. Îi voi oferi fericirea pe care o merită. Gata cu toată această durere! Gata cu toate nenorocitele astea de lacrimi!

Stă înghesuită într-un colț, cu genunchii strânși la piept și cu capul în jos, protejându-și fața. Își ține părul încâlcit strâns în pumni, agățându-se de el ca și cum viața ei ar depinde de asta, ca și cum gestul o ajută să nu cedeze. Se leagănă și tremură, fără să-mi sesizeze prezența. E atât de pierdută în mintea ei, atât de copleșită de durere, încât nici măcar nu m-a auzit.

Mă uit la ea preț de o clipă, în timp ce ea se prăbușește în ea însăși în întuneric, iar o senzație adâncă de durere îmi sfâșie pieptul. Simt durerea pe care știu că o simte ea. Inima ei e frântă, dar nenorocita încă mai bate. Secundă după secundă, continuă să o țină în viață.

Fac un pas spre ea, apoi încă unul, când iese din transă și își dă seama că nu e singură. Plânsetul îi încetează și ea inspiră brusc, oțelindu-se cum numai ea poate. Capul i se ridică, iar privirea ei furioasă străpunge întunericul, căutând sursa sunetului pe care l-a auzit. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei și văd cum i se estompează furia, cum face loc durerii sufletești.

Nu-mi place. Nu-mi place să văd asta. Dar, la dracu', e frumoasă. Fericită. Tristă. Supărată. Îngrozită. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. E frumoasă

Scanned with CamScanner

pentru că e puternică. Frumoasă pentru că e aprigă. Frumoasă pentru că, chiar și atunci când eu am ezitat, ea nu a făcut-o.

Ea a luptat. A luptat *din greu*. Și să fiu al naibii dacă nu e frumoasă pentru mine chestia asta... Gura ei se mișcă, dar nu iese niciun cuvânt. E în stare de șoc. Se uită la mine, cu lacrimi tăcute curgându-i pe obraji. Nu se mișcă, nici măcar nu clipește, de parcă aș fi doar în imaginația ei și îi e teamă că întunericul mă va șterge dacă i se predă.

— Ți-am spus, zic încet. Voi veni mereu după tine.

Asta e tot. Asta e tot ce are nevoie.

Un strigăt răsună prin subsol în timp ce se forțează să se ridice, abia în stare să se țină pe picioare, ca să nu mai vorbim de mers, dar este suficient de puternică să se arunce pe mine, știind foarte bine că nu o voi lăsa niciodată să cadă. Îmi înfășor brațele în jurul ei și o trag spre mine, o țin strâns și mă bucur de căldura ei. Stă pe vârfuri, se agață de mine.

— Am crezut că ești mort, șoptește ea, poticnindu-se.

— Haide, zic eu, mângâindu-i părul încurcat. Chiar crezi că sunt atât de ușor de ucis?

Râde, dar nu e un sunet de bucurie. Nu e nimic amuzant în ceea ce s-a întâmplat.

Atunci aud niște pași în spatele meu, iar după numai o secundă se aprinde o lumină stridentă deasupra capetelor noastre. Mijesc ochii, o pun pe Karissa pe picioarele ei și îmi slăbesc strânsoarea, dar ea tresare și mă strânge în brațe. Instinctul meu este să mă uit la ea, s-o cercetez cu privirea. Sunt alarmat când văd sângele care îi acoperă piciorul murdar și gol.

— Ce s-a întâmplat?

Întrebarea mea nu ajunge la ea. Karissa începe să intre în panică. Respirația i se accelerează, corpul îi

Scanned with CamScanner

tremură și ea se agață frenetic de mine, cu atenția fixată în cealaltă parte a subsolului. *Rahat.*

Întorc capul și-l văd chiar pe Lorenzo, cu așa-zisul soldat numărul unu stând de pază lângă el. Tipul pare nervos.

– Ce i s-a întâmplat la picior? întreb, mișcându-mă spre ea, cu o urmă de mânie în glas.

Tipul începe să bâlbâie. Care-i treaba cu băieții ăștia?

– Ea, ăăă... uite... Ea și-a făcut-o cu mâna ei.

Mă uit la el cu neîncredere.

– Și-a făcut-o cu mâna ei.

– Ăăă, da, spune el. Adică, vreau să spun că a spart geamul mașinii.

– A spart geamul mașinii.

– Și sticla... s-a spulberat. A tăiat-o, cred. Se lupta cu noi, știi? N-am avut ce să fac. Cum spuneam... ea și-a făcut-o...

Înainte ca tipul să termine de spus „cu mâna ei", Lorenzo reacționează. Își duce mâna la brâu și își scoate arma.

BANG!

O singură împușcătură, chiar la tâmplă, luminează subsolul. Tipului îi explodează, pur și simplu, capul. Cade instantaneu. Karissa scoate un țipăt, speriată, iar eu o trag lângă mine, ținând-o strâns în timp ce mă uit la Lorenzo.

– Chiar a fost necesar?

– Desigur, spune el, punându-și arma la loc. Tot ce am auzit a fost *bla, bla, bla, bla, nu am urmat instrucțiunile, așa că doar omoară-mă.* De ce? Tu ce ai auzit?

– Că ești nebun.

Scanned with CamScanner

Karissa se încordează. E îngrozită. Dar Lorenzo? Râde.

Spre deosebire de toți ceilalți, el consideră că toate astea sunt amuzante. Viața, pentru el, nu este altceva decât un joc. Viziune căpătată de pe urma educației sale, poate, dar nu m-ar mira dacă asta ar fi scris în ADN-ul său. Nu și-a cunoscut niciodată adevăratul tată, însă numele Gambini este unul dintre cele mai grele. Criminali în serie, reci și calculați. Totuși el a fost crescut ca un Accardi, care, dacă mă întrebi pe mine, nu e o variantă mai bună. Tatăl său vitreg era un alcoolic abuziv, cu un temperament oribil și un deget care apasă pe trăgaci energic, genul de om care ar fi bătut un copil până la inconștiență și nu s-ar fi obosit să cheme o ambulanță decât după ce și-a turnat un pahar de băutură.

Un alt motiv pentru care a trebuit să-l omor pe bărbat.

— Naz, șoptește Karissa. Trebuie să ieșim de aici. Nu pot... Eu... nu pot să fac asta. O să ne omoare pe amândoi.

— Relaxează-te. N-o să ne omoare. El este...

— Un prieten, se bagă Lorenzo, arătând aproape îngâmfat când spune asta.

Fața Karissei se contorsionează la acest cuvânt. *Prieten.*

— Nu e o amenințare, îi explic eu. Nu pentru mine. Cel puțin, nu chiar acum.

Mai e și mâine o zi.

— Cum poți să crezi asta? El... el a fost acolo! Cu taximetristul și cu tipul și o, Doamne, chiar acum! A făcut-o... El e unul dintre ei. Și te aștepți ca eu să am încredere în el?

— Nu, zic, întorcându-mă spre ea și prinzându-i fața între mâini în timp ce o privesc cu atenție. Nu te încrede

Scanned with CamScanner

niciodată în niciun cuvânt pe care-l spune. E genul de om care te minte în față.

– Sunt chiar aici, să știi, spune Lorenzo.

Îl ignor.

– Dar ai încredere *în mine*, Karissa. Poți să faci asta?

Ea dă din cap, deși mă privește de parcă aș fi pe cale să-mi pierd mințile. Dar nu am energia necesară să încerc să-i explic chiar acum. Sunt complet epuizat și ea trebuie să fie consultată de un medic cât mai curând posibil.

– Poți să mergi? o întreb.

– Ăăă, da... sigur.

O iau de mână, întorcându-mă spre Lorenzo. *Nu face un mincinos din mine.*

– Plecăm.

El pășește într-o parte pentru a se da din calea noastră și nu spune nimic. O conduc pe Karissa spre scări și o las pe ea să urce prima, ca să-i mai arunc o privire lui Lorenzo.

Mă privește curios.

– Mai vrei întâlnirea aia?

– Bineînțeles.

Dă din cap, evitându-mi privirea.

– Te sun eu.

Nu întâlnim nicio rezistență la plecare. Bărbații continuă să se încaiere, prea preocupați să ne observe. Au auzit focul de armă. Ne strecurăm pe ușa din față și o conduc pe Karissa direct la mașină, așteptând până când se așază înainte să urc lângă ea.

Încă tremură.

– Hei, zic eu, mângâindu-i obrazul. O să fie bine, scumpa mea.

Scanned with CamScanner

— Îmi promiți?

Îi șterg o lacrimă rătăcită pe obraz.

— Jur, Karissa. O să fim bine.

Zâmbește, un surâs trist, în timp ce se întinde și își pune mâna peste a mea. După o clipă îmi dă drumul și se întoarce să privească pe fereastră la cartierul liniștit. Eu conduc, iar ea stă liniștită o vreme, după care scoate un oftat adânc.

— L-ai omorât?

— Pe cine?

— Pe omul din clădire. Pe... tipul din seara asta.

Opresc la lumina roșie a semaforului, apoi îi răspund liniștit:

— Da, am făcut-o.

Închide ochii. Se aștepta la acest răspuns.

Însă nu-i place. Lumea asta nu e pentru ea. Violența, vărsarea de sânge, crimele... pur și simplu nu sunt de ea. Se chinuie să accepte că eu pun capăt unor vieți.

Nu s-ar ierta niciodată dacă ar ști că *ea* l-a ucis pe ăla. Nu-mi place să o mint. Nu-mi place deloc. Dar o mint de data asta. Ca să o cruț.

Pentru că, indiferent ce a făcut el sau ce ar fi făcut dacă nu ar fi fost oprit, tot era o ființă umană pentru Karissa. Avea o inimă care bătea.

— Ar trebui să ajungem la un medic, zic eu, schimbând subiectul. Să mergem la cel mai apropiat spital.

— Nu! răspunde ea cu vocea ascuțită, aproape panicată, apoi se întinde spre mine și își așază mâna pe brațul meu. Fără spitale. Spitalele înseamnă poliție, ceea ce înseamnă *întrebări*. Întrebări despre locul în care am fost, despre ce s-a întâmplat, întrebări despre tine și

Scanned with CamScanner

despre mine și m-am săturat să răspund la întrebări. Eu doar... Vreau să merg acasă.

— Dar trebuie să mă asigur că ești bine.

— Ce zici de tipul ăla? Dr. Carter?

— Este medic veterinar, Karissa.

— Și? Asta nu te-a împiedicat să-l suni când ai fost tu împușcat.

— Nu fi ridicolă. Ai nevoie de un medic adevărat.

— Pentru ce? Pentru câteva cusături la picior? Pot să mă cos singură.

Aștept până ajungem la alt semafor ca să-i răspund. E absurdă. Știu că e așa din cauză că e speriată, dar nu pot să risc.

— Ești însărcinată, Karissa. Nu-mi fac griji doar pentru *tine*.

— Știu, dar..., oftează adânc. Cum ne va ajuta dacă ești dus la închisoare? Ai omorât pe cineva în seara asta, Naz, iar clădirea... a explodat. Ce vor crede dacă mă voi prezenta la spital, mirosind a metan?

N-am cum să câștig bătălia asta. Deja îmi dau seama.

Are lacrimi în ochi și nu o pot forța acum, nu când e deja atât de traumatizată. Oftând, îmi scot telefonul și caut numărul lui Michael Carter. Răspunde de la al doilea apel, cu vocea ezitantă.

— Alo?

— Sunt Vitale. Am nevoie să ne întâlnim la mine acasă.

— Este urgent?

— Nu te-aș fi sunat dacă n-ar fi fost.

După aceea, închid. I-am spus să fie acolo, așa că știu că va veni.

Scanned with CamScanner

— Un compromis, îi spun eu. Dr. Carter te va consulta, dar dacă el își va face griji, dacă el va crede că ar putea exista o problemă, vom merge direct la spital.

— Destul de corect.

De îndată ce ajungem acasă, primul lucru pe care îl face Karissa este să-și strige câinele. Killer vine imediat.

Cu urechile întinse, cu limba pe-afară, sare pe ea, dând din coadă. Vreau să-l opresc, dar Karissa se duce spre el. Alunecă pe podea, direct în mijlocul sufrageriei, și îl îmbrățișează în timp ce începe din nou să plângă.

Îi las singuri și mă retrag în bucătărie. Îmi dau cu niște apă pe față și apoi mă holbez la reflecția neclară din fereastră, trecându-mi mâinile prin păr.

Te rog să fii bine.

Carter ajunge la scurt timp după noi. Parchează pe alee, iar cauciucurile scârțâie. A condus ca un apucat. De îndată ce deschid ușa, mă privește din cap până-n picioare, cu geanta medicală neagră pe umăr, și pășește în hol.

— Ce ți s-a întâmplat?

A dracului întrebare. Nici n-aș ști cum să încep să răspund la asta.

— De fapt, e vorba de Karissa, îi spun eu, făcând semn spre sufragerie. Vreau să arunci o privire.

Expresia lui devine confuză în timp ce se îndreaptă spre sufragerie. Imediat ce-o vede, își fixează privirea asupra piciorului ei.

— Ah, de ce nu vii la bucătărie să te facem bine?

Karissa se ridică și vine spre bucătărie, cu Killer protector chiar pe urmele ei. Eu stau în prag, sprijinit de tocul ușii, ca să le fac loc. Karissa urcă pe bufet și își spală piciorul murdar chiar în chiuvetă. Carter o apucă de gleznă și o examinează.

Scanned with CamScanner

Nu pune întrebări despre cum s-a accidentat. Știe că e mai bine să nu pună. Fără cuvinte, își deschide geanta și începe să scotocească în ea.

– O să ai nevoie de câteva cusături. N-am adus nimic pentru anestezie, fiindcă, ei bine, Vitale nu o agreează, așa că dacă ai alcool pe aici, acum probabil că e momentul să divulgi secretul.

Își drege glasul și abia o aud când spune:

– Nu pot.

Carter îi aruncă o privire stranie.

– Oh, am înțeles... nu destul de în vârstă, nu?

– Nu. Ei bine, vreau să spun, ai dreptate, dar nu de-aia, răspunde ea, apoi face o pauză. Sunt însărcinată.

Doctorul înlemnește, cu ochii măriți. E șocat. Nu comentează totuși, și se întoarce la treaba lui.

– O să doară un pic. Ca și cum cineva îți trage un ac și ață prin piele, pentru că, ei bine, cam asta e ceea ce voi face.

Scoate un râs ciudat. E neliniștit că se ocupă de ea. M-am gândit eu că va fi.

Omul mă coase tot timpul fără probleme. Îmi ia fericit banii în schimbul îngrijirilor medicale pe sub mână. O face, știind că nu mă aștept la perfecțiune, știind că tăcerea lui este ceea ce contează cu adevărat pentru mine. Am fost până în iad și înapoi, m-am târât din groapă de mai multe ori și m-am jucat cu moartea pentru că nu mă tem de ea.

Dar în cazul ei e altceva. Trebuie să aibă multă grijă cu Karissa.

– E în regulă, spune ea liniștită. Sunt sigură că m-am simțit și mai rău.

Înainte să mă accepte pe mine în viața ei, nu se simțise așa. Fusese cocoloșită. Oamenii fuseseră atenți.

Scanned with CamScanner

Dar eu am adus durerea. Nu știu dacă mă voi ierta vreodată pentru asta.

Carter face ceea ce trebuie și trece la treabă. Îi coase cinci copci pe o parte a piciorului. În secunda când intră acul, Karissa se strâmbă, dar nu scoate niciun sunet, deși știu că o doare.

De îndată ce termină, doctorul face un pas în spate și o privește. Știu că simte eterul. E o duhoare puternică. Odată ce îl miroși, nu-l uiți niciodată. Caută în geantă, apucă un stetoscop și îl încălzește înainte să apese metalul pe piept.

Nu e un idiot. De-aia îl angajez. Își dă seama care e adevărata problemă aici.

— În ce lună ești? întreabă el, ascultându-i bătăile inimii.

Vocea lui este relaxată, ca și cum doar face conversație, dar știu că ia chestia asta în serios.

— Opt săptămâni... sau, ăăă, cred că poate nouă acum.

El îi cere să se întoarcă pe burtă, apoi se apropie și îi ridică puțin cămașa, folosind stetoscopul să-i asculte plămânii.

— Respiră adânc pentru mine.

Karissa se conformează. El pare mulțumit și pune stetoscopul deoparte.

— Fără crampe, fără sângerări, fără alte probleme?

Ea ezită.

— Mă omoară durerea de cap.

— Putem face ceva în acest sens. Altceva?

— Nu, spune ea. Nimic.

El zâmbește cu blândețe și îi pune o mână pe umăr.

— Vei fi bine.

Scanned with CamScanner

Pare ușurată și închide ochii pentru o clipă. Îi întoarce zâmbetul și sare de pe bufet, cu grijă să nu-și mai rănească piciorul.

– Vă mulțumesc!

– Plăcerea mea.

– O să mă duc să fac cea mai lungă baie cunoscută de om până în ziua de azi, ca să scot mirosul ăsta.

– Va trebui să ai grijă să nu-ți uzi cusăturile pentru următoarele patruzeci și opt de ore, îi strigă el. Ar trebui să scapi de ele în aproximativ două săptămâni.

Ea dă din cap și șchiopătează pe lângă mine. Killer o urmează, ca de obicei, mârâindu-mă agresiv în timp ce pleacă. Carter începe să-și împacheteze lucrurile, iar eu intru în bucătărie.

– Bănuiesc că trebuie să te felicit, îi zic și mă opresc lângă el. Spune-mi direct.

– Întotdeauna îți spun, răspunde el, întorcându-se să se reazeme de bufet și încrucișându-și brațele la piept. După cum am zis, va fi bine. Câteva pastile de Tylenol și un somn bun și va fi ca nouă de dimineață.

– Și copilul?

Ezită.

Ezită.

– Este atât de devreme, încât nu avem de unde să știm. Eterul afectează la nivel celular, iar la nouă săptămâni, celulele s-ar putea schimba rapid. Atât de multe pot merge prost în acest stadiu... probabil că totul va fi bine, dar dacă nu, ei bine... nici măcar cel mai mare medic din lume nu ar putea face nimic să schimbe asta.

Cam asta mă așteptam să aud.

– Apreciez c-ai venit. Înainte să pleci, aș vrea să-mi mai faci o favoare.

– Ce este?

Scanned with CamScanner

— Poți să verifici și potaia dacă e bine?

Se uită la mine ciudat.

— Ce e în neregulă cu câinele?

— Să spunem doar că s-a ridicat împotriva aceluiași adversar ca și Karissa și nu s-a descurcat nici el mai bine.

Se îndreaptă spre ușă.

— După tine.

Killer stă pe hol, chiar în partea de sus a scărilor. Mârâie când mă apropii, dar îl lasă pe Carter să se aplece și să-l privească, fără să încerce să scape.

— Pare în regulă, spune el după un moment. Un pic lovit, poate o coastă sau două rupte. Sângele de pe el, ei bine...

— Nu-i al lui.

Carter se uită la mine în timp ce se ridică din nou.

— Îmi dau seama.

Chiar ar vrea să pună niște întrebări, despre ce naiba s-a întâmplat în seara asta, dar nu am de gând să-i răspund la ele și el știe asta.

— Probabil că ar trebui să-l aduci la niște radiografii, continuă el. Altfel, probabil va fi bine.

— Ia-l cu tine, consultă-l. Voi veni mai târziu să-l iau.

— Sigur.

Iese din casă cu câinele. Am să-l plătesc când mă duc să-l iau pe Killer.

Mă îndrept spre baie și găsesc ușa întredeschisă. Liniște. O împing mai mult și arunc o privire înăuntru.

Karissa este în cadă, acoperită de spumă, cu piciorul rănit sprijinit pe o parte a căzii. Întoarce capul, simțindu-mi prezența și zâmbește încet, de parcă e fericită să mă vadă.

Scanned with CamScanner

— Vești bune, îi spun eu. Potaia o să trăiască.

— Chiar *e* o veste bună. Și ce zici de tine?

— Ce e cu mine?

— Tu o să fii bine?

Întrebarea asta mă ia prin surprindere.

Oamenilor din lumea mea nu le pasă decât de ceea ce poți face pentru ei. *Prietenii* au nevoie de tine doar până când nu mai au. Dar Karissa mă întreabă ca și cum răspunsul meu contează, ca și cum pentru ea e important dacă eu sunt bine sau nu.

Nu ar trebui să mă surprindă asta. Mă iubește, în fond. Dar a trecut foarte mult timp de când altcuiva i-a păsat cât negru sub unghie despre cum mă simt eu. Atât de mult timp de când cineva m-a întrebat așa ceva

— Inima mea încă bate, îi răspund. Asta îmi spune că voi fi bine.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și unu

Karissa

Un val de aer rece a ajuns în regiune. Asta am aflat din ziarul de dimineață.

L-am găsit mototolit, aruncat în coșul de gunoi de lângă biroul lui Naz, aruncat în grabă – *furios*. Stătea la birou, privindu-și cărțile în tăcere. Habar nu aveam la ce se gândește, dar nu l-am întrebat. În schimb, am pescuit ziarul și m-am uitat la el, la titlul de pe prima pagină: **Crimele din Parcul Corlears Hook**.

Am citit articolul pe diagonală și mi s-a strâns stomacul când mi-am găsit numele. *Karissa Vitale*. Unic supraviețuitor al primului atac. Asta a fost tot ce s-a spus cu adevărat despre mine, dar uitându-mă la Naz, știu că e deja prea mult.

Valul rece a venit peste noapte și temperatura a scăzut până la zece grade, în loc de obișnuitele douăzeci și cinci din această perioadă a anului. Simt frigul adânc în oase, ca și cum dacă nu am face repede ceva, s-ar putea să nu-mi mai fie niciodată cald.

— Sunt gata, îi spun, aruncând din nou ziarul.

Își ridică privirea din cărți și o întâlnește pe a mea.

— Ești gata.

Încuviințez lent.

— Sunt gata să plec.

Scanned with CamScanner

O oră mai târziu, suntem în mașină, iar el conduce prin oraș, fără să se grăbească să ajungă nicăieri. Nu e ca și cum trebuie cu adevărat să fim undeva, oricum. E timpul să încheiem niște afaceri înainte să părăsim orașul.

O luăm de la capăt. Un nou început.

Când ajungem în Greenwich Village, Naz parchează mașina în garajul căminului vechi căruia obișnuiam să-i spun „acasă". Trage frâna de mână, dar nu oprește motorul.

Mă uit la el, surprinsă.

— Ce facem aici?

El arată spre clădire.

— M-am gândit că ai vrea să o vezi.

Privirea mea se îndreaptă în direcția aceea și o văd. Melody. Stă în fața clădirii, sprijinită de zid, și tremură de frig. Poartă pantaloni scurți și un tricou, crezând că încă e vară, refuzând să accepte frigul. *Desigur*. Pare că așteaptă ceva sau pe cineva... Nu știu... Dar bănuiesc. Deocamdată, însă, stă acolo, liniștită, singură.

Mă uit la ea. Nu mă mișc. Nu m-am gândit prea mult la treaba asta.

— Ar trebui? întreb în șoaptă. N-ar fi mai bine doar să... dispar?

Naz nu răspunde imediat, mașina încă e pornită, iar el privește dincolo de parbriz. Nu sunt sigură dacă el știe măcar răspunsul corect.

— Cineva pe care l-a iubit a dispărut cândva, spune el în cele din urmă. N-ar trebui să i se întâmple din nou.

Paul.

I-a luat ceva timp să-și revină după acea suferință, deși știu că, probabil, niciodată nu-și va reveni complet. Speranța i-a făcut rău și i-a rupt o bucată din suflet. Melody a trăit întotdeauna o viață privilegiată, în care totul a fost frumos. Ea n-a fost rănită niciodată. Nu cunoștea durerea

Scanned with CamScanner

și suferința. Nu a învățat niciodată cum e să trebuiască să renunți. Dragostea, pentru ea, a fost nevinovată și pură. Abia cu Paul și-a dat seama că, uneori, oricât de mult te-ai lupta, iubirea *doare*. E greu să depășești suferința când nu știi ce s-a întâmplat, când nu înțelegi ce a mers prost. Fără o încheiere lămuritoare, rana rămâne deschisă și e greu ca dracu' să reușești s-o vindeci.

Ies din mașină, înfășurându-mi brațele în jurul corpului. Port o eșarfă și un pulover cu o pereche de colanți negri, ținuta mea obișnuită, dar nu mi-am putut pune ghetele din cauza piciorului rănit. Așa că port o pereche de papuci negri, care atenuează sunetul pașilor pe trotuar. *Of.* Arăt ridicol. Mă îndrept spre Melody, iar ea ridică privirea când mă simte. Îmi zâmbește larg, autentic. Nimic la ea nu este fals. Oricât de ciudată ar fi ea, cu Melody, ce-i în gușă, și-n căpușă.

— Kissimmee!

Se desprinde de perete și mă privește, iar zâmbetul îi dispare atunci când îmi vede picioarele.

— O, Doamne, ești somnambulă?

Mă opresc în fața ei.

— Nu, sunt cu siguranță trează.

Îmi întâlnește privirea, groaza contorsionându-i trăsăturile. Își ridică iute o mână și mi-o lipește de frunte.

— Iisuse, fată, ai *febră*? Delirezi? Ești în Manhattan și tu ți-o arzi ca oamenii din Wal-Mart pe-aici, cu papuci de casă în picioare!

Râzând, întind mâna spre ea.

— M-am rănit la picior, așa că era ori asta, ori desculță.

— Desculță. Ți s-ar potrivi ținuta șic de boschetară boemă. Dar asta? Nimănui nu i se potrivește *asta*.

Scanned with CamScanner

Pare foarte afectată, ca și cum i se va sparge un vas de sânge din cauza alegerii mele de încălțăminte. Îmi dau ochii peste cap și o împing jucăuș.

— Da, ei bine, spre deosebire de tine, eu aleg confortul în locul stilului.

— Știu.

Suspină teatral și zâmbește din nou.

— Este singurul tău defect.

Singurul meu defect. *Da, bine.*

— Deci, cum te-ai rănit la picior?

Ezit puțin înainte să-i răspund.

— L-am scos pe geamul unei mașini.

Îi apare din nou groaza pe față, apoi pufnește în râs. Crede că glumesc... sau poate doar *speră*.

— Pe bune?

— Da. Credeam că sunt răpită.

— Serios?

— Serios. Dar Naz a venit și m-a luat, m-a dus acasă... a sunat la un medic veterinar pe care îl cunoaște, iar acesta m-a cusut cu un ac și niște ață. Doare ca naiba.

— Uau! exclamă ea și scutură din cap. Se pare c-ai avut o noapte grea.

— Și nu știi nici jumătate. Vezi tu, înainte să *cred* că sunt răpită, chiar am fost. Așa că m-au răpit de la răpitorul meu, care sunt destul de sigură că era, de fapt, un sinucigaș. Avea de gând să ne arunce pe toți în aer.

Râde.

— Uau!

— Nu?

— Deci... pe bune, cum te-ai rănit?

Mă opresc, zâmbind ușor, și mă uit în jos, la picior.

— M-am tăiat într-un pahar.

Scanned with CamScanner

Ea încă zâmbește, dar se citește îngrijorare în privirea ei. Încearcă să nu o arate, însă e îngrijorată.

– Dar ești bine?

Nu vorbește despre picior, nu direct. Melody știe mult mai multe decât ar vrea cineva să creadă. Dacă ei cred că este ignorantă, înseamnă că ea nu reprezintă o amenințare. Evită să fie cercetată. Asta o protejează. Dar o cunosc prea bine și mi-a dovedit de nenumărate ori cât de inteligentă este.

Probabil și-a dat seama de sarcină chiar înaintea mea.

– Da, sunt... bine.

Îmi dau seama că vreau să spun exact ceea ce am spus.

Sunt bine. Viața mea acum nu e perfectă, iar eu sunt cam speriată, dar sunt bine. O să fie bine.

Așa cred.

– Ei bine, asta e tot ce contează cu adevărat, spune ea, strâmbând din nas. Și cred că pot să trec peste acest *faux pas* vestimentar, din moment ce e evident că nu te pricepi. Adică, au trecut doi ani și încă porți porcăria aia de eșarfă.

– Îmi place eșarfa mea, spun defensivă și îmi trec mâna peste ea. Măcar eu nu alerg pe jumătate dezbrăcată, acum, cu aerul ăsta rece.

Face o grimasă.

– Nu urî jucătorul.

– Urăște jocul.

– Exact. Vezi? Până la urmă te prinzi! S-ar putea să mai fie speranțe pentru tine.

Râd. Puțin probabil. Nu voi fi niciodată altcineva, doar eu însămi.

Scanned with CamScanner

— Oricum, zic eu, răsucindu-mă spre maşina din parcare. Probabil că ar trebui să plec. Naz mă aşteaptă. Am vrut doar să te vizitez, să te văd, să...

Să-mi iau rămas-bun. La dracu', ce greu e! Melody se uită direct spre maşină, iar expresia i se schimbă. Undeva, adânc în interior, ştie. Ştie despre ce e vorba.

Să-i zicem intuiţie sau legătură între prieteni. Ea simte schimbarea din atmosferă. Totul se schimbă în jurul nostru. Lumea se schimbă pe axa ei, polii magnetici trăgându-ne în direcţii opuse, încet, dar sigur. Nu va mai fi la fel.

Înainte simţeam asta cu mama. Cred că o parte din ea încă trăieşte în mine.

— Treci mai departe, spune ea. Asta îmi spui?

Da, asta e.

— E vorba doar de... *timp*, cred, răspund eu, fără să ştiu cum să-i explic. După tot ce s-a întâmplat şi având în vedere tot ce se întâmplă, mi se pare potrivit să plecăm din New York pentru o vreme.

— Pentru o vreme, dar nu pentru totdeauna, nu?

— Crezi că aş putea pleca de fapt, pentru totdeauna?

— Nu, nu te-aş lăsa.

Aşa mă gândeam şi eu.

Nu apuc să răspund, pentru că mă trage într-o îmbrăţişare şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu strâns, aproape dureros.

— Promite-mi că nu vei uita de mine, şopteşte ea.

— Promit, zic imediat. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

— Te voi suna de şaptezeci şi şase de ori pe zi. Îţi voi scrie scrisori cu pixurile alea parfumate cu gel cu sclipici, cum aveam în generală. Îţi voi face desene pe margini.

Scanned with CamScanner

BFF[2] și toate rahaturile alea. Ba chiar o să pun și inimioare deasupra „i"-urilor.

Se retrage, zâmbind, deși are lacrimi în ochi. Încearcă să și le stăvilească, să primească vestea cu calm, dar, după cum spuneam... despărțirile sunt grele.

– Și vreau să aflu totul despre copil, spune ea. Vreau să fiu acolo, vreau să-l cunosc... sau pe ea... O, Doamne, mai ales dacă e o ea! Va avea nevoie de Tușica Mel să o învețe totul despre imprimeuri, despre țesături și despre cum să-și asorteze ținutele fără să fie exagerată. O să aibă nevoie de mine să o învăț totul despre modă pentru că Dumnezeu știe că tu nu poți s-o faci. Săraca fată, o să poarte șosete cu sandale.

– Haide, nu sunt *chiar așa de rău.*

– Fii serioasă, soțul tău are o helancă. Ai nevoie de mine, Karissa.

– Nu-ți face griji. O s-o cunoști... sau pe el.

– Sper că este o ea.

Mie? Nu îmi pasă. Sper doar ca bebelușul să fie bine, orice ar fi el, băiat sau fată.

– Deci da, zic eu și mă uit spre mașină. Ar trebui să plec acum.

Încuviințează și mă îmbrățișează din nou.

– Ai grijă de tine, spunea ea.

– Și tu.

– O să-mi fie dor de tine.

– Și mie, dar o să fie bine.

Fac un pas înapoi, apoi încă unul, mă opresc și îi zâmbesc.

– După fiecare noapte întunecată, urmează o zi senină.

Expresia i se luminează.

---

2 Acronim pentru *best friends forever*, adică *cele mai bune prietene pentru totdeauna* (n. red.).

Scanned with CamScanner

— Doar eu împotriva lumii.

Cine are nevoie de „la revedere" când îl ai pe Tupac Shakur?

Plec și urc înapoi în mașină, pe scaunul pasagerului.

— Îți mulțumesc. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, spune Naz. În plus, ar trebui să-ți iei mereu la revedere de la prietenii tăi.

Mă uit pe fereastră, la Melody, care se reazemă din nou de peretele clădirii, continuând să aștepte. Peste mai puțin de un minut, apare Leo. Când îl vede, Melody i se aruncă în brațe, înfășurându-și brațele în jurul lui și ascunzându-și capul în umărul său.

Plânge.

Îmi dau seama din felul în care îi tremură corpul, din felul în care se agață de el ca și cum ar fi colacul ei de salvare. Lacrimile îmi ard ochii, iar pieptul mă doare.

Leo doar o îmbrățișează. Nici măcar nu cred că îi pune întrebări.

Vreau să cred că e un tip bun. Vreau să cred că nu o va răni niciodată. Dar parcă o las în mâinile monștrilor, de parcă plec în timp ce prietena mea se joacă, fără să-și dea seama, cu lupii.

— Nu pot să-i spun, nu? întreb și-mi tremură vocea. Nu pot să-i spun încotro ne îndreptăm?

— Nu, spune Naz. N-ar trebui.

Știam asta, în adâncul sufletului, dar tot mă doare să mi se confirme. Mi-am petrecut toată viața alergând. *Ascunzându-mă*. Cunosc regulile. Le-am *trăit*. Orice lucruri lăsate neterminate, legate de trecutul tău, pot conduce direct spre viitorul tău.

Ce rost are să pleci dacă îi lași pe toți să te urmeze?

— Crezi c-o să fie bine? întreb încet, cu o lacrimă pe obraz.

Scanned with CamScanner

Vreau doar să fie fericită, să-și trăiască viața pe care o merită.

– Cu el... cu Leo. O să fie bine?

– Sunt sigur că va fi bine.

– Dar poate că ar fi trebuit să-i spun. Poate ar fi trebuit s-o *avertizez*. El este... Adică, e fratele lui... ar trebui să știe cât de periculoasă e acea lume.

– N-ar conta, spune Naz.

– De unde știi?

– Pentru că tu ai avut parte de toate avertismentele din lume, Karissa, și asta nu ți-a schimbat decizia.

Naz scoate mașina din garaj și pleacă. Îi privesc, în timp ce trecem pe lângă ei, apoi îi urmăresc în oglinda retrovizoare până dispar din vedere.

La revedere, prietena mea dragă.

Nu te voi uita niciodată, asta e sigur.

Mă aștept să mergem la veterinar, ca să-mi iau câinele, în schimb, un pic mai târziu, ajungem în Hell's Kitchen.

Restaurantul e plin în mijlocul zilei. Văd o mulțime de oameni înăuntru, care își savurează masa de prânz, în timp ce alții intră pe ușă. Afacerea pare că merge mai bine ca niciodată, iar ceva e diferit. Pare ciudat. Am nevoie de un moment ca să-mi dau seama ce s-a schimbat.

Un semn nou deasupra copertinei verzi înlocuiește cuvintele generice „delicatese italienești":

La Vitale

E simplu, alcătuit doar din două cuvinte, nimic în afară de nume, dar e mai frumos decât orice-am mai văzut până acum. *Dumnezeule!*

Scanned with CamScanner

Naz nu se uită la el, însă nu mă îndoiesc că l-a observat când ne-am oprit. El observă orice. Mâinile lui încă strâng volanul, motorul încă e pornit. Pare nehotărât, preocupat în timp ce deliberează în sinea lui.

Să-şi ia rămas-bun de la tatăl lui sau nu...

— Ar trebui să intri, spune el după o clipă. Sunt sigur că i-ar plăcea să te vadă.

Mă încrunt.

— De ce nu vii cu mine?

Aruncă o privire spre restaurant, cu ochii fixaţi pe noul semn.

— Trebuie să mă ocup de ceva, o ultimă problemă de rezolvat înainte să plecăm.

Îmi dau seama atunci de ce motorul e încă pornit. El doar m-a condus până aici.

— N-ar trebui să dureze mult, continuă el. N-aş avea încredere să te las cu nimeni altcineva. Tata... nu ia nimic de la nimeni. Vei fi în siguranţă aici cât timp sunt plecat.

Nu asta mă îngrijorează. Nu mă îngrijorează siguranţa mea. Ştiu că eu o să fiu bine. Dar nu ştiu ce şi-a planificat el, care e problema nerezolvată. După cum îl ştiu pe Naz, nu poate să fie de bine.

— O să te întorci?

Se uită la mine cu o expresie serioasă.

— Ştii că da.

Nu vreau să-l las să plece, dar ştiu că nu m-ar părăsi, nu acum, decât dacă ar crede că este absolut necesar. Aşa că încuviinţez şi ies din maşină, îndreptându-mă spre uşa restaurantului. Mă opresc acolo, însă ştiu că nu va pleca până nu voi intra.

Înăuntru se aud o pălăvrăgeală animată şi un fluierat vesel. Nu ştiu ce melodie e, dar este aceeaşi de fiecare dată.

Scanned with CamScanner

Giuseppe se plimbă, debarasează mese, le zâmbește oamenilor, este evident într-o stare bună în această după-amiază. Se uită spre mine și rânjește, dar expresia i se schimbă repede.

Intuitiv.

Așa tată, așa fiu.

– Karissa. Ce s-a întâmplat?

Reflectez preț de o clipă, apoi clatin din cap.

– Nimic.

Se încruntă. Nu mă crede.

– Nimic?

– Absolut nimic, repet. Vezi tu, tocmai am aflat că voi avea un copil, așa că, deși m-aș putea plânge, n-am de gând s-o fac.

Cuvintele mele îl șochează, așa cum mă așteptam. Au fost ultimele cuvinte pe care i le-a adresat mama înainte să dispară. Se holbează la mine. Știe exact ce înseamnă vorbele. Cântăresc mai mult decât pare. Și îl rănesc foarte tare.

Expresia i se schimbă de la șoc la tristețe, la acceptare, pe când afișează din nou un zâmbet, reprimându-și toate emoțiile. Se întinde peste masă și pune mâna pe brațul meu, apoi face semn din cap spre o masă din apropiere.

– Ce zici de niște prăjiturele? Sunt proaspete, le-am făcut azi-dimineață.

Iau un loc, iar el se duce în bucătărie, întorcându-se o clipă mai târziu cu o farfurie de prăjiturele. Fluieră din nou în timp ce le pune pe masă și se așază pe scaunul din fața mea.

– Ce cântec e?

Ezită o secundă, de parcă ar trebui să se gândească la asta.

– Johnny Ray. *Just Walkin' in the Rain.*

Scanned with CamScanner

— N-am auzit de el.

— Ah, era la modă cu mult înainte să te naşti tu. La naiba, aproape că era la modă înainte să mă nasc *eu*. Soţia mea... Era melodia ei preferată. Primul cântec pe care am dansat vreodată.

Zâmbesc şi iau o prăjitură. Îşi petrece zilele fluierând cântecul pe care a dansat pentru prima dată cu soţia sa.

— Ce frumos!

— Da, îmi aduce aminte de vremuri mai simple. Vremuri mai bune. Când era Ignazio mic, obişnuia să i-l cânte lui. Ajungeam acasă după o zi lungă petrecută aici, la restaurant, şi îi găseam dansând în bucătărie. Ea cânta din toată inima, iar el rânjea ca un prostănac, spune Giuseppe, apoi se opreşte şi râde în sinea lui. Era un copil bun... un copil fericit. Aş vrea să ştiu unde am greşit.

— Nu cred că ai greşit cu nimic, zic eu.

Iau o muşcătură din prăjitură, care e delicioasă, ca de obicei. Mi-e atât de foame, că stomacul meu sună ca şi cum caută motiv de harţă.

— Nu-i un om rău, să ştii.

Giuseppe îmi aruncă o privire de parcă mi-am pierdut minţile şi se ridică.

— Ţi-e foame. Lasă-mă să-ţi fac un sendviş.

N-am când să-l refuz. Pleacă imediat spre bucătărie. Când se întoarce, câteva minute mai târziu, cu un sendviş italian, eu am terminat prăjiturile.

— O să-ţi mai aduc, spune el, arătând spre farfuria goală, dar i-o iau din faţă înainte s-o apuce.

Fac semn spre scaunul lui.

— Haide, relaxează-te... ţine-mi companie.

Scanned with CamScanner

Se așază înapoi pe scaun și se relaxează în timp ce mănânc. Își strânge mâinile la ceafă, se uită la mine și începe să fluiere.

– Vorbeai serios? întreabă el din senin.

– Că Naz nu e un om rău? Absolut.

– Nu, știu că în privința asta vorbești prostii. Dar mai devreme, când ai ajuns, ai spus că ești însărcinată.

– Oo! Ăăă... Da.

– Da?

– Da.

Continuă să mă privească, fără nicio expresie. Nu sunt sigură ce părere are despre ceea ce-i spun. Un copil. Nepotul lui.

– Știi sexul?

Clatin din cap.

– E încă prea devreme.

– Știi ce vrei?

– Nu contează, atâta vreme cât este sănătos.

Râde, cu o expresie de blândețe.

– Asta spun toți, dar eu? Îmi doream un băiat. Fără nicio îndoială. Un fiu. Cineva care să ducă mai departe numele Vitale, să ne facă pe toți mândri.

– Ai primit ceea ce ai vrut.

– Da, ei bine, juriul încă nu a terminat de deliberat.

– Ar trebui să fii mândru de el, zic eu. A făcut niște greșeli... bine, a făcut *o mulțime* de greșeli... Dar e puternic, să știi... E tenace. E un supraviețuitor. Și una dintre cele mai mari calități ale lui este că e un om de cuvânt. Dacă spune că va face ceva, o va face. Nu și-a încălcat niciodată o promisiune față de mine.

– Trebuie doar să-i dai timp.

– Și *tu* trebuie doar să-i dai o șansă, îl contrazic eu. Nu trebuie să-i reproșezi greșelile pentru totdeauna. Nu-i face bine niciunuia dintre voi.

Scanned with CamScanner

— Frumos din partea ta, să-i iei apărarea în felul ăsta, dar Ignazio ar fi primul care să spună că el n-are nevoie de tine să-i iei apărarea. Ştie ce fel de bărbat este.

— Da, un bărbat încăpăţânat, la fel ca tatăl lui.

Nu cred că i se pare amuzant, dar nu îmi dă replica. Îşi lasă scaunul pe picioarele din spate şi mă studiază într-un mod ciudat.

— Îmi aduci aminte de cineva.

— De mama.

— Nu, arăţi ca maică-ta, dar îmi aminteşti de soţia mea.

Uau.

— Ea obişnuia să-mi spună asta tot timpul, continuă el. Era optimistă, vedea mereu tot ce-i mai bun în băiatul ăla. Indiferent de ce făcea el, ea nu şi-a pierdut niciodată speranţa pentru el.

— Femeie deşteaptă.

— Deci, el unde e? Aşteaptă în maşină?

— Avea ceva important de rezolvat.

— Bineînţeles că avea.

— Nu-ţi face griji, totuşi, zic eu. O să se întoarcă. Întotdeauna se întoarce.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și doi

Ignazio

Mașinile înconjoară conacul din cărămidă din Long Island, o mare de limuzine negre cu geamuri fumurii. Rareori găsești atât de multe la un loc. De obicei, atunci când se întâmplă asta, înseamnă că cineva are probleme serioase.

Astăzi nu e o excepție. *Cineva o să plătească.*

— Ești sigur că știi ce faci?

Lorenzo stă în spatele meu, îmbrăcat într-o pereche de blugi rupți și cu un tricou alb simplu. Întreabă ca și cum chiar e curios să afle răspunsul, ca și cum lui chiar îi mai pasă și de altcineva, în afară de el însuși.

— Nu știu eu mereu?

— Nu sunt sigur, spune Lorenzo. Am auzit că soția ta te-a otrăvit odată. E adevărat?

— Deloc.

— Serios?

— M-a drogat, nu m-a otrăvit și, în plus, nici nu era soția mea pe-atunci.

— Ah, astea sunt doar detalii. Tot aia, prietene.

Cercetez casa pentru o clipă, apoi îmi dau seama de ceva. Mă întorc și mă uit la el.

— De unde ai știut?

Scanned with CamScanner

Ridică din sprâncene.

— Poftim?

— N-am spus nimănui că m-a drogat. De unde ai știut?

Se uită la mine și se gândește ce să răspundă. Asta îmi spune că nu o să-mi placă ce are de zis.

Doar câțiva oameni știu ce s-a întâmplat și nu sunt sigur că vreunul dintre ei i-ar spune lui. La naiba, cei mai mulți dintre ei nici măcar nu au trăit suficient cât să aibă șansa să-i spună.

— Fratele meu a auzit de la prietena lui. Bănuiesc că soția ta i-a spus despre asta.

— Nu te cred.

Karissa nu a povestit nimănui despre faptul că m-a drogat. Nimănui, în afară de părinții ei...

El încearcă să-și păstreze fața lipsită de expresie, dar nu reușește. Schițează un zâmbet și clatină din cap.

— Da, probabil că n-ar trebui. Sincer, Ignazio? Am auzit de la Carmela.

Răspunsul mă surprinde, deși refuz să-i arăt.

— Carmela.

— Da, aparent ajunsese la disperare. Asta înainte s-o omori, bineînțeles.

— Bineînțeles.

— Bănuiesc că ea nu era la curent cu tot ce se întâmplase în urmă cu mulți ani... Bănuiesc că nu știa că tu mi-ai ucis tatăl vitreg din cauza a ceea ce îmi făcuse el.

— L-am omorât pentru că m-a supărat.

— N-ai decât să-i spui cum vrei, Ignazio, dar nu mă vei convinge niciodată că n-a fost din cauza rănii pe care mi-o făcuse el la față.

Nu spun nimic. Într-un fel, are dreptate.

Bărbatul l-ar fi ucis în cele din urmă pe Lorenzo dacă nu ar fi murit. Pentru a-și cruța fratele mai mic,

Scanned with CamScanner

Lorenzo a luat de bunăvoie asupra lui greul abuzului. S-a pus singur în calea răului, indiferent de consecințe. Am respectat acest lucru.

— În fine, deci Carmela l-a căutat pe tatăl meu vitreg, sperând s-o ajute. M-a găsit, însă, pe mine și mi-a povestit tot. Mi-a spus că încă ești pe urmele lor, că îi vânezi. Mi-a spus că l-ai ucis pe Johnny și că ea e următoarea. Atunci am decis că e timpul să ajung în sfârșit la New York.

Fac calculul în minte.

— Ești în New York de atât de mult timp?

— Am tot venit și-am plecat. Abia când ai decis să-l scoți pe Ray din schemă, mi-am văzut șansa.

— N-am decis nimic. A fost autoapărare.

— Nu e așa întotdeauna? Când vine vorba de asta, mereu e vorba ori de tine, ori de ei.

Are dreptate, deși nu o să recunosc. Nu-i dau mai mult credit decât trebuie. Dacă i se mai urcă la cap niște idei în creierul ăla narcisist, nimeni n-o să fie în siguranță.

— Aproape doi ani, zic eu, și ai așteptat până acum să mă saluți?

— Ei, ce pot să spun? Nu eram sigur în legătură cu tine. Omul de care îmi vorbise Carmela părea extrem de asemănător cu prietenul pe care mi-l aminteam, cel care mi-a salvat fundul, dar tipul pe care l-am văzut când am ajuns aici? Era diferit. Așa că am păstrat distanța, pentru că, sincer, încercam să mă decid ce să fac.

— Bănuiesc că te-ai decis.

— Suntem aici chiar acum, nu-i așa? În plus, ar fi fost păcat să fiu nevoit să te omor.

— Chiar crezi că ai fi făcut-o?

— Poate, spune el, ridicând din umeri. Mă bucur că n-a trebuit să aflăm.

Mă uit la ceas. Câteva minute înainte de prânz. Stau aici, ziua în amiaza mare, purtând costumul meu preferat.

Scanned with CamScanner

Soarele străluceşte, dar nu reuşeşte să încălzească. Nu va mai trece mult până când iarna va veni peste noi, acoperind New Yorkul cu zăpadă.

Dar noi vom fi plecat de mult.

Plecaţi de mult.

Deşi, pe de-o parte mă tem că plecarea e o greşeală. Că nu ar trebui să fiu aici. Nu ar trebui să fac asta. Ci doar să plec. *Să fug*. Dar nu mă ţine.

Oamenii care aleargă sunt urmăriţi. Nu am de gând să las să se întâmple asta. Nu acum sau vreodată.

Deci poate că de data asta nu ştiu ce fac, dar ştiu că sunt nevoit. Pur şi simplu nu există altă cale. Îmi aranjez cravata şi îmi netezesc sacoul, apoi îmi concentrez atenţia asupra casei. Se pare că e linişte, însă aparenţele înşală. Nu e nimic paşnic la acest loc astăzi.

La ora douăsprezece fix, uşa din faţă se deschide. Ei se uită, aşteaptă...

Nu mă aşteptam la altceva.

— E timpul, spune Lorenzo, trecând chiar pe lângă mine.

Radiază de încântare în timp ce se îndreaptă spre verandă. O să savureze fiecare clipă. Sunt sigur. Are o umflătură la şold, pe care tricoul lui supradimensionat o ascunde în mare parte. Ştiu că arma este acolo doar pentru că, ei bine, ştiu că întotdeauna e.

Unele lucruri pur şi simplu nu se schimbă niciodată.

E timpul.

Mă ţin după Lorenzo până în casă. Un bărbat păzeşte uşa, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru. Ne lasă să intrăm fără să scoată o vorbă. Câţiva bărbaţi ne conduc pe hol, spre uşile masive. Se opresc acolo, dar Lorenzo merge mai departe, împinge uşile duble deschise şi intră direct.

Patru bărbaţi stau la masa lungă de lemn, fiecare dintre ei îmbrăcaţi în cele mai fine costume. Şefii celor

Scanned with CamScanner

patru familii criminale din oraș s-au reunit din nou pentru amărâtul de mine.

Un al cincilea scaun e tot gol. Bănuiesc că un scaun îi aparține lui Lorenzo acum.

Nu par prea fericiți în legătură cu faptul că el se așază acolo nepoftit, fără să salute, de parcă nu există nicio îndoială cu privire la statutul lui important. Oficial sau nu, e unul dintre ei.

Și-a câștigat acel loc. Se lasă pe spate, punându-și picioarele pe colțul mesei și încrucișându-și picioarele.

Genova pare că vrea să-l împuște chiar în față. Îl cunosc pe om de vreo două decenii. E ostil, și acru, și la fel de egoist cum te-ai aștepta să fie. Însă nu el face treaba murdară. Nu, pentru asta sunt oamenii lui. Mica lui armată însetată de sânge. Iar el e un general nemilos.

Nu-i place când alții încearcă să-i invadeze spațiul.

Intru în cameră, închid ușile în spatele meu și le încui. Încui întotdeauna ușile. Bărbații sunt prea preocupați de figurile lui Lorenzo ca să observe cu ce mă ocup eu.

— Arme pe masă, ordonă Genova, cu vocea aproape ca un mârâit în timp ce încearcă să-și țină sub control atitudinea dușmănoasă.

Fac un pas înainte și rămân pe loc, chiar în fața mesei, apoi bag mâna în buzunarul pantalonilor și iau același pix negru. Îl pun pe masă, dar Genova nu-mi acordă atenție.

Știe că nu am nimic altceva. Dar nu vorbește cu mine. Se uită direct la Lorenzo. Acesta își tratează arma ca pe cardul American Express. *Să nu pleci de acasă fără el.*

Suspinând teatral, Lorenzo își duce mâna la brâu și scoate Coltul M1911. Îl flutură în aer, ca și cum ar spune „m-ai prins", apoi pune arma pe masa lungă din lemn. Aparent mulțumit, Genova se uită în cele din urmă la mine, dar Lorenzo își drege vocea, întrerupându-l:

Scanned with CamScanner

— Armele pe masă.

Genova își ațintește din nou privirea spre el.

— Ce ai spus?

— Am spus *armele pe masă*, repetă Lorenzo. Haide... Nici măcar nu încerca să te prefaci că eu sunt singurul din camera asta care a venit azi cu o armă.

— Asta e casa mea, spune Genova. Eu comand aici.

Lorenzo schițează iar un zâmbet.

— Ai dreptate.

Genova încearcă să reia conversația:

— Vitale...

— *Dar*, intervine din nou Lorenzo, accentuând cuvântul, în timp ce-și lasă picioarele pe podea și-și îndreaptă brusc poziția. Corectează-mă dacă greșesc...

— Greșești, spune Genova.

Lorenzo îl ignoră.

— Dar aceste întâlniri sunt guvernate de un set de reguli, reguli puse în aplicare cu mult înainte de a prelua tu controlul... Cu mult înainte ca aceste întâlniri să aibă loc în casa ta. Tu nu faci decât să improvizezi pe parcurs. Până și președintele trebuie să respecte Constituția.

Genova clatină din cap.

— Asta nu e o nenorocită de democrație.

— Așa mi s-a spus. Umblă vorba prin oraș c-ai fi un mic dictator.

Asta îl irită pe Genova. Îl văd cum se încordează, cum se aprinde. Însă până să poată reacționa, ceilalți intervin și își scot armele, pe care le așază pe masă.

Regulile sunt reguli. Cu toții trebuie să le urmăm.

Cu inima îndoită, Genova scoate un pistol dintr-un toc de umăr ascuns. Îl pune chiar în fața lui, tot la îndemână, în timp ce se uită la Lorenzo. Nu-i convine deloc că acesta a câștigat disputa.

Scanned with CamScanner

Lorenzo zâmbește iar. Își trântește la loc picioarele pe masă.

— Acum, dacă nu mai există obiecții, spune Genova, aș vrea să continui această ședință. Nu vreau să pierd vremea.

Lorenzo râde pe sub mustață.

— Ți se pare ceva amuzant la asta? se răstește Genova. Chiar, ce faci aici, Cicatrice?

Lorenzo urăște această poreclă. Pot să-mi dau seama după expresia lui. Buza îi tremură, trădându-i frustrarea.

— Sincer? Nu știu. Dacă mă întrebați pe mine, toate astea sunt un rahat total. V-o frecați toți pe sub masă și vă excită dramele, de parcă am fi pe Broadway. Dansează, soldățelule, *dansează*. E o *glumă*. N-o s-o înțeleg niciodată. Dar Ignazio a cerut o întâlnire și ce fel de prieten aș fi dacă nu m-aș prezenta?

I-a luat complet prin surprindere. Sunt atât de obișnuiți să comande, obișnuiți cu oamenii care cad în fund de frică, încât nu știu cum să se descurce cu Lorenzo. El aduce haos, nu le place. Lui nu-i e frică de ei. Ei nu contează pentru el.

Se pare că Genova nu are nimic de comentat. Privirea lui mă caută din nou. Vrea să terminăm cât mai repede. Îl vrea pe Lorenzo afară.

— Ce vrei?

S-a săturat de jocuri. S-a săturat să se ocupe de toate astea. Pur și simplu... s-*a săturat*.

— M-am gândit la ce mi-ai spus acum câteva săptămâni, zic eu. Despre loialitate, onoare și despre faptul că trebuie să știi cine sunt prietenii tăi adevărați.

Genova se relaxează puțin.

— Nu mai spune?

— Mi-am dat seama, datorită ție, că nu mai pot să stau și să mă aștept ca lucrurile să se întâmple de la sine...

Scanned with CamScanner

Trebuie să acționez și să le fac să se întâmple. Trebuie să lupt pentru ele. Și trebuie să le arăt celor din jurul meu ce înseamnă pentru mine prietenia lor. Așa că sunt pregătit acum.

— Ești pregătit?

Încuviințez.

— Sunt gata să rezolv în sfârșit tot.

După aceste cuvinte simple, Genova parcă dă uitării ultimele cinci minute. Iritarea și nerăbdarea îi dispar pe loc. A obținut ce și-a dorit. Sau așa crede el.

Se spijină de spătarul scaunului și mă privește cu un fel de venerație.

— Deci, ești gata să ni te alături, da?

— N-am fost niciodată mai pregătit să-mi las, în sfârșit, amprenta.

Un zâmbet îi luminează fața. Se apleacă spre mine, întinzându-și mâna ca pe o ramură de măslin, de parcă o simplă strângere de mână ar putea șterge toată ostilitatea din trecut. Mă uit la ea pentru o clipă. Mă uit la degetele lui grase ca niște cârnați mici, cu inele de aur. Nu are nicio bătătură, nicio cicatrice, niciun semn... are sânge pe acele mâini în sens figurat, dar la propriu? Probabil că nici măcar nu a vărsat sânge.

Mă întind peste masă și îi strâng mâna. Strânsoarea lui e fermă, puternică, parcă încearcă să mă intimideze, să-mi amintească cine e șeful mai exact aici. I-o trec cu vederea, trec cu vederea demonstrația de forță, până când dă să se retragă.

Și atunci termin.

Termin cu minciunile, cu jocurile și cu loviturile pe la spate. Cu certurile mărunte, cu lupta orgoliilor și cu *lașitatea*. Cu oameni care-ți cer să-ți onorezi familia, dar care în secunda următoare ar ordona moartea tuturor celor pe care îi iubești. Termin cu absolut toate.

Scanned with CamScanner

Am terminat-o cu această viață. Sunt pregătit pentru alta.

Mă mișc repede. Nu-i dau nicio șansă să reacționeze. În secunda în care încearcă să-mi dea drumul la mână, o strâng și mai tare și mă smucesc, răsucindu-i brațul. Cu mâna liberă apuc pixul și îl strâng în pumn. Avântându-mă cu toată puterea, cu toată forța de care sunt în stare, i-l înfig direct în gât și-l înjunghii cu el.

Acțiunea îl dă pe spate. Îi dau drumul și, în schimb, îl apuc de ceafă. Îi lovesc fața de masă, în timp ce îi curge sânge din rana din gât.

BAM!

Mă întind și îi smulg arma lui Lorenzo. Despre celelalte nu sunt atât de sigur, dar a lui sigur e încărcată. El știe că trebuie să fie așa atunci când ești depășit numeric.

BANG! BANG! BANG!

E ca și cum ar exploda focuri de artificii. Camera întunecoasă e brusc luminată de focurile de armă, iar ceilalți trei capi ai familiilor cad. Câte o singură lovitură drept în frunte, suficientă cât să le zboare creierii. Abia au avut timp să-și dea seama ce i-a lovit.

Bărbații ca ei, cu locuri de muncă confortabile și în poziții de putere, nu se așteaptă ca cineva să fie suficient de curajos să-i scoată din joc. Pentru că există reguli, reguli pe care trebuie să le respectăm cu toții.

Nu omori niciodată un șef fără permisiunea celorlalți.

Genova își ridică puțin capul, încercând să reacționeze, dar e ametit de lovitură, sângele încă i se revarsă din rană. Se chinuie să-și ia pistolul, iar privirile ni se întâlnesc. În a lui se citește o groază nemaivăzută.

Știe că a dat de belea.

— Îi datorezi tatălui meu zece mii de dolari, îi spun eu, dar voi lua plata sub forma vieții tale.

Scanned with CamScanner

BANG!

— *Uite*, despre *asta* vorbesc! strigă Lorenzo, cu vocea plină de încântare în timp ce își lasă picioarele jos de pe masă și se ridică. Știam că încă poți, Ignazio!

Mă răsucesc spre el imediat, de îndată ce se ridică. Îl prind de gulerul cămășii și îl trântesc la loc atât de tare, încât se răstoarnă scaunul. Îl împing pe podea și mă arunc peste el. Îi arăt propria armă chiar în fața ochilor, cu degetul pe trăgaci, și apăs ușor.

Nu scoate niciun sunet, nici măcar nu respiră, și mă privește în ochi. Nu-i citesc nimic pe față. Nicio emoție, nimic. Niciun fel de teamă. Niciun fel de grijă. Dar nu fiindcă ar crede că o voi face. Știe că aș trage. Știe că nu aș avea nicio remușcare dacă îi iau viața.

Doar că sufletul lui e pustiu. Întotdeauna a fost așa.

A rămas doar cochilia. Nu mai e suflet în el. Nu spun că e de nesalvat, că nu e capabil de iubire... Nu sunt eu în măsură să judec. Dar întunericul îl mistuie de multă vreme, un întuneric pe care îl cunoșteam și eu cândva. Știu cum e să fii răvășit de genul ăsta de foame, să ai mintea setată pentru vărsare de sânge. Nu mai are cum să vadă lumina, nu când e atât de copleșit de întuneric.

Se aude o bătaie în ușile încuiate. Haosul se dezlănțuie în casă. Niciunul dintre bărbați habar nu are ce se întâmplă, dar au fost instruiți să-și protejeze mereu șefii. Strigă și ciocăne, încearcă să pătrundă înăuntru. Lumea li se prăbușește în jur.

Spre deosebire de Lorenzo, ei nu sunt calmi.

— Eu renunț, îi spun. Ai vrut New Yorkul? Ai vrut puterea? Îți aparțin. Dar eu am terminat-o cu astea, Lorenzo. Mă îndepărtez de toate. Și așa să mă ajute Dumnezeu, dacă încerci vreodată să mă urmezi, dacă încerci vreodată să mă oprești, să mă tragi înapoi, te voi omorî... Chiar așa voi face... și te voi lăsa fără toate lucrurile la care ții înainte de asta. M-ai auzit?

Scanned with CamScanner

— Clar și răspicat, răspunde el.

Mă ridic și îi pun pistolul pe masă înainte să întind mâna spre el. El nu ezită s-o ia. Îl trag în picioare, iar Lorenzo se ridică, luându-și imediat arma. Mă încordez, alarmat. Nu am încredere în Lorenzo. Nu pot. Nu pot să am încredere în nimeni.

Dar am nevoie de el, iar asta îl transformă într-un fel de *prieten* pentru mine.

Am nevoie de el ca să-i țină pe alții departe de mine. Am nevoie să facă exact ceea ce-i vine lui natural... *să creeze haos*. Să fie o pacoste atât de mare, încât eu să nu mai contez. I-am salvat fundul o dată... Acum e rândul lui să mă ajute pe mine.

Poate că am scos din joc capii a patru familii, dar eu nu sunt de vină cu nimic. Pur și simplu, vânătorul crud a ucis mai mulți lei. Nu va trece mult timp până când vor apărea mai mulți Regi, Regi *noi*.

Lorenzo își strecoară pistolul înapoi la brâu și se uită în jur. Își îndreaptă atenția asupra celor patru cadavre. Nu mă uit la ei, ci la ușă. Stă să se dărâme din cauza forței cu care e lovită.

— Știi că asta n-o să se termine niciodată *cu adevărat*, nu? întreabă Lorenzo, venind spre mine. Chestiile astea nu se termină niciodată. Nimeni n-o să uite pur și simplu de tine și de ce ai făcut, mai ales după asta.

— Știu, dar pun pariu că ei vor fi atât de ocupați cu tine că, până când vor veni după mine, eu îmi voi fi trăit viața.

— Și soția ta? Copilul?

Mijesc ochii.

— De unde știi?

— Pe-asta chiar o știu de la fratele meu. Bănuiesc că soția ta i-a spus prietenei ei. Pe bune, de data asta.

Hm.

Scanned with CamScanner

— Vor fi bine, zic eu. Nu-mi fac griji.

— De ce nu?

— Îmi amintesc că noi parcă am avut o înțelegere, Lorenzo... Ai spus că o să te asiguri că soția mea nu o să fie rănită, iar eu mă aștept să te ții de cuvânt.

— *Touché.*

— În plus, am fost unul dintre cei mai răi... Voiam să vărs sânge, numai din motive personale... Dar când am avut ocazia, chiar nu am putut să fac asta. Nici măcar eu n-am putut să-i ucid copilul dușmanului meu. Așa că vor veni după mine într-o zi, bineînțeles, și atunci probabil că mă vor prinde. Dar Karissa e sub protecția ta și acesta e singurul motiv pentru care te las să trăiești.

— Nu este *singurul* motiv.

— Ba da, e singurul.

— Ei, haide! exclamă și se postează în fața mea. După toate astea, încă nu poți să recunoști că suntem prieteni?

— Hai să-ți zic ceva, Lorenzo, încep eu, cu privirea în jurul lui, la ușă. Mă scoți de aici nevătămat și apoi mă mai gândesc dacă să-ți spun ce părere am într-adevăr despre tine.

— Oh, asta e ușor.

Face o față de parcă mă îngrijorez inutil, în timp ce bagă mâna în buzunar.

— Am o grenadă.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Ai o grenadă.

O grenadă. Poartă după el o nenorocită de *grenadă.*

Și nu o grenadă de fum. Afurisitul scoate mâna din buzunar și în ea ține o grenadă verde, rotundă. E mică, poate de mărimea unei mingi de golf, și n-am niciun dubiu că e o grenadă.

Scanned with CamScanner

— Ce, n-ai mai folosit niciodată una până acum? întreabă el.

— Nu.

— Ah, ei bine, sunt la îndemână, spune el, ridicând din umeri. Tragi de inel și *boom*, la revedere, problemă!

Nici nu știu cum să comentez. Nu știu de unde a pus mâna pe așa ceva. Din Cuba, probabil, ca orice altă armă.

— Și cum ies eu de aici cu ajutorul grenadei? De preferat, întreg.

— Simplu. Ia să vezi!

Lorenzo se întoarce și se îndreaptă direct spre ușă. O descuie și face un pas în spate. Mă îndepărtez de el, înapoi spre masă, și iau una dintre armele care încă sunt acolo. O verific, observ că e încărcată și mă întorc spre ușă fix la timp cât s-o văd cum se deschide.

Intră câțiva bărbați.

Sunt doar trei. Restul, îmi dau seama, probabil au fugit de focurile de armă. Dau buzna, mânuind arme, iar eu îmi îndrept pistolul chiar spre capul unuia dintre ei, ținând un deget pe trăgaci.

Lorenzo își ridică mâinile în fața lor, până să le vină lor ideea să tragă, înainte să vadă cadavrele și să se prindă ce s-a întâmplat. El ține grenada într-o mână, iar un deget de la cealaltă îl trece prin inel. E gata să-l tragă.

— Domnilor, se răstește el, dacă nu vreți să săriți în aer, vă sugerez să-i dați drumul de-aici.

Îi cuprinde panica. Doi o șterg. Ultimul stă acolo, uitându-se la noi. Cel loial. Nu, nu-i e frică să moară, nu dacă asta înseamnă că ne ia și pe noi cu el.

Îndreaptă arma spre Lorenzo. O să tragă. Țintesc spre el și apăs pe trăgaci.

BANG! BANG! BANG!

Toate cele trei gloanțe intră în el. Apasă pe trăgaci din reflex și trage o dată, aproape să-l împuște pe Lorenzo,

Scanned with CamScanner

care nu are suficient bun-simţ să se ferească. După ce tipul cade, Lorenzo se uită în jos la el. Două gloanţe l-au lovit pe tip în piept, iar al treilea i s-a înfipt în tâmplă.

— Bună treabă, Han Solo. Întotdeauna am ştiut că tu tragi primul.

N-am absolut niciun chef să-i descifrez aiurelile.

Păşesc peste tip şi ies pe hol imediat, îndreptându-mă direct spre uşă.

Lorenzo vine după mine fără să scoată o vorbă. Îl aud cum se grăbeşte să ţină pasul cu mine.

O iau într-o direcţie diferită şi ies prin spate, pentru că nu vreau să fiu văzut. Ies în curte şi mă uit în jur, apoi mă răsucesc spre Lorenzo, pe cale să spun ceva, când îmi dau seama ce are de gând.

Văd exact ce urmează să facă.

Trage siguranţa, iar degetul îi ţâşneşte în jurul inelului. *Nenorocitul.* Nu din nou...

— Lorenzo, mârâi, dar asta e tot ce apuc să spun înainte să tragă.

Trage inelul. *Nenorocitul.*

Mă întorc şi încep să alerg prin curte, departe de casă, iar el aruncă grenada chiar pe uşa din spate. Patru secunde. Ăsta e tot timpul pe care îl am la dispoziţie. Mă arunc pe iarbă, îmi acopăr capul şi îmi ţin respiraţia.

BUM!

Pământul se cutremură în timp ce interiorul casei explodează. Nu este suficient s-o dărâme sau chiar să facă prea multe daune, dar e suficient cât să distrugă pereţii şi să spargă câteva ferestre. Lorenzo aterizează în iarbă chiar lângă mine, râzând.

Mă uit la el în timp ce mă ridic în picioare.

— Ştii, uneori chiar te urăsc.

— Doar uneori.

— De cele mai multe ori.

Scanned with CamScanner

– Dar nu întotdeauna.

Nu-l onorez cu un răspuns. Ies rapid din curte și mă furișez pe lângă câteva case vecine, ca să ajung la mașină. Vecinii sunt afară, se adună în stradă, panicându-se din cauza exploziei care tocmai a zguduit casa de cărămidă. Sigur au simțit explozia. Mă pierd prin mulțime, cu capul în jos, refuzând să am contact vizual cu cineva. Lorenzo aleargă ușor să mă prindă din urmă, zâmbește și salută oamenii.

– N-ar trebui să atragi atenția asupra ta, îl sfătuiesc când mă opresc lângă mașină. Așa le e mai ușor polițiștilor să te identifice.

– Nu mă îngrijorează polițiștii.

– Ar trebui.

– Nu, nu când îi am deja la degetul mic.

Dau din cap.

– Mult noroc, Lorenzo.

– Hei, stai! exclamă el când mă urc în mașină. Poți să mă duci până undeva?

– Mergi pe jos.

– Sunt, gen, doișpe kilometri. O să-mi ia o veșnicie.

– Atunci aleargă.

Mormăie în barbă, apoi se îndepărtează.

– O să-mi fie dor de aventurile astea ale noastre, Ignazio. Sigur nu vrei să te mai gândești, să rămâi pe-aici, poate să mă ajuți să conduc orașul?

– Sunt sigur.

– Păcat.

– Un sfat, Lorenzo? Nu titulaturile sunt cele care îi onorează pe oameni... oamenii sunt cei care onorează titulaturile. Ai face bine să ții minte asta.

Se uită la mine.

– Îmi citezi din Machiavelli?

– Ce pot să spun? E preferatul meu.

Scanned with CamScanner

Mă urc în mașină, pornesc motorul și plec fără să mă uit înapoi. Și-a dorit controlul asupra orașului. A vrut să fie șeful.

Sper doar că, atunci când se termină totul, regatul încă mai merită să fie condus.

Păşesc în restaurant, apoi mă opresc şi întorc capul spre uşă. Tăcere. De când mă ştiu eu, intrarea în acest loc era întotdeauna însoţită de un zgomot, de un zornăit respingător.

Astăzi nu se aude nimic. Uşa se închide când îi dau drumul. Tot nimic. Clopoţeii au dispărut.

Hm.

Cercetez uşa pentru o clipă, apoi mă răsucesc şi mă uit prin local. Bănuiesc că semnul din faţă nu a fost singura schimbare. Cea mai mare parte a locului încă arată la fel – mesele şi scaunele nu diferă cu nimic, nici tejgheaua, şi îmi imaginez că nici bucătăria nu s-a schimbat, pentru că ştiu că taică-miu are o fixaţie în privinţa asta, însă pe peretele din fund se află ceva ce nu am mai văzut până acum aici.

Un televizor.

Clipesc de câteva ori.

Tata n-a înţeles niciodată rostul televizorului. A spus întotdeauna că nu face nimic altceva decât să te prostească. Mama era mai îngăduitoare. La urma urmei, îşi iubea telenovelele. Ei doi au avut doar un singur televizor în casă, ca să se poată uita ea.

Dar la restaurant? Complet interzis.

Scanned with CamScanner

Dar iată unul aici, atârnat pe perete, pornit pe canalul de știri, fără sonor, totuși pornit. *Ciudat.*

Trec asta cu vederea și mă uit în jur, căutând-o pe Karissa. Stă la o măsuță din mijlocul localului, vizavi de tatăl meu, și vorbesc. Nu sunt sigur ce-și spun, dar pot să presupun că discuția este, probabil, despre mine. Pentru că de îndată ce-mi observă prezența, conversația încetează.

Karissa zâmbește, ușurarea strălucindu-i în ochi, și mă cheamă.

– Naz!

Mă apropii încet și mă opresc lângă masă. Ajung lângă Karissa, îi iau bărbia într-o mână și îi înclin capul, în timp ce, cu degetul mare, îi mângâi obrazul. Mă aplec și o sărut încet.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult.

– O, e în regulă, spune ea, cu obrajii roșii după ce mă îndepărtez, gesticulând peste masă. Ne-ai dat ocazia, mie și tatălui tău, să discutăm.

– Despre?

Karissa dă să răspundă, gura i se deschide, dar tatăl meu o întrerupe, rostind un singur cuvânt:

– Amintiri.

Amintiri.

– Interesant.

Mă uit la el. Nu pare foarte fericit. Niciodată nu e fericit atunci când sunt eu în preajmă, dar de obicei văd furie și dezamăgire la el. Astăzi văd epuizare.

– Vreți să-mi ziceți și mie? întreb.

Se lasă pe spătarul scaunului, privindu-mă pentru o clipă, apoi dă din cap.

– Uite o amintire.

Scanned with CamScanner

Îi fac semn să continue.

— Era acum douăzeci de ani, spune el. Tu încă erai adolescent, aveai abia optsprezece ani, erai doar un puşti.

Optsprezece ani. Cel mai prost an din viaţa mea.

Acele amintiri sunt amestecate cu o senzaţie de durere şi pierdere. E greu să-mi amintesc şi că soarele răsărea pe-atunci, greu să-mi amintesc de o zi în care nu era întuneric.

Aproape că îi spun să nu se deranjeze, să nu continue. Dar orice ar avea de povestit, îl voi lăsa să zică; o să-l las să-şi spună discursul şi apoi o să plec.

— Îmi amintesc bine anul ăla, zic eu. Cam greu de uitat.

— Atunci lasă-mă să-ţi spun ceva ce s-ar putea să nu ştii, continuă el. Într-o dimineaţă, în drum spre restaurant, m-am întâlnit cu Raymond Angelo. Mi-a zis că fiica lui e însărcinată, că va fi bunic. Acum, eu nu eram prost... ea era soţia ta atunci, aşa că ştiam că era al tău copilul. L-am felicitat, pentru că asta îşi dorea. Şi m-am dus acasă în noaptea aia şi i-am dat mamei tale vestea.

Bine, are dreptate... N-am auzit povestea asta. Dar nu sunt sigur că-mi place.

— Mama ta a fost extaziată. Zicea că vei fi un tată minunat, pentru că ai învăţat de la cei mai buni. Am fost de acord cu ea, fiindcă era mama ta, dar nu-mi venea să cred. Vezi tu, până în acel moment, Angelo deja îşi băgase ghearele în tine şi, judecând după reacţia lui, voia să-şi bage ghearele şi în acel copil. Şi mi-am dat seama că era un copil condamnat.

Cu coada ochiului, o văd pe Karissa cum se frământă pe scaun. Nici ea nu pare sigură de această conversaţie.

Scanned with CamScanner

– Dar, știi, s-a întâmplat ce s-a întâmplat și, douăzeci de ani mai târziu, iată-ne... alt copil. Mama ta nu e prin preajmă acum, nu e aici să-i împărtășesc eu vestea, însă știu ce ar spune dacă ar fi fost.

Se oprește și se uită la mine. Nu rostește cuvintele, dar le știu.

Vei fi un tată minunat, pentru că ai învățat de la cei mai buni.

– Am și eu o amintire pentru tine, zic eu. Aveam doisprezece ani. Era vara în care m-ai adus aici să muncesc.

Încuviințează.

– Îmi amintesc.

– M-ai învățat cum să folosesc un cuțit. Mi-am petrecut toată vara în bucătărie, tocând de toate pentru tine. Mi-a plăcut, știi, dar aveam nevoie de mai mult exercițiu. Cuțitul îmi aluneca uneori, când îmi pierdeam concentrarea. Într-o zi, ultima în care m-ai lăsat să lucrez acolo, am făcut o greșeală și m-am tăiat la deget. Era sânge peste tot, pe mine, pe masă, peste tot ce tăiasem în acea dimineață. Credeam că o să fac hemoragie. Mă simțeam amețit. Am țipat după tine și ai fugit până acolo. Te-ai uitat la mine și îți amintești ce mi-ai zis?

El doar mă privește lung. Bineînțeles că își amintește.

– Ai zis: *Doamne, al naibii să fii, Ignazio, îmi distrugi mâncarea!* Ideea este că, pe baza acestui fapt, probabil că aptitudinile mele de părinte vor trebui șlefuite.

Expresia i se îmblânzește. Un zâmbet mic îi apare pe buze. Împingându-și scaunul în spate, se ridică fără cuvinte, se sprijină în mâini și o sărută pe Karissa pe obraz.

Scanned with CamScanner

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, știi unde sunt.

Apoi face un pas spre mine și se oprește în fața mea, se întinde și mă prinde de umăr. Se uită la mine doar câteva secunde, cu ceva ce seamănă a mândrie în ochi, așa cum m-a privit în acea vară, cu ani în urmă.

Îmi dă drumul, clatină din cap și murmură pe când se îndepărtează:

— Pleacă de-aici, Ignazio, și, de dragul tuturor, nu te mai întoarce niciodată.

Rămân pe loc în timp ce el dispare în partea din spate a restaurantului. Îmi mut privirea spre televizor. Văd imediat un titlu ciudat de știre. În partea de jos a ecranului e o burtieră: **Atac mortal** în Long Island.

Pleacă și nu *te mai* întoarce *niciodată*. Sună corect.

— Tu, ăăă... ă...

Mă uit la Karissa cum se bâlbâie puțin. Ea arată cu degetul spre pieptul meu.

— Ai iarbă pe cămașă.

— O! exclam și mă uit în jos la cămașă. Da.

— Vreau să știu?

— Probabil că nu.

— Ei bine, atunci, zice în timp ce se ridică, împingându-și scaunul într-o parte. Ce zici să plecăm de-aici?

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și trei

Karissa

— Ai luat tot ce voiai?

Naz îmi pune întrebarea cu o voce liniștită. Stă în spatele meu, în pragul ușii de la birou. Am o geantă sport la picioare, cu poze și cu suficiente haine, probabil, pentru o săptămână. Killer aleargă prin curte, a venit acasă de la veterinar și se simte mult mai bine. N-a avut nimic rupt.

Am luat tot ce vreau? Nu sunt sigură. Dar cu siguranță nu am nevoie de altceva.

— Cred că da, răspund, nedorind să mint. Sincer, nu prea știu.

— Ia-ți timp. Plecăm oricând ești sigură.

Oricând sunt sigură. Dacă asta așteptăm, vom muri amândoi de bătrânețe chiar aici, în această cameră. N-am fost niciodată sigură de nimic. Mă rog, cu excepția lui.

Sunt sigură în legătură cu el. S-ar putea să mă fiarbă de vie înainte să se termine tot, dar iată-mă aici, cu el, pentru că sunt sigură că aici este locul meu.

— Chiar nu vrei să iei nicio carte? întreb, uitându-mă în jur.

Nimic nu pare nelalocul lui. Totul e acolo unde a fost dintotdeauna, poate unde va fi mereu, dacă nu ne întoarcem după ele.

— Adică... nimic din toate astea?

Oftează resemnat.

Scanned with CamScanner

— Nu.

Mă întorc spre el. Are şi el o geantă sport, dar e plină doar de haine şi încălţăminte.

— Nici măcar Prinţul?

Zâmbeşte uşor. E cartea lui preferată.

— E un pic distrusă de apă, mai ştii?

— Of, nu-mi aduce aminte. Încă mă simt prost. Eram pe punctul să-ţi cumpăr alt exemplar de ziua ta, dar m-am gândit că probabil nu va fi la fel pentru tine.

Nu este de acord, dar nici nu neagă.

— N-ai de ce să te simţi prost. În plus, nu mai aveam nevoie de ea. Ţi-am mai spus, totul e aici, sus, zice şi îşi atinge fruntea cu degetul. Totul. Toate amintirile mele, bune şi rele. N-am uitat nimic. Nu trebuie să iau chestiile astea cu mine. Amintirile sunt tot ceea ce contează.

Ironic, într-adevăr, din moment ce mie mi-ar plăcea să uit câteva întâmplări. Naz, însă, le acceptă. Nu lasă ca amintirile să-l definească. Deşi i-am invidiat întotdeauna rezistenţa lui Melody, mi-aş dori să am de fapt tenacitatea lui Naz. Nimic nu-l dărâmă.

— Cred că sunt sigură, atunci.

Râde.

— *Crezi*?

Mă răsucesc el, cu spatele la rafturile de cărţi şi îi zâmbesc. Ştiu cât de ridicol sună.

— Da, mă tem că asta e tot.

— Ei bine. Înainte să plecăm, aş vrea să-ţi dau ceva.

Păşeşte mai aproape şi scoate ceva din buzunar. Metalul strălucitor începe să lucească în lumina care se revarsă prin ferestre.

Îl recunosc imediat. Colierul meu.

— L-am găsit zilele trecute. Era pe podea, cu lanţul rupt. L-am luat şi l-am reparat. M-am gândit că s-ar putea să-l vrei înapoi.

Scanned with CamScanner

Un zâmbet îmi apare pe buze în timp ce lacrimile îmi ard ochii. L-am căutat, când am ajuns înapoi acasă, dar dispăruse. Am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna.

Nu am fost niciodată în viața mea mai fericită că m-am înșelat.

Fără cuvinte, mă întorc, trăgându-mi părul în sus. Naz îmi pune colierul în jurul gâtului, iar cu vârfurile degetelor aspre mă mângâie pe pielea caldă.

— Ai ceva, Karissa, șoptește el, ceva ce caut de foarte mult timp.

Iisuse Hristoase. *Nu plânge*. E pe cale să mă transforme într-o smiorcăită absolută. Emoțiile care mă cuprind sunt intense.

— Chiar așa?

— Da.

Aplecându-se, Naz îmi sărută ceafa, apoi îmi lasă părul să cadă pe umeri. Dau să mă întorc, să mă uit la el, dar el își înfășoară brațele în jurul meu, trăgându-mă înapoi spre el. Mă relaxez când mă atinge și mă joc cu pandantivul sclipitor.

— Te iubesc, Naz.

— Nu la fel de mult cât te iubesc eu.

— Pfft, *da, bine*. Nu cred că e posibil din punct de vedere uman.

Nu mă contrazice. Niciunul dintre noi nu spune nimic pentru o vreme. Stăm acolo, bucurându-ne de liniște, de moment. Așa se simte acel *pentru totdeauna*? Doar eu și el...

Și copilul, desigur. Mica noastră familie. Un nou început. Un nou drum.

— Vrei să ne mai „prostim" o dată înainte să plecăm? îl întreb, alunecându-i în brațe. Să dispărem în stil mare, ca să zic așa?

Are o sclipire în ochi când se uită în jos la mine.

— Ce ai în minte?

Scanned with CamScanner

— Poate poți să mi-o tragi din nou ca și cum mă urăști.

El îmi ridică bărbia și își trece degetul mare peste buzele mele.

— Cred că genul ăsta de joc va trebui să mai aștepte... măcar încă vreo câteva luni.

Zâmbesc și simt cum mă înroșesc.

— La naiba.

— Pot, totuși, să-ți dau ceva și mai bun.

— Ce anume?

— Pot să-ți arăt cât de mult te iubesc.

— Hmm, îmi place cum sună asta.

Se apleacă spre mine, foarte aproape de buzele mele.

— Așa mă gândeam și eu.

În loc să mă sărute, se retrage, mă apucă de mână și mă conduce afară din birou. Îl urmăresc la etaj. Inima îmi bate tare în piept și simt furnicături pe piele.

Cum intrăm în dormitor, el închide ușa, chiar dacă este inutil. Killer e afară. Nimeni nu va intra în cameră.

— Atât de frumoasă, spune el, ridicându-mi tricoul.

Îmi ridic mâinile, ca să-i fie mai ușor să mă dezbrace. Îl aruncă pe podea, ca pe o cârpă, apoi îmi desface sutienul și-l dă jos. Îngenunchează și îmi desface blugii, trăgând în jos fermoarul, apoi își strecoară mâinile în pantalonii mei. Îmi prinde fundul în palme, apoi își bagă mâna în chiloții mei și îi trage în jos deodată, scăpându-mă de ei. Când mă dezbracă și de pantaloni, Naz mă atinge jos cu gura.

Să fiu a naibii.

Genunchii aproape îmi cedează.

Linge și suge, iar limba lui face magie, în timp ce mă ține acolo în fața lui. Îmi las capul pe spate și respir slab, apoi îmi desfac picioarele mai larg, ca să-i ofer mai mult acces. Mâinile mele își găsesc cumva drumul spre capul lui, iar eu stau acolo, cu picioarele tremurând, ținându-l strâns de părul ondulat, în timp ce el face dragoste cu mine cu gura.

Scanned with CamScanner

Iisuse Hristoase, mă *răvășește*. Abia pot să rezist. Abia pot să fac față senzațiilor de pe șira spinării.

Este un șoc de energie electrică, un fulger. Aproape că mă pune la pământ. Gem, gâfâi. Este raiul. E *tortură*. Exact când sunt la un pas să cedez, Naz mă ridică și mă mută în pat.

Mă aruncă pe el fără să piardă nici măcar o secundă, trecându-și buzele peste abdomenul meu înainte să-mi găsească din nou punctul erogen. Face magie, un fel de magie cum numai el este capabil să facă. În mai puțin de un minut, mă zvârcolesc, strigându-i numele.

— Oh, Doamne, Naz... *O, Doamne...*

Orgasmul mă sfâșie. Îmi arcuiesc spatele. Corpul îmi tremură. Rămân fără suflare pentru o secundă, apoi trag aer adânc în piept. De îndată ce senzațiile încep să se estompeze, el se urcă în pat, cu buzele pe abdomenul meu iar. Mă alintă și mă mângâie, după care mă sărută pe gură.

Îl sărut adânc, cu disperare, în timp ce încerc să-l dezbrac, iar el acceptă asta o clipă. Doar o clipă. Suficient cât să pot să-i desfac cămașa. Într-o clipită, mâna lui mă apucă de încheieturi, aducându-le la un loc, deasupra capului meu. Se trage puțin în spate și mă privește în ochi.

Nu spune nimic. Doar mă privește. Mă studiază din nou.

Trece aproape un minut. Eu număr secundele chinuitoare în gând. Ar trebui să fie penibil, dar nu este. E erotic. Privirea lui mă străpunge și-mi răvășește sufletul.

Îmi dă drumul și se lasă pe pat. Apoi se dezbracă complet. Când se urcă înapoi pe mine, începe să se mângâie și își face loc între picioarele mele. Îl simt cum ezită și se oprește puțin. Apoi împinge încet, profund. Am respirația întretăiată. *O, Doamne.*

— Îmi place sunetul ăsta, șoptește el, cu vocea gravă. Este cea mai frumoasă muzică din lume.

Îmi înfășor brațele în jurul lui.

— Poate că ar trebui să ți-o pui ca ton de apel, atunci.

Scanned with CamScanner

Râde și își ascunde fața în gâtul meu.

— N-ar funcționa.

— De ce?

— Pentru că ar auzi-o și alții. Sunetul ăsta aparține doar urechilor mele.

Apoi face dragoste cu mine cum numai Naz poate, trecând de la un ritm lent și adânc la unul dur și agresiv, provocându-mi un vertij. Este genul de iubire care îți taie răsuflarea, care cucerește sufletul. Bărbatul acesta mă posedă. Mă consumă. Fiecare bucățică din mine a fost făcută pentru fiecare bucățică din el. Este genul de iubire fără de care nu-mi pot imagina că aș putea trăi. Este pură, și adevărată, și este a noastră.

Este *a noastră*. Continuă la nesfârșit.

Viața îmi trece prin fața ochilor. Suntem bătrâni, grizonanți și fericiți. Suntem *fericiți*.

Nimic nu ne va mai sta în cale acum.

El îmi arată asta, iar eu o simt, în timp ce mă ține strâns și face dragoste cu mine. Sunt transpirată și epuizată când terminăm. Corpul meu este epuizat de la orgasme, iar inima mea pare că mai are puțin să explodeze. Nu spun nimic însă, mi-e frică să vorbesc. Pentru că dacă o fac, s-ar putea să turui chestii sentimentale. S-ar putea să scot la iveală genul de prostii pe care le întâlnești în povestirea de dragoste a lui Napoleon.

Naz stă deasupra mea pentru o clipă după ce termină, apoi se retrage, în cele din urmă. Se ridică, își adună hainele și mi le dă și pe-ale mele.

— Sunt sigură acum, reușesc să spun, în timp ce îl privesc pe Naz cum se îmbracă.

El se întoarce spre mine.

— Da?

Încuviințez când mă ridic, strângând colierul în mână.

— Am tot ce vreau.

Scanned with CamScanner

Epilog

Îţi voi spune o poveste, o poveste despre un vânător care a ucis un leu puternic nu cu mult timp în urmă. Vânătorul nu s-a gândit la consecinţe, nu s-a gândit la modul cum va afecta asta viitorul.

Vezi tu, vânătorului îi păsa doar de un singur lucru... *de ea.*

Pentru el, nimic altceva nu conta în afară de siguranţa ei. Ar fi distrus cu totul orgolii, ar fi provocat extincţia în masă, dacă asta ar fi însemnat salvarea celei pe care o iubea. Pentru că, deşi vânătorul se poate să-şi fi învăţat lecţia, deşi se poate, în cele din urmă, să-şi lase arma, are ceva înnăscut în ceea ce priveşte supravieţuirea.

Ceva instinctiv în a o proteja pe ea.

Stau pe terasă, la etajul al doilea al casei de pe plajă, cu faţa spre oceanul albastru închis. Apa îşi pierde conturul în cerul nopţii, un zid de întuneric accentuat de valurile care se sparg. Această porţiune de plajă este liniştită, foarte puţini străini se plimbă pe-aici. Este izolată, majoritatea caselor vecine sunt goale, folosite rar pentru vacanţe. E ca propria noastră lume micuţă.

Karissa stă pe plajă, desculţă. Nu mai este însărcinată. Poartă o pereche de pantaloni scurţi de blugi decupaţi şi un sutien de plajă cu flori legat în jurul gâtului. E frumoasă, cu părul lung, şaten fluturându-i în vânt. În ciuda nisipului de pe corpul transpirat şi a vergeturilor care i se văd pe pielea bronzată, este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Scanned with CamScanner

O aud râzând de-aici. Este un râs ușor și lipsit de griji. *Fericit*. Nu obișnuia niciodată să râdă așa. Nu *înainte*. Aruncă o minge de tenis pe plajă și privește cum Killer aleargă emoționat după ea, fără niciun pic de frică în timp ce se îndreaptă direct spre apă.

Se uită spre terasă, zâmbind, și își dă părul de pe față. Casa de pe plajă are două etaje, este deschisă și aerisită, cu întregul perete din spate din sticlă. Putem sta în sufragerie și să ne uităm la ocean, putem să ne culcăm în pat și să ne uităm la cerul înstelat al nopții.

Karissa mă privește de pe plajă și eu o admir în lumina lunii. Aproape că vreau să cobor și să mă alătur ei, dar un zgomot din spatele meu, din casă, nu mă lasă. Mă întorc, ies din dormitorul principal și mă îndrept spre celălalt dormitor. E slab luminat de o lampă mică, de lângă pătuțul alb de lemn. Pășesc spre el și mă opresc acolo.

Mă uit direct la *el*.

E complet treaz, cu ochii mari, de un albastru deschis, strălucitori, pe care și-i fixează asupra mea imediat ce apar. Seamănă mult cu mama lui, cred, deși Karissa susține că este o versiune în miniatură a mea. E tăcut, poate nefiresc de tăcut, rareori l-am auzit plângând.

Fericirea pare să radieze din el. *Fabrizio Michele Vitale*. Astăzi împlinește trei luni. E perfect.

— Hei, prietene, zic eu, și mă aplec spre el. N-ar trebui să dormi?

El zâmbește la auzul vocii mele, afișându-mi un rânjet fără dinți, și mă apucă de degetul arătător, strângându-l în pumn. Îl ridic și încep să îl legăn în brațe în timp ce mă plimb prin casă, ca să doarmă.

Este foarte liniște aici. E aproape prea liniște. Mă trezesc fredonând. Ce pot să zic? Îi place.

O aud pe Karissa cum intră în casă, o aud apropiindu-se. Mă opresc din fredonat și mă întorc spre ea când intră în bucătărie, dar e prea târziu.

M-a auzit.

— *Just Walking in the Rain*.

Scanned with CamScanner

— Da, mama...

— Știu, spune ea, lăsând urme de nisip peste tot pe podea. Mi-a spus tatăl tău.

Hm.

Killer intră alergând atunci direct în bucătărie și își aruncă mingea de tenis la picioarele Karissei. Se întoarce spre mine. Începe să mârâie.

Cu un oftat, mă întind spre dulap și iau un plic de mâncare pe care i-l arunc. Tace și își mănâncă gustarea. Karissa râde.

— Te-a dresat cu totul.

— Sunt destul de sigur că e invers.

— Oare? întreabă ea ridicând din sprâncene în timp ce pășește spre mine. Hai, Naz! Locuiește cu tine de ceva vreme. A avut destul timp să se obișnuiască cu prezența ta, dar știe că dacă mârâie, îi vei da mâncare.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută, apoi îmi ia copilul din brațe și merge să-l hrănească. Eu stau acolo și mă gândesc la ce mi-a spus cât timp Killer termină de mâncat. După aceea, potaia se uită în sus la mine.

Începe să mârâie din nou. *Scârba.*

Am mințit, am furat și am înșelat. Am luat vieți și am agresat oameni. Am obținut ceea ce mi-am dorit prin constrângere, prin intimidare, folosind forța atunci când a fost necesar. Întotdeauna câștig.

Dar o potaie nenorocită a reușit să mă păcălească.

Incredibil.

— Te-am prins, îi spun când plec. Să-ți iei singur gustările de-acum înainte.

Mă îndrept spre dormitor și o găsesc pe Karissa întinsă în pat, cu copilul în brațe. Rămân în ușă, privindu-i, și simt cum mi se strânge pieptul de emoție.

Ea și *el.*

Viața mea. A doua mea șansă. M-aș lupta cu lumea întreagă pentru ei.

Și crede-mă... aș *câștiga.*

Scanned with CamScanner

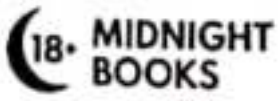

Scanned with CamScanner